

AMANDA SCOTT

REGELE FURTUNILOR

Traducere din limba engleză
Andreea Năstase

Editura
LIRA

King of Storms
Amanda Scott

Pentru Jeanne Rose Fontana Lower (Mills College, promoţia ’39) *şi Ray Lower,* in memoriam, *pentru că în decursul anilor mi-au oferit un sprijin generos, acces la minunata lor bibliotecă, o gamă extraordinară de cunoştinţe despre clanul Sinclair şi mi-au făcut cunoştinţă cu Donal Sean.*

Cea mai mare forţă a unui om poate fi totodată cea mai mare slăbiciune a sa.

— origine necunoscută

prolog

Anglia, lângă frontiera cu Scoţia, octombrie 1378

Ploaia răpăia în noaptea întunecoasă, făcându-l nu doar nevăzut, ci şi neauzit pe scoţianul care, cu jambierele, ghetele şi pieptarul ude leoarcă, se strecură pe lângă a treia santinelă engleză din luminiş, o lovi tare în cap cu o piatră şi o culcă în pământul mocirlos cum făcuse şi cu celelalte două.

Pe când scoţianul, Sir Giffard MacLennan, se mişca rapid ca să-l dezlege pe prizonierul cel mai apropiat, bărbatul şopti:

— Cu-adevărat Domnia Ta eşti, căpitane?

— Bine-nţeles, spuse Giff încet. Cine altul să fie?

— Englezii sunt câtă frunză şi câtă iarbă, domnule, şi au trimis după întăriri de la Carlisle, murmură celălalt.

— Atunci ar trebui să ne întoarcem la *Storm Lass* cât mai iute, aşa că ajutaţi-mă să-i slobod şi pe ceilalţi. Eram nouă. Restul sunt toţi aici?

— Da, domnule. *Lass* n-o să fie cucerit, ce ziceţi?

— Dacă s-ar întâmpla, i-aş spânzura pe cei care i-au lăsat pe duşmani să se apropie, îl asigură Giff ajutându-l să se ridice. Acum să ne grăbim, oamenii de pe corabie ne aşteaptă.

Ceilalţi au fost eliberaţi curând, şi cei nouă o luară la picior pe cărarea noroioasă către Solway Firth. Unul dintre ei se interesă:

— Cum ai scăpat, domnule căpitan?

Giff ridică din umeri.

— Nu ne număraseră, şi în furtuna aceea care le-a îngăduit să ne prindă pe nepusă masă, m-am folosit de cel

dintâi prilej ca să dispar.

Vizibil amuzat, soldatul întrebă:

— Ce fel de prilej a fost acela?

— Când fulgerul acela înspăimântător i-a orbit pe toţi, şi tunetul le-a asurzit urechile, cutremurând pământul, m-am dat înapoi între două tufe bogate şi m-am azvârlit jos. A băgat de seamă careva, în afară de voi, că lipseam?

— Nu, cu toate că unii trăgeau nădejde că-l prinseseră pe regele furtunilor.

Giff chicoti.

— Acuma să tăcem mâlc, nu cumva să mai fie vreunii de pază. Tare-s bucuros că n-am ajuns să fim întemniţaţi la castelul Carlisle.

— Aşa-i, domnule, aş fi pus prinsoare că eram pe ducă.

— Ar trebui să ştii că n-aş îngădui asta, spuse Giff.

Peste un sfert de oră ajunseră la culmea care domina estuarul, lângă satul Bowness.

— Unde-i *Storm Lass,* dară? întrebă unul dintre soldaţi.

— Acolo unde am lăsat-o, numai că e pitită după tufişuri, zise Giff, arătând cu degetul în timp ce fluieră încet şi primi drept răspuns un fluierat asemănător dintr-o pădurice apropiată.

La acest sunet, câţiva bărbaţi ieşiră dintre copaci şi începură să înlăture crengile care acoperiseră galera cu paisprezece rame.

— O s-o dăm la apă şi o să vâslim încet, ordonă Giff în timp ce oamenii săi îşi ocupau poziţiile. Nu e nevoie de pânze. Putem ajunge lesne la Golful Powfoot înainte să scadă apele. Apoi o să-i găsim pe ceilalţi la Brydekirk şi, în sfârşit, o să ne uscăm.

Storm Lass fu coborâtă pe apă, cu flamura în vânt şi vâslaşii la posturi. De la Galloway până la Cape Wrath, toată lumea recunoştea corabia după steagul roşu cu un singur nor negru înfoiat.

Furtuna continua să izbească, împingând şi învolburând valurile de parcă zeii înnebuniseră, dar toţi oamenii de la bord nutreau credinţa că, fără îndoială, căpitanul lor putea să îmblânzească şi cea mai sălbatică mare, aşa cum

povesteau cei din vechime despre Sfântul Columba.

Înainte de jumătatea drumului, vântul se domoli, iar cu puţin înainte de ivirea zorilor ajunseră pe coasta scoţiană a estuarului şi zăriră vâlvătăile focurilor la care se pregătea micul dejun.

Din ploaie nu mai rămăsese decât o burniţă tăcută, iar tabăra lor era înzestrată cu nişte corturi, astfel că Giff putea să spere la un pat aproape uscat şi la câteva ore de somn.

Acostară şi, după zece minute, căpitanul dădu peste Sir Hugo Robison, care tocmai ieşea din cortul său.

— Ziua bună, Hugo. Ţi-a fost dor de mine?

— În ce gaură de şarpe ai fost, Giff?

— În Anglia, veni răspunsul. Am vrut să văd ce are de gând să facă Northumberland.

— Şi?

— Are cinci sute de soldaţi şi pare să se îndrepte către răsărit, să treacă râul Sark.

— Atunci e aproape; prin urmare, de ce ţi-a luat atâta să te întorci?

— Nenorociţii au luat prizonieri nouă oameni de-ai noştri.

— De-ai noştri? *Tu* ai fost prins de Northumberland?

— Da, însă numai pentru câteva minute. Am întins-o când am găsit prilejul, după care i-am urmărit şi i-am slobozit pe băieţi.

— Şi ce te aştepţi să capeţi pentru isprava asta? se interesă Hugo. Bătăi din palme?

— Să vezi şi să nu crezi, eu ziceam c-o să te bucuri să ne vezi întregi!

— Dacă am priceput bine, ţi-ai pus în primejdie viaţa ta şi pe cea a treizeci de tovarăşi ca să arunci o privire în tabăra lui Northumberland. Te-au prins, şi acum vrei să-ţi zic că ai făcut o treabă nemaipomenită pentru că ai fost destul de norocos ca să-ţi smulgi oamenii din soarta pe care le-o hărăziseră propriile tale fapte?

— Nu ştiu dacă să pun asta pe seama norocului, se îndoi Giff, ba mai curând a fost ghinionul de a da peste o patrulă

englezească. Tunetul le-a acoperit zgomotele, în timp ce ploaia ne acoperea pe noi din toate părţile. Până la urmă totuşi, faptul că am găsit clipa potrivită şi am folosit-o…

Pumnul lui Hugo i se izbi de falcă, doborându-l pe spate şi punând capăt explicaţiei lui.

În vreme ce Giff îşi masa maxilarul dureros, Hugo se răsti:

— Dintre toate isprăvile tale necugetate, prosteşti de-a dreptul pe care le-ai făcut, asta este… De ce naiba rânjeşti acum?

Continuând să-şi maseze falca, Giff răspunse:

— Mă gândeam doar cât de bine e să fii iarăşi acasă. Ţi-ar fi de ajutor să afli că Northumberland are de gând să-şi unească forţele cu Bewcastle şi alţi cinci sute de oameni, apoi să treacă Liddel Water la Kershopefoot după ce-l ademeneşte pe Douglas mult mai departe înspre răsărit?

— De ce nu mi-ai spus asta de la bun început?

— Pentru că mi-ai retezat scurt vorba cu toate întrebările tale.

— Foarte bine, atunci stai acolo să te desfeţi cu toate câte mai am să-ţi zic, iar dacă te scoli, o să te dobor într-o clipită. În primul rând…

Giff îl aşteptă să se calmeze, admirând – cu siguranţă, nu pentru prima oară – darul lui Hugo de a toca un om mărunt şi pe îndelete, fără a se opri nici măcar o dată în căutarea cuvântului potrivit.

Din fericire, Hugo era în stare, la fel de bine, să trimită pe cineva să-l prevină pe contele de Douglas, astfel că aveau să dejoace încă o tentativă a englezilor de a le face necazuri.

capitolul 1

Castelul din Edinburgh, apartamentele regale
Marţi, 4 iunie 1381

Contele de Fife, conducătorul de fapt al Scoţiei, stătea în largul lui la o masă din faţa căminului, în camera sa preferată din Tumul lui David, pregătind documentele ce aveau să primească semnătura tatălui său şi pecetea regească. Lui Fife îi plăcea să ocârmuiască Scoţia şi nu vedea niciun motiv ca această situaţie să nu continue mulţi ani de atunci încolo.

Înalt şi subţire, cu părul negru şi trăsături dârze, purta întotdeauna veşminte negre; deşi împlinise patruzeci de ani, era un bărbat zdravăn, cu iluzii puţine. Ca strănepot al lui Robert Bruce şi al treilea fiu al Marelui Rege al Scoţiei, Fife era iscusit politiceşte, nemilos, binevoitor – când bunăvoinţa se vădea folositoare – şi deosebit de competent. Înţelegea puterea, voia s-o aibă şi prelua tot mai mult din ea în mâinile sale prelungi şi suple.

Fife ştia că era mai capabil să guverneze Scoţia decât tatăl său, bătrânul rege, pe jumătate orb şi decrepit, ori incompetentul şi dezinteresatul său frate mai mare, contele de Carrick. Dar o idee nechibzuită a lui Robert Bruce făcuse ca tronul să revină fiului mai vârstnic al regelui, astfel încât Carrick era moştenitorul coroanei.

Înainte ca Bruce să modifice rânduielile, nobilii scoţieni îşi alegeau regii. Ei nu credeau, aşa cum se prefăceau că ar crede englezii şi francezii, că regii erau unşii lui Dumnezeu. Regele Scoţiei era doar cel mai mare dintre şefii de clanuri. Nu avea nici armată, nici flotă regală, şi depindea întru totul de bunăvoinţa nobililor săi pentru a

strânge vase şi oameni în sprijinul cauzelor sale.

Dacă Bruce nu ar îi decretat ca fiul cel mai vârstnic sau cea mai apropiată rudă de sex bărbătesc să moştenească tronul, niciun Stewart n-ar fi putut deveni rege al Scoţiei, deoarece prea mulţi nobili îi socoteau parveniţi pe cei din neamul Stewart. Chiar şi numele lor era nou, provenit din funcţia anterioară a tatălui său, de Mare Intendent al Regelui[1]. Robert Intendentul devenise Robert al II-lea numai pentru că fusese cea mai apropiată rudă de sex bărbătesc a lui David al II-lea în momentul morţii acestuia.

Modul în care ajunseseră Stewarţii la putere nu-l preocupa însă pe Fife în acel moment. Trecutul era trecut, şi ştia că avea să-l poată controla pe Carrick la fel de uşor cum îl controla pe tatăl lor; totuşi, spera să urce el însuşi pe tron. Ştia că fruntaşii Parlamentului scoţian, dacă li s-ar fi dat de ales, ar fi sprijinit întotdeauna un bărbat puternic în defavoarea unuia slab. Mai mult, ar fi putut fi convinşi să conteste juridic ordinea succesorală stabilită de Bruce.

Realitatea era aceea că atât tatăl, cât şi fratele său erau prea slabi ca să ocârmuiască o ţară plină de nobili care exercitau o putere enormă asupra clanurilor, ştiau foarte bine ce voiau şi detestau orice autoritate externă. Fife socotea că se dovedise deja destul de puternic încât să-i conducă şi, prin urmare, merita să fie rege. Ceea ce nu ştia era până unde trebuia să meargă pentru a-şi însuşi acest drept.

Se credea capabil să întreprindă toate demersurile trebuincioase, însă prefera să ofere o dovadă a aptitudinilor sale superioare, o dovadă atât de elocventă, încât fruntaşii Parlamentului să nu i se poată opune. Cu un an în urmă avusese impresia că această dovadă îi era la îndemână, dar, trădat mişeleşte, nu izbutise s-o fructifice.

Cu toate acestea, ştia din experienţă că fiecare om îşi creează ocaziile propice. Trebuia doar să ţină ochii deschişi şi să se pregătească pentru orice eventualitate. Noua sa corabie, *Serpent Royal,* făcea parte din această campanie de pregătire.

---

[1] În original, High Steward to the King (n.tr.)

Când mai avea puţin şi termina ultimul document, un lacheu bătu la uşă şi anunţă un vizitator.

— Cavalerul de Gredin, stăpâne.

Uluit să audă acest nume, mai ales ţinând seama de căile pe care-i rătăceau gândurile, Fife încuviinţă din cap, împinse hârtiile la o parte şi privi cu ochi mijiţi cum oaspetele intră şi făcu o plecăciune amplă.

Etienne, cavaler de Gredin, cu zece ani mai tânăr decât contele, avea veşminte în culori mai vii, deşi nu la fel de bogat împodobite, şi, în mod evident, avea o părere extraordinară despre propria persoană.

Purta un document de care atârnau şase peceţi de ceară roşie.

Se îndreptă de spate şi, cu ochii săi verzi pironiţi asupra contelui, rosti fără pic de emoţie:

— Fără îndoială, sunteţi uimit să mă vedeţi, milord, dar vă aduc veşti de la Sfinţia Sa, Papa.

— Chiar aşa? Credeam că fugiseşi în nord cu coada între picioare.

— Nicidecum, milord, m-am dus numai ca să iscodesc. Însă, cum nu am găsit decât corăbii norvegiene şi pe acelea ale gazdei mele, mi-a fost cu neputinţă să iau legătura cu Papa sau cu prietenii mei din Franţa. Prin urmare, m-am întors pe continent, şi acum vă pot spune că Sfinţia Sa vă sprijină în continuare şi are de gând să vă trimită vase în ajutor. Cu îngăduinţa Domniei Voastre, o să rămân aici în chip de sol al Sfinţiei Sale.

— Ca sol sau ca ostatic? se interesă Fife blajin.

— Va fi după cum veţi dori, milord, spuse de Gredin îngenunchind supus. Amândoi avem aceleaşi ţeluri: să punem mâna pe comoara templierilor, să i-o înapoiem Sfinţiei Sale şi să fiţi înscăunat ca Rege al Scoţiei, după cum vi se cuvine.

Fără a-i da voie să se ridice, Fife reflectă asupra întregii situaţii.

Cavalerii templieri, care alcătuiseră armata personală a Papei şi fuseseră ocrotitorii pelerinilor din Ţara Sfântă în timpul cruciadelor, au ajuns în cele din urmă bancheri de

încredere şi păzitori ale celor mai preţioase comori, adunând o avuţie enormă. La începutul acelui veac însă, intraseră în dizgraţia regelui Filip al IV-lea al Franţei, iar Papa, omul său de casă, îi numise eretici şi desfiinţase ordinul atât de respectat până atunci. Spre surprinderea lui, când a încercat să le ia comoara, Filip a descoperit că dispăruse. Comoara templierilor lipsea de aproape şaptezeci şi cinci de ani.

Biserica o revendicase, iar actualul Papă, încredinţat că o bună parte din ea ajunsese cumva în Scoţia, trimisese în două rânduri oameni care s-o găsească şi s-o aducă la Roma – deocamdată, fără succes.

De Gredin era omul Papei. În consecinţă, întoarcerea lui era un semn de rău augur.

Din toată comoara, pe Fife nu-l interesa decât un obiect care era probabil ascuns în Scoţia, după cum aflase de la un informator. Prin urmare, dacă de Gredin şi Papa aveau nevoie de ajutorul său ca să găsească bogăţiile, putea să profite de pe urma expediţiei de căutare. În definitiv, chiar dacă nu reuşeau să descopere comoara, sprijinul papal putea fi suficient pentru a înclina balanţa în favoarea sa când ar fi venit vremea să convingă Parlamentul că el trebuia să fie următorul rege.

Cu toate acestea, de Gredin nu-i plăcea deloc. Încruntat, i se adresă fără ocolişuri:

— Anul trecut m-ai trădat. De ce-aş avea încredere în tine acum?

Din genunchi, cavalerul îi întinse documentul pecetluit pe care-l adusese.

— Citiţi asta, milord. După aceea, hotărâţi după cum vă este voia.

Pădurea Holyrood Abbey, marţi, 4 iunie 1381

Cercurile abia zărite care tremurau în jurul undiţei constituiau primul semn că o vietate fusese atrasă de momeala din cârlig.

Manevrând băţul cu delicateţe, Lady Sidony Macleod, în

vârstă de nouăsprezece ani, contempla inelele care se lărgeau şi se înmulţeau. Stătea de cel puţin o oră pe un promontoriu plat, din granit, care pătrundea în lacul lung şi îngust, fără să fi văzut un singur peşte, deşi grădinarul voinic şi cărunt care-i împrumutase undiţa o asigurase că aceştia colcăiau în lacul abaţiei.

Acum se întreba dacă ar fi trebuit să scoată cârligul din apă. Oricum, nu voia cu adevărat să prindă un peşte. Luase undiţa numai pentru că părea să confere un sens plimbării ei pe furiş, care altfel s-ar fi transformat într-o evadare.

Să aibă un peşte ca dovadă a acestui scop ar fi putut să fie util, dar nu era nicio plăcere să-l ducă până acasă. Sora ei mai mare, Sorcha, fusese întotdeauna răspunzătoare de asta.

— Eşti sigur că o să prind unul? îl întrebase ea pe grădinar.

— Cum să nu, milady, o asigurase el. O să prindeţi un somon frumuşel, ori un păstrăv mare pentru masa de dimineaţă.

Sidony nu putuse refuza o propunere atât de amabilă, astfel că îi mulţumise şi acceptase o cutie cu râme pentru momeală. După aceea, traversând trei grădini între Clendenen House şi pădure, şi strecurându-se prin gardul viu, mersese fără grabă printre copaci, ferigi şi flori, nemulţumită de solul mocirlos. În scurt timp ajunsese pe malul lacului sticlos, de un verde-închis, iar frumuseţea lui senină o copleşise, făcând-o să uite de terenul înnoroit.

Dominat de bolta cenuşie şi înconjurat de copaci până la marginea apei, lacul îşi schimba culoarea, de la un gri-verzui în mijloc până la o linie neregulată de umbre negre lângă ţărm, unde arborii se reflectau ca într-o oglindă.

Vremea era blândă, iar pădurea lăsa impresia de nemişcare. Sidony mersese pe mal până ajunsese la imensa lespede de granit care înainta în apă. După ce abia răzbătuse prin mocirlă, piatra albă şi cenuşie părea ademenitoare, uscată şi curată.

Cizmele îi erau îngreunate de noroi, iar poalele fustei de

lână cu model în diagonală, care se asorta cu tunica, reprezentau o dovadă clară a traseului parcurs. Era însă o ţinută veche, de care nu-i păsa. O îmbrăcase anume când se jucase cu nepotul ei de paisprezece luni, scutindu-şi rochiile mai bune de mânuţele murdare şi de mâncarea aruncată în toate părţile.

Îi era uşor să pună momeala în cârlig, deoarece mai făcuse asta de multe ori împreună cu Sorcha în vecinătatea castelului Chalamine, căminul lor din Highlands[2]. Îşi imagină castelul, pârâiaşul năvalnic şi tufişurile înverzite şi nu-şi putu reprima un suspin.

Plecase de acasă în urmă cu peste un an – de prea multă vreme.

La acest gând o năpădiră lacrimile, iar una i se scurse pe obraz tocmai când undiţa îi zvâcni în mână. Apucând-o cu toate puterile, se ridică împleticit, conştientă că ar fi putut să cadă în apă, să se împiedice de poalele fustei ori să piardă captura.

Mai mare decât se aşteptase ea, peştele nu voia să fie prins şi se lupta cu atâta vigoare, încât fata îşi zise că mai bine s-ar fi lăsat păgubaşă. Ar fi fost perfect dacă ar fi putut smulge cârligul, lăsând creatura în libertate.

Demult, când pescuia cu Sorcha, sora ei mai mare îi spusese că peştele avea să moară oricum, şi s-ar fi putut chinui zile în şir. În cele din urmă, văzându-l cum se zbătea tot mai slab pe lespede, Sidony luă o piatră şi-i curmă viaţa.

Cu ochii la peştele mort, se strâmbă şi căută o tulpină de iederă pe care să i-o treacă prin gură ca să-l poată căra. Spunându-şi că fusese foarte isteaţă şi că nu voia să mai prindă altul, luă undiţa grădinarului în mâna stângă şi porni spre Clendenen House.

Peste câteva minute, când nu găsi nicio cărare, îşi dădu seama că se rătăcise.

Dacă ar fi fost o zi senină, ar fi putut să descopere direcţia corectă. Sorcha se putea orienta după soare, deşi

---

[2] Regiune istorică a Scoţiei situată într-o zonă muntoasă cu o climă rece şi umedă (n.tr.).

Sidony nu era lămurită cum proceda, întrucât nu se gândise niciodată s-o întrebe. Ştia totuşi unde era apusul, înspre castel, cum te uitai dinspre casă, deoarece îl admirase în seara precedentă.

Cocoţat pe vârful unui deal, la marginea dinspre nord-vest a cetăţii regale, Castelul Edinburgh era vizibil de pretutindeni – de pretutindeni, în afara locului unde se afla ea acum, cu perspectiva blocată de coroanele bogate ale arborilor.

Se consolă cu ideea că beneficia de un supliment de libertate şi că, în orice caz, ar fi găsit-o cineva dacă nu reuşea să se descurce. Clopotul abaţiei avea să bată de vecernie, iar de acolo putea ajunge uşor la Clendenen House.

Cu siguranţă, cei de acasă se întrebau deja pe unde umbla, întrucât plecase de ceva timp. Probabil erau supăraţi că nu le spusese unde avea de gând să meargă, dar nu voise s-o trezească pe sora ei Isobel sau pe gazda lor, ori să-i deranjeze pe bărbaţi, şi nu-i trecuse prin minte că avea să se piardă. În acel moment îşi dădu seama că dacă ar fi pornit în căutarea ei, pur şi simplu s-ar fi întors acasă mai devreme – asta dacă începuse căutarea. Poate că nu-i observaseră lipsa deocamdată. Se întâmplase des să n-o bage în seamă.

Era posibil să se facă auzită dacă fluiera.

Nu se cuvenea ca doamnele să fluiere, şi era convinsă că ar fi primit mustrări pentru acest gest, dar în acel moment se afla la Clendenen House doar una dintre cele şase surori ale ei, Isobel, care, din nou însărcinată, avea un somn greu.

Sidony nu cunoştea prea multe melodii, astfel că fluieră doar una, pe care o prefera, tot repetând-o. Cum fluieratul era unul dintre puţinele lucruri pe care le putea face bine, i se părea nedrept ca doamnelor să le fie interzis. Se întrebă, cum făcea adesea, cine inventase regulile acestea.

Dacă ar fi fost după ea, le-ar mai fi îmblânzit.

Chiar în acea clipă, spre uşurarea ei, clopotul abaţiei începu să bată, umplând pădurea cu tunetul său. De-abia

când ecoul scăzu în intensitate putu stabili că sunetul venea din dreapta.

Tăcerea care urmă fu întreruptă de fornăitul unui cal.

Deschise gura să strige, când deveni conştientă că ar fi putut atrage atenţia unui străin sau chiar duşman. Odinioară, nişte bestii o răpiseră pe sora ei Adela.

Oricine ar fi căutat-o i-ar fi rostit numele. Călăreţul nu scotea nicio vorbă, ceea ce sugera că, în cel mai bun caz, era un străin.

La auzul fluierăturilor încete, armonioase, călăreţul îşi strunise calul. Melodia îl intriga şi voia s-o asculte pe îndelete, însă dobitocul de sub el, mult mai slab dresat decât bidiviii săi, protestase printr-un fornăit. Nu putea decât să spere că fluierătorul nu era duşman. Pe de altă parte, deşi meseria îi adusese tot atâţia inamici pe câţi prieteni, nu se aştepta să dea peste vreunul dintre ei în pădurea abaţiei.

Până la urmă, descălecă şi îşi pipăi sabia, verificând că se afla în teaca pe care o purta pe spate şi nu se mişcase în timpul drumului. Apoi, legând frâul de o creangă, înaintă spre sursa zgomotului cu paşii lungi, rapizi şi tăcuţi ai unui pădurean experimentat, evitând rămurelele, bălţile de noroi şi pietricelele; îl ajutau atât instinctul, cât şi spiritul de observaţie.

O văzu peste câteva clipe: o frumuseţe micuţă, zveltă, dar cu rotunjimi atrăgătoare, cu un păr blond-deschis, aproape alb, atârnând în două cozi groase, una adusă în faţă, peste umărul drept, cealaltă aruncată pe spate, până la coapsă. Cosiţele aveau un aspect diafan, îmboldindu-l să le atingă pentru a se lămuri dacă erau atât de mătăsoase pe cât păreau.

Observă că fata mergea prudent, uitându-se în jur, mai curând nesigură decât temătoare.

Rochia ei era într-o stare jalnică, din păcate, deoarece, la frumuseţea ei, tânăra ar fi pus în valoare orice ţinută. Ar fi trebuit să poarte mătase ori satin, blănuri şi giuvaieruri care să-i sporească strălucirea, nu un somon mare, abia

prins într-o mână şi o undiţă amărâtă în cealaltă.

Se gândi că tatăl ei ar fi trebuit să fie biciuit pentru că lăsase o asemenea zână să umble nepăzită. Totuşi, în condiţiile date, Giff MacLennan nu putea îngădui ca soarta să-l ocolească. Înaintă călcând anume peste pâlcurile de clopoţei ca să-şi înăbuşe sunetul paşilor, schimbând direcţia ca să nu-i vină din spate şi s-o sperie.

Pe măsură ce se apropia, îşi coborî privirea, lăsând-o să creadă că îl zărise prima. Nu voia s-o facă să ţipe.

Modificarea mersului ezitant pe terenul spongios îi spuse că-l observase. Când se opri, bărbatul o privi în sfârşit, constatând că se holba la el uimită.

Şi ochii fetei erau splendizi, de un albastru limpede, aproape translucid. Genele, ca şi sprâncenele, aveau o nuanţă mai închisă decât părul, dar nu până acolo încât să poată fi numite castanii. Apucă strâns undiţa în mâna stângă. Somonul impozant se bălăbănea de o tulpină subţire pe care o înnodase în mâna dreaptă.

— Ziua bună, domniţă, spuse el. Te-ai pierdut în codrii aceştia fără capăt?

Încuviinţă din cap mirată, cu buzele fine întredeschise ademenitor, cu sânii rotunzi, la fel de fini şi ademenitori, ridicându-se şi coborând delicat, dar tot mai iute. Încă nu rostise niciun cuvânt.

— Îţi pot arăta calea, dacă doreşti, se oferi el cu un zâmbet fermecător. Era obişnuit să primească în schimb un surâs, dar fata continua să-l privească serios, în tăcere.

— Spune-mi, frumoaso, ai vrea să-ţi arăt drumul?

Încuviinţă iarăşi, privindu-l în ochi răscolitor.

Tot zâmbind, Giff spuse insinuant:

— Voi cere doar o mică răsplată de la dumneata pentru acest ajutor.

Nu-şi închipuise că ochii i s-ar fi putut mări şi mai mult, dar aşa se întâmplă.

Totuşi, nu scoase nicio vorbă.

Se apropie încet cu ochii pironiţi într-ai ei, întrebându-se dacă avea să facă un pas înapoi.

Sub picioarele sale, pământul era umed, însă nu băgă de

seamă. De la mică distanţă era încă şi mai frumoasă, aşa că nu-şi mai putea lua gândul de la ea.

Fără voia ei, Sidony îl cerceta cu privirea pe străinul oacheş. Purta un pieptar din piele căptuşit cu oţel – din cele pe care locuitorii de la graniţă le numeau *jack-o'-plate* –, ghete de piele şi ciorapi groşi de lână care-i acopereau coapsele şi gambele musculoase. Sabia îi atârna de-a curmezişul pe spinare, iar pumnalul înfipt într-o gheată ar fi trebuit s-o sperie, însă nici măcar pentru o clipă nu-l luă drept un bandit.

Nu numai că avea o cămaşă de un alb imaculat, cusută cu pricepere dintr-un material fin, dar se purta cu o trufie de întâlnit numai în rândul păturilor înstărite.

Nu era cel mai chipeş bărbat din câţi văzuse la viaţa ei, deoarece avea trăsături neregulate şi un nas acvilin proeminent, însă o atrăgea irezistibil.

Îi plăcea sclipirea veselă din ochii săi albastru-închis, şi vocea lui era dulce ca mierea, de-ţi venea s-o asculţi numai de drag. Era însă la fel de înalt şi de lat în umeri ca Hugo sau Rob, iar fata prefera bărbaţii mai puţin impunători. Cei de felul străinului se purtau ca nişte stăpâni şi socoteau că toată lumea trebuia să le îndeplinească poruncile. Toţi cumnaţii ei erau aşa. Era adevărat că li se supunea, deci aveau motiv să se aştepte de fiecare dată la supunere.

Încă se întreba când avea să-i spună străinul ce răsplată dorea când acesta se aplecă iute şi o sărută pe buze. Spre uluirea ei, îi cuprinse ceafa cu mâna ca s-o ţină în loc atâta vreme cât o săruta.

Îi simţi buzele la început blânde, apoi mai aspre, cerând un răspuns pe măsură. Îşi închise ochii, ceea ce o nemulţumi, întrucât nu mai văzuse niciodată un albastru atât de profund, aproape negru, la fel ca apa lacului.

Braţul lui liber i se strecură în jurul taliei. Sidony ştia că ar fi trebuit să protesteze, ba chiar să-l împingă. Dar nimeni nu o abordase cu asemenea îndrăzneală până atunci, şi i se părea mai interesant decât s-ar fi aşteptat – dacă ar fi avut timp să se aştepte la ceva.

Apoi, limba lui i se strecură între buze; fata reacţionă fără preget, proptindu-şi ambele mâini în pieptul străinului, cu tot cu peşte şi undiţă.

Îi dădu drumul, trăgându-se înapoi cu o privire uimită, în spatele ei, Sidony avu senzaţia că întrezărise o umbră, însă aceasta dispăruse într-o clipită, luându-i locul un rânjet răutăcios.

— De ce te mânii aşa, frumoaso? N-o să-mi spui acum că nu ţi-a plăcut. Rânjind în continuare, îşi puse mâinile în şold de parcă ar fi provocat-o să-l contrazică.

Furia o năpădi atât de repede, încât acţionă fără ezitare. Îşi luă avânt şi, uitând că ţinea încă peştele, îl plesni peste faţă cu el înainte ca bărbatul – şi ea, de altfel – să-şi dea seama ce avea de gând.

El ridică o mână să se apere şi făcu un pas în spate, însă terenul mlăştinos era instabil, iar lovitura fusese puternică. Piciorul stâng îi alunecă, astfel că străinul, spre oroarea fetei, se prăvăli cu un pleoscăit peste clopoţei.

Sidony se răsuci şi o luă la fugă, dar nu apucă să se îndepărteze prea mult că o mână de fier îi prinse braţul ca într-o menghină, o smuci şi o întoarse cu faţa spre el.

— Pe legea mea! spuse el, ţinând-o de braţ şi scrutând-o de aproape. Ar trebui să te pun pe genunchi să te învăţ cum să te porţi!

Demnă şi severă, fata îşi regăsi în sfârşit vocea.

— Cum îndrăzneşti? se răsti ea. Dă-mi drumul!

Spre uimirea ei, bărbatul se conformă. Ochii lui aprigi aruncară flăcări, apoi se îngustară ameninţător.

— Ce faci aici singură, îmbrăcată ca o slujnică?

— Credeam că eşti un gentleman, zise ea întorcându-i privirea. Aşa le tratează gentlemenii pe slujnice? Nu ştiam.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, scumpă domniţă. Sunt un tip îngăduitor, dar nu îngădui obrăznicia din partea nimănui.

— O asemenea întrebare este obraznică? îşi ridică bărbia. După mine, o obrăznicie mult mai mare este sărutarea slujnicelor nevinovate.

— De obicei nu-s aşa de nevinovate, rânji el din nou.

— Şi de ce se întâmplă astfel, după socoteala dumitale?

Deschise gura să răspundă, însă o închise la loc, încruntându-se.

— Mă uimeşti. Pui întrebări neruşinate, dar arăţi la fel de liniştită de parcă te-ai interesa cum o să fie vremea.

— Nu mi-ai răspuns.

— Nu, frumoaso, şi n-o s-o fac, pentru că fie ştii de ce slujnicele nu sunt îndeobşte atât de nevinovate, şi m-ai întrebat ca să mă pui într-o lumină proastă, fie *nu* ştii, iar atunci eşti prea pură ca să te stric eu. Mai mult, nu mi-ai răspuns la întrebarea mea, care era mai importantă decât a dumitale. Şi eu am pus-o primul.

— Am uitat despre ce era vorba, murmură ea, deşi îşi amintea foarte bine.

Pentru o clipă, arătă de parcă ar fi vrut s-o zguduie; spre mirarea ei, simţi fiorii unei aşteptări pline de curiozitate.

Conştientizarea bruscă a acestui lucru o trezi la realitate. Cum i-ar fi putut trece prin minte o asemenea absurditate?

Pe un ton răbdător care, ştia ea prea bine, nu avea nimic de-a face cu sentimentele lui, străinul rosti apăsat:

— Te întrebasem ce cauţi aici singură, îmbrăcată ca o slujnică.

— E o dovadă de proastă creştere să faci comentarii despre îmbrăcămintea unei doamne, mă înşel cumva?

Privi cu satisfacţie cum ochii i se îngustară iarăşi.

Bărbatul scoase un mârâit de nemulţumire, după care zise:

— Ia ascultă, chiar te-ai rătăcit?

— Da, însă acum ştiu unde se află abaţia… Se întrerupse, uitându-se în jur şi constatând că în fuga ei nebună către libertate şi capturarea ulterioară, îşi pierduse din nou simţul orientării. M-am rătăcit, recunoscu ea.

— Unde stai?

— Am venit în pădure de la Clendenen House, din Canongate.

— Cunosc Canongate, deci putem găsi Clendenen

House. Dacă ai fi luat-o în partea cealaltă şi ai fi urmat malul lacului, ai fi zărit abaţia în scurt timp.

Cum nu voia să discute ce-ar fi trebuit să facă, Sidony spuse cu asprime:

— N-a fost corect să-mi ceri răsplată pentru ajutor.

— N-a fost corect, într-adevăr, dar mie mi-a plăcut, zâmbi el ştrengăreşte.

— Chiar aşa? De ce?

Giff ridică din umeri şi redeveni serios, simţind iarăşi vina stânjenitoare pe care i-o inculcase fata cu întrebarea naivă despre slujnice. De data aceasta nu era sigur de sursa culpabilităţii, dar senzaţia era aceeaşi. Desigur, necunoscuta nu stârnise o reacţie atât de promptă din partea conştiinţei sale doar prin câteva cuvinte, dar părea atât de concentrată, ca şi când răspunsul lui ar fi avut vreo importanţă, ca şi când ar fi putut-o răni spunându-i că sărutul nu însemnase pentru el mai mult decât orice alt sărut furat.

Nu voia s-o rănească. Nu zâmbise niciun moment, şi era hotărât să-i smulgă un zâmbet.

Conştiinţa lui, care nu-l tulburase de mult, se agită din nou. Faptul că nu se comportase cum se cuvine era în aceeaşi măsură din vina ei ca dintr-a lui şi, fără îndoială, nu era cauza acestei stinghereli ciudate. Era un bărbat care profita de aventură şi de plăcere acolo unde le găsea, fără să calculeze vreodată costurile, dar în acest caz voia să-şi îndrepte greşeala.

Fata aştepta răbdătoare, fără să vorbească, însă Giff nu avea de gând să-i satisfacă orgoliul informând-o că sărutul fusese ceva aparte. Era o frumuseţe, în mod cert, şi nu l-ar fi deranjat s-o cunoască mai bine, dar un bărbat de felul lui nu avea timp de flirturi. Şi nu avea deloc timp să flirteze cu o fecioară neprihănită, evident dintr-o familie nobilă, care s-ar fi aşteptat ca totul să se încheie printr-o nuntă.

Prin urmare, mai brusc decât ar fi vrut, i se adresă:

— Trebuie să te duc acasă, aşa că o s-o luăm pe aici. Punându-i o mână pe umăr pentru a-i indica direcţia,

adăugă: Dar ştie cineva că ai venit în pădure?

— Da, grădinarul, spuse ea cu un mic oftat care lui i se păru o împunsătură de suliţă, deoarece îi sugera că o dezamăgise.

— Ce-a fost în mintea ta când ai hotărât să te încrezi în grădinar şi în nimeni altcineva?

— Mă jucam cu nepoţelul meu, astfel încât sora mea să poată sta de vorbă în linişte cu gazda, explică Sidony, surprinzându-l cu stăpânirea ei de sine. Când doica l-a dus să-l culce şi am descoperit că Isobel şi Lady Clendenen îşi făceau şi ele siesta, m-am dus în grădină. Nu m-am aşteptat să dau peste grădinar.

— Presupun că nu e ceva neobişnuit să te întâlneşti cu grădinarul într-o grădină, comentă el.

— Ştiu, dar, cu toate că este foarte cumsecade, voiam să fiu singură. Aşadar, când m-a întrebat dacă plecam la plimbare, i-am spus că aveam de gând să dau o raită prin pădure.

— Ar fi trebuit să-ţi ceară să rămâi în grădină, mormăi el cu asprime.

— Fără îndoială, ceilalţi vor fi de aceeaşi părere. Dar s-a interesat dacă nu voiam să iau o undiţă cu mine, şi era atât de amabil, încât n-am putut refuza, aşa că am luat-o, şi am prins peştele ăsta. După aceea m-am rătăcit, iar dumneata ţi-ai făcut apariţia tocmai când credeam că mi-am dat seama unde se află abaţia, completă ea pe nerăsuflate.

— Dar de ce-ai vrut să pleci? Nu era nimeni cu care să poţi sporovăi la Clandenen House?

— Ba da, erau doi dintre fraţii mei, însă vorbeau între patru ochi şi n-am vrut să-i tulbur.

— Nu se poartă frumos cu tine? întrebă el, simţind dintr-odată nevoia de a discuta bărbăteşte cu nişte indivizi atât de nepăsători încât s-o lase pe acea fetişcană să umble de capul ei, departe de casă.

Sidony îşi reprimă dorinţa de a zâmbi la această reacţie vizibilă faţă de Hugo şi Rob.

— Se poartă foarte frumos, domnule. Numai că nu-ţi

vine să-i tulburi când stau la sfat, iar eu voiam să fiu singură. Vezi dumneata, mă aflu în Midlothian de un an de zile şi, uneori, cum a fost azi, îmi place să visez că m-am întors acasă.

— Deci nu locuieşti în cetatea regală.

— Doamne fereşte, nu! Am stat pe rând la câte una dintre cele trei surori. Eu şi sora mea Sorcha am venit în Midlothian odată cu sora noastră mai mare, Adela. Isobel locuia deja aici, deşi înainte de a se muta venise în vizită la sora noastră Cristina.

— Stai puţin, câte surori ai?

— Acum, şase. Aveam şapte, însă Mariota a murit, aşa că au rămas doar Cristina, Adela, Kate, Maura, Isobel şi Sorcha. Toate s-au măritat, iar peste o lună tata o să se însoare cu Lady Clendenen. Până atunci însă…

— Tatăl dumitale, aha. Este şi el aici? Sperai că n-o să-l întâlnesc?

— E acasă, în Highlands, spuse ea. Înţelegi, membru în Sfatul Insulelor[3].

— Nu înţeleg nimic, protestă el. Cine e tatăl dumitale?

Sidony se strâmbă.

— Of, uite cum ne plimbăm ca nişte prieteni vechi şi nici măcar nu-mi cunoşti numele. Şi nici eu pe-al dumitale, sublinie ea.

— Asta cam aşa e. Pricep că ar trebui să-l ştii, şi că gentlemanul desăvârşit despre care venise vorba mai devreme s-ar fi recomandat. Însă aş prefera să nu le pomeneşti numele meu amicilor sau rudelor dumitale, şi încă nu sunt încredinţat că-ţi poţi ţine gura închisă când este nevoie.

— Foarte bine, zise ea, gândindu-se că dacă el nu voia să spună nimănui cum îl cheamă, nu avea să se vadă cu Hugo sau Rob, ceea ce-i convenea de minune. Tata este Macleod de Glenelg, domnule. Eu sunt fiica lui mezină, Sidony.

---

[3] Council of the Isles - consiliu alcătuit din fruntaşii clanurilor de pe coasta de vest a Scoţiei şi din insule. În Evul Mediu, Seniorul Insulelor (Lord of the Isles) era cel mai puternic nobil din Britania şi insulele sale (cu excepţia Irlandei), după regii Angliei şi Scoţiei. (n.tr.)

— Lady Sidony, de fapt, o corectă el cu o sclipire amuzată în ochi. Am noroc, aşadar, că tatăl dumitale nu este în cetate.

— Nu cred că s-ar mânia pe dumneata. Mai degrabă s-ar înfuria pe mine pentru că m-am rătăcit în pădure.

— Da, însă m-ar putea recunoaşte, frumoaso. Vezi dumneata, şi eu mă trag din Kintail.

Îl privi cu mai multă atenţie ca până atunci.

— Ai venit de acolo de curând? Vai, spune-mi, vremea e frumoasă? Florile de câmp au împânzit culmile? Precis îţi cunosc neamul, domnule. Nu sunt prea multe, şi le ştim cam pe toate. Îi cunosc pe toţi cei din neamul Macleod. Eşti dintre Mackenzie ori MacRae?

— Nu, frumoaso, încă nu. Întâi spune-mi mai multe despre familia dumitale. Ştiu bine cine ţi-e tatăl, dar în ultimii zece ani mai mult am fost plecat decât am stat pe-acasă. Unde e mama dumitale? Şi cum se face că trei dintre surori locuiesc aici, în Midlothian, dacă voi sunteţi neam zdravăn din Highlands? Stai aşa, nu cumva sora dumitale, Lady Cristina, s-a măritat cu Hector Reaganach Maclean de Lochbuie, de pe insula Mull?

Se încruntase iarăşi, de data aceasta gânditor.

Fata îşi puse gândurile în ordine, încercând să-şi dea seama cât voia să afle străinul. Viaţa o învăţase că bărbaţii cereau răspunsuri scurte şi detalii puţine.

— Mama a murit când aveam doi ani, iar Cristina, într-adevăr, este măritată cu Hector cel Cumplit, decise ea să răspundă mai întâi la cea mai uşoară întrebare. Restul poveştii este însă destul de încurcat. Vezi dumneata, Adela trebuia să-l ia de soţ pe Ardelve de Loch Alsh, dar cineva a răpit-o înainte de nuntă şi a adus-o aici. Eu şi Sorcha am luat-o pe urmele lor, însă Sir Hugo a venit să ne caute. O, şi înainte de asta Isobel l-a cunoscut şi s-a măritat…

— Sir Hugo? Vocea lui căpătă o nuanţă care o reduse la tăcere. Nu părea deloc fericit să audă numele lui Hugo.

— Da, Sir Hugo Robison. E soţul surorii mele, Sorcha.

Buzele lui fremătară, în ochi i se întrezări o lucire duşmănoasă, apoi izbucni în râs şi clătină din cap.

— Păcatele mă ajung din urmă, zise el când putu în sfârşit să vorbească.

— De ce spui asta?

— Pentru că ultima dată când l-am întâlnit pe Hugo Robison, m-a făcut una cu pământul, şi dacă află cum ne-am cunoscut noi, n-am nicio îndoială c-o să încerce iarăşi.

Cu sfială prefăcută, Sidony replică:

— Bineînţeles, Hugo e un gentleman, la fel ca dumneata. Nu ştiu însă dacă şi el sărută slujnicele nevinovate numai ca să se distreze.

— Zău, frumoaso, trag nădejde că n-o să-l întrebi asta!

— Dar surorile mele spun că dacă vrei să afli un lucru, *trebuie* să întrebi!

Îi aruncă o privire menită probabil s-o intimideze, însă fata nici nu se clinti, simţind doar un nou fior plăcut când răspunse:

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de el, domnule. Pe deasupra, nu ştiu de ce-ar trebui să te vezi cu Hugo. Când ajungem la abaţie, pot foarte bine să mă întorc pe unde am venit, prin grădini. N-are nevoie să ştie că ne-am întâlnit!

În ochii bărbatului se ivi iarăşi o sclipire amuzată.

— Nu am nicio îndoială că ai prefera să se întâmple astfel. Într-adevăr, îmi închipui că va fi la fel de mânios pe dumneata ca pe mine, mă înşel cumva?

— Ar fi în culmea furiei dacă am fi atât de nechibzuiţi încât să mergem la el împreună. Tocmai de asta ar fi înţelept să mă laşi să mă întorc singură.

— Nu pot face asta, zise el cu un zâmbet greu de pătruns, oferindu-i politicos braţul. Vezi dumneata, viaţa m-a învăţat că lucrurile neplăcute nu trebuie amânate. Mai mult, prezenţa dumitale m-ar putea ocroti.

Întrebându-se ce ar fi putut s-o ocrotească pe ea, Sidony nu luă în seamă braţul întins şi rosti pe un ton sec:

— Înainte să mergem mai departe, ai face bine să-ţi iei calul.

capitolul 2

Obrăznicătura de fetişcană îl lăsase să se îndepărteze vreun sfert de milă de locul unde-şi lăsase calul înainte de a-i aduce aminte de asta, însă Giff hotărî că n-avea de ce s-o învinovăţească. Mai mult, dacă ar fi insinuat că o făcuse cu bună ştiinţă, ea ar fi scos în evidenţă faptul că el însuşi insistase să plece şi îi ceruse să-l asculte.

Oricum, lui îi revenea obligaţia de a se ocupa de cal. Ruda de la care-l împrumutase ar fi fost neîndoielnic de această părere şi, cum respectivul era un fruntaş al clanurilor de la graniţă, ar fi reacţionat, după toate probabilităţile, mai degrabă cu mânie decât cu înţelegere la vestea pierderii animalului; prin urmare, trebuia să-l recupereze fără întârziere.

Se uită înspre fată, care îl privea cu obişnuitul ei calm, făcându-l să se întrebe dacă exista ceva care să-i stârnească furia sau pasiunea. Nu lăsase din mână peştele, al cărui aspect nu se înrăutăţise după ce fusese utilizat pe post de armă, dar preţul capturii părea să fi fost mult mai mare decât valoarea ei.

— Nu te pot lăsa aici, spuse el. Trebuie să mergi cu mine să luăm dobitocul.

— Calul dumitale nu are un nume?

— Probabil că da, admise Giff, dar n-am nicio idee care ar fi acela.

— Doamne, înseamnă că l-ai furat?

Bărbatul rânji.

— Dacă aş fi făcut-o, n-ar fi fost pentru prima dată. Ei, nu te încrunta aşa la mine. Eşti prea frumoasă ca să te urâţeşti cu o asemenea strâmbătură.

Ochii ei se luminară de parcă nimeni nu-i mai lăudase frumuseţea până atunci, dar înainte de a se putea minuna de acest gând absurd îşi mută privirea, îmbujorându-se uşor.

— N-ar trebui să-mi spui aşa ceva.

— Îmi închipui că auzi astfel de lucruri tot timpul, comentă el. Dar ai dreptate să-mi atragi atenţia asupra

bunei-cuviinţe. Hugo ar face-o, sunt încredinţat.

— Cum de-l cunoşti? se interesă ea.

— Vrei să spui, cum de Hugo cunoaşte un hoţ de cai? o corectă el maliţios,

— Chiar furi cai?

— Uneori. Se uita în jur, sperând că nu pierduse animalul acela nenorocit. În mod normal avea un simţ al orientării perfect, însă din clipa în care o zărise pe fetişcană nu mai observase nimic în jur. Îşi dădu seama dintr-odată că avusese noroc: frumoasa ar fi putut fi momeala unei capcane întinse de un duşman.

— Furtul e un păcat de moarte, rosti ea cu afectare.

— Ei, un bărbat trebuie să se descurce în orice împrejurare. Mai mult, tocmai am venit de la graniţă, unde nimeni nu crede că dacă ai luat animalele altcuiva ai săvârşit un furt. Nu, doar ai luat cu japca, aşa se spune pe acolo. Dacă un bărbat are nevoie de un cal ori de vreo două vaci ca să-şi hrănească familia, se duce să ia cu japca. A, uite-l, adăugă el.

— Pari să fii uşurat, remarcă ea. Te-ai temut că-l pierduseşi?

— Nu vorbi în dodii. Un bărbat nu-şi pierde calul.

— Păi dacă nu e calul dumitale… Dacă l-ai furat…

— Uite ce-i, n-am furat calul ăsta. L-am luat doar cu împrumut.

Fata încuviinţă din cap cu un aer înţelept.

— I-am mai auzit şi pe alţii spunând asta când au fost prinşi furând. Pe lângă asta, atunci când împrumuţi un lucru îl mai şi dai înapoi.

— Aşa o să şi fac, replică el rânjind. Rubedenia de la care l-am luat e dintre cei care nu s-ar purta cu mănuşi în caz că nu mi-aş achita datoria.

— Ţi-e frică de el?

— Pe legea mea, cum poţi să răstălmăceşti vorbele cuiva! Haide, urcă în şa, ca să nu trebuiască să mergi tot drumul pe jos. Trag nădejde că nu ţi-e teamă de cai.

— Sigur că nu. Călăresc de când mă ştiu.

— Chiar aşa? Era surprins. Femeile din Ţara de Sus

rareori călăresc, iar puţinele pe care le-am văzut făcând-o nu erau prea breze.

— Eu sunt. Oricum, nu am de gând să călăresc un bidiviu furat.

— Bine-ar fi să nu mai socoteşti că am furat dobitocul ăsta, îi reteză el vorba în timp ce dezlega murgul şi îl mângâia pe gât ca să-l liniştească.

— Ai zis că l-ai furat.

— Ba nu. Am spus foarte limpede, acum câteva clipe, că *nu* l-am furat.

— Da, dar înainte ai zis…

— Am zis numai că, dacă aş fi făcut-o, n-ar fi fost pentru prima oară.

— Aşadar, ţi se întâmplă să furi.

Se răsuci s-o privească sever, gata să-i răspundă fără menajamente, dar când văzu că îl contempla cu aceeaşi curiozitate cu care un sticlete se uită la un vierme, având o lucire de curiozitate în ochii ei azurii, Giff şovăi. Apoi, încercând să-şi menţină un ton cât se putea de blând, o întrebă:

— Aşa îi joci pe degete pe toţi bărbaţii cu care ai tu de-a face?

Spre surprinderea lui, Sidony nu negă. În schimb, zâmbi visător şi spuse:

— Nu mi-au ieşit prea mulţi bărbaţi în cale. În cursul plimbărilor mele n-am întâlnit niciunul, şi niciodată pe vreunul ca dumneata.

— Un hoţ, adică?

Încuviinţă printr-un gest, urmărindu-l în continuare cu acea privire curioasă, nelăsându-i nicio îndoială că îl punea la încercare, ba chiar îl ademenea.

— Frumoaso, oftă el, nu ştiu ce să mă fac cu dumneata, însă un lucru e limpede: cu cât te duc mai repede înapoi la neamurile dumitale, cu atât mai bine va fi pentru amândoi, aşa că o să te urc pe cal neîntârziat.

Se întinse după ea, dar fata se dădu un pas înapoi, replicând calm:

— Nu, mulţumesc, o să merg pe jos.

— Nu fi nesăbuită, se răsti el. Oricum trebuie să las noroiul de pe picioare să se usuce, iar ghetele dumitale se vor înnoroi încă şi mai tare dacă o să umbli prin pădurea asta mocirloasă. În plus, este mult mai comod să călăreşti.

— Nu sunt de aceeaşi părere, dar îţi mulţumesc.

— Prin asta nu vreau să-ţi câştig recunoştinţa, zise el.

— Dar prefer să merg pe jos.

— Iar eu spun că o să mergi călare. Îşi puse mâinile în şolduri şi îi aruncă privirea cea mai aspră cu putinţă, privirea care îi făcea pe nişte bărbaţi în toată firea să se agite ca să-i îndeplinească ordinele.

Chiar în acel moment, calul îi împinse umărul destul de tare încât să-l arunce cu un pas înainte.

Buzele ei se strâmbară, iar lucirea amuzată din privire îi deveni mai intensă.

— Dumnezeule, îndrăzneşti să râzi de mine? Se întinse iarăşi după ea şi cu toate că fata se dădea înapoi, fu mai rapid, prinzând-o de braţ.

Sidony scoase un icnet, dar nu-şi feri privirea, iar atunci când îşi pironi ochii într-ai ei, Giff constată că sclipirea dispăruse, fiind înlocuită de o aşteptare senină.

Limba i se strecură printre buzele trandafirii, lingându-le – o invitaţie lipsită de orice echivoc.

*

Mâna lui o prinse strâns de braţ, şi Sidony rămase nemişcată, nesigură dacă nu cumva îl supărase. Străinul era încruntat, asta se vedea de la o poştă, iar ea observase la propriii cumnaţi că bărbaţii nu suportă ca femeile să râdă de ei, însă nu-şi putuse reţine amuzamentul când ditamai voinicul fusese împins de cal înspre ea.

Continua să o privească în modul acela straniu, cântărind-o atent, de parcă ar fi încercat s-o înţeleagă ori să se decidă asupra dojenii pe care o merita. Ultima era precis interpretarea corectă. Nici bărbaţii pe care-i cunoştea ea nu reacţionau prea bine când erau sfidaţi.

Nu intenţionase să-l sfideze. Pur şi simplu n-ar fi vrut să troneze în şa, ducându-şi peştele, în timp ce el ar fi mers în

faţă sau alături, ţinând calul de dârlogi. S-ar fi simţit prost şi încă şi mai îndatorată. Simplul fapt că i-ar fi permis s-o însoţească le-ar fi dovedit lui Hugo şi Rob că plimbarea ei prin pădure fusese o idee prostească, ba chiar primejdioasă. După aceea, fără îndoială, unul sau celălalt i-ar fi interzis să repete aventura.

Cu aceste gânduri zburătăcindu-i prin minte, surprinse privirea necunoscutului, schimbată faţă de cum o ştia. Când, simţindu-şi gura uscată, îşi umezi buzele, ochii lui lăsară să se vadă pofta, fără putinţă de confuzie. Strânsoarea în jurul braţului ei deveni şi mai puternică.

Sidony înghiţi în sec, dar rămase cu ochii aţintiţi asupra lui. Avea s-o sărute din nou, şi, indiferent dacă era o faptă necugetată sau nu, ea abia aştepta. În următoarea clipă însă, privirea lui suferi o nouă transformare; o apucă de talie şi o urcă în şa.

Iute ca gândul, atentă să nu dea drumul peştelui, îşi aruncă ambele picioare de partea cealaltă a calului şi alunecă până jos, făcând repede un pas înapoi, temându-se ca patrupedul, înfuriat, să n-o lovească. A scuturat din cap, a fornăit şi a tropotit nervos, dar străinul l-a apucat de căpăstru şi l-a potolit imediat.

— Începi să mă scoţi din fire, frumoaso, mormăi el posomorât.

— Îmi pare rău, deoarece ai fost bun cu mine. Dar nu vreau să urc pe calul dumitale în timp ce dumneata îl duci de dârlogi, după cum nu vreau să călăresc nici în spatele dumitale. Gândeşte-te ce-ar zice lumea dacă am ajunge aşa la Canongate. Toţi s-ar uita cu gura căscată, închipuindu-şi tot soiul de blestemăţii.

— Crezi că lucrurile ar sta altfel dacă am merge amândoi pe jos?

— Cu siguranţă. Nu e nimic nelalocul lui în faptul că ne-am întâlnit în pădure şi am ieşit de acolo împreună. Acum îţi dai seama cât de cumpănită era propunerea mea de mai devreme, ca eu să mă întorc pe unde am venit, iar dumneata să te duci călare oriunde ai treabă?

— Prin urmare, n-ar trebui să dau cu ochii de Hugo. Ăsta

e planul dumitale?

— Nu l-aş fi înfăţişat chiar aşa, dar *este* un plan mai bun.

— Pun rămăşag că aşa gândeşti întotdeauna. Bărbatul clătină din cap. Îţi imaginezi că atunci când ne vom reîntâlni, cum precis se va întâmpla, de vreme nu încape îndoială c-o să mă văd cu Hugo, o să mă prefac pur şi simplu că nu te cunosc?

Nu-i trecuse prin minte această posibilitate.

— Trebuie neapărat să te vezi cu Hugo?

— Păi de-asta am venit la Edinburgh.

— A! Dar dacă ai călărit până aici de la graniţă, de ce n-ai intrat în cetate pe unde intră toată lumea, pe la Cowgate, de unde ajungi direct în strada principală?

— Nu cred că asta te priveşte pe dumneata. Ceea ce te priveşte este că, indiferent ce părere ai despre mine, nu obişnuiesc să păcălesc fetiştcanele nevinovate, mai ales pe acelea de neam. De asemenea, nu sunt de acord ca fetişcanele astea să hălăduiască prin sălbăticie fără pază. Mai cu seamă, adăugă el cu severitate, nu sunt de acord ca rudele prietenilor mei să facă aşa ceva. Tata ar fi altoit-o zdravăn cu nuiaua pe oricare dintre surorile mele care s-ar fi purtat astfel.

— Ai măcar o soră?

— Două chiar.

— Ei bine, nu ai niciun drept să ridici nuiaua la mine, ripostă ea. Şi, cu toate că Hugo se poate mânia cumplit, nici el nu cred că ar face-o. Un alt gând, încă şi mai neplăcut, o frapă. Doar nu i-ai sădi în minte o asemenea idee, nu?

Atitudinea lui se îmblânzi liniştitor.

— Nicidecum, frumoaso. Dar hai acum. Am zăbovit destul pe-aici.

— N-o să mai încerci să mă sui pe cal?

— Nu, fie cum vrei dumneata, zise el. De data asta.

Modul în care pronunţase ultimele trei cuvinte îi dădu fiori pe şira spinării, însă fata îşi recăpătă imediat tăria. Erau slabe şanse să-l revadă după acea zi.

Giff o urmări cum stătea să aleagă o cărare prin pădurea mlăştinoasă, întrebându-se cum îl făcuse să cedeze atât de uşor. Merita o bătaie bună, fie şi numai pentru încăpăţânarea de care dădea dovadă, dar atunci când îl întrebase dacă avea să-i sugereze o asemenea pedeapsă lui Hugo, ceva din adâncul sufletului său se revoltase la gândul că ar fi putut cineva s-o lovească.

— Adică vrei să mergi înaintea mea tot drumul? întrebă el.

Ea şovăi, uitându-se în urmă.

— Făgăduieşte-mi că n-o să mă mai pui să călăresc.

— Am spus deja că n-o să mai încerc, îi aminti el. Mă ţin de cuvânt, să ştii.

— Foarte bine, atunci, conchise ea. O să merg în spatele dumitale, dacă preferi.

Străbătură o parte din drum în tăcere, dar – când Sidony îl privi stăruitor pentru a treia oară de parcă ar fi vrut să vorbească, după care îşi întoarse ochii – Giff o iscodi:

— Ce este, frumoaso? Ai ceva să-mi spui?

Îşi muşcă buza de jos, apoi ridică din nou privirea înspre el şi vorbi:

— Nu să spun, ci să te întreb ceva. Dar ştiu că n-ar trebui s-o fac.

— Întreabă-mă orice vrei, nu mă supăr.

— Numai că întrebarea este foarte necuviincioasă. Vezi dumneata, sunt curioasă dacă într-adevăr ai vrut să zici ce-ai zis.

— Înainte să-ţi răspund, trebuie să-mi aduci aminte ce-am zis.

Sidony privi în zare.

— Este o prostie, şi n-ar trebui să-mi pese de asemenea lucruri, dar când gândurile cuiva se aţintesc asupra unui lucru…

— Atunci persoana aceea ar trebui să pună întrebarea care o frământă, o completă el. Nerăbdarea lui creştea tot mai mult, iar ezitările fetei îl îmboldeau s-o scuture puţin. Simţea însă că dacă ar fi repezit-o iarăşi, n-ar mai fi aflat niciodată ce o tulburase, şi ţinea cu orice preţ să se

lămurească.

Cum ea continua să şovăie, se abţinu în speranţa că fetişcana nu avea să suporte tăcerea fără să simtă nevoia de a o umple. Totuşi, nimic din reacţia ei nu-i încurajă optimismul. Părea să chibzuiască, să aleagă atent calea de urmat, iar puţinele cunoştinţe pe care le avea despre ea îl îndemnară să nu-şi arate sentimentele.

Înfrânarea era o trăire inedită pentru Giff, însă reuşi s-o ducă la bun sfârşit.

În cele din urmă, Sidony i se adresă:

— Le spui adesea femeilor lucruri pe care *nu* le gândeşti?

— Îndeobşte, ceea ce spun este şi ceea ce gândesc. Dar tot trebuie să-mi aminteşti ce-am zis.

Roşeaţa îi urcă în obraji, şi fata ezită din nou. Cum până atunci nu dovedise lipsă de curaj niciun moment, presupuse că era vorba de ceva ce afirmase despre ea. Nu-şi putea aminti însă decât declaraţia că era o prostie să cutreiere prin pădure de una singură, iar aici nu se întrevedea nicio ambiguitate.

Pe un ton atât de blând încât abia dacă şi-l recunoscu, murmură:

— Poţi să mă întrebi, frumoaso. O să răspund cinstit dacă pot, şi n-o să te judec pentru că ai vrut să ştii.

Privirea pe care i-o aruncă ea conţinea o recunoştinţă totală. În grabă, bolborosind cuvintele, se încumetă:

— Ai spus că sunt frumoasă. Crezi asta cu adevărat?

Dădu s-o întrebe dacă nu cumva îi lipsea o doagă, însă privirea arzătoare şi încordată de pe chipul ei îi opri vorbele în gât.

Cu un aer indiferent, răspunse:

— Trebuie că ştii că eşti frumoasă. Evident, toţi cei care te cunosc ţi-au spus-o.

Fata clătină din cap.

— Nimeni.

— Dar e cu neputinţă! Nu ai nevoie decât de o oglindă ca să vezi cu ochii dumitale.

— Nu pricepi, stărui ea. Am şase surori. Lumea vorbeşte

despre frumoasele surori Macleod, însă cei mai mulţi le cunosc numai pe cele care au ieşit în lume înaintea mea. Cristina, cea mai mare, este de o frumuseţe fără pereche. Părul meu este şters în comparaţie cu al ei, chipul mi-e mai puţin rumen, iar purtarea mi-e mult mai sfioasă. Când intră într-o încăpere, toată lumea o bagă de seamă. Iar cei care o cunosc pe sora mea Mariota spun că, faţă de ea, Cristina e doar o umbră neînsemnată. Eu sunt o umbră faţă de toate.

— Mariota este cea care a murit, îşi aminti el.

— Da, iar Isobel spune că orice s-ar spune despre înfăţişarea Mariotei, firea ei *nu* era frumoasă, numai că restul lumii păstrează în memorie numai frumuseţea ei care-ţi lua glasul.

— Dumneata n-ai cunoscut-o?

— Nu, eram copil de ţâţă când a murit. Prin urmare, vezi dumneata, nimeni nu mă socoteşte frumoasă, pentru că nu ajung nici măcar până la genunchii surorilor mele.

— Dar sunt sigur că ai fost la curtea regelui. Cineva de acolo trebuie să-ţi fi remarcat frumuseţea.

— Nu, întrucât nu-mi plac adunările mari. Am fost o dată la castelul Edinburgh cu Sorcha şi Isobel, pentru că tata voia ca Lady Clendenen să mă prezinte Maiestăţii Sale, însă Maiestatea Sa era bolnav, aşa că n-am stat mai mult de o jumătate de oră. Dar zarva a fost de ajuns cât să mă vlăguiască. Nu ştiu cum se poate sta de vorbă într-un asemenea loc.

Giff chicoti, amintindu-şi propria experienţă de scurtă durată la Stirling.

— Jumătate dintre curteni sunt scrântiţi, iar cealaltă jumătate sunt beţi, însă celor mai mulţi li se pare distractiv. Iar orice bărbat care vrea să însemne ceva în Scoţia trebuie să-şi facă plecăciunea acolo.

— Ai făcut-o şi dumneata?

— Nu mi-a plăcut mai mult decât dumitale, răspunse el încuviinţând din cap, dar mi-am găsit propria cale de a mă impune până când voi prelua locul neamului meu din Ţara de Sus, lucru care se va întâmpla, probabil, după ce mă

satur de traiul în necontenită primejdie. Nimeni de la apus nu se sinchiseşte prea mult de ce se întâmplă la curte, în afară de Seniorul Insulelor şi cei de teapa lui, care vor să dobândească o putere cât mai mare. Chiar şi ei se feresc să meargă la Stirling şi Edinburgh, şi îşi orânduiesc treburile la Curtea Insulelor.

— Cu asta de îndeletniceşti dumneata?

— Nu, n-am avut de-a face cu astfel de lucruri de ani de zile.

— Mă gândeam la traiul în primejdie.

— A da, asta îmi place, cum să nu, iar în ziua de azi i se oferă multe asemenea prilejuri unuia ca mine.

— Vorbeşte-mi despre de.

— Altă dată, zâmbi el. Abaţia e într-acolo, aşa că o să găsim Clandenen House în apropiere; mă înşel cumva?

— Nu, e într-adevăr foarte aproape, răspunse ea încruntându-şi sprâncenele.

Parcă prea curând, ajunseră la intrarea principală de la Clendenen House, proprietatea lui Ealga, Lady Clendenen, pe latura sudică a bulevardului cunoscut sub numele de Canongate deoarece se întindea de la biserica St. Giles până la abaţia Holyrood. Casele de piatră şi lemn de pe marginile drumului larg erau strânse una într-alta, deşi aproape toate aveau alei înguste către grajduri şi grădini lungi în spate.

Pe latura de nord, lângă St. Giles, se afla Sinclair House, unde Sidony era găzduită de sora ei Isobel şi soţul acesteia, Sir Michael Sinclair. Către nord-vest, castelul Edinburgh, cocoţat pe culmea lui stâncoasă, domina întregul oraş.

Cu patru sute de case şi două mii de locuitori, burgul regal era cel mai mare oraş din câte văzuse Sidony vreodată, dar treptat se obişnuise cu agitaţia şi zgomotul omniprezent. Din fericire, Canongate rămânea o zonă mai liniştită decât aceea din apropierea castelului, deşi nu erau rare carele încărcate cu lână ce huruiau asurzitor în drumul lor către portul Leith.

Giff îi aruncă un ban unui puşti şi îi ceru ştrengarului zâmbăreţ să-i păzească bidiviul. Apoi îi oferi braţul lui Sidony, însă fata nu-i acordă mai multă atenţie decât înainte. Nu voia să dea de înţeles că însoţitorul ei putea însemna mai mult decât o cunoştinţă de ocazie.

Uşa casei Clendenen se deschise şi, spre uşurarea tinerei, în prag apăru Rob, şi nu Hugo.

— Ne-am făcut griji pentru tine, fetiţo, spuse el cu o voce uşor răguşită, pe un ton calm şi măsurat. Când îl zări însă pe tovarăşul lui Sidony, ochii căprui ai lui Rob, de obicei ascunşi pe jumătate de pleoape, se deschiseră larg.

Nu apucă să mai spună ceva, că o mână zdravănă îl apucă de umăr din spate, iar Sir Hugo Robison se ivi în uşă, mai înalt, mai oacheş şi mai voinic, manifestându-şi vădit nemulţumirea.

Cumnaţii lui Sidony erau cu toţii solizi, însă ea nu cunoştea decât un bărbat mai masiv decât Hugo, iar acela era soţul Cristinei, Hector cel Cumplit.

Şovăi, privindu-l pe Hugo cu prudenţă şi abţinându-se să se uite înspre tovarăşul ei de drum ca să-i vadă reacţia la ostilitatea făţişă a gigantului.

Spre stupefacţia ei, bărbatul de alături izbucni în râs.

— La naiba, Hugo, arăţi gata s-o înfuleci pe biata fetişcană. Dacă trebuie să-ţi verşi năduful, varsă-ţi-l asupra mea. Eu, măcar, pot să mă apăr.

Hugo îşi mută atenţia înspre el, fără a-i împărtăşi însă amuzamentul.

— Te-ai încumeta să-ţi mai încerci o dată puterile cu mine, lepădătură din flori ce eşti?

— Şi încă bucuros. Ultima oară m-ai prins cu garda jos. Asta n-o să se mai întâmple niciodată.

— Ultima oară te-am culcat la pământ şi am pus capăt luptei înainte să înceapă, mormăi Hugo. Nădăjduiam că n-o să-ţi mai trebuiască altă învăţătură de minte.

— Pune-mă la încercare, amice, şi-o să vedem cine învaţă pe cine.

Pronunţă cuvintele încet, însă Hugo le auzi, de vreme ce se strâmbă şi clătină din cap. Apoi, spre marea uşurare a

lui Sidony, replică fără ranchiună:

— Am încredere că fata n-a suferit nicio vătămare cât s-a aflat în grija ta, Giff.

— Ştii prea bine că nu. Ne mai ţii mult în prag? La naiba, casa nici măcar nu e a ta, din câte am priceput, ci a lui Lady Clendenen. Pe deasupra, ai putea să chemi un slujitor să ia somonul domniţei Sidony şi să-l gătească pentru masa de seară. E ditamai creatura, după cum vezi.

— Bine, haideţi înăuntru, consimţi Hugo, dându-se în lături pentru a-i lăsa să treacă şi făcându-i semn unui argat să ia peştele şi undiţa din mâinile cumnatei sale.

— Dă-i şi sabia ta, Giff, adăugă el.

— Asta-i a bătrânului grădinar, îl informă Sidony pe slujitor, încredinţându-i undiţa. Rogu-te, înapoiază-i-o cu mulţumirile mele.

— Aşa o să fac, milady, răspunse băiatul, după care se răsuci să primească sabia şi teaca grea din partea vizitatorului.

Hugo îl trimise pe argat în casă şi continuă discuţia:

— Era şi vremea să vii, Giff. Aproape că nu ne mai aşteptam să apari.

— Am fost în Galloway, aşa că aţi avut de ce să mă căutaţi.

— Cum se face că ai întâlnit-o pe domniţa Sidony? se interesă Hugo aparent placid.

— Haideţi întâi în salonaşul lui Ealga, acolo putem sta la taclale pe îndelete, propuse Rob.

Bărbatul pe care Hugo îl numise Giff îi strânse mâna lui Rob şi spuse:

— Nu mi-am dat seama că o să fiţi aici. Suntem veri, milady, adăugă el. Am o sumedenie de veri din neamul Logan, întrucât primii MacLennan făceau parte din clanul acesta, dar, nu se ştie din ce pricină, s-au retras în Ţara de Sus. Păi, Rob, asta înseamnă că şi tu eşti vârât în asta, nu?

— Să mergem în salonaş ca să vorbim, insistă Hugo.

— Sidony! În sfârşit!

Fata, recunoscând vocea plină de uşurare, se întoarse s-o salute pe Isobel, care stătea în capătul scării de pe

partea vestică a aleii de la intrare.

Deşi era însărcinată cu al doilea copil, Isobel cea blondă, cu ochi cenuşii, nu căpătase încă proporţii şi era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Sidony observă că Giff o privea pe sora ei cu acelaşi aer năucit pe care-l vădeau toţi bărbaţii la vederea ei.

Fără a lua aminte, Isobel întrebă:

— Dar pe unde ai umblat, scumpo? Ne-am speriat de moarte, pentru că ai fost plecată atâta vreme. Hugo tocmai voia să plece în căutarea ta.

— N-am vrut să vă neliniştesc, murmură Sidony spăşit. M-am dus numai să fac o plimbare.

— Dar unde? stărui Isobel. Şi cine este bărbatul care te însoţeşte?

Sidony îşi muşcă buza, pusă în încurcătură, deoarece nu-l putea numi Giff, cum îl auzise pe Hugo mai devreme. Iar dacă ar fi recunoscut că nu ştia cum îl cheamă n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

În tăcerea care urmă întrebărilor lui Isobel, gentlemanul în discuţie îl privi cu subînţeles pe Hugo, care îşi luă seama.

— Iartă-mă, doamna mea. Îngăduie-mi să ţi-l prezint pe prietenul meu, Giffard MacLennan de Duncraig. A învăţat să lupte la Dunclathy, cu tata, şi, aş putea adăuga, nimic nu-l încântă mai mult decât să ne facă tuturor necazuri.

Isobel îi zâmbi nou-venitului.

— Cu toate astea, îmi închipui că s-ar cuveni să-ţi spun Sir Giffard, nu-i aşa?

Sidony se uită la Sir Giffard cu o curiozitate nedisimulată. Dacă fusese instruit la Dunclathy, îşi însuşise aceleaşi aptitudini cavalereşti ca Michael, Hugo şi Rob. Dunclathy era căminul familiei lui Hugo, iar tatăl acestuia, Sir Edward Robison, era un vestit războinic şi mânuitor al sabiei care primea pe lângă el numai învăţăcei aleşi pe sprânceană.

Înainte ca Sir Giffard să se pregătească să răspundă, Hugo interveni:

— Doamna Isobel este soţia lui Michael, Giff, aşa că ai

grijă să te porţi cum trebuie în faţa Domniei Sale.

— Nici prin gând nu mi-ar trece să fac altfel, răspunse el, cu o plecăciune adâncă. Este o mare cinste să vă cunosc, milady.

— Cum aţi întâlnit-o pe sora mea, Sir Giffard? întrebă Isobel fără ocolişuri.

— O să te lămuresc eu însămi, se grăbi Sidony să ia cuvântul, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Nu am nicio îndoială că Sir Giffard, Rob şi Hugo au multe de vorbit, aşa că ar trebui să-i lăsăm în pace. Trag nădejde că mă vei ierta pentru grijile pe care ţi le-am adus, Isobel.

— Bineînţeles, o linişti sora ei, îmbrăţişând-o cu multă căldură. În timpul acesta însă, îi aruncă o privire lui Hugo, adăugând: Sir Giffard va rămâne la cină, domnul meu?

— Poate că da, zise Hugo. Apoi, când Sidony o prinse pe Isobel de braţ şi o îndrumă către scară, urmă pe un ton lipsit de expresie: O să vorbim înainte de cină, Sidony.

— Da, domnul meu, confirmă fata, înăbuşindu-şi un oftat. Peste o clipă, amintindu-şi de regulile bunei-cuviinţe, se întoarse înspre tovarăşul ei de drum cu privirea plecată, făcu o reverenţă şi spuse: Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, Sir Giffard. Am încredere că nimeni nu s-a supărat pentru că m-aţi condus acasă.

La fel de politicos, el o asigură:

— Sunt bucuros că v-am putut sluji, milady.

Sidony ridică privirea şi, întâlnind-o pe a lui, simţi nevoia presantă de a-i aminti că ea nu ceruse un asemenea serviciu. Conştientă de atenţia cu care o scruta Hugo, îşi reprimă dorinţa, făcu încă o reverenţă şi o urmă pe Isobel la etaj.

capitolul 3

Giff le privea pe cele două femei urcând vioi treptele de lemn lustruit, nutrind speranţa că Lady Sidony avea să se uite la el înainte de a dispărea. Neatent, îl auzi pe Hugo

cerându-i unui slujitor să le aducă băuturi. Apoi, în afară de foşnetul rochiilor doamnelor şi sunetul ritmat şi uşor al paşilor acestora pe trepte, nu se mai auzi nimic până când Hugo îşi drese glasul.

Deşi cunoştea prea bine veşnica nerăbdare a mai vârstnicului său prieten, Giff inspiră adânc, expiră încet şi abia după aceea rosti:

— Să mergem în salon, băieţi. Abia aştept să aflu ce aventură ne aşteaptă.

Îi văzu făcând schimb de priviri şi simţi că Hugo nu mai avea mult până să-şi iasă din fire, dar lucrul acesta nu-l miră. Amândoi erau mai mari cu vreo câţiva ani decât el, cum era şi Michael, şi îşi aveau deja locul bine stabilit la Dunclathy când ajunsese el acolo. De la început se consideraseră mai buni şi, cu toate că îşi dovedise în scurt timp valoarea, sentimentul acela iniţial de superioritate nu-i părăsise complet.

De data aceasta, luă iniţiativa.

— Am aflat cu părere de rău de moartea tatălui şi a fratelui tău, Rob. Acum tu eşti Logan de Lestalric, nu-i aşa?

— Într-adevăr, spuse Rob. Şi dacă abia ai venit din Galloway, fără îndoială că ai veşti de la neamurile noastre de acolo.

— Cu siguranţă, confirmă Giff, amintindu-şi că dobitocul fără nume pe care-l călărise până la Edinburgh îi aparţinea unei rubedenii de-a lui Rob. Dar poate că nu acum…

— Acum, Giff, interveni Hugo, închizând uşa salonului, vreau să aflu cum ai întâlnit-o pe Sidony. Îmi închipui că nu te legi de fete pe străzile oraşului.

— E mai rău decât atât, rânji Giff. Ai uitat de peştele pe care l-a prins. Am auzit-o fluierând în pădurea abaţiei şi m-am luat după sunet.

Expresia sumbră de pe chipul lui Hugo îl făcu pe Giff să ţină sub tăcere sărutul furat. Hotărî să păstreze informaţia până în momentul în care ar fi avut nevoie de o tactică diversionistă. Experienţa anterioară cu Hugo îi sugera că o asemenea manevră s-ar fi putut dovedi necesară.

— Probabil că ai speriat-o pe biata fată de n-a mai ştiut de ea.

— Am surprins-o, recunosc, dar nu cred c-aş fi putut s-o sperii până să nu mai ştie de ea. Tânăra domniţă pare să fie întotdeauna cu capul pe umeri.

— Nu mai spune! În primul rând, spune-mi ce căutai în pădurea abaţiei?

— Ai văzut drumurile principale? ripostă Giff. Care cu lână până departe în zare. Şi oi! Toate behăie şi sar una peste alta, sau pur şi simplu ţi se reped în faţă când te aştepţi mai puţin. Calul pe care l-am împrumutat are o părere foarte proastă despre oi.

Rob rânji.

— E drept că din când în când stârnesc neplăceri, însă lâna trebuie să ajungă la corăbii, aşa că eu sunt nevoit să le suport mai mult decât tine. Ştii, partea de coastă a portului Leigh îmi aparţine, iar oile şi carele trec peste pământurile mele ca să ajungă până acolo. Le-am îngăduit chiar să-şi ridice adăposturi de ploaie, iar unii păstori, mai ales cei care n-au decât un car sau două, îşi duc oile tocmai până la Lestalric înainte să le tundă.

— Aşa pricep de ce am văzut oi tunse în număr la fel de mare ca acelea netunse, comentă Giff.

Mina lui Hugo indica un dezinteres total faţă de oi. Îl studie mai atent pe oaspete şi întrebă:

— Ce e semnul acela de pe obrazul tău?

Ducându-şi mâna la faţă şi simţindu-se iarăşi ca la unsprezece ani, Giff se luptă cu dorinţa de a face un pas înapoi.

— Fereşte-ţi mâna, îi ceru Hugo, uitându-se cu ochii mijiţi. Pe legea mea, arată ca o urmă de solzi de peşte! Aruncă o privire spre Rob, care îşi muşca buza de jos, stăpânindu-se din răsputeri. Este ceva care te înveseleşte, amice?

— Da, mărturisi Rob fără jenă.

Cu speranţa de a-i distrage, Giff explică:

— Am venit taman de la Galloway în numai două zile, Hugo, aşa că trebuie să mă ierţi dacă am murdărie pe…

Se întrerupse când Hugo îi puse un deget pe obraz, îl frecă energic, după care îl duse la nas şi-l adulmecă.

Lansându-i lui Giff o căutătură misterioasă, conchise:

— Aşadar, somonul ăsta nu serveşte doar pe post de cină. Ce-ai făcut ca să meriţi o plesnitură, Giffard?

— La naiba, ce te face să crezi o asemenea bazaconie?

— Faptul că vă cunosc atât pe tine, cât şi pe surorile Macleod, îi replică Hugo. Ar trebui să ştii că am cinstea de a fi soţul celei mai apropiate ca vârstă de Lady Sidony. Cu toate astea, chiar dacă Sorcha a mea n-ar şovăi să pună la pământ un individ care s-ar lega de ea, mă miră că Sidony a încercat aşa ceva.

— Măcar îmi faci favoarea de a presupune că numai a încercat, mormăi Giff, străduindu-se să uite de înjositoarea cădere pe solul înnoroit. Adăugă la repezeală: Mă tem că am luat-o drept o slujnică. Atunci când greşeala a ieşit la iveală, domniţa m-a plesnit. Putem sta jos, Hugo? N-am prea dormit în ultimele două zile.

— Ţine-te departe de ea, îl preveni voinicul. Surorile Macleod pot să-şi ia soţi dintre cei mai de neam. Tatăl şi cumnaţii lui Sidony ori să-i caute unul care să fie avut, aşezat şi vrednic de încredere, nu o puşlama ale cărei cuvinte favorite sunt „Nu-mi pasă“.

— Asta e, spuse Giff, zâmbind din nou. Nu că aş avea de gând să-mi iau o nevastă, oricât de frumoasă ar fi, dar noi, ăştia din neamul MacLennan, avem o zicală: „Cât am suflare, am nădejde.“

Hugo ridică din umeri.

— Dacă mă întrebi pe mine, e cam acelaşi lucru.

— Sigur, însă de asta ai trimis după mine, nu-i aşa? Se uită la Rob. N-ai scos o vorbă, dar te văd foarte binedispus. Ce părere ai despre toate astea?

Rob surâse cu un aer somnoros.

— Am încredere că Hugo va zice tot ce e de zis, iar viaţa mi-a arătat că fetele Macleod sunt în stare să-şi poarte singure de grijă.

— Doamne Sfinte! Doar nu te-ai însurat şi tu cu una dintre ele?

— Cu Lady Adela.

Giff clătină din cap.

— Îmi închipui că toate femeile astea n-au nimic de-a face cu pricina pentru care aţi trimis după mine.

— Am trimis după tine pentru că avem de făcut o treabă foarte primejdioasă, iar tu eşti vestit pentru îndeplinirea sarcinilor de felul acesta, îi spuse Hugo fără menajamente. Ai face bine să izbuteşti şi de data asta, căci dacă vei da greş, toată Scoţia va suferi ani de zile, dacă nu chiar pentru totdeauna.

— M-ai făcut curios, mărturisi Giff trăgându-şi un scaun să se aşeze, deşi Hugo încă nu-i dăduse permisiunea. Despre ce însărcinare e vorba?

Când o bătaie rapidă în uşă anunţă intrarea slujitorului cu băuturile, Hugo murmură: Ai răbdare.

Băiatul le turnă câte o halbă de bere, după care îi informă:

— Doamna v-a trimis nişte pâinici cu brânză ca să aveţi o gustare la bere, dar a zis să vă spun că într-un ceas e gata masa de seară, cu miel fript şi somon.

Cerându-i s-o asigure pe stăpâna casei că nu aveau să întârzie, Hugo aşteptă ca uşa să se închidă în urma tânărului pentru a continua: Giff, sunt unele lucruri pe care trebuie să le afli, dar mai întâi vreau să ştiu dacă ai sub comanda ta câteva corăbii zdravene.

— Sigur că da, numai că nu ţi-ar fi de prea mare folos aici, întrucât sunt ancorate pe coasta apuseană. Dar bineînţeles…

Plimbându-şi privirea de la un bărbat la celălalt, intui din expresiile lor posomorâte că vorbele sale nu fuseseră ceea ce ar fi vrut ei să audă.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ţi scoţi rochia asta înfiorătoare, spuse Isobel, măsurând-o pe Sidony din cap până în picioare în momentul în care intrară în dormitorul repartizat de Lady Clendenen surorilor Macleod pe timpul vizitelor. Unde e cea pe care ai avut-o la venirea încoace?

— N-am de ce s-o port, zău, ripostă Sidony în timp ce închise uşa şi începu să dezlege panglicile de pe laturile vechii tunici albastre din lână. La cât am umblat dintr-un loc în altul anul ăsta, am haine împrăştiate prin trei castele, precum şi aici şi la Sinclair House. Pe asta n-o port decât ca să mă joc cu nepoţelul nostru, William Robert. Prin urmare, în cufărul de acolo trebuie să am măcar una potrivită pentru a lua masa cu domnii.

— Atunci s-o scoatem îndată, căci sunt sigură că are nevoie să fie călcată, insistă Isobel, trecând la fapte. Pe când scutura fusta de mătase de un galben pal pe care o găsise împăturită frumos în cufăr, îi aruncă surorii sale o privire complice. Nu durează mult; vrei să-mi spui acum totul despre el?

Cuprinsă de un val de căldură la gândul că urma să descrie tot ce se petrecuse în pădurea abaţiei, Sidony îşi răsuci fusta în talie ca s-o poată descheia şi răspunse:

— N-ar trebui mai întâi să chemăm o servitoare cu nişte apă fierbinte?

— Nu, o contrazise Isobel. Vreau povestea întreagă, de la cap la coadă, şi ştiu că n-o să sufli o vorbă în faţa unei slujnice; aşadar, poţi folosi apa rece din urciorul acela ca să-ţi speli faţa şi mâinile, iar eu o să te ajut cu rochia. Unde sunt pieptenele şi peria care se află de obicei pe masa asta?

Resemnată, Sidony le găsi pe un raft al lavoarului amplasat între două ferestre înalte şi înguste care dădeau spre grădina din spatele casei. Apoi se dezbrăcă în cămaşa de corp în timp ce Isobel îi flutura în faţa ochilor corsajul bordat cu dantelă aurie care se asorta cu fusta galbenă de mătase.

— În cufăr trebuie să fie şi o cămaşă curată, spuse fata.

— Aşa e, încuviinţă Isobel. Mai mult, cred că vreo slujnică ţi-a aerisit lucrurile mai devreme. Totul pare într-o stare foarte bună, deci n-ai niciun temei să nu-mi povesteşti totul fără întârziere. Cum s-a făcut de v-aţi întâlnit?

Constatând că nu avea cale de ieşire, Sidony îşi depănă

istorisirea, lăsând la o parte numai îndrăzneala lui de a o săruta şi lovitura pe care i-o trăsese ea cu somonul. Dacă ochii lui Isobel se îngustară în acest moment, cauza o constituia faptul că fetişcana roşise în timp ce explica serioasă că străinul îi ceruse să meargă pe calul lui până la Clendenen House.

Tocmai când se lăsa în voia amintirilor, Isobel stărui:

— Nu mi-ai spus toată povestea, Siddie. Ce părere ţi-a făcut? E foarte atrăgător, nu crezi? Deşi nu e la fel de chipeş ca Michael, adăugă ea loial, dar cu un anume alean.

Înţelegându-i dorul, Sidony o consolă:

— O să se întoarcă acasă în curând.

— Nu destul de curând, şi o va face numai pentru că ştie că o să mă duc în Ţara de Sus la nuntă, cu sau fără el.

— Zău că n-ar trebui să călătoreşti singură în starea ta.

— Aşa zice şi el, şi nu-l pot învinui, mai ales că vărs tot ce-am mâncat chiar şi fără să mă legene o corabie pe mare. Dar o să-mi treacă în scurtă vreme, şi Michael tot o să-mi ceară să nu merg la nunta tatei.

— Se prea poate, comentă Sidony, sperând că subiectul avea să distragă atenţia surorii sale de la Sir Giffard MacLennan.

— Mă descurc eu cu Michael, spuse Isobel plină de încredere. Însă acum nu vreau să vorbim despre el. Tot nu mi-ai zis ce părere ai despre Sir Giffard.

Sidony se afla în faţa lavoarului şi turna apă din urcior în lighean. Se preocupă câteva secunde să stoarcă o cârpă, încercând să-şi formuleze răspunsul.

— Ei? o încurajă Isobel. Am văzut cu ochii mei că are un zâmbet frumos. Pare să ştie şi de şagă, şi, fără doar şi poate, nu se teme de Hugo.

— Încă nu mi-e limpede ce să cred despre el, mărturisi Sidony fără să se întoarcă. Putea gândi mai bine dacă nu trebuia să pândească reacţiile surorii sale. Dar dacă nu se teme de Hugo, înseamnă că nu-l cunoaşte bine.

— Ei, poftim, doar nu ţi-e frică de Hugo?

— Nu, dar nu-i totuna. Uneori poate să ocărască şi să se poarte atât de crunt, încât să bage pe oricine în sperieţi.

Pe mine m-a îngrozit când l-am văzut prima dată, dar când am ajuns să-l cunosc mi-am dat seama că pot avea încredere în el. Oamenii lui chiar se tem de el când e mânios, dar, cu toate că nu sunt nerăbdătoare să-i primesc dojana înainte de cină, ştiu că n-o să mă bată. Trag totuşi nădejde că până atunci Sir Giffard n-o să-l mai supere.

— Meriţi să auzi tot ce hotărăşte el să-ţi spună, o mustră Isobel cu blândeţe. Nu-ţi poţi închipui ce gânduri negre mi-au trecut prin minte când am întrebat în stânga şi-n dreapta şi nimeni nu ştia unde te-ai dus. Dar o să-l las pe Hugo să te dăscălească. N-ai nevoie să auzi asta de două ori. Sunt curioasă, e drept că ai împrumutat o undiţă de la grădinar?

— Cum ai prins de veste? întrebă fata, răsucindu-se s-o privească uşurată, acum că scăpase de reproşuri.

— Am auzit că i-ai zis argatului să i-o înapoieze, o lămuri Isobel. Am stat o clipă în vârful scării înainte de a coborî.

— Ai tras cu urechea, constată Sidony cu un aer înţelept. N-ar trebui să faci asta, ştii?

— N-o mai fac decât rareori. De fapt, m-am ridicat atât de brusc atunci când Rob i-a strigat lui Hugo că te-ai întors, încât am ameţit şi am preferat să aştept puţin înainte de a coborî treptele.

— Ce altceva ai mai auzit? se interesă tânăra, neştiind dacă ameţeala lui Isobel nu fusese doar o prefăcătorie. Sora ei nu avea scrupule când era nevoie să ascundă adevărul ori să născocească scuze atunci când purtarea ei ar fi putut fi criticată.

Isobel ridică din umeri.

— Nu prea multe. Sir Giffard l-a întrebat pe Hugo dacă avea de gând să vă ţină în prag, după care l-a tachinat spunându-i că nici măcar nu e casa lui.

— Hugo a zis că era şi timpul ca Sir Giffard să apară, că aproape renunţaseră să-l mai aştepte, completă Sidony. Ştii ce voia să spună cu asta?

— Scumpo, nu mai încerca să schimbi vorba! De ce-ţi pasă? Oricum, Hugo n-o să ne împărtăşească nouă planurile lui. Pe lângă asta, vreau să ştiu ce părere ai

despre Giff MacLennan.

— Rogu-te, nu-l numi Giff, nici măcar în faţa mea. *Mai ales* în faţa mea, adăugă Sidony ca pentru sine, amintindu-şi cât de uşor i se destăinuise bărbatului. Dacă începea să-l alinte, putea ghici urmarea.

— Ei, aş! Ţi-e teamă c-o să-l strigi aşa când n-o să se cuvină? Dacă asta arată ce gândeşti cu adevărat despre…

— Nicidecum! exclamă fata iritată. Ştergându-se repede pe faţă, împături cârpa, după care se întoarse mai potolită: În cazul în care mă întrebi dacă-l plac sau, mai mult decât atât, dacă mi l-aş putea închipui ca soţ, află că trebuie să-ţi scoţi gândul ăsta din cap. Ştiu că toată lumea se întreabă când o să mă mărit, dar Sir Giffard seamănă prea mult cu Hugo şi Hector ca să-l pun la socoteală.

— Şi ce poate să însemne asta, dacă nu că poate fi tot atât de cumplit ca bărbaţii surorilor noastre? chibzui Isobel cu voce tare. Ai izbutit deja să-l mânii pe Sir Giffard?

— Nu, îngăimă Sidony, alungându-şi din minte expresia pe care o văzuse pe faţa lui după ce îl lovise, precum şi spaima pe care o încercase, chiar şi numai pentru o clipă, când se răsucise pe călcâie şi o rupsese la fugă, şi apoi când el o prinsese cu mare uşurinţă. Cum aş fi putut să mânii un om pe care abia dacă-l cunoşteam?

— Cum ai fi putut, zău aşa? rosti sora ei privind-o cercetător. Nu te pricepi să minţi, draga mea. Ar trebui să o faci mai des, ca să te deprinzi, fiindcă s-ar putea să ai nevoie.

— Nu avem prea mult timp, căci nu cred că Hugo o poate face pe lady Clendenen să amâne cina, opină Sidony. Vrei să-mi dai o mână de ajutor cu fusta?

— L-ai înfuriat, să ştii, spuse Isobel confirmând printr-un gest în timp ce-i întindea fetei mai întâi cămaşa şi apoi fusta. Întoarce-te ca să ţi-o închei eu.

— Tare bine ar fi dacă nu m-ai mai descoase atâta despre el, o rugă Sidony rotindu-se ascultătoare. Când am zis că seamănă cu Hugo şi Hector, înţelegeam prin asta că porunceşte la fel ca ei şi se aşteaptă la aceeaşi supunere,

chiar şi din partea unui om pe care de-abia l-a cunoscut. Nu vreau un bărbat din ăsta, care să-mi spună unde şi cum să calc.

— Aşa face?

— Da. Ţi-am povestit că voia să mă suie pe cal pe drumul de întoarcere către Clendenen House. N-am primit, deoarece ştiam că toată lumea avea să se uite lung dacă mi-ar fi ţinut calul de căpăstru pe toată întinerea pământurilor abaţiei şi apoi pe Canongate. Însă nu m-a ascultat şi m-a suit în şa.

— Deci e un bărbat puternic, trase Isobel concluzia.

— Ei, nu trebuie mare putere ca s-o ridici pe una ca mine, protestă Sidony.

Sora ei izbucni în râs.

— Mă gândeam la tăria de care are nevoie ca să întreprindă ceea ce i se pare drept, chiar dacă împotrivirea este aprigă.

— Eu spun că e încăpăţânarea de a face întotdeauna după bunul plac.

— Prin urmare, ce s-a întâmplat?

— Mi-am azvârlit picioarele peste cal şi am coborât pe partea cealaltă.

În ochii lui Isobel se aprinse o sclipire amuzată.

— Pricep, asta l-a înfuriat!

— Nu, n-a fost asta.

— Dar l-ai înfuriat.

— E drept, însă n-o să afli povestea de la mine.

Isobel nu mai spuse nimic, străduindu-se să încheie năsturaşii minusculi de pe spatele corsajului de mătase. Tăcerea ei n-o linişti totuşi pe Sidony, fiindcă, dintre toate surorile, Isobel era cea mai curioasă. Când voia să afle un lucru, reuşea; în consecinţă, cu toate că pe moment renunţase s-o mai iscodească, păsuirea n-avea să dureze prea mult.

Cu gândul de a preîntâmpina continuarea întrebărilor, tânăra zise:

— Nu e un bărbat plicticos, şi îmi place zâmbetul lui. Cinstit vorbind, nu m-ar supăra dacă ar semăna mai mult

cu Michael sau Rob.

— După mine, până acum n-ai chibzuit prea mult la măritiş. Bine că Ealga nu-l mai pune pe tata să-şi mărite toate fetele înainte să-l ia de soţ.

— Aşa-i, încuviinţă Sidony. Chiar m-am temut că tata o să-mi găsească un bărbat numai ca să scape de mine, dar de la nunta Adelei nici el, nici doamna n-au mai zis nimic de asta.

— Da, pentru că Adela era adevărata piedică, spuse Isobel. La urma urmei, tu nu ai o fire la fel de îndărătnică.

— După mine, a contat mai mult faptul că a trebuit să ţină gospodăria de la Chalamine ani de zile. Chiar şi eu pot pricepe că Ealga n-ar vrea să se lupte pentru comandă în propria casă. Adela ar fi continuat să dea sugestii, ba chiar să ia hotărâri de capul ei, cu toate că ar fi încercat să se abţină.

— Într-adevăr, amândouă or să fie mai mulţumite cu situaţia de acum, zise Isobel. Dă-mi peria, te rog, şi o să-i dovedim lui Sir Giffard cât de bine poţi să arăţi.

— Isobel! protestă fata. Nu vorbi aşa! Ţi-am spus ce părere am; oricum, el o să se întoarcă degrabă în ţinuturile apusene.

— Mă îndoiesc, replică sora ei. Dacă stai să te gândeşti, Michael şi Hugo l-au chemat anume.

— Zău? Nu mi-a povestit decât că a venit să-l vadă pe Hugo, se confesă Sidony, conştientă de apariţia unor sentimente amestecate, greu de identificat.

Nu avu însă timp să le pună în ordine, deoarece Isobel râse şi o împinse către un taburet, cerându-i să se aşeze şi să stea nemişcată cât timp o pieptăna.

Gill se încruntă, aşteptând ca fie Hugo, fie Rob să-i comunice la ce le trebuiau navele, dar aceştia continuau să se privească lung unul pe celălalt. Tăcerea dură suficient cât să-i dea senzaţia că îşi puteau citi gândurile fără a-şi da osteneala să vorbească.

— Ce naiba am zis? întrebă el. Din clipa când v-am spus că am făcut două zile din Galloway până aici trebuia să vă

daţi seama că n-am venit nici măcar cu *Storm Lass.* Cea mai rapidă corabie, cu vântul cel mai prielnic, n-ar putea să ocolească Scoţia pe la miazănoapte şi să coboare până la Firth of Forth în mai puţin de două săptămâni. Iar pe la miazăzi e la fel de departe; pe deasupra, nu sunt atât de nebun încât să-i întărât pe englezi în propriile lor ape.

— Asta este. Trăgeam nădejde că aveai la îndemână o corabie sau două ceva mai aproape, spuse Hugo, ridicând o mână în semn de alertă în timp ce deschise uşa, şi se uită atent în hol şi în lungul scărilor. Iartă-mă, urmă el după ce o închise. Ar fi de dorit ca uşa asta să fie mai zdravănă, însă o să vorbim încet.

Giff aprobă printr-un gest şi murmură:

— Chiar dacă aş fi avut o corabie în portul Leith, mi-ar mai trebui o duzină ca s-o însoţească dacă aş transporta un obiect de preţ. Dar neamul Sinclair are cea mai mare flotă din Scoţia, Hugo, şi nu numai că eşti rudă apropiată cu ei, însă tu şi cu Michael aţi trimis după mine. De ce nu folosim navele familiei lui?

— Pentru că Scoţia îşi exportă lâna; prin urmare, vasele clanului Sinclair sunt plecate.

— Chiar dacă am putea folosi una, ar trebui s-o facem de nerecunoscut, interveni Rob.

— De ce? vru Giff să ştie. Când nu primi răspuns, oftă resemnat: Îmi închipui că pot trimite un călăreţ în Galloway, cu instrucţiuni pentru băieţii mei. N-ar trebui să le ia mai mult de trei săptămâni să aducă aici o flotilă din insule, dar ar trebui să ne gândim la ce vor crede oamenii de aici şi la felul în care să le potolim temerile. Oricum însă, planul vostru nu poate fi pus pe roate curând, deci trei săptămâni ar trebui să ne dea timp pentru stabilirea amănuntelor, am dreptate?

— Pe legea mea, mormăi Hugo aruncându-i o privire sardonică. Nu-mi spune că te-ai apucat de făcut planuri, amice. Nu cred că ai urmat vreun plan în toată viaţa ta, nici măcar atunci când ţi s-a poruncit s-o faci.

— Asta arată cât de puţin mă cunoşti, ripostă Giff ofensat. Te pot asigura că sunt întruchiparea supunerii

când am de-a face cu Douglas, care este cel mai puternic om din Scoţia, dacă nu-i punem la socoteală pe rege şi pe fiu-său cel ambiţios, Fife. Într-adevăr, cu majoritatea celor de soiul lui Douglas, eu…

— Sigur, sigur, îl întrerupse Hugo. Ţi-am auzit justificările, dar dacă un căpitan de corabie poate pretinde că schimbarea vremii l-a obligat să nu aplice ordinele primite, faptul că duşmanul nu a acţionat potrivit aşteptărilor nu este o scuză.

— Asta crezi că fac?

— Ştiu că asta faci, insistă Hugo. Apoi, clătinând din cap, adăugă: Recunosc însă că, orice faci, până la urmă izbuteşti.

— Tot ceea ce fac este să iau hotărâri fără a pierde timpul îndrugând verzi şi uscate despre ce-şi închipuie alţii că ar trebui să întreprind. Asta este toată şmecheria: să poţi lua o hotărâre cu iuţeală şi s-o pui în aplicare înainte ca momentul prielnic să treacă. Şi de asta ai nevoie, nu? De unul care să poată acţiona rapid pentru o izbândă totală.

Tonul său era solemn. Misiunea îl intriga, şi nu voia să-l înfurie pe Hugo, dar nici nu voia să asculte o predică. Reuşitele sale din trecut vorbeau de la sine.

Hugo mai schimbă o privire cu Rob şi rosti:

— Da, de asta avem nevoie. Totuşi, nu putem aştepta o flotilă, nici măcar o singură corabie. Funia se strânge la par. Vezi tu, Fife şi-a făcut de lucru la graniţă în cea mai mare parte a anului trecut, şi nădăjduiam că o să zăbovească acolo destulă vreme cât să ne putem întocmi planul fără a-i stârni curiozitatea. În loc de asta, s-a întors printre noi când ne doream mai puţin să-l vedem aici.

— Păi, n-o să te compătimească niciun clan de la graniţă, comentă Giff. Douglas şi ceilalţi care-i înfruntă pe englezi acolo sunt cu toţii războinici mult mai pricepuţi decât Fife. O fi el viclean, dar nu ştie nimic despre tactică ori strategie şi nu poate gândi când e la ananghie; prin urmare, se bucură c-au scăpat de el. Nimeni nu s-a mirat când a hotărât să plece tocmai când englezii au început să-

şi mute armatele spre miazănoapte.

— Răscoala de la miazăzi nu le mai dă de furcă? se interesă Rob.

— Ba da, însă s-a extins spre nord, explică Giff. Dar ne îndepărtăm de subiect. Povestiţi-mi despre misiunea asta a voastră.

— În primul rând trebuie să ştii că e o afacere de-a templierilor, spuse Hugo. Îţi aminteşti precis că îndatorirea ta faţă de Ordin le depăşeşte pe toate celelalte.

— Adevărat, confirmă Giff, mai curios ca oricând.

— În ultimii doi ani s-au petrecut multe lucruri care ne-au dăunat, urmă Hugo. Nu trebuie să le pomenim pe toate acum, însă un obiect pe care l-au primit spre păstrare în siguranţă doi dintre ai noştri este în primejdie. După cum ştii, s-a întâmplat de multe ori ca unii regi şi alţi oameni bogaţi şi puternici să le încredinţeze templierilor spre pază felurite obiecte de mare preţ.

— Aşa-i, ca să nu mai vorbim de imensa lor comoară, care a dispărut din templul de la Paris acum vreo trei sferturi de veac.

Toţi cavalerii templieri scoţieni aveau ştiinţă de acea pierdere, care avusese loc atunci când regele Franţei, Filip al IV-lea, îndatorat peste măsură faţă de templieri, hotărâse ca, în loc să plătească sumele enorme pe care le împrumutase, să-şi însuşească toată comoara, în acest scop, mai întâi a pus la cale distrugerea reputaţiei ordinului cu acuzaţii false de erezie. Deopotrivă necinstit şi hain, Filip, care-şi pusese propriul papă în fruntea Bisericii şi-l mutase la Avignon, l-a presat pe acesta să-i declare eretici pe toţi templierii. În cele din urmă, speriat şi conştient că era la mâna lui Filip, Papa semnase un edict de desfiinţare a ordinului.

Filip nu aşteptase însă demersurile ecleziastice. În octombrie 1307, oştenii săi s-au năpustit asupra templului din Paris şi i-au arestat pe toţi templierii pe care i-au putut găsi în Franţa, inclusiv pe marele maestru. Incursiunea nu şi-a atins însă obiectivul. Soldaţii săi nu au găsit nicio comoară, iar majoritatea membrilor fugiseră deja. Marea

lor flotă, ancorată în portul La Rochelle, dispăruse odată cu ei.

— Se aud zvonuri cum că templierii care au venit în Scoţia când Bruce le-a oferit adăpost tuturor celor în stare să ajungă aici au adus cu ei măcar o parte a comorii, spuse Giff gânditor. Ştim cu toţii că templierii scoţieni nu au fost desfiinţaţi, deoarece Papa îl excomunicase pe Bruce cu un an înainte, deci Bruce n-a primit edictul. De asemenea, avea nevoie de templieri ca să-l ajute la eliberarea Scoţiei. Totuşi, lumea crede că templierii scoţieni sunt din lumea basmelor. Chiar mulţi dintre noi, templierii, pretind că poveştile astea despre comoară nu sunt adevărate.

— Ordinul nostru îşi păzeşte bine tainele, observă Rob.

— Şi trebuie s-o facă şi de acum înainte, zise Hugo. Asta n-are de-a face cu comoara de la Paris, Giff. Obiectul despre care vorbim nu a părăsit niciodată Scoţia. Bruce însuşi i-a însărcinat pe doi oameni să-l păstreze, ştiind că erau templieri. Ezită, apoi adăugă în silă: Trebuie totuşi să vă spun că, din câte bănuieşte Fife, e ascuns laolaltă cu restul comorii templierilor. Tot el crede că neamul Sinclair ar şti pe unde se află aceasta.

— Chiar aşa să fie?

— N-are însemnătate. Nu trebuie să ne batem capul cu asta acum. Ideea este că Fife e dornic să facă tot ce trebuie ca să găsească obiectul cu pricina. Trage nădejde că-l va ajuta la cucerirea Scoţiei, şi căutările l-au adus foarte aproape de ţintă. Lucrul acela trebuie să fie mutat cât mai degrabă, ca să nu fie descoperit.

— La naiba, omule, ce e chestia asta atât de dorită? stărui Giff.

— E cel mai sfânt obiect din Scoţia, replică Hugo cu sobrietate.

— Păi trebuie să fie pe locul al doilea, căci obiectul cel mai sfânt pentru scoţieni nu se mai află în Scoţia, obiectă Giff. Englezii l-au furat în urmă cu un veac.

— Eşti sigur de asta?

Giff fu străbătut de un fior, căruia i se asocie o speranţă atât de copleşitoare, încât nu putu rosti cuvintele care-i

veneau în minte fără să recurgă la limba copilăriei sale, gaelica din Ţara de Sus şi din insule.

— *Lia Fail,* murmură el.

— Da, încuviinţă Hugo. *Lia...*

Se întrerupse, iar Giff auzi în depărtare sunetul ritmat care-l făcuse să se oprească şi îl recunoscu. Una dintre femei cobora la parter.

— O să mai stăm de vorbă după cină, anunţă Hugo, îndreptându-se spre uşă. Fără îndoială, vă prinde bine să vă odihniţi puţin înainte de masă.

Deschise uşa, se dădu un pas înapoi şi spuse:

— Intră, copila mea.

Giff o privi uluit pe Lady Sidony, îmbrăcată în galben pal şi auriu, păşind înăuntru cu o ţinută regească şi oprindu-se calm alături de Hugo.

Era o comoară în sine, se gândi el, ca o minunată statuie de aur care prinsese viaţă.

capitolul 4

— Nu-l aţâţa pe Sir Giffard, scumpo, zise Hugo în timp ce închidea uşa după ceilalţi doi, făcând-o pe Sidony să se întrebe dacă nu cumva Sir Giffard ar fi trebuit să audă avertismentul.

— Nu aţâţ pe nimeni, ripostă ea.

— E drept, însă nu eşti totdeauna foarte înţeleaptă. Greşesc?

— N-am vrut să mă pierd ori să fiu plecată atât de multă vreme!

— Ştii că nu despre asta vorbesc. Ce diavol a pus stăpânire pe tine ca să te apuci să cutreieri prin pădurea abaţiei?

Deşi nu-i plăcea să-şi supere rudele, îi susţinu fără greutate privirea aspră.

— M-am săturat să am tot timpul companie, spuse fata. În pădure e linişte, mă simt în pace. La urma urmei,

aparţine Bisericii.

— Chiar şi aşa, mormăi el.

— Dar cine mi-ar putea face rău acolo, ştiind că Dumnezeu veghează?

— Ai plecat din pădure cu un bărbat pe care nici nu-l cunoşteai, îi atrase el atenţia.

— Dar tu îl cunoşti, obiectă Sidony. Isobel a zis că tu l-ai chemat.

— Da, însă nu aveai habar de asta în clipa aceea. Cu bruscheţe, Hugo adăugă: Nu cumva a încercat să ţi se vâre în suflet pretinzând că mi-e prieten?

— Nu, răspunse ea, amintindu-şi. Mi-a zis că te întâlnise cândva, însă asta nu făcea decât să-i sporească hotărârea de a mă aduce drept acasă.

— Aşa deci. Indiferent dacă se lămurise sau nu, Hugo încetă să-l mai învinuiască pe Sir Giffard, preferând să critice lipsa de judecată a tinerei în cuvinte dintre cele mai aspre.

Sidony ascultă respectuos, iar când cumnatul ei termină, rosti încet:

— Îmi pare foarte rău că am supărat pe toată lumea.

— Nu vreau să mai aud vreodată că ai făcut aşa ceva.

— Nu, domnule.

— Bravo, spuse el bătând-o pe umăr. Acum hai la masă, înainte ca Lady Clendenen să vină în căutarea noastră. Ceilalţi s-au adunat deja.

Uşurată că dojana luase sfârşit, fata se supuse cu promptitudine când Hugo deschise uşa şi o pofti s-o ia înainte.

Ceilalţi se aflau în sala de mese, o încăpere spaţioasă cu ziduri de piatră şi tavanul brăzdat de bârne. Masa acoperită cu o pânză de in şi podiumul pe care era aşezată, la capătul dinspre sud, erau mai mici decât cele din alte case unde locuise Sidony în anul petrecut în Midlothian, deşi era loc destul pentru mai mulţi oameni decât cei şase prezenţi. În orice caz, sala era confortabilă, dotată cu un şemineu care avea coş comun cu acela din bucătăria boltită de la subsol. Aşadar, cu toate că iarna stăpâna casei

se plângea deseori că încăperea era prea friguroasă, în momentul respectiv căldura era foarte plăcută.

Isobel îi asigură că ea şi Lady Clendenen abia ajunseseră, însă ochii lui Sidony erau fixaţi asupra lui Sir Giffard, care stătea alături de Rob, lângă foc. Văzând că Giff zâmbea, se uită repede în altă parte. Când aruncă iarăşi o privire, Rob îl acaparase pentru a-l prezenta gazdei.

Hugo atinse umărul lui Sidony, călăuzind-o înspre masă.

Un culoar îngust de-a lungul zidului de răsărit cuprindea cămara de alimente şi pe cea de băuturi, ascunzând scara pe care servitorii ajungeau la bucătărie şi la cele trei etaje superioare. Pe masa de pe podium se găseau pocale şi farfurii de cositor, platouri din lemn lustruit în dreptul fiecărui loc, un coş cu felii de pâine albă şi un urcior cu vin. Pe cele două laturi mai lungi erau câte două scaune cu spătar, iar în capete tronau două fotolii. La uşa cămării, o tavă mare din lemn era pregătită pentru friptura de miel.

La oarecare distanţă faţă de podium se aflau două mese pentru slujnicele doamnei.

— Suntem o adunare destul de pestriţă în seara asta, nu-i aşa? remarcă Ealga, Lady Clendenen, când dădea să se aşeze. Sunt însă foarte mulţumită că luăm cina împreună. Rotunjoară, arătoasă, la vreo cincizeci de ani, femeia se plângea adesea de statura ei mică, dar se putea lăuda cu o piele netedă, deschisă la culoare şi cu un zâmbet plăcut pe care, de data aceasta, i-l adresă lui Sir Giffard. Vă puteţi aşeza lângă mine, dacă doriţi, spuse ea. Rob, dragă, stai pe locul de alături. Isobel şi Sidony o să stea vizavi, şi Hugo, fii amabil, te rog, aşază-te în capul mesei şi rosteşte rugăciunea.

Hugo se supuse fără comentarii, după care toţi îşi ocupară locurile. Lady Clendenen îi făcu semn slujitorului să taie friptura, informă pe toată lumea că somonul de pe platoul de peşte era cel prins de Sidony şi adăugă:

— Acum, dragă Sir Giffard, spuneţi-ne totul despre dumneavoastră.

Stupefacţia lui o făcu pe Sidony să râdă în sinea ei, însă,

cum Hugo era probabil supărat pe ea în continuare, spera ca amuzamentul să nu i se citească pe faţă. Spre surprinderea ei, Hugo fu cel care interveni:

— Mă îndoiesc că aţi vrea să aflaţi *totul* despre el, milady. Este la fel de cunoscut atât pentru purtarea lui prostească şi nestăpânită, cât şi pentru calităţile sale. Dar, aşa cum v-a spus probabil Rob, Giff se află aici la invitaţia mea şi a lui Michael.

— Nu, Rob nu mi-a spus nimic, rosti doamna aruncând o privire oaspetelui, care părea interesat doar de slujitorul care se apleca pe deasupra ei să-i toarne vin roşu în pocal. Băiatul, conştient că stăpâna lui făcea adesea mişcări bruşte, era foarte atent, izbutind să-şi ducă sarcina la bun sfârşit. Alţi doi tineri se foiau în jurul mesei, oferind castroane şi farfurii cu garnituri în timp ce slujitorul responsabil cu tăierea fripturii umplea cu bucăţi de carne platourile pe care i le întindea ajutorul său.

Fără să stea pe gânduri, Sidony interveni:

— Sir Giffard se trage de la Kintail, doamnă, deci suntem vecini, cum ar veni. Nu-i aşa, domnule?

— A, deci îl cunoşti de acasă? zise Lady Clendenen când musafirul îşi mută privirea asupra fetei. Credeam că l-ai întâlnit prima dată în după-amiaza asta.

Amintindu-şi că puţine amănunte scăpau atenţiei gazdei, Sidony explică:

— E adevărat, dar mi-a spus că e din Kintail. Mai mult, auzisem numele MacLennan şi înainte, deşi nu cred că trăieşte vreunul în Glenelg.

— Pe unde prin Kintail locuieşte familia dumitale, Sir Giffard? se interesă Lady Clendenen. Când el se pregăti să răspundă, stăpâna casei adăugă: Ar trebui să afli că sunt foarte iscoditoare din fire. Mai mult, mă voi căsători cu Macleod de Glenelg peste o lună, pe 6 iulie. Şi acum că te-am cunoscut, vreau să mă asigur că s-a îngrijit să poftească neamul dumitale la nuntă, asta – urmă ea cu un aer ştrengăresc – dacă nu cumva a făcut-o deja.

Umbra pe care Sidony o remarcase anterior îi traversă iarăşi chipul, dar Sir Gifford răspunse fără preget:

— Nu am ştiinţă cum stau lucrurile, milady. În ultimii zece ani abia dacă m-am apropiat de casă.

— Atât de mult a trecut? Nu te înţelegi bine cu neamurile dumitale?

Oaspetele părea prudent, iar Rob spuse împăciuitor:

— Te-a prevenit că este iscoditoare, dar o să te obişnuieşti cu asta dacă vei mai sta pe la Edinburgh; eu deja m-am învăţat.

— A, da, confirmă Lady Clendenen, făcându-i semn altui slujitor s-o servească dintr-un castron cu varză fiartă. Mă tem că sunt dintre acelea ale căror gânduri se rostogolesc din gură în clipa în care iau naştere. Vărul meu Ardelve – Dumnezeu să-i odihnească sufletul – povestea cui stătea să-l asculte că n-am pic de tact, şi cred că avea dreptate. Adevărul este însă că primesc să mi se spună lucrurile verde-n faţă, aşa cum o fac şi eu, deci trebuie să-mi daţi de ştire dacă am întrecut măsura, Sir Giffard. Aveţi făgăduiala mea că n-o să mă supăr.

Sidony se întrebă într-o doară dacă era sinceră. Experienţa ei limitată îi arătase că oamenii care se lăudau că vorbesc fără ocolişuri nu apreciau decât rareori ca interlocutorii să li se adreseze în acelaşi mod. Îl privi compătimitor pe Sir Giffard. Cu siguranţă, nu-i era uşor să facă faţă salvei de întrebări.

Acesta zâmbea însă, şi părea să fie cu totul în largul lui.

Întrerupând tăcerea, Isobel luă cuvântul:

— Trebuie să-mi îngăduiţi să vă mulţumesc pentru bunătatea arătată surorii mele în această după-amiază, Sir Giffard. A avut noroc să dea peste un prieten în pădure, căci ar fi putut lesne să întâlnească un duşman.

Sidony îi aruncă o privire mânioasă, iar Lady Clendenen exclamă:

— Doamne fereşte, Isobel, crezi dă duşmanii stau la pândă după copacii din pădurea abaţiei? Eu una nu m-aş duce să mă plimb pe acolo, fiindcă pământul e mocirlos, dar locul e la fel de sigur precum grădina mea, n-am nicio îndoială.

— N-am văzut pe nimeni pândind prin preajmă, întări Sir

Giffard.

— În afară de tine, ripostă Hugo sardonic. Schimbând tonul, se uită înspre gazdă: Mielul e foarte gustos, milady.

— Mulţumesc, însă n-ar trebui să vorbeşti ca şi cum oaspetele nostru nu ne-ar fi făcut un bine, căci ne-a făcut, iar Isobel are dreptate să-i fie recunoscătoare. Aveţi mulţumiri şi din partea mea, Sir Giffard, şi sunt încredinţată că şi Sidony v-a mulţumit.

— Poate că da, zâmbi Isobel. Dar trebuie să vă previn, Sir Giffard: sora mea tot se teme că, din nu ştiu care pricină, aţi putea fi supărat pe ea.

— Lady Sidony nu trebuie să se teamă. Într-adevăr, milady, ce vă dă de gândit că aş fi supărat?

— Ei, murmură Rob, luând încă o porţie de peşte, ar fi chestiunea neînsemnată a somonului ăstuia delicios. Mi-era frică să nu fie lovit, dar se pare că a supravieţuit izbiturii fără nicio vătămare.

— A supravieţuit? rânji Hugo.

Sidony se uită fix la platoul de lemn din faţa ei, dorindu-şi ca toţi cei prezenţi să dispară ca prin farmec.

Giff îi remarcă roşeaţa din obraji, dar îşi întoarse privirea către Lady Isobel, care se uita la el întrebător. Expresia de pe chipul ei şi înclinarea capului îi aminteau de un pescăruş cocoţat pe copastie, sperând să capete ceva de mâncare. Nu avea de gând să-i ofere vreo informaţie, dar nu putea fi sigur pe Hugo sau Rob. Comentariul celui din urmă poate că nu fusese provocator cu bună ştiinţă; în caz contrar însă, Giff era convins că el, şi nu Lady Sidony fusese ţinta săgeţii. Tristeţea afişată de Rob constituia o dovadă de netăgăduit.

Nu se aşteptase ca Lady Isobel să abandoneze subiectul, şi tânăra nici nu o făcu.

— Oare somonul a jucat un rol în cursul întâlnirii dumneavoastră cu Sidony, Sir Giffard? întrebă ea cu sfială prefăcută. Sunt la fel de curioasă ca Lady Clendenen, trebuie s-o mărturisesc.

— Ba chiar mai mult decât mine, o completă gazda. Vă

rog totuşi să-i răspundeţi. Nu-mi pot da seama cum un somon ar putea isca supărarea unui bărbat pe o femeie, în afara cazului când ea l-ar fi furat, însă nu-mi închipui că Sidony ar fi în stare de o asemenea necuviinţă.

— Nici eu, milady, spuse Giff. Domniţa prinsese această creatură minunată înainte s-o întâlnesc eu. Cât despre celălalt lucru, nu sunt şi nu am fost supărat pe dânsa în niciun fel, pentru nicio pricină.

„Iar dacă sufletul meu nemuritor se face vinovat de minciună, aşa să fie“, îşi zise el.

Aruncă o privire înspre Lady Sidony, sperând că avea să-i arate o recunoştinţă cât de mică pentru solicitudine, dar aceasta nu-şi ridica ochii din farfurie şi continua să mănânce. Pocalul ei de vin rămăsese neatins.

Rob îl convinse că provocarea de mai devreme fusese neintenţionată lansând un nou subiect de discuţie. Conversaţia urmă sporadic până după terminarea mesei, când Hugo propuse:

— În scurtă vreme o să pornim la drum. Putem să mai stăm de vorbă în timp ce călărim. Poţi să-l găzduieşti pe Giff la Lestalric, nu-i aşa, Rob?

— Sigur. Dacă nu mă înşel, şi tu o să dormi acolo.

— În noaptea asta, da. Mâine însă trebuie să mă întorc la Hawthornden; dacă nu, îndată ce voi ajunge acolo, unde-mi stau picioarele îmi va sta şi capul.

Giff rânji.

— Nevastă-ta este aşa de aprigă? Dacă da, abia aştept s-o cunosc.

Hugo îi întoarse rânjetul şi replică:

— N-ai decât să tragi nădejde.

— Şi noi trebuie să mergem, Sidony, interveni Isobel.

— Vă însoţim până la Sinclair House, să vă ştim în siguranţă, se oferi Hugo.

— Mulţumesc, dar mai întâi trebuie să-i iau pe Will şi pe dădaca lui. În ultima vreme e destul de neastâmpărat, aşa că s-ar putea să dureze, şi ştiu că vreţi să plecaţi. Unul dintre argaţii doamnei ar putea foarte uşor…

— O să aşteptăm, fii fără grijă, o întrerupse Hugo. Nu

suntem aşa de zoriţi. Lestalric e la mai puţin de două mile; prin urmare, stai cât vrei cu pruncul.

Giff o urmărea pe Lady Sidony, observând că era mult mai tăcută decât restul mesenilor şi mult mai liniştită decât celelalte două femei, care păreau să sporovăiască fără încetare între ele şi cu bărbaţii.

Fata rămase în urmă când grupul se îndreptă spre uşa holului. Giff îi lăsă pe Rob şi pe Hugo să i-o ia înainte, după celelalte două doamne. În clipa când se felicita pentru această manevră iscusită, Sidony anunţă discret că-şi uitase cuţitul pe masă şi se întoarse să-l recupereze.

Conştient că Hugo ar fi băgat de seamă dacă s-ar fi luat după ea, îi ajunse pe amicii săi din urmă şi murmură:

— Hugo, pe unde este…?

— În spatele nostru, răspunse acesta. Treci prin cămăruţa din colţul sălii şi o să găseşti nişte trepte care duc în grădină. Latrina e la răsărit, înainte să ajungi la şură. Nu poţi să n-o vezi.

— Mulţam, zise Giff. Se aştepta ca Hugo să-şi fi dat seama că Sidony o luase în aceeaşi direcţie, însă acesta i se alăturase lui Rob, şi cei doi bărbaţi intrau în salon fără să se mai gândească la fată.

Întrebându-se dacă nu cumva şi ea căuta intimitatea privatei, se grăbi pe urmele ei şi constată uşurat, zărind-o pe fereastra cămăruţei, că străbătea poteca din mijlocul grădinii.

Se duse mai întâi la latrină, atât pentru a o împiedica pe Sidony să-l observe urmărind-o, cât şi pentru a-şi satisface nevoile reale, după care intră în grădină, remarcând că bolta cerească se înseninase. Soarele se ascunsese aproape pe jumătate în spatele acoperişurilor şi îşi azvârlise razele vlăguite către puţinii nori, pe care îi pictase în nuanţe de roz şi portocaliu.

Preţ de o clipă, cu soarele în ochi, o pierdu din vedere şi se temu că se aventurase iarăşi în pădure. Apoi văzu că se oprise lângă un copac de la marginea grădinii ca să admire apusul.

Când paşii lui scrâşniră pe cărarea acoperită cu pietriş,

Sidony se răsuci şi îl privi calm apropiindu-se. Razele o poleiau cu aur din cap până în picioare.

— Văd că nu sunt singurul care voia să respire aer curat, spuse el când ajunse destul de aproape pentru a vorbi fără să ridice glasul.

— M-ai urmărit!

Deschise gura ca să nege, să insiste că venise cu gânduri nevinovate, în căutarea latrinei, şi o zărise din întâmplare. Incapabil de minciună, îi zâmbi:

— Aşa e. Voiam să ne cunoaştem mai bine. Mai eşti supărată?

— Nu, deşi Hugo te-a prevenit să te ţii departe de mine, pun rămăşag.

— Aşa cum te-a prevenit să nu mă aţâţi.

Fata surâse.

— Deci ai auzit! Mă întreb dacă n-a vorbit tare anume.

— N-am nicio îndoială.

— Chiar nu te temi de el? Are o fire înfricoşătoare, după cum trebuie să ştii, întrucât mi-ai spus chiar dumneata că te-a doborât la pământ ultima dată când v-aţi întâlnit.

— N-o s-o mai facă a doua oară, o asigură Giff.

— Pari foarte încrezător. Trebuie să mărturisesc însă că mă bucur că nu i-ai zis de ce te-am lovit. Şi îţi mulţumesc pentru că nu i-ai povestit lui Isobel despre asta.

Bărbatul se încruntă.

— E cu putinţă ca Hugo să te lovească?

— N-a făcut-o niciodată până acum, însă dojana lui e cumplită. Totuşi, dacă aş fi bărbat, lucrurile ar sta altfel, prin urmare nu pricep de ce crezi că n-ai motive să te temi de mânia lui. Înclinându-şi capul, Sidony adăugă: Oare e din cauză că a trimis după dumneata? De ce te-a chemat, şi de ce nu mi-ai spus nimic despre asta?

— Astea-s treburi bărbăteşti, replică el. Pe deasupra, nu-mi stă în obicei să vorbesc nici măcar despre treburile *mele* cu toate fetişcanele frumoase pe care le întâlnesc.

Îl privi cu ochi mari.

— Sunt atât de multe?

— Câteva zeci pe zi, chicoti Giff, dar puţine atât de

încântătoare pe cât eşti dumneata în rochia asta. Îţi vine de minune, ar trebui s-o porţi mai des.

Culoarea îi invadă obrajii.

— De ce-mi spui asemenea lucruri?

— Pentru că sunt adevărate, spuse el, privind-o stăruitor. Pupilele ei erau imense, astfel că irisurile de un albastru-deschis aproape că nu se mai vedeau, contopindu-se cu albul ochilor.

Vrăjit, îi contemplă gura trandafirie, arcuită ispititor. Sidony îşi umezi buzele – nişte buze pline, moi, ademenitoare – şi trupul lui se cutremură sub fiorul dorinţei.

Sidony nu ştia ce să facă, dar percepea vigoarea lui copleşitoare şi se simţea înfierbântată şi ameţită ştiindu-l atât de aproape. Furnicăturile din degete o îndemnau să întindă o mână, fără a fi sigură de scop: oare voia să-l tragă spre ea, sau să-l îndepărteze?

Era voinic, cu braţe lungi şi umeri laţi, tipul de bărbat despre care o femeie ştia instinctiv că poate s-o ocrotească şi s-o facă fericită. În ciuda insolenţei, părea să nu-i pese de părerea celorlalţi, preferând să rămână fidel propriilor convingeri. Nici măcar nu-şi ceruse scuze faţă de Lady Clendenen pentru că venise la masă cu jambierele şi pieptarul pe care le purtase două zile la rând în lunga sa călătorie.

Cămaşa îi era destul de albă ca să dea de înţeles că şi-o pusese cu puţin timp înainte de întâlnirea lor din pădure, dar poate că era îngrijit de felul lui şi se ferise s-o murdărească. Oricum, nu pomenise de propriile haine nici înainte de cină, nici după aceea, cum ar fi procedat majoritatea gentlemenilor în împrejurări asemănătoare. Şi nici nu părea să acorde vreo importanţă acestui fapt.

În minte i se strecură un alt gând. Poate că nici măcar nu avea haine de oraş. Poate că în Galloway bărbaţii nu apreciau gătelile. Dar Rob avea rude acolo, şi el purta rareori veşminte fără zorzoane. Desigur, îşi aminti ea, Rob era aproape la fel de bogat ca membrii clanului Sinclair. Poate că Sir Giffard era sărac.

Îşi dădu seama uimită că, în timp ce gândurile ei umblaseră haihui, el continuase s-o scruteze în maniera aceea stranie, flămândă, făcând-o să-i simtă dorinţa până în vârfurile picioarelor. Ştia prea bine că ar fi trebuit să facă un pas înapoi, să se îndepărteze de el, însă chiar în clipa când îi veni această idee el o atinse.

Îi cuprinse umerii cu braţele sale enorme, o trase delicat înspre el şi o sărută tandru pe buze.

— Giff! Eşti acolo?

— E Hugo, şopti ea, recunoscându-i vocea.

— Ascunde-te după copac, o sfătui el. Nu te-a văzut.

Se supuse fără să stea pe gânduri. Giff se afla între ea şi Hugo, iar tufişurile îi ascundeau fusta amplă.

— Aici sunt, strigă Giff întorcându-se. Admiram apusul. Coborându-şi vocea, murmură în direcţia ei: Are soarele în ochi, aşa că rămâi nemişcată până când intru împreună cu el în casă. După aceea, dacă te vede, o să-şi închipuie că ai fost să te uşurezi.

— Şi dacă te întreabă despre mine?

— Mintea îi stă la altele acum. Nu cred c-o să întrebe, o linişti el începând să se îndepărteze. Eşti gata de plecare? i se adresă lui Hugo.

— Da, am poruncit să fie înşeuaţi caii, iar Rob ne aşteaptă în faţă.

Sidony îşi dădu seama că, într-adevăr, Hugo uitase de ea, însă nu ştia ce să le spună lui Isobel ori gazdei dacă o zăreau sosind dinspre grădină. Alungă acest gând şi se mulţumi să-l urmărească pe Giff parcurgând poteca până la trepte. Hugo dispăruse deja înăuntru.

Numără până la o sută şi intră. Isobel tocmai cobora pe scări, cu fiul ei şi cu dădaca. Din fericire, Hugo nu se vedea nicăieri.

Pe când ultimele raze ale soarelui se prelingeau la orizont, contele de Fife străbătea Canongate la trap, în fruntea unui pâlc de călăreţi. Veneau dinspre biserica abaţiei, îndreptându-se către St. Giles şi castel. Fife purta obişnuitele veşminte negre din cap până în picioare, iar

oamenii săi erau echipaţi asemănător. Cu toţii erau bine înarmaţi şi caii lor erau frumos împodobiţi, deoarece contele, care tocmai asistase la vecernie, ţinea foarte mult la imaginea sa.

De Gredin, călărind alături de el şi îmbrăcat cu o ţinută mult mai elegantă decât de obicei, spuse:

— Din câte ştiam eu, călugării nu primesc oameni din afară la slujbele lor.

— Iau parte oricând vreau, indiferent dacă îndărătnicului de stareţ îi place sau nu, replică Fife. Odată, când l-am nemulţumit, m-a ameninţat cu afurisenia, dar îmi place să stau la vecernie, pentru că pot să mă spovedesc şi slujba e scurtă. Pe deasupra, cu doisprezece oameni înarmaţi aşteptându-mă în curtea bisericii, ce poate să mai zică?

— Zău aşa, se înveseli de Gredin. Sunt recunoscător că mi-ai îngăduit să fiu de faţă, milord. Am încredere că de data asta o să ne atingem ţelul.

— Neîndoielnic, dar nu trebuie să vorbim despre asta acum, spuse Fife. Totuşi, ai pomenit despre nişte corăbii, şi sunt curios să aflu când vor sosi.

— Pe vremea asta se trimite lâna în ţările Hansei, îl informă de Gredin. Aşadar, presupun că o să vină în curând. La câte vase o să vedem în portul Leith în următoarele săptămâni, e numai bine să mai adăugăm câteva.

— Am dat poruncă să fie construită o corabie pentru mine însumi, zise Fife, trecând la un subiect mai puţin delicat. *Serpent Royal* aşteaptă la Leith. Mâine o să te duc s-o vezi; nici Papa nu are o asemenea minunăţie.

De Gredin îşi exprimă nerăbdarea de a admira corabia, însă Fife nu-l băgă în seamă. Nu numai că avea propria navă, dar căpătase şi făgăduiala unui ajutor papal imediat, ceea ce reprezenta o schimbare importantă faţă de situaţia anterioară, când suveranul pontif îi promisese susţinere numai dacă îl sprijinea pe de Gredin să găsească şi să înapoieze comoara templierilor. Dacă totul mergea bine, de Gredin avea să-l ajute să găsească Piatra Destinului,

obiect sacru al Scoţiei pe care Sfinţia Sa nu-l putea revendica nici măcar dacă s-ar fi dovedit că făcea parte din comoară. Mai mult, dacă Fife descoperea acea piatră, n-ar mai fi avut nevoie de sprijinul papal pentru a dobândi coroana.

— N-am apucat să-mi mărturisesc uşurarea pe care am încercat-o aflând că ai părăsit ţinuturile de graniţă, milord, spuse de Gredin. Ai de gând să te întorci acolo curând?

— Nu, căci ameninţarea neîncetată de acolo îl ţine pe Douglas ocupat, departe de treburile mele, răspunse Fife pe un ton menit să descurajeze continuarea discuţiei. Îl luase pe de Gredin cu el numai pentru că voia să-l supravegheze.

— Atunci îmi închipui că te vei putea devota căutărilor noastre.

— Vorbeşti prea mult, îl admonestă Fife aruncându-i o privire sfredelitoare. Nu uita de virtutea tăcerii.

— Iertare, milord. N-am vrut să fiu necuviincios.

Fife nu făcu niciun comentariu. Supunerea interlocutorului nu-l mira deloc. Dimpotrivă, uşurinţa cu care ceda de fiecare dată constituia unul dintre motivele pentru care nu avea încredere în el.

capitolul 5

După ce le conduseseră pe Isobel şi Sidony la Sinclair House, Giff, Sir Hugo, Rob şi escorta înarmată a acestuia din urmă se întorseseră pe Canongate înspre abaţie şi acum se apropiau de porţile domeniului Holyrood.

Pe un ton nonşalant, Hugo spuse:

— Giff, amice, dacă vrei să te opreşti şi să i te plângi stareţului de păstrăvii prea mari din lac, sunt încredinţat c-o să te asculte.

Giff aruncă o privire înspre curtea întunecată, gândindu-se la jambierele lui înnoroite.

— Mai degrabă l-aş întreba de ce naiba nu se apucă să

sece mlaştina asta nenorocită.

— Hai, du-te, rânji Hugo.

— Nu crezi că aş face-o, ştiu prea bine, zise Giff. N-ar trebui să fii atât de sigur, totuşi.

Rob interveni chicotind:

— Nu acum, ţânc sâcâitor ce eşti! Nu numai că stareţul o să te pună la plată pentru că intri nepoftit pe moşia lui, dar Fife e din nou pe picioare.

— Chiar aşa? rosti neîncrezător Hugo, măsurând strada din priviri.

— Da. L-am văzut călărind spre St. Giles mai devreme, când vă aşteptam. Nu era singur, avea cu el şase sau şapte oameni bine înarmaţi. Iese în lume tot mai mult de când s-a întors la Edinburgh.

La porţile abaţiei o luară spre nord şi ieşiră din cetatea regală pe drumul care ducea la Lestalric şi la portul cetăţii, găzduit de satul Leith.

Când se îndepărtaseră suficient încât nimeni să nu poată trage cu urechea, Rob luă cuvântul pe un ton grav care contrasta cu aerul somnoros pe care-l afişa de obicei:

— Hugo, Fife avea un tovarăş care călărea alături de el.

— Da?

— Era vechiul nostru prieten, de Gredin.

Nuanţa sumbră din glasul lui Rob arăta limpede că îl detesta pe de Gredin.

— Ar trebui să aflu mai multe despre individul ăsta? interveni Giff.

Hugo îşi măsură atent vorbele.

— E cavalerul Etienne de Gredin, un fel de neam cu Lady Clendenen.

— Nu că asta ar avea prea mare însemnătate, completă Rob. Ea e înrudită cu aproape toţi cei de rang din Scoţia şi Franţa, până şi cu mine, însă n-am încredere în omul ăsta, fie că e neam cu mine sau nu. Nici tu n-ar trebui să ai.

— Nu ştiu să am vreo legătură cu vreunul din ei, zise Giff. După o scurtă reflecţie, adăugă: Pe de altă parte, tu şi cu mine suntem veri, deci e posibil…

— Acum vezi şi tu cum stau lucrurile, zâmbi Rob.

— În orice caz, continuă Hugo, de Gredin a crescut în Franţa. Tatăl lui era trimisul Scoţiei la curtea Franţei, iar cavalerul a întâlnit acolo, după cât se pare, tot felul de oameni care l-au convins că vestita comoară a templierilor aparţine de drept Bisericii. Am mai avut de-a face cu de Gredin şi alţii de teapa lui. Ipochimenii ăştia cred că Dumnezeu le priveşte cu bunăvoinţă căutarea şi că le va ierta toate păcatele săvârşite în slujba Lui, ba chiar îi va răsplăti în Ceruri dacă mor slujindu-l.

— Mi se pare o scrânteală. Oricum, n-am încredere în niciun om pe care nu-l cunosc, spuse Giff. Dar mai este altceva, în afară de părerile lui prosteşti despre comoară şi presupusul sprijin al Celui de Sus, care să-ţi dea de bănuit?

— În primul rând, prietenia de acum cu Fife, îl lămuri Hugo. S-au certat anul trecut, rău de tot, iar de Gredin i-a cerut ajutorul lui Henry Sinclair.

— Ce fel de ceartă? se interesă Giff.

— Vezi tu, când Fife a încercat s-o întemniţeze pe Adela, de Gredin i-a luat partea.

— Ba eu i-am luat partea, îl contrazise Rob cu îndârjire. De Gredin s-a făcut folositor la un moment dat, însă până atunci n-a mişcat niciun deget pentru a-l împiedica pe Fife s-o atârne pe Adela la o sută de picioare[4] deasupra râului Esk şi să ameninţe că o să-i dea drumul dacă nu vorbeşte cu el.

— Păcatele mele, trebuie s-o fi înfricoşat de moarte! exclamă Giff cutremurându-se.

— Aşa-i, încuviinţă Rob. Presupun că după aceea, când a văzut că Fife avea să dea greş, a vrut să se vâre sub pielea noastră. Şi i-a mers, Henry l-a luat la Girnigoe.

— De fapt, Henry a fost silit să-l ducă acolo, ca să-l ferească de Fife, adăugă Hugo.

Cu un zâmbet crispat, Rob comentă:

— Întrucât de Gredin, asemenea lui Fife, crede că neamul Sinclair deţine comoara, aş pune rămăşag că a fost o adevărată pacoste pe capul lor.

— A fost frumos din partea lui Henry să-l ocrotească, fu

[4] Unitate de măsură anglo-saxonă egală cu 30,48 cm (n.tr.)

de părere Giff. Dar de ce şi-ar pune omul ăsta gâtul în laţ intrând iarăşi în legătură cu Fife? Şi de ce-ar avea Fife încredere în el acum?

Hugo se uită la Rob, care spuse:

— Pentru că amândoi vor profita de orice situaţie care-i va apropia, fie şi cu un singur pas, de ţelurile lor.

— Principalul fiind găsirea comorii legendare a templierilor, preluă Giff ideea. Cum tovarăşii săi nu răspunseră, continuă să reflecteze cu voce tare. Fără îndoială, Fife este primejdios. Am auzit în ţinutul de la graniţă că aceia care doar îl supără au obiceiul să dispară, pe când alţii suferă o moarte bruscă şi crâncenă.

— Ştie despre ce vorbeşte, zise Hugo. Tatăl şi fratele lui Rob s-au numărat printre aceştia din urmă.

— Doamne Sfinte, îmi pare rău, Rob. N-am ştiut!

— Tuturor ne este limpede ce vrea contele, spuse acesta. Vrea să ocârmuiască Scoţia.

— Întocmai, aprobă Giff. Cu toate astea, nu-şi poate închipui că Parlamentul o să-l susţină numai pentru că s-a întâmplat să găsească acea comoară – presupunând că ea într-adevăr *există.*

Ceilalţi doi rămaseră tăcuţi.

— La naiba, doar nu vreţi să spuneţi că există?

— Ba da, replică Hugo. Ai nevoie să ştii asta ca să înţelegi cum trebuie hotărârea lor de a o găsi.

— Şi voi ştiţi unde se află?

— Nu, rosti Hugo ferm.

— Dar Henry?

— N-are rost să pierdem vremea cu bănuieli. Nu se cuvine să ştim noi acest lucru.

Mintea lui Giff era în culmea agitaţiei.

— Pe legea mea! exclamă el. Nu e vorba nicidecum de comoară, nu-i aşa? Chiar dacă Fife ar pune mâna pe ea, nu înseamnă că ar dobândi tronul, deoarece toţi ceilalţi nobili s-ar teme ca o asemenea avere să fie stăpânită de rege.

Niciunul dintre tovarăşii săi nu comentă.

— E *Lia Fail,* urmă el. Ar fi trebuit să ghicesc de la început. La naiba, Parlamentul i-ar cădea la picioare dacă

ar putea aduce Piatra în Scoţia. Totuşi, mai întâi ar trebui ca oamenii să creadă că, nu se ştie cum, Piatra a zburat până aici de la Westminster.

— Ţi-am mai zis, bombăni Hugo. Piatra n-a părăsit niciodată Scoţia.

— Mi-ai zis, e drept, însă mi-e tare greu s-o cred, spuse Giff cu sinceritate. Ei, nu te supăra, Hugo. Nu-ţi pun la îndoială cinstea, doar că... Fir-ar să fie, chestia asta a dispărut acum... câţi ani? Optzeci şi cinci?

Hugo încuviinţă din cap.

— Păi atunci, crezi că regele Eduard al Angliei, pe care scoţienii l-au poreclit „Ciocanul“, era un asemenea prostănac încât să ia altă piatră?

— Abaţia de la Scone fusese prevenită de câteva săptămâni că Eduard avea de gând să ia Piatra, explică Hugo. Stareţul, om cu judecată şi mare iubitor de ţară, i-a dat-o spre păstrare unui bărbat la fel de vrednic de încredere ca el însuşi, iar acesta i s-a destăinuit lui Robert Bruce. Înainte de a muri, Bruce a chemat la el doi templieri cărora le-a înmânat Piatra, punându-i să jure că nu aveau să-i dezvăluie ascunzătoarea până când tronul Scoţiei nu era la adăpost de mâna englezilor. Desigur, toţi templierii scoţieni sunt legaţi de acelaşi jurământ.

— Cine erau aceşti oameni care i-au ajutat pe Bruce şi pe abatele de la Scone?

— Chiar vrei să ştii asta tocmai când trebuie să ocroteşti Piatra tu însuţi? Eşti aşa de convins că o să-ţi poţi ţine gura dacă Fife pune gheara pe tine?

Giff chibzui câteva clipe, amintindu-şi că marele maestru al templierilor nu izbutise să păstreze tăcerea sub cazne. Jacques de Molay rostise până şi minciunile eretice pe care i le ceruseră călăii. Fără îndoială, le retractase înainte de a fi ucis, însă tăgăduirea lui nu ajutase pe nimeni.

— Nu, răspunse el în cele din urmă. Ar fi o nesocotinţă, în afara cazului când aş avea nevoie să ştiu ca să izbutesc.

— Precis n-o să ai nevoie, spuse Rob, aprobat printr-un gest de Hugo.

— Prin urmare, unde se află Piatra acum şi cum o

mutăm de acolo? întrebă Giff.

— Avem un plan şi mai multe căi, zise Hugo. O să ţi le dezvăluim la momentul potrivit, dar mai întâi trebuie să aflăm ce ticăloşii pun la cale Fife şi de Gredin.

— Ai dreptate. Vezi tu, se poate totuşi ca Fife să vrea doar să adune informaţii despre Girnigoe şi Orkney de la de Gredin, după care să trimită acolo vase şi soldaţi în căutarea comorii, crezând că Piatra se găseşte în acelaşi loc.

— Asta nu lămureşte însă înţelegerea dintre de Gredin şi Fife, replică Hugo.

— Nu, confirmă Giff, căci dacă Fife are mai multe motive să-l bănuiască decât să se încreadă în el, de ce ar lua în seamă ceea ce povesteşte cavalerul despre perioada cât a stat cu Henry? Mai degrabă întrezăreşte mâna lui Henry în orice plan ar propune de Gredin.

— Într-adevăr, Fife bănuieşte pe toată lumea, fu Hugo de acord. A pus oameni să ne urmărească până şi când a fost plecat în ţinutul de la graniţă, o bună parte din anul acesta. Tot intră şi ies din vâlceaua Roslin şi îşi închipuie că nu-i vedem, pentru că-i lăsăm în pace dacă nu ne supără. Dar nu-i putem lăsa să umble după voia lor în vreme ce mutăm Piatra.

— Aşadar, Piatra e pe lângă Roslin, conchise Giff.

— Da, şi îndată ce vom lua măsuri de prevedere, Fife o să fie lămurit că se întâmplă ceva, spuse Rob. Iată, în faţă e Lestalric, adăugă el. Pe dealul acela.

Giff miji ochii şi, în lumina care slăbea cu repeziciune, văzu un deal abrupt ridicându-se dintr-o pădure asemănătoare unui cuib. Abia dacă putea distinge conturul castelului din vârf, astfel că mărimea şi alcătuirea acestuia îi rămaseră necunoscute, cu excepţia a două turnuri vag întrezărite.

Peste câteva momente, când intrau în pădurea întunecoasă, Rob i se adresă.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să te ferchezuim un pic, Giff. Curând, regele şi Curtea sa o să se întoarcă de la Stirling, ceea ce înseamnă că pentru o

vreme Fife o să rămână aici. Ai face bine să dai de înţeles că acesta este şi motivul venirii tale, măcar până e gata planul pentru mutarea Pietrei. Trag nădejde că-ţi place viaţa de la curte.

— Nicidecum, replică Giff. În sinea lui se întrebă totuşi dacă nu cumva Lady Sidony avea să participe la vreo ceremonie la castel. Tot nu-şi dădea seama cum Dumnezeu izbutise Hugo să uite de existenţa ei după cină, de parcă ar fi dispărut din sala de mese ca o stafie ori ca o zână. Cum Rob îl aştepta să-şi dezvolte răspunsul, zise nepăsător: Poate că ar fi înţelept să mergem cu toţii la curte o dată sau de două ori, ca să aflăm ce are de gând Fife.

La Sinclair House, Sidony se gândise la acelaşi lucru, anume că ar fi fost bine să meargă la curte o dată sau de două ori, pentru a vedea cine-şi mai făcea apariţia.

Chiar şi aşa, atunci când se retrase împreună cu Isobel în camera femeilor, după ce micul William Robert fusese culcat, în ciuda opoziţiei, în pătuţul său, iar Isobel sugerase că trebuiau să stabilească accesoriile de care aveau nevoie pentru prezentarea la castel, Sidony bodogăni:

— Ştii că nu-mi plac zarva şi benchetuirea!

— E drept că nu-i un loc prielnic pentru a chibzui în linişte, o aprobă sora ei cu un zâmbet.

— A chibzui? repetă Sidony cu un fornăit prea puţin elegant. Rubedeniile regelui se poartă de parcă ar fi crescut într-o cocină, iar ceilalţi nu vor decât să se întreacă la veşminte şi la băutură. Nu ştiu de ce ar vrea să meargă acolo un om bine-crescut!

— Trebuie să-i prezinţi omagiile Maiestăţii Sale, zise Isobel cu seriozitate. Aminteşte-ţi, contesa Isabella o să vină curând în oraş. Fără îndoială, va sosi peste mai puţin de o săptămână, şi dacă-ţi închipui că ne va îngădui să stăm acasă cât timp ea merge la Curte, ar trebui să-ţi schimbi părerea.

Sidony cedă, ştiind că mama lui Michael, ea însăşi deţinătoare a titlului de contesă de Strathearn şi

Caithness, s-ar fi aşteptat s-o însoţească amândouă la curtea regală, măcar pentru a da strălucire alaiului său. Isabella îşi cunoştea valoarea şi o socotea mult mai mare decât a oricărui membru al familiei regale.

— Crezi că Michael se va întoarce la timp pentru a veni cu noi? se interesă fata.

— Depinde de felul în care îi merg afacerile.

— Ai spus că se ducea numai până la Glasgow. Ar trebui să fie deja înapoi.

Isobel ridică din umeri şi se întinse după gherghef.

— A zis că mâine s-ar putea să-i facă o vizită lui MacDonald.

— Seniorul Insulelor – la Ardtornish? Doamne, aş fi putut să merg cu el. M-ar fi dus până acasă!

— Ce idee! exclamă Isobel pregătindu-şi acul. MacDonald se află probabil la Finlaggan, şi nici Ardtornish nu e deloc aproape de Glenelg!

— Ar fi putut totuşi să mai meargă puţin. Nu este atât de departe.

— Oricum nu te-ar fi luat cu el, scumpa mea. Dacă s-a dus în Insule, înseamnă că avea treburi importante acolo.

— Ştii despre ce e vorba?

Isobel o privi în ochi.

— Dacă aş şti, nu ţi-aş spune, rosti ea pe un ton calm. Nu discut cu nimeni despre treburile bărbatului meu.

Conştientă că întrecuse măsura, Sidony murmură:

— Ai dreptate. Cred că n-ar fi trebuit să pun o asemenea întrebare.

Isobel zâmbi.

— Şi eu aş fi pus-o, recunoscu ea. Dar acum, ce părere ai avea dacă i-am cere cusătoresei să schimbe dantela îngustă de la rochia ta albastră?

Sidony acceptă fără crâcnire trecerea la noul subiect de conversaţie, însă n-o ascultă pe Isobel decât pe jumătate. Gândurile ei reveniseră la evenimentele interesante din cursul zilei şi la Sir Giffard MacLennan.

*

În dimineaţa următoare, contele de Fife şi însoţitorii săi au ajuns în portul Leith la o oră şi jumătate după terţă[5]. Aerul era umed, cu toate că nu plouase după burniţa uşoară din ajun, iar cerul era posomorât şi apăsător.

Strunindu-şi calul, Fife îşi ridică gulerul de samur al mantalei grele de lână şi îşi coborî pălăria pe ochi. În faţa lui se întindea apa cenuşie a estuarului.

— Care e? întrebă de Gredin, oprindu-se alături.

— *Serpent Royal,* spuse el, arătând spre noua lui corabie, ancorată la capătul răsăritean al portului aglomerat, la adăpost de cârmacii neatenţi.

— Seamănă cu vasele cele mai noi ale prinţului Henry, observă de Gredin.

— Vreau să nu se deosebească de-ale lui când pornim spre miazănoapte, îi explică Fife. Dar rogu-te, dacă trebuie neapărat să-l pomeneşti pe neruşinatul ăsta, nu-i spune altfel decât „contele de Orkney“.

— Aşa o să fac, promise de Gredin. Era din obişnuinţă, căci oamenii lui Orkney de la miazănoapte se referă la el cu titlul norvegian. De asemenea, la cât am trăit în Franţa cât timp tata era sol acolo, am uitat că noi, scoţienii, nu avem prinţi, că rangul nostru cel mai înalt este al dumneavoastră.

Fife mormăi, admirându-şi nava splendidă. Modelul pe care îl comandase îmbina confortul lui personal cu principalele calităţi ale galerelor occidentale: viteza şi uşurinţa manevrării. De asemenea, la prova şi la pupa dispunea de magazii destul de mari încât să poată găzdui Piatra atunci când o va fi găsit, precum şi alte spaţii utile pentru încărcăturile mai mici, echipamente sau provizii, deşi mai puţin vaste decât cele cu care se lăudau greoaiele vase comerciale.

— Spune-mi mai multe despre ea, îl rugă de Gredin. Ce lungime are?

— Şaptezeci de picioare, dacă nu greşesc, şi şaisprezece vâsle, aşa cum o să vezi cu ochii tăi peste puţin timp, rosti el indiferent. Căpitanul şi constructorul îi oferiseră o

[5] A treia dintre cele şapte ore canonice ale serviciului divin (n.tr.)

sumedenie de amănunte despre *Serpent,* dar, nefiind navigator sau pasionat de mare, nu-şi amintea mare lucru. Iată, adăugă el, ne-au zărit şi trimit o barcă să ne ducă la bord.

Cum nu ştia să înoate, Fife detesta bărcile mici de felul luntrii care se îndrepta spre ei, şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să dea poruncă din vreme ca *Serpent* să fie remorcat până la un debarcader.

Pe când marinarii se luptau să tragă barca pe prundiş, un puşti neastâmpărat sări din ea şi o rupse la fugă spre Fife, cu buclele negre săltându-i la fiecare pas, mânecile lăbărţate şi poalele pieptarului de culoarea şofranului fluturând în jurul lui.

Până ajunse în faţa contelui, una dintre jambierele întoarse la margini îi căzu la gleznă în pliuri dezordonate. Fără să-şi ia ochii de la nou-venit, se aplecă să-şi ridice jambiera şi spuse:

— Ziua bună, boier Fife. M-o trimes tata să vă întâmpin. Ar hi vinit el, o zâs, numa’ că i-aţi dat poruncă să nu plece de pe corabie până nu pornim la drum.

Când se îndreptă de spinare, Fife îi răspunse indulgent:

— Prin urmare, eşti feciorul căpitanului Maxwell? Cum te cheamă, băiete?

— Jake Maxwell, boierule. Aruncând o privire spre restul grupului, se interesă: Câţi oameni o să urce în luntre? Amărâta asta nu poa’ să-i care pe toţi la un dus.

Fife se uită dezaprobator la „amărâta de luntre“. Înăuntru se aflau şase vâslaşi musculoşi, iar apele portului erau destul de liniştite, însă nu vedea niciun motiv de a supraîncărca ambarcaţiunea. Făcu un gest în direcţia lui de Gredin.

— Trebuie să ne ia doar pe mine şi pe bărbatul acesta. Vrem să vedem dacă mai e nevoie de ceva înainte ca vasul să ridice ancora. Ai de gând să vii cu noi, Jake Maxwell? adăugă el amuzat.

Spre surprinderea lui, puştiul răspunse:

— Sigur că da, boierule.

— Aş zice că e mai înţelept să rămâi acasă cu mama ta.

— Mămuca a murit, spuse Jake. Tătuca mă învaţă tot ce ştie ca să pot deveni căpitan de corabie când o să fiu mare. Vreţi să poftiţi în luntre, boierule?

Fife ezită, descurajat de distanţa considerabilă de la mal până la navă.

Interpretându-i greşit emoţiile, Jack spuse cu mândrie:

— Este o corabie pe cinste, zău aşa!

— Într-adevăr, confirmă Fife. Ia-o înainte, Jake Maxwell, şi spune-le oamenilor tăi să pună osul la treabă. Nu vreau să pierdem toată ziua cu asta.

— Pe dată, boierule! răspunse băiatul. Zâmbind ştrengăreşte, se repezi să îndeplinească ordinul.

La Sinclair House, Sidony era neobişnuit de posomorâtă. Nu numai că norii grei de pe cer nu dispăruseră până vineri la amiază, dar în acelaşi interval nu văzuse pe nimeni în afară de sora ei Isobel, fiul acesteia şi servitori. Orice interes ar mai fi avut pentru garderoba ei ori a surorii se evaporase de mult, iar necazurile întâmpinate de nepotul ei, altfel drăgălaş, cu ieşirea unui dinte, pentru a nu mai vorbi de cele două nopţi pierdute de majoritatea ocupanţilor casei, nu contribuiseră defel la scoaterea ei din moleşeală.

— Mă întreb de ce n-au venit să ne vadă nici Rob, nici Hugo, îi spuse ea lui Isobel pe când savurau câteva minute de linişte binecuvântată în salonaşul doamnelor, după masa de prânz. Adu-ţi aminte, amândoi au promis să treacă pe aici adesea câtă vreme Michael e plecat.

— Ei, dar au fost acum trei zile!

— Da, însă poate ar fi bine să mergem până la Lestalric după-amiază. În felul acesta o vizităm pe Adela şi ne asigurăm că totul e în bună rânduială.

— Nu azi, replică Isobel uitându-se pe fereastră. Stă să plouă, şi nu mi-ar plăcea să ajung la Lestalric udă până la piele. Nici Will nu pare să-şi dorească o ieşire chiar acum.

— Atunci lasă-l cu dădaca, propuse Sidony. Când Isobel îşi manifestă uluirea, fata rosti pe un ton spăşit: Ştiu că sunt greu de suportat, şi-mi pare rău. Mă simt însă la fel

de mohorâtă ca vremea de afară. Atât de mult mi-aş dori să ne viziteze cineva, oricine!

— O să mergem duminică la slujbă, la St. Giles. Acolo o să-i întâlneşti pe toţi cunoscuţii noştri din oraş. Iar săptămâna viitoare, la cina dată de Adela…

— Dar nu vreau să aştept, o întrerupse Sidony. Vreau să stau de vorbă cu tot felul de oameni!

Isobel îi aruncă o ocheadă vicleană şi se mulţumi să spună:

— Şi Ealga ar fi bucuroasă de oaspeţi, pun rămăşag. Însă nu trebuie să te duci singură decât dacă vrei să-ţi atragi iarăşi mânia lui Hugo. Dacă vrei, îşi pot da doi argaţi să te însoţească.

Lui Sidony îi stătea pe limbă să refuze, dar se abţinu, atât pentru că nu-i plăcea direcţia în care i-o apucaseră gândurile, cât şi pentru că, din câte îşi putuse da seama, Lady Clendenen era înclinată spre bârfe şi era întotdeauna la curent cu treburile celor din jur.

Prin urmare, se forţă să zâmbească şi răspunse:

— E o idee nemaipomenită. Nu mai ţin minte de când n-am mai fost aşa de abătută, dar cu Domnia Sa o să mă port frumos, n-am ce-i face. Rogu-te, surioară, iartă-mă că am fost aşa de afurisită!

— Sigur, chicoti Isobel. Şi când o vezi pe Ealga, nu uita s-o întrebi unde s-au ascuns toţi bărbaţii noştri.

Isobel ştia, fără îndoială, că nu bărbaţii *lor* o aduseseră într-o asemenea stare. Aşadar, Sidony decise să ignore chicotitul şi privirea ei piezişă. Ducându-se la etaj să se pieptene, hotărî că ţinuta roz şi gri pe care o purta era destul de prezentabilă pentru o vizită la Lady Clendenen.

Peste douăzeci de minute, primită în camera de zi a acesteia cu o îmbrăţişare călduroasă, Sidony o lăsă politicos să ia iniţiativa conversaţiei până când gazda pomeni de întoarcerea aşteptată a regelui în cetatea regală.

— Până acum juram că nu-mi pasă de lucrurile astea, spuse fata. Trebuie să recunosc însă, milady, că-mi lipsesc distracţiile. Cum Michael şi ceilalţi sunt plecaţi aproape tot

timpul, Sinclair House e îngrozitor de plicticoasă. Pe deasupra, bietului Will îi ies dinţii, aşa că eu şi Isobel abia dacă prindem câte o clipă liberă să stăm de vorbă. Speram să-i mai vedem pe Rob şi Hugo din când în când, dar cred că Hugo a ajuns deja acasă la el, iar Rob…

Când se opri, Lady Clendenen continuă:

— Într-adevăr, Hugo s-a dus acasă miercuri dimineaţă, fiindcă, desigur, printre îndatoririle lui la Roslin se numără şi pregătirea călătoriei Isabellei încoace. Ai văzut cu ochii tăi câte bagaje îşi ia, de la cearşafuri până la mobilă, de parcă ar uita că le are pe toate la îndemână la Sinclair House. Are întotdeauna un alai imens, şi Hugo e cel care se îngrijeşte să facă drumul în siguranţă.

— Rob l-a întovărăşit? vru Sidony să ştie. Dacă da, iar Adela a rămas acasă cu micuţa Anna, probabil că sunt la fel de abătute ca Isobel şi ca mine.

Lady Clendenen se uită la ea cu aceeaşi privire piezişă ca a lui Isobel.

— Rob nu plecase nicăieri azi-dimineaţă; la fel, nici încântătorul lui prieten, Sir Giffard MacLennan. Rob încearcă să-l convingă să ne însoţească la curte. Sir Giffard nu trebuie să aibă prea multe lucruri la el, de vreme ce a venit din Galloway călare.

— Nu, întări Sidony. Poate că o să vină la St. Giles duminică.

— Mă îndoiesc, murmură stăpâna casei. Vezi tu, nepoata slujnicei mele munceşte la Lestalric, şi i-a spus mătuşii ei că Rob şi Giff au de gând să meargă la Roslin azi după-amiază, probabil ca să-i dea o mână de ajutor lui Hugo. A zis că o să se întoarcă mâine-seară, dar nu cred că o să izbutească, pentru că Isabellei îi place să aibă un alai numeros, atât pentru siguranţă, cât şi ca să-şi arate însemnătatea. Dacă îi roagă să rămână până la plecarea ei, vor trebui să se supună.

— Ştiţi cumva când va sosi în oraş?

— Miercuri, dacă nu mă înşel.

Gândul că viaţa avea să fie la fel de posomorâtă încă cinci zile o îmboldi pe Sidony să-şi manifeste supărarea

copilăreşte, însă reuşi să se abţină. După o oră îşi luă rămas-bun de la viitoarea ei mamă vitregă şi se întoarse la Sinclair House.

Pe drum îi veniră câteva idei, dintre care niciuna nu i-ar fi plăcut lui Sir Hugo, şi numai una i-ar fi putut fi împărtăşită lui Isobel.

La Sinclair House îşi găsi sora epuizată, străduindu-se zadarnic să-şi aline fiul, chinuit de durerile apariţiei dinţilor.

— Lasă-mă să-l ţin eu, se oferi fata. Will, scumpule, hai la tanti Sidony! Când întinse braţele, bebeluşul i se rostogoli la piept şi se cuibări cu pumnul în gură. Vezi? exclamă Sidony încântată. Du-te să te odihneşti.

— Mă bucur că te-ai întors, îi spuse Isobel recunoscătoare. A plâns necontenit de când ai plecat şi nu vrea ca dădaca să se apropie de el. Vederea ta îl potoleşte.

Sidony nu se putea lăuda că-l liniştise complet pe micul Will, dar îl plimbă în braţe şi-i cântă în timp ce bebeluşul scâncea şi îşi sugea pumnul. Mintea fetei nu înceta să lucreze, respingând pe rând toate planurile de a-şi găsi o distracţie. Nu putea trece cu vederea apariţia frecventă a imaginii lui Sir Giffard MacLennan, sau faptul că de fiecare dată simţea iarăşi apăsarea buzelor lui, dar îşi repetă că bărbatul acela n-o interesa. Tot ce voia era o activitate mai interesantă decât alinarea durerilor de dinţi şi discuţiile despre vestimentaţia feminină.

La sfârşitul cinei, după ce Will adormise de oboseală, iar Isobel avusese timp să se odihnească, să mănânce şi să se destindă cu un pahar de vin, Sidony remarcă:

— Ai nevoie de un răgaz, draga mea. Ce-ai zice să mergem la Hawthornden mâine-dimineaţă, s-o vedem pe sora noastră Sorcha? Mă gândeam…

— Doamne, nu te gândeai deloc, o mustră Isobel. Doar nu-ţi închipui că l-aş lăsa pe Will când e aşa de amărât. Nu-ţi stă în fire să te porţi cu atâta nechibzuinţă.

— Ştiu, şi îmi pare rău, îngăimă fata, reprimându-şi sentimentul de vinovăţie. Dar, cu toate că nici eu nu înţeleg prea bine, oricât v-aş iubi pe tine şi pe Will, de

câteva zile mă simt ca în temniţă, şi am nevoie să ies, să respir. Trebuie să pricepi asta. Nu-ţi aminteşti cum o luam la goană călare după numai o zi ploioasă la Chalamine, sau după două zile când avuseserăm musafiri? Mai mult, am pus totul la cale. Putem să-l luăm cu noi. Ştii că-i place să stea în şa în braţele noastre, şi astfel o să uite de dinţi.

— Până la Hawthornden sunt şase mile, argumentă Isobel. E prea departe.

— O să doarmă cea mai mare parte a drumului.

— Chiar şi aşa, n-o să doarmă la întoarcere, iar dacă vom petrece noaptea la Sorcha va trebui să stăm până luni, deoarece ea şi Hugo merg întotdeauna la slujbă la Roslin, iar Isabella se aşteaptă ca şi noi să facem la fel.

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu Sidony. Dar, cum Michael e plecat, chiar dacă ar trebui să rămânem, n-avem niciun motiv să ne întoarcem mai repede. Suntem invitate la Adela de-abia marţi, iar Sorcha nu s-ar supăra să ne găzduiască. Nici Hugo, de altfel.

— Ba da, replică Isobel. Adu-ţi aminte că încă n-au copii, iar Hawthornden nu e nici pe departe la fel de spaţios ca Roslin ori Sinclair House. Îţi închipui că vreunul dintre ei va suporta să-l audă pe Will răcnind de durere toată noaptea, aşa cum face de două zile? Ba trebuie s-o luăm şi pe dădacă, pentru care călăria nu e un mijloc de a ajunge mai repede undeva, ci o ispăşire a păcatelor, încheie ea hotărâtor.

Sidony simţi impulsul de a-şi cere din nou iertare şi de a face tot ce îi cerea Isobel, dar se mulţumi să-şi privească mâinile strânse în poală şi să nu rostească niciun cuvânt.

— Acum eu sunt cea afurisită, reluă Isobel pe un ton împăciuitor. N-ar trebui să te împing să faci lucruri pe care le deteşti, dar ştiu că o fac, şi încă adesea. Ştiu că ai prefera să fii acasă, în Ţara de Sus, şi că n-ar trebui să mă bizui pe tine în asemenea măsură pentru îngrijirea lui Will. Doamne, ar trebui să te bucuri de şederea aici, nu să faci pe dădaca pentru fiul meu!

Sidony îşi muşcă buza până la sânge pentru a-şi îndigui valul de scuze. Niciodată nu refuzase vreo rugăminte de-a

surorilor ei, iar dacă ar fi fost întrebată de unde îi venise tăria de a o face în acel moment sau ce diavol pusese stăpânire pe ea, n-ar fi putut da o explicaţie.

— Nu poţi să te duci la Hawthornden singură, continuă Isobel. Dar poţi să-i iei pe cei doi băieţi şi să mergi până la Lestalric în vizită la Adela şi Rob. Pricep că ai nevoie să te îndepărtezi puţin de locul ăsta, aşa că petrece o zi întreagă acolo, dacă vrei. Will o să fie deja mult mai bine; dacă nu, dădaca o să se străduiască din răsputeri să mă ajute. La urma urmelor, multe mame se îngrijesc de copiii lor fără sprijinul dădacelor sau al surorilor, nu-i aşa?

Din nou, Sidony fu pe punctul să se lase copleşită de bunele sentimente. Ştia însă că dacă ar fi făcut-o, n-ar fi găsit – pentru multă vreme de atunci înainte – puterea de a încerca iarăşi să-şi vadă de propria viaţă. Cu toate acestea, întrebă:

— Eşti sigură, Isobel? Cu adevărat?

— Da, scumpo, sunt sigură, îi răspunse Isobel cu obişnuitul ei zâmbet cald.

Dacă Will a plâns în acea noapte, Sidony nu l-a auzit. Dis-de-dimineaţă, în casă domnea liniştea; fata îşi puse rochia verde-închis de călărie, luă o chiflă din cămară să-şi potolească foamea şi se duse în grajd cerând să-i fie înşeuat calul favorit.

Cei doi argaţi, instruiţi de severa contesă, de nurorile acesteia şi de fiii ei cumsecade să nu comenteze niciun gest aparent nelalocul lui din partea doamnelor de la Sinclair House, îşi înşeuară propriii cai la solicitarea lui Sidony şi o urmară.

Ea şovăi numai o clipă la intrarea pe Canongate. După ce aruncă o privire înspre răsărit, mulţumi Domnului că dormitorul lui Isobel nu avea vedere la stradă şi o luă spre St. Giles, ieşind din oraş în scurt timp. În definitiv, Isobel nu-i interzisese să se îndrepte către sud, ci numai presupusese că nu avea s-o facă.

Menţinură un ritm vioi cât traversară lunca şi călăriră spre dealurile din spatele ei. Pe drum erau destule care cu lână, oi şi călători de rând ca să nu se teamă că escorta ei

era prea firavă. Aceasta era o obiecţie pe care Hugo ar fi ridicat-o cu siguranţă dacă ar fi avut ghinionul să-l întâlnească. Probabilitatea era însă redusă, dacă el se găsea la Roslin pregătind călătoria Isabellei.

De-abia atunci îi veni în minte că nici Sorcha nu avea de ce să se afle la Hawthornden. De vreme ce castelul era situat la numai o milă faţă de Roslin, fără îndoială că Isabella se aştepta să primească şi ajutorul soţiei lui Hugo. Lăsând la o parte aceste considerente, Sidony îşi continuă trapul.

Se simţea minunat de liberă, deşi vinovăţia nu o părăsise întru totul. De multe ori, surorile care se măritaseră înaintea ei îşi puseseră propriile dorinţe deasupra dorinţelor tuturor celorlalţi, însă ea nu procedase astfel. Desigur, îşi zise ea, nu era un păcat atât de mare ca, măcar o dată, să facă întocmai ceea ce voia fără să ia în seamă costurile.

Peste o jumătate de oră ajunseră la drumul de pe malul drept al râului North Esk şi începură ascensiunea până la marginea de răsărit a defileului Roslin. La scurtă vreme după aceea se întâlniră cu un grup de soldaţi de-ai lui Hugo. Recunoscând-o ca făcând parte din familie, aceştia îi îngăduiră să-şi continue călătoria.

Giff petrecuse cea mai mare parte din ultimele trei zile luptându-se cu hotărârea lui Rob de a-l îmbrăca aşa cum se cuvenea pentru înfăţişarea la curte. Rob părea să creadă că aveau să meargă des la castel până mutau *Lia Fail* – dacă Piatra lor era cea adevărată, supoziţie pe care Giff refuza să o ia în serios până nu vedea cu ochii lui.

Rob îl dusese şi la portul Leith ca să vadă dacă vreuna dintre numeroasele corăbii ancorate acolo corespundea cerinţelor lui Giff şi era disponibilă pentru cumpărare sau închiriere. Îl asigurase că preţul nu avea importanţă şi, cu toate că nu cercetaseră toate navele, Giff găsise cel puţin una care să-i convină.

Chiar şi aşa, fără să ştie ce încărcătură avea să ducă, se simţea nepregătit să le judece meritele cu o certitudine

rezonabilă. Drept urmare, cei doi porniseră către Roslin la sfârşitul după-amiezii precedente, aflând la sosire că Hugo postase oameni de pază pe toată lungimea defileului pentru a-i respinge pe musafirii nepoftiţi, până la plecarea Isabellei.

— E o justificare la fel de bună ca oricare alta pentru a pune atât de multe străji, spuse Hugo. Fife e în oraş, după cum ştiţi. Nu i-am văzut oamenii prin preajmă, dar am auzit că are de gând să plece curând spre miazănoapte, fără îndoială ca să-l zădărască pe Henry.

— Atâta timp cât nu-mi stă în cale atunci când o să pornesc pe mare spre apus, e un lucru bun, zic eu.

— Aşa-i, întări Hugo. Dar trebuie să stai cu ochii pe el până ridici ancora. Şi dacă vasul lui cel nou se află în golful Sinclair când ajungi acolo, neapărat să continui fără oprire până la Girnigoe.

— Noul vas al lui Fife e în portul Leith? se miră Giff. Cum arată?

Hugo ridică din umeri.

— E ceva între galeră şi corabie de neguţători. Fără îndoială, nu e la fel de bună ca niciuna dintre ele, sau aşa ar trebui să nădăjduim dacă dăm peste ea.

— Într-adevăr, zise Giff. Eu aş prefera o galeră rapidă, însă, cum încărcătura noastră nu va fi destul de mică încât s-o putem ascunde cu uşurinţă…

— În curând o să te lămureşti de ce ai nevoie, îl opri Hugo.

Astfel, în dimineaţa zilei de sâmbătă, Giff se regăsi împreună cu Hugo şi Rob în faţa unei lespezi înalte de piatră dintr-o vâlcea împădurită în formă de pană, de felul celor pe care locuitorii ţinuturilor de la graniţă le numesc *cleuch.*

Fără o vorbă, Rob îşi strecură degetele sub marginea lespezii, îşi căută poziţia potrivită, apucă piatra cu ambele mâini, se opinti şi trase.

Placa se mişcă, lăsând vederii o deschidere cât un stat de om.

— Pe aici, spuse Rob când Hugo îi întinse o torţă aprinsă

şi închise peretele de stâncă în spatele lor.

Obişnuit cu largul mării, Giff detesta locurile închise. Totuşi, pe măsură ce lumina zilei dispărea, rămânând numai licărirea torţei, curiozitatea năvalnică îi copleşi teama, şi îi urmă pe ceilalţi prin tunelul întortocheat.

La lumina flăcării tremurătoare a torţei, Giff îşi dădu seama că pământul de sub picioarele lor era ciudat de neted, fără obstacole.

Umerii laţi ai lui Rob îl împiedicau să vadă în faţă. În cele din urmă, acesta se opri, ridică torţa şi anunţă:

— Uite, Giff, chiar acolo.

Coridorul se deschidea într-o încăpere spaţioasă, constată Giff când i se alătură tovarăşului său. Se uită, nevenindu-i să creadă, la obiectul arătat de Rob şi simţi cum îl străbătea un fior.

— Mulţumescu-ţi, Doamne, şopti el.

capitolul 6

Instinctul, dacă nu raţiunea, îi spuse lui Giff că avea sub ochi *Lia Fail,* Piatra Încoronării regilor scoţieni.

Un lucru era sigur: avea un aspect impunător. Era închisă la culoare, din marmură neagră lustruită ori din bazalt, şi îi ajungea până la genunchi. Măsurând un picior şi jumătate în adâncime şi aproape un yard[6] în lăţime, poleită cu aur, împodobită cu sculpturi meşteşugite, strălucea misterios în lumina torţei. Suporturile din spate semănau cu nişte gheare de vultur, pe când cele din faţă aduceau cu picioarele unei şopârle.

— Pare să fie cumplit de grea, observă el aplecându-se s-o atingă. În ultima clipă, şovăi, dar cum nici Hugo, nici Rob nu se opuseră, apucă o margine cu ambele mâini şi încercă s-o deplaseze. La naiba, cântăreşte o tonă!

— Mai puţin de un sfert, pun rămăşag, opină Rob. Cred că şase oameni o pot scoate de aici. Dacă perechile acelea

[6] Unitate de măsură egală cu 0,9 m (n.red.)

de cârlige de pe fiecare parte sunt la fel de zdravene pe cât par, putem vârî prin ele doi pari ca s-o cărăm.

— Am tăiat deja nişte pari pentru asta, zise Hugo.

— Prin urmare, eşti sigur că avem în faţă Piatra Destinului, comentă Giff, ghemuindu-se ca s-o vadă mai bine. Fără a se mai îndoi de autenticitatea ei, mângâie suprafaţa netedă, urmărind cu degetul ceea ce părea a fi o urmă de picior sculptată pe partea superioară. Dintr-odată, îşi imagină cum regii din vechime, aşteptându-şi încoronarea, o admiraseră cu acelaşi sentiment copleşitor al propriei micimi pe care-l încerca şi el.

— Henry spune că seamănă cu Piatra înfăţişată pe peceţile din ceară de pe hrisoavele străvechi, explică Hugo. Cele din vremuri mai apropiate arată un tron mai înalt, cu picioarele regelui aşezate pe un taburet. După el, Eduard a luat altă piatră deoarece lumea n-o mai văzuse de ani de zile pe cea adevărată. De asemenea, eu şi Rob am auzit povestea salvării ei de la cineva în care ştim că putem avea încredere.

Din aceeaşi poziţie, stând pe vine, Giff întrebă:

— Ai de gând să-mi spui cine era?

Presupusese că Hugo avea să deţină rolul conducător în tot ce avea legătură cu Piatra, însă replica veni de la Rob;

— Primeşti însărcinarea asta?

— Da, zise Giff. La naiba, s-ar fi luptat cu oricine ar fi vrut să-l oprească. Pot s-o fac, adăugă el. Nu cunosc pe nimeni altcineva pe care să mă bizui c-ar putea s-o ocrotească.

— Atunci ar trebui să afle taina, în măsura în care i-o putem dezvălui, i se adresă Rob lui Hugo. La urma urmei, o să-şi pună în primejdie atât viaţa, cât şi Piatra.

— Ai dreptul să hotărăşti cât de mult să-i spunem, răspunse Hugo. Tu eşti cel căruia îi plac tainele, deci tu vei dezvălui cel mai puţin.

Rob se întoarse către Giff.

— Stareţul de la Holyrood mi-a povestit că în 1296, când la abaţia din Scone a sosit vestea că Eduard al Angliei voia să ducă Piatra în ţara lui, stareţul de la Scone a făcut apel

la stareţul de la Holyrood, care pe atunci era un preot din Lestalric. Acesta a acceptat să păstreze Piatra în siguranţă dacă-i era adusă înainte ca Eduard să ajungă în Lothian[7]. Stareţul de acum de la Holyrood i-a slujit drept sfătuitor omului nostru când Eduard al III-lea al Angliei a ameninţat iarăşi Scoţia, în 1329. Cei doi prelaţi s-au dus la Bruce, i-au spus că Piatra era adăpostită la Holyrood şi l-au întrebat ce trebuia să facă. Englezii prădaseră deja abaţia Melrose, şi toată lumea credea că aveau să jefuiască şi Holyrood. Prin urmare, Bruce i-a îndemnat să le ceară ajutorul unora dintre tovarăşii săi cei mai apropiaţi, doi templieri.

— Fie-mi iertată întrebarea, dar, dacă stareţul se trăgea de la Lestalric, nu cumva unul dintre aceşti oameni sau chiar amândoi erau înrudiţi cu familia ta?

Cu o reţinere vizibilă, Rob spuse:

— Aşa este, unul dintre ei a fost străbunicul meu, Sir Robert Logan. El şi alţi câţiva au încercat să ducă inima lui Bruce în Ţara Sfântă după moartea acestuia, însă a pierit el însuşi pe drum. Totuşi, înainte de a pleca îi povestise întreaga istorie fiului său – bunicul meu –, iar el mi-a transmis-o mie.

Giff se încruntă.

— Mai sunt două nume vestite despre care se spune că au luat parte la această călătorie. Şi aceştia au murit în Spania.

— Da, preacinstiţii Sir James Douglas şi Sir William Sinclair.

— N-o să te întreb cine era celălalt om de încredere, deoarece îmi închipui că nu-mi poţi spune, însă dă-mi voie să ghicesc, îl rugă Giff.

— Acum, lucrul cel mai important este să ducem Piatra departe de ochii lui Fife.

— Cum îi bănuieşte pe cei din neamul Sinclair şi unelteşte deja să-l zădărască pe Henry, probabil nu vreţi s-

[7] Regiune istorică a Scoţiei cuprinsă între malul de sud al estuarului fluviului Forth şi dealurile Lammermuir. Principalul oraş este Edinburgh. (n.tr.)

o duc la Girnigoe sau Orkney. Unde credeţi că ar fi în siguranţă? Singurul om care, după mintea mea, e destul de puternic încât s-o ocrotească de vicleşugurile lui Fife este Seniorul Insulelor.

— Nu, nu trebuie să ajungă la Donald, obiectă Hugo.

— Atunci, unde?

— La un bărbat cunoscut pentru cinstea lui, care este şi el membru al Ordinului. O să duci Piatra la Ranald din Insule.

Giff ridică din sprâncene.

— Am ştiinţă de renumele lui Ranald, însă el îi este loial mai tânărului său frate vitreg. L-a sprijinit pe Donald în dorinţa lui de a deveni al doilea Senior al Insulelor când aproape toate căpeteniile voiau ca Ranald însuşi să pretindă titlul.

— L-a susţinut pe Donald pentru că tatăl său i-a cerut-o, spuse Hugo. Însă Donald nu face parte din Ordinul nostru. Mai mult, îl are ca bunic pe regele Scoţiei şi ca unchi pe Fife. Primul Senior al Insulelor ştia de Ordinul nostru şi de ţelul acestuia. Le-a sprijinit pe ambele şi a stăruit ca Donald să nu afle nimic, declarând că nu era drept să fie împovărat cu o taină pe care s-ar fi putut simţi obligat să i-o împărtăşească bunicului său matern. Întrucât mama lui Ranald e o Macruari, nu o Stewart, Ranald nu are legături la fel de strânse cu regele sau cu Fife.

— Putem să mai vorbim despre asta când se întoarce Michael, interveni Rob. S-a dus la Eigg acum două săptămâni să-l vadă pe Ranald. Acum însă ar trebui să mergem, căci nu-mi place să zăbovesc aici. Careva ar putea să-i vadă pe băieţii noştri la intrarea în vâlcea şi să se întrebe dacă sunt cu adevărat pescari.

— Ai văzut destul, Giff? vru Hugo să ştie.

— Da. Aveţi un plan pentru scoaterea ei din trecătoare?

— Avem mai multe planuri, depinzând de momentul când poţi să ridici ancora. Ceea ce trebuie să ştim este dacă urcarea ei pe corabie va fi o sarcină grea.

— Dacă o puteţi aduce până la ţărm fără ca oamenii lui Fife să vă urmărească, mă descurc eu, îi asigură Giff. Mă

gândesc totuşi că o să avem nevoie de alt port, nu Leith, mai ales dacă nava lui Fife se va afla acolo când se va face mutarea.

— O să ne dăm seama cum stau lucrurile când o să găsim o corabie şi Michael o să ne spună ce-a aflat de la Ranald, zise Rob, nerăbdător să iasă din peşteră.

Se întoarseră pe acelaşi drum, punând la loc lespedea de piatră şi adunând frunze şi pământ în faţa ei ca s-o ascundă vederii.

Străbătură albia îngustă care-i condusese la capătul vâlcelei şi ieşiră în defileu, unde oamenii lăsaţi de Hugo să vegheze împrejurimile îşi lăsară deoparte uneltele de pescuit şi săriră în şa.

— A fost vreun oaspete nepoftit? se interesă Rob urcându-se, la rândul lui, pe cal.

— Niciunul, milord, răspunse şeful trupei. Cel puţin, nu din aceia la care vă gândiţi Domnia Voastră. Numai o domniţă care se plimba călare pe creastă.

— Ca să vezi, exclamă Giff. Cum ţi-ai dat seama din locul ăsta cine era?

— Îmi cer iertare, domnule, dar băieţii mei care străjuiau cărarea n-au mai lăsat pe nimeni altul să treacă. O puteţi zări cu ochii Domniei Voastre, de altfel, spuse bărbatul arătând cu degetul.

De unde se aflau, pe malul apusean al învolburatului North Esk, Giff putu vedea călăreaţa apropiindu-se de castelul Hawthornden dinspre nord, pe stânca înaltă şi abruptă de vizavi. Avea ochii foarte ageri, aşa că o recunoscu lesne.

Când Hugo rosti o înjurătură, Rob se miră:

— Doar nu e Sorcha?

— Nu, ea e la Roslin, mormăi Hugo. Dar fata aia are o şa bărbătească, prin urmare e Sidony. Ce naiba face aici, de una singură?

— Probabil că vrea să vă viziteze pe tine şi pe Sorcha la Hawthornden, sugeră Rob. Când o să afle că nu sunteţi acasă, o să-şi continue drumul până la Roslin.

— Dacă intendentul meu o lasă să plece fără să-i mai dea

nişte însoţitori, o să-i zic nişte lucruri pe care n-o să vrea să le audă, bodogăni Hugo. Hai!

Giff o urmărea cu privirea pe tânăra care călărea la fel de bine ca un bărbat. În acel moment, ea îşi întoarse capul, se uită la ei şi păru să se oprească o clipă înainte de a o lua din loc. Întrucât le cunoscuse pe Lady Isobel la Clendenen House, pe soţia lui Rob la Lestalric şi pe cea a lui Hugo la Hawthornden în ajun, se lămurise că surorile, cel puţin acestea trei, semănau foarte mult între ele.

Nu-i veni însă deloc greu s-o recunoască pe Sidony.

Remarcând că tovarăşii săi erau deja în şa, încălecă şi el rapid şi îi urmă, întrebându-se ce intenţiona Hugo să facă. La Roslin însă, constată că îndatoririle care-l aşteptau pe Hugo aveau să-l reţină acolo cel puţin o oră.

Pe când ceilalţi descălecau, Giff spuse cu aparentă nepăsare:

— Cum mai sunt câteva ceasuri până se întunecă, o s-o iau înapoi. Cu cât găsesc mai repede o corabie, cu atât mai bine.

Rob îi aruncă o privire adormită şi uşor amuzată, în vreme ce Hugo era deja cu mintea la sarcinile pe care le avea de îndeplinit, astfel că zise într-o doară:

— E o idee bună. Putem stabili toate amănuntele odată ce transportul e asigurat.

Giff se despărţi de ei, apucând-o pe fâşia îngustă de pământ care separa Roslin de lanţul deluros aflat la răsărit.

Braţul nordic al fluviului Esk înconjura practic promontoriul înalt pe care se afla castelul Roslin, astfel că pentru a ajunge pe malul apusean trebuia coborâtă panta abruptă până la un pod arcuit de piatră. Pe malul răsăritean se folosea cărarea de pe creastă, mai circulată.

Giff alese acest ultim traseu şi îşi îndemnă calul la galop.

Sidony îi zărise pe cei trei în defileu şi îi recunoscuse imediat pe Hugo şi Rob – precum şi pe Giff MacLennan – după felul în care se mişcau. Se oprise brusc la vederea lui Hugo însă curiozitatea o rodea, mai ales că bărbaţii

păruseră să iasă chiar din peretele trecătorii.

Desigur, acolo erau tufişuri dese, nenumăraţi copaci, un povârniş foarte înclinat şi un izvor care se vărsa în râu; prin urmare, nu era de neimaginat existenţa unei viroage sau chiar a unei cascade.

La Hawthornden, descoperind că Sorcha se dusese într-adevăr la Roslin, fata refuzase invitaţia intendentului de a o aştepta. Întrebată dacă intenţiona să-şi continue drumul până la Roslin, spusese fără să stea pe gânduri că avea să revină în altă zi, mai cu seamă că nu voia să dea cu ochii de Hugo.

— Vezi dumneata, nu voiam decât să-mi scot căluţul la plimbare, însă i-am făgăduit lui Lady Isobel că o să mă întorc la Sinclair House înainte de cină.

— Prea bine, milady. O să vă chem nişte oameni să vă însoţească pe drumul spre casă.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie, zise ea. Îi am pe ai mei.

Intendentul îi privi pieziş pe cei doi argaţi.

— Vă cer iertare, milady, dar ar trebui să aveţi un alai mai potrivit cu rangul Domniei Voastre. Sir Hugo s-ar mânia cumplit dacă ar prinde de veste că v-am lăsat să plecaţi numai cu pricăjiţii ăştia.

Nerăbdătoare, Sidony aşteptă la poartă până când intendentul intră în grajdul lipit de zidul dinspre miazănoapte. De îndată ce nu-l mai văzu, rosti:

— Hai să mergem. Dacă vrea să-şi trimită oamenii după noi, o s-o facă, dar n-am de gând să stau aici cât vreme îşi vor înşeua caii.

Cei doi argaţi se uitară unul la celălalt, însă nu ridicară nicio obiecţie, ceea ce o mulţumi. Acest nou sentiment de libertate era ameţitor, şi decise că-i plăceau oamenii care îi respectau întocmai ordinele.

Ştia că Hugo o văzuse. În sfârşit, toţi cei trei o văzuseră, dar până să discute cu intendentul se amăgise cu speranţa că Hugo ar fi putut-o confunda cu Sorcha şi n-ar fi fost deranjat de prezenţa ei pe coastă. Acum, conştientă că soţul surorii sale nu se lăsase păcălit, voia să se întoarcă în oraş cât mai iute cu putinţă.

Îşi îmboldi calul şi menţinu ritmul alert până când cărarea începu să coboare abrupt. Apoi, dându-şi seama că patrupedele erau obosite, încetini, remarcând uşurarea de pe chipurile tovarăşilor ei.

După câteva clipe, unul dintre ei luă cuvântul:

— Iertare, milady, însă din urmă vin degrabă nişte călăreţi. Socot că-s cei din Hawthornden.

Sidony, afişând o indiferenţă prefăcută, replică:

— Pot să ne însoţească dacă poftesc. Nu le voi spune eu ce să facă şi ce nu.

Îşi mobiliză întreaga hotărâre pentru a nu se uita peste umăr, deşi era conştientă că soldaţii de la Hawthornden n-ar fi îndrăznit s-o dojenească. În plus, cum Isabella era încă la Roslin, Hugo nu putea fi împreună cu ei.

Chiar dacă nu ar fi ştiut unde se află Isabella, îşi zise fata, Hugo tot n-ar fi avut timp să se ducă la Roslin şi apoi la Hawthornden pentru a li se alătura călăreţilor din spatele ei. De asemenea, n-ar fi urmărit-o ca să-i ceară să se întoarcă acasă când ea tocmai într-acolo se îndrepta. Însă plimbarea ei durase mai mult de două ore, şi drumul de întoarcere avea să-i ia tot atât. Aşadar, dacă venise totuşi după ea, ar fi putut-o prinde înainte să ajungă la Sinclair House.

Tropotul copitelor se auzea din ce în ce mai clar, iar înaintarea devenea tot mai dificilă, dar Sidony nu voia ca urmăritorii să creadă că se temea de ei. Era o Macleod de Glenelg, putea să întreprindă tot ce poftea, iar ei nu aveau dreptul s-o oprească.

Pur şi simplu voise să iasă la aer, astfel că părăsise cetatea regală cu doi însoţitori, pe un drum circulat pe care-l cunoştea bine. Într-adevăr, nu era niciun călător pe cărarea de pe malul fluviului, însă teritoriile aparţineau clanului Sinclair. Era în deplină siguranţă.

— Cât de aproape sunt? îl întrebă ea pe cel mai apropiat slujitor peste câteva momente, când tropotul nu părea să crească în intensitate.

— Au încetinit, milady. Cred că vor s-o ia înapoi.

— Ne vom lămuri îndată. Hai să ne domolim şi noi

bidiviii şi să vedem ce fac.

Călăreţii din spate încetiniră şi ei. Liniştită, Sidony îşi struni calul la pas, îngăduindu-i să se odihnească. Dacă Hugo era pe urmele ei, avea să apară negreşit, iar dacă voia s-o certe iarăşi avea s-o facă, indiferent dacă întâlnirea lor se producea pe drum sau la Sinclair House. Încă o dojană n-ar fi însemnat mare lucru.

Conştientizarea acestui fapt îi întări sentimentul de libertate care o bucurase mai devreme. Fără doar şi poate, viaţa era uşoară pentru cei care izbuteau să-şi pună gândurile în ordine.

Se lăsă în voia acestor idei mulţumitoare timp de vreo douăzeci de minute. Dintr-odată, o voce tăioasă, bine cunoscută, o smulse din reverie.

Giff se oprise la Hawthornden numai cât să afle că Lady Sidony, constatând că sora ei nu era acasă, o luase spre oraş. Fără să stea pe gânduri, dăduse pinteni calului în aceeaşi direcţie. Ceea ce-l interesa nu era bombăneala intendentului despre escorta necorespunzătoare a tinerei domniţe, ci motivul care o determinase să facă acea călătorie.

Fără îndoială, nu venise să anunţe vreun dezastru petrecut la Sinclair House. Lui Hugo nici nu-i trecuse prin minte această posibilitate, şi pe drept cuvânt. Nu Lady Sidony ar fi fost trimisă pe post de mesager, ci un flăcău călare pe cel mai iute bidiviu din grajdurile conacului.

Pe drum, se tot minună de preocuparea pe care i-o stârnea fetişcana. Pornise după ea dintr-un impuls, dar i se ivea şansa de a o cunoaşte mai bine. Faptul că această strângere a relaţiei dintre ei l-ar fi enervat la culme pe Hugo reprezenta un imbold suplimentar, la fel ca posibilitatea de a sta de vorbă cu ea între patru ochi.

În general, clipele de intimitate cu o domnişoară erau foarte rare, deoarece rubedeniile acesteia stăteau mereu de veghe, iar Lady Sidony Macleod avea o sumedenie de neamuri binevoitoare. Când Rob păruse a-i ghici planurile se distră, însă Hugo şi-ar fi ieşit din minţi. Giff hotărî că l-

ar fi amuzat să-l provoace iarăşi pe acesta din urmă.

După zece minute, văzu un grup de călăreţi în faţă şi mormăi o înjurătură, amintindu-şi de spusele lui Hugo şi de îngrijorarea intendentului cu privire la însoţitorii fetei. Ultimul lucru pe care-l voia era ca şase oşteni de-ai lui Hugo să-i urmărească fiecare mişcare şi să tragă cu urechea la discuţia lui cu Sidony.

Fără preget, îl ajunse din urmă pe şef.

Remarcând satisfăcut că fata şi cei doi argaţi erau destul de departe ca să nu-l poată auzi, exclamă voios:

— Ziua bună din nou! Neîndoielnic, îţi aduci aminte de mine, eram azi-dimineaţă cu Sir Hugo la Lestalric.

— Desigur, Sir Giffard, răspunse soldatul cu un gest prietenos. Vă ţin minte, cum să nu.

— Atunci ai motive să-mi mulţumeşti, căci o să preiau eu însărcinarea de a o păzi pe Lady Sidony. Mă duc până la Sinclair House, unde o să i-o încredinţez lui Lady Isobel. Eu şi cei doi slujitori suntem de ajuns ca s-o întovărăşim pe drumul mare, iar până acolo, după cum se vede, nu mai este decât jumătate de milă.

— Da, milord, numai că Sir Hugo se aşteaptă s-o conducem până în oraş.

— Salută-l pe Sir Hugo din partea mea şi spune-i că ţi-am poruncit să mă asculţi, replică Giff cu un zâmbet. Mă cunoaşte din copilărie, aşa că o să dea toată vina pe mine. Vezi dumneata, am învăţat arta luptei împreună până să devenim cavaleri.

— Aşa am auzit, milord, încuviinţă bărbatul.

— Atunci nu mai e nimic de zis.

Căpetenia soldaţilor şovăi. În cele din urmă, când dădu pinteni calului, Giff îl auzi ordonându-le oamenilor săi să se întoarcă.

Observase că slujitorii care o întovărăşeau pe Sidony se uitau adesea peste umăr, pe când ea privea drept în faţă. Ori era tare de urechi, ori ţinea să nu arate niciun interes pentru călăreţii din spate. Dacă s-ar fi temut de venirea intempestivă a lui Hugo, precis ar fi încercat să vadă cine o urmărea.

Cei doi argaţi se ţineau foarte aproape în spatele ei.

Când îi ajunse, Giff li se adresă pe un ton poruncitor îndelung exersat:

— Rămâneţi în urmă, băieţi. Am ceva de vorbit între patru ochi cu Lady Sidony.

Niciunul nu-i puse sub semnul întrebării acest drept, cum ar fi fost de aşteptat. Acest lucru îi confirmă părerea despre calitatea pazei asigurate de cei doi. Hugo fusese îngrijorat pe bună dreptate.

O văzu înţepenind în şa şi îşi dădu seama că-l auzise. Totuşi, fata continuă să privească înainte. Singurul semn că era conştientă de prezenţa lui fu ridicarea demnă a bărbiei.

Cu o expresie severă pe chip, Giff i se alătură.

— Ce nebunie mai e şi asta, fată dragă?

Fără a-şi clinti privirea, ea răspunse:

— Nu am să-ţi dau dumitale socoteală.

— Iar ăsta e un lucru foarte bun, comentă el.

Sidony îşi muşcă buza inferioară, însă el nu-şi putu da seama dacă o făcuse de uşurare că scăpase de pedeapsa meritată ori ca să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Ce diavol te-a împins să faci aşa ceva, la atât de puţină vreme după ce te-ai furişat în pădure? Trebuie să ştii că l-ai mâniat pe Hugo.

— Care vasăzică, ai de gând să mă dojeneşti? ripostă ea privindu-l în ochi. Nu ai nicio îndreptăţire, şi n-o să stau să te ascult.

— N-ai niciun motiv, e drept, recunoscu el. Dar nu mă poţi învinovăţi pentru că sunt curios. Ţi se întâmplă des să abaţi furia lui Hugo asupra dumitale?

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin de Hugo sau de furia lui, declară ea ridicându-şi bărbia şi mai mult.

— Foarte bine, dar să ai grijă. Dacă te prinde furtuna când stai cu nasul pe sus, poate să te trăsnească.

Sidony se răsuci în şa, muşcându-şi din nou buza. De data aceasta, cauza era limpede, întrucât nu-şi putu reprima un hohot de râs.

— Aşa e mai bine, zise el. Dar prefer să te uiţi încoace.

Se conformă, iar gura i se strâmbă irezistibil când făcu eforturi să-şi reţină zâmbetul.

— De ce ai străbătut tot drumul ăsta? insistă el.

Fata ezită, pregătindu-se să replice demn. Într-un final, îşi umezi buzele, îl privi ţintă şi spuse:

— Ca să te văd pe dumneata.

Lui Sidony nu-i venea să creadă că rostise cuvintele pe care le avea în minte în locul celor alese cu atâta grijă. Adevărul îi ieşise din gură fără voia ei, de parcă diavolul pe care-l pomenise Giff mai devreme îi pusese stăpânire pe limbă.

Obrajii îi ardeau ca para focului, dar nu era de mirare. Ce-o fi gândit despre ea? Fusese atât de directă, de neruşinată – nu că el ar fi avut purtări de gentilom. Imaginea contesei Isabella i se ivi brusc în faţa ochilor, ocupându-i treptat toate gândurile.

Dintr-odată, îşi dădu seama de rânjetul lui.

— Nu ştiu ce m-a împins să spun asta, oftă fata.

— Poate că n-ai făcut decât să rosteşti adevărul.

— Ce înfumurare! În sfârşit, se uită în urmă şi constată uşurată că soldaţii de la Hawthornden plecaseră, iar slujitorii ei erau prea departe ca să-i poată auzi.

— Dumneata i-ai trimis înapoi pe ceilalţi?

— Da.

— Păi sunt oamenii lui Hugo. De ce te-ar fi ascultat?

— De obicei, oamenii mă ascultă când le dau o poruncă. Asta ţine de iscusinţa unui căpitan de corabie. Răutăcios, adăugă: Numai femeile nu ţin seama de porunci.

— Dar de ce i-ai întors din drum? stărui ea, hotărâtă să nu cocheteze cu el, cel puţin nu înainte de a primi răspunsul la întrebări.

— Ai fost cinstită cu mine, o să fiu şi eu cinstit cu dumneata. Voiam să stăm de vorbă între patru ochi şi mă temeam că oştenii aveau să ne audă şi să-i povestească tot lui Hugo.

— Ştii, desigur, că se va mânia pe dumneata la fel de tare ca pe mine.

— Mai tare, o corectă el.

— Mă tot gândesc că orice om cu scaun la cap ar trebui să se teamă de unul care l-a doborât cândva la pământ, însă dumneata nu te temi deloc de Hugo.

— Nici dumneata, de altfel.

— E drept, cu toate că nu-mi place când e furios. Dar cred că nu m-ar lovi, iar dacă totuşi l-aş scoate din fire în aşa măsură încât să nu se mai poată înfrâna, nu m-ar vătăma cu adevărat. Singurul om care m-ar putea pedepsi cu asprime nu se află în Lothian.

— Trebuie să fie vorba de tatăl dumitale.

— Da, se poate mânia cumplit, dar ţintele supărării lui au fost întotdeauna Sorcha şi Isobel. E drept că i-au pus mereu răbdarea la încercare, dar îmi aduc aminte că m-a lovit şi pe mine o dată, când i-am răspuns obraznic. De obicei nu mă bagă în seamă, iar Hugo face la fel.

— Bănuiam asta, însă mi-a fost greu s-o cred, zise el. Seara trecută, când te-ai strecurat în grădină, m-am aşteptat să observe imediat.

Sidony ridică din umeri.

— Niciodată nu mi se acordă prea multă atenţie.

— De ce?

Şovăi, întrebându-se dacă într-adevăr cunoştea bine explicaţia.

— Ei bine?

Îl privi lung.

— Mă gândesc. Nu e o întrebare la care să pot răspunde fără a chibzui mai întâi, aşa că trebuie să ai răbdare.

— Nu am niciodată răbdare. Ăsta e primul lucru pe care-l află oamenii despre mine.

— Atunci ar trebui să înveţi să fii mai îngăduitor.

— În clipa de faţă sunt cum nu se poate mai îngăduitor, replică Giff.

Fata se uită la el, constată că era sincer şi continuă:

— Nu ştiu cum să zic, dar e ca şi cum ar înceta să mă mai vadă. Probabil că asta se întâmplă deoarece sunt foarte tăcută când e lume prin preajmă. Surorile mele sunt mai deschise, mai îndrăzneţe. Chiar şi cele două care-s mai

liniştite sunt foarte încăpăţânate, şi niciuna nu se fereşte să spună ce-i trece prin cap. Am învăţat din copilărie că, dacă tac, nu sunt în primejdie de a le stârni furia ori de a fi amestecată în certurile lor.

— Se ceartă des?

— Nu acum, când am crescut. Pe lângă asta, toate s-au măritat, în afară de mine. Înainte, se găsea întotdeauna cineva care să-mi spună ce să fac, ce părere să am şi ce să spun. Ele sunt foarte cumsecade, însă atunci când ai şase surori mai mari, dacă nu eşti blestemat să ai o fire luptătoare, încetezi curând să-ţi aperi drepturile. De vreo câţiva ani am renunţat să mai iau hotărâri de capul meu. Până azi, adăugă ea cu un zâmbet fugar.

— Presupun că ideea de a face această schimbare ţi-a venit în ziua când ne-am cunoscut, opină el.

— A, nu, atunci n-a fost ceva plănuit dinainte. Pur şi simplu mi-a trecut prin minte să ies la plimbare, şi nu mi s-a părut că era o greşeală.

— Dar ieşirea de astăzi ai plănuit-o? întrebă el cu un aer amuzat, răsucindu-i cuţitul în rană.

Totuşi, era singurul bărbat care îşi exprimase dorinţa de a-i afla gândurile, şi voia să fie sinceră cu el.

Prin urmare, se strădui să-i explice.

— Nu fac planuri aproape niciodată. Când eram mică încercam să iau hotărâri, dar ceilalţi mi le schimbau întotdeauna, aşa că m-am dezobişnuit.

— Înţeleg.

Îl privi atent, străduindu-se să-i citească intenţiile.

— La naiba, îţi baţi joc de mine, exclamă ea. Dezamăgirea care o cuprinsese era mai intensă şi mai dureroasă decât oricând. Luându-şi ochii de la el, rosti pe un ton rece, stăpânit:

— Drumul e intr-acolo, Sir Giffard. Nu mai avem mult de acum.

capitolul 7

Amuzamentul lui Giff dispăru pe dată, înlocuit de remuşcări. Se simţea de parcă ar fi lovit un căţeluş – mai precis, aşa presupunea că s-ar fi simţit dacă ar fi fost atât de crud încât să comită un asemenea gest. Dacă Hugo l-ar fi doborât iarăşi la pământ, ar fi meritat-o pe deplin.

Fata arăta atât de oropsită, încât îşi muşcă limba ca să nu-i mărturisească spăşit că nu avusese de gând s-o ironizeze. Totuşi, sinceritatea ei deplină îl îndemna să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Se îndoia că Sidony avea să accepte o soluţie diplomatică şi ştia că o negare ritoasă nu ar fi fost acceptată, chiar dacă ar fi reflectat adevărul.

În mod cert, ar fi fost o minciună. Ideea ca o femeie să-şi închipuie că nu putea lua o decizie îl amuza copios. Pentru numele lui Dumnezeu, femeile luau hotărâri de dimineaţa până seara şi făceau un tărăboi cumplit dacă un bărbat îndrăznea să le încalce. Văzuse asta cu ochii lui de nenumărate ori, încă de când era mic. Mama şi surorile lui constituiau exemple de mâna întâi.

Femeile din Ţara de Sus nu erau nici docile, nici uşor de strunit, iar cele din ţinutul de la graniţă nu se lăsau mai prejos. În comparaţie cu muierile de acolo, englezoaicele şi franţuzoaicele semănau cu nişte mioare speriate repezindu-se în pripă să asculte de câinii ciobăneşti.

Îi scrută chipul micuţ şi enervat, cu bărbia îndărătnică împinsă în faţă, şi se lămuri că o mâniase, dar fata continua să călărească la fel de graţios ca înainte, nelăsându-şi bidiviul să-i perceapă tulburarea. Trupul ei mlădios, cu rotunjimi splendide, urma cu uşurinţă mişcările calului, iar mâinile sale fine, înmănuşate, ţineau dârlogii cu o fermitate plină de graţie.

Remuşcările i se domoliseră, astfel că o putu admira în voie când, dintr-odată, o auzi oftând şi zări o lacrimă izvorându-i din ochi.

Se întinse s-o atingă pe braţ şi rosti domol:

— Nu te supăra, fetiţo. Am fost un ticălos să mă port astfel. Recunosc, vorbele tale m-au făcut să râd, pentru că n-am întâlnit niciodată o femeie care să nu poată lua hotărâri sau care să mărturisească lucrul acesta dacă ar fi adevărat. Dar sunt sigur că mi-ai spus ceea ce simţi. Şi, pe măsură ce mă gândesc la asta, urmă el, mă întreb cum o fi să-i asculţi tot timpul pe alţii şi să nu faci niciodată ceea ce vrei.

— Nu e nicicum, bombăni ea, fără a încerca să-şi şteargă lacrima de pe obraz. Aşa stau lucrurile. Să ştii că nu e greu de îndurat.

— Şi ce se întâmplă dacă doi oameni te împing fiecare să faci altceva?

Sidony făcu un gest de nepăsare.

— Astea sunt situaţii foarte rare. Sorcha mi-e cea mai apropiată ca vârstă, şi am fost mereu împreună până când s-a măritat cu Sir Hugo. Avea idei şi hotărâri cât pentru amândouă. Pe atunci, şi Adela era acasă, şi ne poruncea amândurora, pentru că întotdeauna ce făcea una, făcea şi cealaltă. Dacă Sorcha zicea că nu trebuie să-i dăm ascultare, nu-i dădeam. Iar dacă Adela i se plângea tatei, el o pedepsea pe Sorcha mai aspru decât pe mine.

— Aşadar, sunt şi părţi bune, o provocă Giff.

După cum sperase, fata ridică privirea spre el şi îşi şterse lacrima.

— Ţi-am spus că nu e greu. Însă acum înţelegi motivul pentru care ceilalţi nu mă prea bagă în seamă nici măcar când sunt singură. Se gândesc la mine numai când vor să fac o treabă anume. În rest, îşi închipuie că respect cu stricteţe ordinele care mi-au fost date.

Bărbatul încuviinţă din cap, conştient că explicaţia era credibilă, mai ales în ce le privea pe surorile ei. Totuşi, nu-şi putea închipui cum un bărbat putea să stea în preajma ei fără ca atenţia să-i fie distrasă de la lumea înconjurătoare.

O apucaseră pe drumul principal spre Edinburgh şi grăbiseră pasul, profitând de prezenţa caldarâmului. La un moment dat, Giff aduse în discuţie un amănunt care îl

intrigase mai devreme.

— Cu siguranţă, Lady Isobel ştie la fel de bine ca dumneata că această plecare de una singură, pe o distanţă atât de mare, îl va înfuria pe Hugo. Mă mir că ţi-a îngăduit-o.

Vinovăţia inconfundabilă îi coloră chipul în stacojiu, informându-l fără putinţă de greşeală că Lady Isobel nu era la curent cu expediţia.

În loc să-i răspundă însă, se răsuci, îl privi direct în ochi şi întrebă:

— De ce vă aflaţi, dumneata şi ceilalţi, atât de departe în trecătoare. Credeam că toată lumea o ajută pe contesă la pregătirile de călătorie.

— E drept, toţi sunt preocupaţi de asta, recunoscu el, hotărând să-i permită trecerea la alt subiect, deşi nu voia să-şi discute propriile activităţi. Adevărul e că nu văd rostul întregii tevaturi. Titlul de contesă îi aparţine personal, e obişnuită să aibă un alai pe măsura puterii sale. Însă călătoria aceasta nu depăşeşte opt sau zece mile. Mi se pare un tărăboi prea mare pentru o distanţă atât de scurtă.

— Da, dar n-ai văzut niciodată cum călătoreşte ea, zâmbi fata.

Giff era foarte curios, pentru că fusese plecat prea multă vreme.

— Spune-mi atunci.

— Ia cu sine atâtea lucruri şi mobile, încât dacă n-ar fi vorba de ea, s-ar crede că-şi mută întregul avut într-o casă nouă.

Bărbatul vru să verifice dacă nu glumea, dar Sidony era sinceră.

— De ce-ar face asta? se interesă el. Fără îndoială, prinţul Henry menţine Sinclair House într-o stare bună, cu toate mobilele trebuincioase.

Tânăra chicoti.

— Totul e splendid, însă Isabellei îi place să aibă propriile cearşafuri şi noptiera de la Roslin, precum şi multe alte obiecte care-i sunt dragi. Pe deasupra, le va

dărui Adelei şi lui Rob un sipet minunat, cu incrustaţii, pe care Rob jinduieşte să-l aibă la Lestalric. În plus, din câte spune Lady Clendenen, aduce şi alte lucruri pe care să le dăruiască abaţiei.

— Se pare că va fi o privelişte demnă de a fi văzută, comentă el.

— Cu siguranţă, confirmă ea. Dar tot nu mi-ai zis ce făceaţi voi trei în trecătoare.

— Ne îndeletniceam cu o treabă de-a lui Hugo, răspunse el la repezeală. I-am lăsat pe el şi pe Rob la Roslin, ca să se ocupe de ea în continuare.

— Adela o să fie dezamăgită văzând că Rob nu se întoarce cu tine.

— Ba nu, pentru că o să vină în seara asta. Vezi dumneata, o să mă ajute la găsirea unei corăbii, adăugă el, convins că noutatea avea să-i deturneze interesul de la trecătoare.

— De ce ai nevoie de o corabie?

— Tocmai de asta am venit aici. Eu sunt marinar atât din plăcere, cât şi ca meserie. Când o s-o găsesc pe aceea care-mi trebuie, o să ridic ancora şi-o să plec înspre apus, acasă.

— Aha!

Observă că o dezamăgise iarăşi, însă de data aceasta nu mai simţi remuşcări. Treburile lui, mai ales cea curentă, nu aveau nicio legătură cu ea.

Sidony îşi reveni rapid şi, pe măsură ce discuţia lor continua lejer, cu pauze fireşti de tăcere, gândurile ei se îndreptau spre însoţitorul ei şi spre propriile reacţii imprevizibile.

De pildă, se întrebă ea, cum îndrăznise să-l iscodească despre ceea ce făcea în trecătoare, darmite despre treburile lui Hugo şi Rob? Nu avea prea multe cunoştinţe despre bărbaţi, asta era limpede, însă tot ştia că nu suportau să discute cu femeile despre treburile lor. Dacă vreuna voia să-l scoată pe tatăl ei din fire, nu avea decât să-l descoasă despre oricare dintre faptele lui.

Cu toate acestea, voia să-l întrebe pe Giff de ce nu pomenise până atunci că voia o corabie, dar dintr-odată părea atât de dornic să plece din Edinburgh. Acest gând fu urmat pe dată de un altul. Până de curând, ar fi acceptat ea însăşi orice posibilitate de a proceda la fel, de a se întoarce acasă în Ţara de Sus.

Îşi înăbuşi un oftat, nelămurită dacă tristeţea se referea la propria situaţie sau la plecarea lui iminentă. În aceeaşi clipă, îşi dădu seama că Giff îi arăta cetatea regală în depărtare.

Decisă să se bucure de cât mai rămăsese din călătoria lor clandestină, fata rosti cu voioşie:

— Ştiţi, Sir Giffard, obiceiul lui Lady Clendenen de a vorbi mai mult decât stă să asculte şi uşurinţa cu care subiectele noi îi distrag atenţia ne-au împiedicat să aflăm unde anume în Kintail se află casa dumitale. Este o taină cumva?

— Nu, zise el cu un zâmbet care încălzi sufletul tinerei. E drept însă că în clipa de faţă mă gândesc rareori la ea, aşa că nu prea îmi vine să dau amănunte.

— Dar unde e?

— La Duncraig.

— Păi atunci o ştiu, exclamă ea, amintindu-şi un zid impresionant, cenuşiu-închis, ce arăta ca o prelungire a stâncii înfipte în mare pe care era cocoţat.

— E în vârful stâncilor de pe creastă, la miazănoapte de Kyle Akin, nu-i aşa? Pe cuvântul meu, castelul este la fel de impunător ca Dunstaffnage, doar că este mai sus şi, poate, ceva mai mic.

— Tata ar fi de acord cu descrierea. Îi place să creadă că Duncraig este de necucerit.

— Păi aşa cred că şi este.

— A avut pare de asedii, ca majoritatea castelelor. Dar dacă acum trebuie să răspundem unor întrebări care n-au fost lămurite, ce-ar fi să-mi spui dacă Lady Isobel ştie unde ai fost azi? N-aş vrea să dezvălui vreun lucru care ar trebui să rămână secret.

Cu o jenă plină de vinovăţie, Sidony îngăimă:

— Ştie că am plecat din oraş călare, deoarece m-a îndemnat să mă duc la Lestalric, la Adela. Asta aveam de gând, însă nu ştiu cum s-a făcut de am luat-o în partea cealaltă. Prin urmare, deşi n-am zis nicio clipă că mă duc la Lestalric, ea presupune că asta mi-era destinaţia. Totuşi, urma să-i mărturisesc adevărul la întoarcere, adăugă ea cu iuţeală, chiar fără să ştiu că Hugo o să-i spună.

— Să-ţi dau un sfat: spune-i îndată, altfel va afla cum au stat lucrurile înainte ca dumneata să i te fi destăinuit de bunăvoie.

Fata încuviinţă din cap, hotărâtă să procedeze întocmai. Când ajunseră însă la Sinclair House, descoperiră că lui Isobel nu-i păsa nicidecum de activităţile lui Sidony, întrucât Sir Michael Sinclair se întorsese acasă.

Dacă-l surprinse vederea perechii alcătuite din Giff şi Sidony, n-o arătă, ci veni să-l întâmpine pe oaspete cu un zâmbet încântat şi o strângere puternică de mână.

Giff îl salută pe Michael la fel de bucuros, deoarece îl plăcea foarte mult şi nu-l văzuse de câţiva ani. Strălucind de fericire, Lady Isobel îşi strecură mâna sub braţul bărbatului ei.

— Ce amabil din partea dumitale s-o însoţeşti pe Sidony până acasă, Sir Giffard, spuse ea. Sper că aţi avut o călătorie plăcută.

— Într-adevăr, milady, răspunse el uşurat. Nu se menţionase defel presupunerea că veniseră de la Lestalric. Dar nu cred că vreţi să auziţi poveştile noastre acum că Sir Michael de-abia s-a întors. Aş face bine să pornesc iarăşi la drum.

— Nicidecum, Sir Giffard. Bărbatul meu, dornic să vină acasă, n-a mâncat nimic de la Glasgow până aici, aşa că o să cinăm devreme. Dacă vă e foame, sunteţi bine-venit la masa noastră.

— Nu refuz niciodată o masă, milady, rânji el. Aş fi încântat să primesc, dar numai dacă sunteţi sigură că prezenţa mea e dorită.

— Neapărat, căci o să-l însoţiţi precis pe Michael în

vizită, şi dacă nu plecaţi acum, până veţi ajunge la Lestalric veţi descoperi că acolo au luat deja cina.

Era adevărat, şi, cum ratase prânzul la Roslin deoarece se repezise s-o prindă din urmă pe Sidony, îi era foarte foame. Prin urmare, acceptă recunoscător sugestia lui Lady Isobel de a se spăla puţin, precum şi asigurarea ei că, întrucât Michael sosise cu numai un sfert de oră înaintea lor, nu era cazul să-şi schimbe hainele.

— Vom cina aşa cum suntem, zise ea, sprijinindu-se de soţul ei şi surâzându-i când acesta o înconjură cu braţul.

— Ce face Will? se interesă Lady Sidony când Michael, eliberat din strânsoarea afectuoasă, se îndepărtase împreună cu Giff.

Acesta din urmă se opri, ros de curiozitate. Până atunci, fata nu mai pomenise pe nimeni cu numele „Will“.

— Mai bine, săracul de el, răspunse Isobel. Azi n-a mai plâns atât de mult. Când aţi venit voi, tocmai ce-i spuneam lui Michael despre cât de greu îi ies dinţii.

Giff, suprimându-şi zâmbetul, urcă scările după gazda sa.

Sidony îi urmări cu privirea, încercând să găsească modalitatea optimă de a-şi face mărturisirea. Isobel nu avea să-i găsească pricină, pentru că şi ea fusese zburdalnică până la măritiş. Însă Giff o făcuse să se simtă vinovată de înşelătorie, şi nu putea ocoli faptul că o păcălise pe Isobel şi avea s-o păcălească în continuare atâta timp cât o lăsa să creadă un neadevăr.

Prin urmare, când Isobel adusese subiectul în discuţie întrebând cum de Sir Giffard se oferise s-o însoţească acasă de la Lestalric, Sidony murmură:

— Mă tem că n-am venit de la Lestalric.

— Nu?

— Nu. Acum că sosise momentul, i se părea mai greu decât se aşteptase. Înainte de a-şi pierde cu totul curajul, rosti: M-am dus la Hawthornden în loc de Lestalric. N-am stat deloc, adăugă ea repede. Şi am luat doi flăcăi de acolo, iar pe drum erau călători, precum şi turme de oi şi

care, şi pe urmă Sir Giffard, aşa că am fost în siguranţă.

— Zău? şopti Isobel suav, prea suav pentru ca Sidony să se simtă în largul ei.

Faţa i se îmbujorase din nou.

— Ştiu că eşti furioasă, zise ea.

— Nu, nu sunt furioasă, doar dezamăgită că ai putut să faci aşa ceva. Sir Giffard era la Hawthornden? Chiar şi cu doi slujitori alături, nu e deloc înţelept să mergi atât de departe, scumpa mea. Dar, dacă tot te-ai dus până acolo, de ce n-ai rămas la Sorcha?

— Era la Roslin, spuse fata. Fu pe punctul de a-i povesti despre cei trei bărbaţi pe care-i văzuse în trecătoare, dar, cum voia să întrebe ce-ar fi putut să facă acolo şi se temea că Giff şi Michael ar fi putut apărea în toiul discuţiei, preferă să continue: Ştiu că dacă m-aş fi dus la Roslin, n-aş fi putut pleca decât mult mai târziu, şi nu voiam să te îngrijorezi.

Giff şi Michael li se alăturară pentru cină. La masă, Sidony observă că bărbaţii făceau adesea schimb de priviri şi simţi nerăbdarea lui Giff. În consecinţă, când Michael îşi împinse farfuria de lemn din faţă, cuvintele sale n-o surprinseră defel:

— Hai să ne retragem în altă încăpere cu vinul ăsta minunat, Giff. Vreau să aud totul despre aventurile pe care le-ai avut de la ultima noastră întâlnire, şi o să ţi le povestesc şi eu pe ale mele. S-ar putea să stăm până târziu, iubito, i se adresă el soţiei. Îţi urez noapte bună, şi spune-i dădacei că, dacă Will se trezeşte din somn, ar trebui să înmoaie o bucată de pânză în rachiu şi să i-o dea s-o sugă. Aşa lecuia mama durerile pruncilor când le ieşeau dinţii, şi asta o să-l liniştească până dimineaţă. Pun rămăşag că, în starea ta, după trei nopţi nedormite, o să-ţi prindă bine puţin somn.

— Adevărat, domnul meu, zise ea, ridicându-se odată cu el şi ridicându-se pe vârfuri să-l sărute. Apoi îi făgădui: Să ştii însă că n-o să adorm până nu vii şi tu în pat. Nu-l lăsa să te ţină de vorbă prea mult, Sir Giffard.

— N-o să-l las, milady.

Fără tragere de inimă, Sidony le ură celor doi bărbaţi noapte bună şi nu uită să-i mulţumească lui Giff pentru că o însoţise până acasă.

Spre mirarea ei, când Michael anunţă că avea s-o conducă pe Isobel până la scara principală, Giff o prinse pe fată de braţ.

Aplecându-se la urechea ei ca să nu-l poată auzi altcineva, murmură:

— Încă nu e nevoie de tine acolo. Trag nădejde că i-ai mărturisit adevărul lui Lady Isobel, deoarece eu va trebui să-i spun lui Michael că am fost azi la Roslin. Şi n-ar fi bine ca fiecare să cunoască altă poveste. În felul ăsta, încurcătura e garantată.

— I-am zis deja lui Isobel, aşa că îi poţi istorisi lui Michael ce pofteşti.

— Bravo, fetiţo, şopti el, învăpăindu-i iarăşi obrajii cu o privire sfredelitoare.

Sidony îşi simţi buzele uscate şi le umezi uşor.

— Hai, fetiţo, nu fă asta, spuse el încet. O trase înspre el cu o mână, îi cuprinse ceafa cu cealaltă şi îşi apăsă buzele pe gura ei.

Sidony i se topi în braţe, constatând uimită cât era de cald şi de puternic. De data aceasta, când limba lui i se strecură printre buze, nu făcu nicio încercare să se opună, ci se lăsă în voia senzaţiilor delicioase care îi străbăteau trupul.

Când fata îşi umezi buzele seducătoare, Giff ştiu că nu mai avea nevoie de altă invitaţie. De asemenea, nu se gândi nici la posibilele consecinţe. De-abia începuse să se simtă bine, de-abia îşi lăsase o mână să-i alunece pe sânul delicat, când urechile sale antrenate îl avertizară că se apropia cineva, astfel că se îndepărtă de ea dintr-un salt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu i te arăta aşa lui Michael, mormăi el, răsucindu-se să apuce vătraiul şi îngenunchind lângă foc.

Atunci când ridică privirea, Michael trecea pragul, iar Sidony se apropiase de masă, jucându-se nepăsător cu un

cuţit.

Cu o seninătate admirabilă, spuse:

— Isobel a urcat în dormitor, Sir Michael? M-am gândit că prezenţa mea n-ar fi fost bine-venită în acele clipe.

Bărbatul zâmbi.

— Acum vrea să te duci la ea, fetiţo. De ce n-ai chemat o slugă să aţâţe focul, Giff? întrebă el în timp ce fata părăsea în grabă încăperea.

— Pentru că sunt la fel de plin de tact ca Lady Sidony, bineînţeles, răspunse Giff ridicându-se. Credeam că tu şi soţia ta voiaţi să fiţi singuri câteva momente.

— Aşa-i, recunoscu Michael. Stai numai să iau urciorul ăsta de vin.

Procedă întocmai, şi cei doi bărbaţi se retraseră în anticamera dotată, la rândul ei, cu un şemineu, împărţind probabil coşul cu acela din sala de mese.

— Am fost uşurat să te găsesc aici, mărturisi Michael în vreme ce trăgea o masă mai aproape de foc şi-i făcea semn lui Giff să ia un taburet. Aducând altul pentru el, Michael puse jos urciorul de vin şi două pocaluri şi adăugă: Ştiu că nu vrei să zăboveşti prea mult aici, dar sper că ai avut prilejul să te sfătuieşti în toate privinţele cu Hugo şi Rob.

— Într-adevăr, şi am aflat că nu m-am pregătit cum se cuvine pentru venirea încoace. Ştirile pe care mi le-ai trimis nu erau foarte limpezi, şi eram în Galloway când le-am primit.

— Nu puteam să le scriu mai desluşit, zise Michael turnând vin în pocaluri. Chestiunea este…

— Ştiu ce vreţi de la mine, îl întrerupse Giff, conştient că până şi la Sinclair House pereţii puteau avea urechi. Putem vorbi fără ocolişuri?

— Da, uşile sunt zdravene, şi nimeni nu are de ce să asculte. Pe deasupra, aici nu sunt deschizături ascunse prin care să se poată iscodi, urmă el cu un zâmbet nostalgic. Cândva, la Roslin, nevastă-mea a tras cu urechea la ce ne spuneam eu şi cu Hugo. Ultimele lucrări întreprinse acolo de Henry cuprindeau şi doborârea unei părţi din peretele sălii celei mari ca să facă un salon

pentru mama, aşa că a rămas o deschizătură care dă în noua încăpere. Descoperind-o, Isobel a îngăduit curiozităţii să treacă peste bunul-simţ. Din fericire, nu se lasă în voia acestor dorinţe.

Gândurile lui Giff zburară spre posibilele dorinţe ale lui Sidony, însă vocea lui Michael îl aduse cu picioarele pe pământ.

— De fapt, ce ştii?

— Tot ce trebuie să ştiu, îmi închipui. Deocamdată stau la Lestalric, dar ieri am fost cu Rob la Roslin, am petrecut noaptea la Hawthornden, la Hugo, şi azi m-au dus să văd încărcătura.

— Şi?

— Dacă aveţi oameni de încredere care s-o ducă până la corabie şi dacă-mi puteţi da destui vâslaşi vrednici, bine înarmaţi, ca să pună în mişcare nava şi s-o păzească, pot duce încărcătura în siguranţă la Ranald, pe insula Eigg. Presupun că ăsta e planul în continuare, dacă ai putut vorbi cu el şi dacă ia răspunderea pe umerii lui.

— Da, cu toate că nu i-am spus deocamdată ce va trebui să ocrotească, zise Michael. I-am spus numai că e vorba de un obiect pe care ni l-au încredinţat templierii şi că, după părerea noastră, va fi mai ferit de primejdii la mare depărtare de Midlothian.

— Dacă ai atâta încredere în el, de ce nu-i dezvălui taina?

Michael ridică din umeri.

— „Trebuie să te aştepţi la victorie, dar să iei în seamă primejdiile şi greşelile să nu te ia prin surprindere.“ La naiba, de câte ori n-am auzit asta sau alte învăţături asemănătoare la Dunclathy! Nu că tu ai fi fost vreodată prea dornic să le acorzi atenţie, surâse el.

— Prin urmare, nu ai deplină încredere în el, conchise Giff, trecând cu vederea înţepătura.

— Ba da, însă nu am încredere în cei care-l înconjoară, aşa că nu i-am spus tot. Acum, în privinţa vâslaşilor bine înarmaţi, tu nu ai oamenii tăi?

— Adu-ţi aminte că am venit călare din Galloway. Dacă

trebuie să mă întorc pentru a lua *Storm Lass* şi echipajul, o să fiu înapoi abia peste două săptămâni, dacă nu chiar o lună, dacă vremea de la miazănoapte e duşmănoasă.

— E prea mult.

— Da, şi cu toate că unele corăbii de-ale clanului Sinclair se găsesc mai aproape, Rob crede că sunt prea bine cunoscute, deşi aş pune rămăşag că putem deghiza orice corabie sau galeră dacă ne punem mintea la bătaie. Pentru cele mai multe e nevoie doar să se schimbe flamura ori pânza, dar la modelele mai noi aspectul variază mult de la un vas la altul.

— Este o piedică de netrecut?

— Nu, doar supărătoare, zâmbi Giff. Tu m-ai chemat, deci presupun că n-o să-mi cauţi nod în papură.

— Nu mai trebuie să-ţi spun că totul trebuie să se petreacă în cea mai mare linişte. La început ne-am gândit să folosim nişte corăbii de-ale familiei Sinclair, înarmate zdravăn, însă ne-am dat seama că la fel de bine am putea să ne ducem la Fife şi să-i dăm de ştire ce vrem să facem.

— Sigur, dar, vezi tu, pentru a ţine încărcătura ascunsă nu avem neapărat nevoie să ascundem şi expediţia. O plecare zgomotoasă, cu pompă, poate sluji de minune, dacă e bine plănuită.

Michael surâse.

— Ai aflat, probabil, de la Hugo că Henry ne va da bani. Prin urmare, fă tot ce trebuie, dar străduieşte-te să ne ţii departe de spânzurătoare.

— O să încerc. Acum, spune-mi mai multe despre ce-ai vorbit cu Ranald. Eşti sigur că n-o să-i dezvăluie totul lui Donald?

— Cred că a fost măgulit că vrem să-i încredinţăm ceva de mare preţ. Am pomenit de Donald, iar Ranald a fost de acord că n-are nicio datorie să-i spună despre templieri ori despre lucrurile pe care le au în pază şi a jurat că obiectul va fi în deplină siguranţă. Aşadar, înţelege foarte bine făgăduiala pe care a făcut-o. La sfârşit o să afle despre ce e vorba, dar până atunci vom păstra taina între noi.

— Pe bună dreptate, încuviinţă Giff.

— Mă miră că Rob a consimţit să-ţi spună *ţie* secretul, rânji Michael. De obicei, le păstrează mai bine decât oricine.

— Trebuia s-o facă, dacă eu trebuie să mă ocup de transport.

— Pricep, dar nu-l cunoşti pe Rob. Dacă Fife n-ar bănui deja cam pe unde se află Piatra – şi faptul că noi, cei din neamul Sinclair, o avem –, fără îndoială că Rob s-ar fi opus mutării ei.

— Cum de a prins Fife de veste?

— Printr-un amestec de răutate şi noroc, explică Michael, turnând iarăşi vin în pocalul lui Giff. În primul rând, fratelui mai mare al lui Rob îi place să-şi dea importanţă. Pe lângă asta, din ziua în care Eduard al Angliei a luat cu el piatra cealaltă au început să se răspândească zvonurile că s-a înşelat. Tatăl lui Rob s-a întrebat dacă nu cumva clanul Logan avea vreo legătură cu asta, pentru că străbunicul lui Rob era un bărbat puternic, prieten apropiat şi tovarăş de lupte de-al lui Robert Bruce.

Giff îşi dădu seama că Michael nu ştia cât de multe îi destăinuise Rob, aşa că spuse:

— Rob mi-a zis că a aflat de la bunicul său despre ascunzătoarea Pietrei.

— Foarte bine, răsuflă uşurat Michael. E mult mai uşor să vorbeşti despre un lucru dacă nu trebuie să te temi că ai putea trăda o taină. Ca să-ţi răspund la întrebarea despre Fife, odată ce a început să preia tot mai mult din treburile regelui, devenind cârmuitorul Scoţiei, fratele lui Rob a încercat să-i câştige favorurile sugerându-i că membrii familiei Logan – mai precis Rob – ştiu unde se găseşte Piatra.

— Cum Dumnezeu, fratele lui Rob *a recunoscut* că i-a spus asta lui Fife?

— Fratele şi tatăl lui Rob au murit amândoi înainte să aflăm toată povestea. Fife însuşi a lăsat să-i scape că fusese înştiinţat. Deşi nu ia hotărâri bune în luptă şi uneori poate fi laş, e un individ îngrozitor de prefăcut, Fife ăsta, şi foarte primejdios. Să nu cumva să-l crezi mai slab decât

este!

— N-o s-o fac, promise Giff. Din câte mi-au spus Hugo şi Rob, Fife crede că Piatra şi comoara sunt ascunse în acelaşi loc şi vrea să le găsească pe amândouă. Asta nu înseamnă că el caută ceva mult mai mare decât ar putea încăpea pe o corabie?

— Pare să creadă că a fost împărţită şi dusă în mai multe locuri, îl lămuri Michael. Nu a făcut niciun secret din convingerea sa că Henry o deţine în cea mai mare parte. Ba chiar şi-a construit o corabie cu gândul de a porni spre Girnigoe să-l înfrunte. Cu toate asta, n-o să plece înainte ca regele să se întoarcă la Stirling, unde, din funcţia de conetabil al castelului, Fife îl poate manevra după bunul plac.

— Am auzit că îndeplineşte deja o sumedenie de îndatoriri regale, comentă Giff.

— Pe cele mai multe, întări Michael. La Stirling, Maiestatea Sa e înconjurat de oamenii lui Fife. Dar acum mă îngrijorează mai mult găsirea unei corăbii pentru tine: cum Fife e atât de aproape, va trebui probabil să mutăm Piatra foarte grabnic. Ai văzut vreo navă potrivită?

— În clipa de faţă, la Leith sunt o mulţime de vase, dar majoritatea adună lână pe care s-o ducă la miazăzi, spuse Giff. Am văzut vreo două care ar fi numai bune, inclusiv două drakkare franţuzeşti.

— Drakkare *franţuzeşti?*

Giff zâmbi.

— E neobişnuit, ai dreptate, însă francezii pot uneori să fie la fel de isteţi ca scoţienii şi să recunoască o idee bună atunci când dau peste ea. O altă posibilitate ar fi o corabie de neguţători olandeză, de la Rotterdam, ce pare destul de iute. Mie-mi sunt mai la îndemână galerele, dacă e să mă întrebi, dar pot cârmui orice navă cu pânze ori cu vâsle.

— Se poate ca un drakkar să nu aibă suficient spaţiu pentru ascunderea Pietrei.

— E adevărat, aşa că vreau să trec mâine pe la căpitanul vasului olandez şi să văd dacă nu cumva tot el e şi proprietarul. Dacă nu, o să încerc să-l conving să-mi

închirieze nava pentru câteva săptămâni. Asta e tot ce ne trebuie, iar Fife n-ar prinde de veste.

— Chiar şi aşa ar trebui să schimbi înfăţişarea corăbiei, zise Michael. Puţine vase olandeze o iau spre miazănoapte; prin urmare, ce părere ai să o deghizezi în vas norvegian? O asemenea cursă spre Orkney n-ar stârni nicio bănuială. La urma urmei, Orkney este în continuare pământ norvegian, iar Henry primeşte oaspeţi norvegieni de două sau trei ori pe an.

— Nu e deloc o idee proastă, murmură Giff.

— Măcar e de luat în seamă. Acum, spune-mi cum ai ajuns s-o însoţeşti pe cumnata mea, dacă ea era la Lestalric, iar tu ai venit aici de la Roslin.

La castel, contele de Fife îl privea enervat pe soldatul care se făcuse mic în faţa lui.

— Ce naiba vrei să spui, că pun ceva la cale? întrebă el. Ce fac? Şi descoperă-te când vorbeşti cu mine, Rolf Stow!

— N-am habar, milord, răspunse nefericitul Stow, scoţându-şi bereta şi răsucind-o în mână. Dar au pus străji peste tot, la un capăt şi la celălalt al trecătorii. Da, şi în vâlcea. Vă spun io, precis e ceva necurat la mijloc.

— Interesant, comentă Fife. Dar o ştire atât de prizărită nu e de niciun ajutor, deci du-te înapoi şi află mai multe. Şi să nu mai vii cu zvonuri dintr-astea de două parale. Doar nu-ţi închipui c-o să mă duc până acolo şi să-i întreb ce au de gând?

— Nu, milord. Necazul e că Sir Hugo îi spânzură pe curioşii care se apropie prea mult.

— Sir Hugo nu are puterea de a trimite oameni la spânzurătoare, îi aminti contele. O fi comandând el străjile de la Roslin, însă nu poate osândi pe nimeni la moarte, iar dacă afli că lucrurile stau altfel, trebuie să-mi dai de ştire îndată. Coroana o să-l mustre după cum se cuvine.

— Păi, nu trebuie să dea el poruncă. Asta o face contesa, iar dânsa are tot dreptul, după cum ştim cu toţii. Când contele de Orkney nu e acolo, contesa Isabella grăieşte în numele lui. Şi în numele dânsei, de altfel.

— Atunci nu te apropia prea mult, ca să nu fii învinuit că încalci hotarul, îl repezi Fife. Dar află, pentru numele lui Dumnezeu, ce fac acolo. Acum du-te!

Bărbatul ieşi în grabă. Încruntat, Fife se întoarse către cealaltă persoană din încăpere.

— Îi ştii pe cei din neamul Sinclair, de Gredin. Ce părere ai?

Cavalerul îşi mângâie bărbia.

— Maiestatea Sa, regele, va sosi în curând, milord. Poate că se pregătesc să vină în cetate cât este Domnia Sa aici. Din câte îmi amintesc, atunci când contesa se mută dintr-un loc în altul, face o tevatură întreagă, aşa că vor, probabil, să ţină prostimea departe. Pe deasupra, pun rămăşag că Domnia Voastră nu sunteţi singurul lor duşman.

— Ai stat aproape un an în Orkney, şi spui că n-ai văzut niciun semn de trădare, îi atrase atenţia Fife. Dacă uneltirea nu se petrece acolo, înseamnă că trebuie să fie la Roslin.

— Ca să zic drept, milord, n-am văzut prea multe în Orkney. În afară de palatul episcopului de la Kirkwall, nu e decât o adunătură de insuliţe sălbatice. Fără îndoială, prinţul Henry – adică Orkney – vrea să-şi facă acolo un castel, însă ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului la Girnigoe, care e la fel de pustiu, cum v-am povestit. Se prea poate ca Henry să aibă comoara şi s-o ţină acolo fără ca vreun suflet să aibă ştiinţă de existenţa ei.

— Ai spus acelaşi lucru de marea lui flotă despre care auzim atâtea.

— Ăsta e adevărul, milord. N-am avut niciun prilej să iscodesc mai îndeaproape, şi nici dorinţa, ca să fiu cinstit. Acolo, un om poate dispărea tot atât de uşor ca o comoară.

— O să găsim o cale, căci, te asigur, vreau să cercetăm fiecare petic de pământ îndată ce nava mea va fi gata şi trupele tale de la Vatican o să-şi facă apariţia. Câte corăbii crezi că ne va trimite Sfinţia Sa?

— N-am idee, răspunse de Gredin ridicând din umeri. Domnia Voastră vreţi să vină cât mai curând, astfel că nu

pot fi prea multe. Gândiţi-vă ce-ar zice englezii dacă ar vedea o flotă necunoscută înaintând prin apele lor. Una sau două corăbii sub flamura Hansei n-ar stârni mirarea nimănui.

Fife nu-l putea contrazice, însă şi-ar fi dorit ca Papa să trimită o flotilă. Pe de altă parte, nu era nicidecum sigur că putea avea încredere în Papă, mai ales că el însuşi nu fusese întru totul sincer cu de Gredin.

Fife voia să-l ajute pe acesta la căutarea comorii templierilor, însă era mult mai interesat să găsească Piatra Destinului, atât de preţioasă pentru scoţieni.

Informatorul său îi spusese că Piatra nu părăsise niciodată Scoţia, iar iscoadele din Londra îl anunţaseră că piatra de acolo – aceea pe care o furaseră englezii de la abaţia Scone cu un secol înainte – nu era decât o bucată de calcar nu mai mare de unsprezece inci. Ştia din peceţile vechilor documente regale că adevărata Piatră era mult mai mare. Dacă ar fi putut-o restitui abaţiei de la Scone, ar fi oferit Parlamentului scoţian dovada limpede a meritelor sale în clipa când s-ar fi pus problema numirii succesorului la tron.

Lui de Gredin nu-i pomenise despre Piatra Destinului, pentru că individul nu-i plăcea şi nu-i inspira încredere. În plus, îşi dădea seama că, dacă ar fi găsit şi legendara comoară pierdută a templierilor, nici el, nici Scoţia nu şi-ar fi permis să renunţe la ea.

capitolul 8

Fierbinţeala sărutărilor lui Giff nu se stinsese de pe buzele lui Sidony când aceasta urcă încet spre dormitorul lui Isobel. La uşă se întâlni cu doica lui Will, care tocmai ieşea.

— Intră, scumpo, te rog, o pofti Isobel. Doica spune că Will încă mai doarme, însă i-am transmis sfaturile lui Michael pentru cazul în care bietul prunc se trezeşte.

Trage-ţi un scaun.

— Nu, nu vreau să te reţin, zise fata. Am trecut doar să văd dacă tot ai de gând să mergi dimineaţă la slujbă la St. Giles.

— Sigur că da, împreună cu Ealga, şi sper să vii şi tu cu noi, pentru că Michael nu poate să stea până atunci. Treburile care l-au adus în partea asta de ţară au de-a face şi cu Rob şi Hugo, şi spune că ar fi trebuit să se ducă direct la Roslin să-i povestească lui Hugo ce-a descoperit. În loc de asta, a venit aici, aşa că în zori o să plece către Roslin. Cred că o să-i ceară lui Giff să-l cheme pe Rob aici şi o să pornească la drum împreună.

— Adelei n-o să-i placă, murmură Sidony. În definitiv, Rob era azi la Roslin, şi e cale lungă de străbătut în numai două zile. Poate foarte bine să vină încoace şi să primească indicaţiile lui Michael înainte ca acesta să plece.

— O să hotărască asta între ei. Iar călătoria nu e atât de lungă, după cum ziceai chiar tu mai devreme, nu-i aşa?

Isobel părea obosită, iar sora ei ştia că, deşi nu era foarte târziu şi ţinea să-l aştepte trează pe Michael, acesta era sigur că o s-o găsească adormită şi, la rândul lui, avea să se culce imediat. Totuşi, prilejul de a o întreba ce puneau la cale cei trei bărbaţi în defileul de la Roslin nu avea să mai apară prea curând.

În consecinţă, spuse:

— Sunt convinsă că pe Rob n-o să-l obosească din cale-afară. Mă gândeam numai la Adela. Însă, dacă-mi îngădui, aş vrea să te întreb despre un lucru pe care l-am văzut azi.

— Te rog.

Sidony îi descrise scena, având grijă să nu omită niciun detaliu, inclusiv impresia ei că bărbaţii păruseră să iasă direct din peretele defileului.

— N-am zărit nicio cărare, deşi era un pârâiaş care ieşea din pădure şi se vărsa în Esk, adăugă ea. Ce crezi că făceau acolo?

— Păi de unde să ştiu? replică Isobel, scoţându-şi agrafele din păr şi punându-şi deoparte boneta. Nu l-ai întrebat pe Giff?

Fata se strâmbă.

— A zis că era o treabă de-a lui Hugo, dar îmi închipui că n-a vrut să-mi spună nimic.

— Bărbaţilor nu le plac femeile iscoditoare, draga mea. Ai grijă să nu te prindă vârându-ţi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Sidony surâse.

— Venind din partea ta, sfatul ăsta e cam nelalocul lui. Întotdeauna ai fost atât de curioasă, încât ai face orice ca să afli ce te interesează.

— Da, însă acum nu mai am nevoie să mă port aşa. Michael îmi spune aproape tot ce vreau să ştiu.

— Atunci l-ai putea întreba ce făceau acolo.

— Sigur, dar... Până atunci, Isobel evitase privirea surorii sale, dar acum i se uită fix în ochi. Dacă l-aş întreba, iar Michael mi-ar spune ce făceau, nu ţi-aş zice şi ţie, scumpa mea. O nevastă bună nu vorbeşte despre lucrurile pe care i le dezvăluie bărbatul ei. Altfel, fără pic de îndoială, el nu i-ar mai spune nimic.

Întrucât nu mai avea rost să insiste, Sidony îi ură noapte bună şi se retrase în camera care-i era rezervată pentru şederile la Sinclair House. Slujnica ei se afla deja acolo.

— Jupâneasa mi-a spus că Domnia Voastră o să vă retrageţi curând, aşa că am venit să vă rânduiesc lucrurile, milady, dar vreţi să vă culcaţi chiar acum? E prea devreme.

— Nu sunt hotărâtă, admise fata. Dar dacă vrei să aprinzi lumânările şi să-mi aduci gherghelul, aş putea să mai brodez puţin.

Slujnica se conformă, apoi ieşi din încăpere.

În vreme ce lucra la lumina difuză a lumânării, Sidony nu-şi putea opri gândurile să se întoarcă la Giff MacLennan, iar buzele o arseră din nou când imaginea sărutului îi reveni în memorie. Lăsând acul deoparte şi apăsându-şi vârful degetelor pe gură, se întrebă de ce atingerea lor nu-i stârnea aceeaşi fierbinţeală ca buzele lui înfocate.

Se miră şi de propria ei atitudine, de faptul că îngăduise

un asemenea gest. Nu scosese niciun sunet de protest. Şi ce uimită fusese când el se dăduse înapoi atât de brusc! După numai câteva clipe, trebuise să facă tot posibilul pentru a-l împiedica pe Michael să observe ce se întâmplase şi cât de fericită era.

La cât de absorbită fusese în timpul sărutului, Michael ar fi putut să intre nevăzut şi să ceară explicaţii.

Zâmbi la acest gând, însă curiozitatea nu-i dădea pace. Oare ce făcuseră bărbaţii în trecătoare? Avuseseră cu ei patru oameni înarmaţi, probabil escorta obişnuită a lui Hugo, dar, în mod ciudat, de data asta rămăseseră să pescuiască în râu. Nu-i văzuse niciodată pe oamenii lui Hugo să facă aşa ceva. La urma urmei, erau gărzile lui de corp, şi rareori se îndepărtau de el.

Iar atunci se apucaseră de pescuit!

Se întrebă dacă Michael şi Giff erau tot la parter, stând la taclale în salon, şi îşi dori pentru o clipă ca încăperea lor să aibă o deschizătură secretă ca aceea de la Roslin. Oftând, renunţă la această fantezie. Nici la Roslin n-ar fi fost de niciun folos, deoarece dulapul cu pricina era mereu încuiat.

Nici trasul cu urechea la uşa salonului n-ar fi ajutat decât la stârnirea uneia dintre rarele crize de furie ale lui Michael. Uşile de la Sinclair House erau grele şi zdravene, iar slugile erau bine instruite. Dacă ar fi avut nesăbuinţa de a asculta la uşă, primul care ar fi văzut-o i-ar fi dat raportul stăpânului.

Cum lumina lumânărilor nu era la fel de prielnică pentru brodat ca aceea a zilei, după o oră puse gherghelul deoparte şi se duse în odaia copilului. Will sforăia uşor, dar altfel dormea tihnit, fie de oboseală, fie datorită rachiului. Doica dormea şi ea pe patul de alături.

Când ieşi pe palier auzi voci de jos. Se opri plină de speranţă, însă nu auzi decât cum Michael îi ura lui Giff călătorie uşoară, iar Giff îi răspundea zicându-i noapte bună.

Se întoarse în cameră, se dezbrăcă şi se pregăti de culcare, apoi stinse lumânările. În scurtă vreme adormi. A

doua zi de dimineaţă nu-şi putu aminti dacă visase ceva, dar când slujnica veni s-o ajute la îmbrăcat primi cu bucurie vestea că Lady Adela îl însoţise pe Sir Robert până la Sinclair House şi avea să meargă împreună cu surorile sale la slujba de la St. Giles.

În opinia lui Sidony, preotul vorbea prea încet şi mult prea mult. Băncuţa de rugăciune era incomodă pentru o slujbă atât de anostă; astfel, când se termină în sfârşit, sări în picioare, îl lăsă pe argatul care o însoţise să ducă înapoi piesa de mobilier şi se grăbi să iasă pentru a inspira aerul proaspăt, uşor sărat al primăverii.

Când surorile ei şi Lady Clendenen i se alăturară, Adela exclamă râzând:

— Atâta te-ai mai sucit în toate părţile, încât am crezut că o să cazi de pe băncuţă!

Sidony zâmbi, dar starea ei de spirit se schimbă pe dată când îşi aduse aminte că Adela o lăsase pe micuţa Anna la Sinclair House.

— Am putea să ne întoarcem acum? întrebă ea coborând glasul. Nu prea am chef să stau de vorbă cu te miri cine.

— Ai dreptate, zise Adela. Ştiu că eşti nerăbdătoare s-o vezi pe Anna.

— Numai dacă nu-i ies dinţii, comentă Isobel pe un ton glumeţ. Ieri, Sidony m-a părăsit, spunând că s-a săturat de răcnetele pruncilor.

— Zău, Sidony, credeam că iubeşti copilaşii, comentă Adela. Dar, rogu-te, nu ne părăsi azi. Şi aşa sunt nefericită că Rob a plecat iarăşi, deşi a făgăduit că o să se întoarcă până la petrecerea noastră chiar dacă după aceea va trebui să pornească iarăşi la drum.

— Michael şi Hugo trebuie să stea la Roslin pentru a rândui alaiul Isabellei, le informă Isobel. Fără îndoială, Sorcha o să rămână cu ei.

În cele din urmă, Lady Clendenen lansă întrebarea pe care şi Sidony ar fi vrut s-o pună, dar nu îndrăznea.

— Sir Giffard s-a dus la Roslin cu Michael şi Rob?

— Nu, a zis că are nişte treburi aici, replică Adela,

făcând schimb de priviri cu Isobel. Totuşi, a stăruit să vină la Sinclair House mai târziu, ca să mă însoţească până la Lestalric. Nu-mi dau seama de ce.

— Nici eu, o susţinu Isobel. Mai ales că Rob ţi-a lăsat o escortă la fel de impunătoare ca a lui. Trag nădejde că l-ai invitat la cină.

— Sigur că da.

Sidony remarcă privirile pe care şi le aruncară una alteia şi căzu pe gânduri, însă nu le-ar fi dat satisfacţia de a cere lămuriri. Ar fi fost o umilinţă, mai cu seamă de faţă cu Ealga, şi, cum Isobel o invitase pe aceasta să cineze împreună înainte de a pleca la Clendenen House, n-ar fi avut timp să discute în particular.

La Sinclair House urcară la etaj, în salonul doamnelor, şi sporovăiră despre întoarcerea regelui la castel şi despre sosirea în mare pompă a contesei Isabella de la Roslin până când intendentul veni să le anunţe că masa era gata.

În timpul cinei, Lady Clendenen spuse:

— Ştiţi, mi-ar plăcea să ies în întâmpinarea Isabellei dacă vremea e frumoasă şi vreuna dintre voi primeşte să mă însoţească. Sunt încredinţată că i-ar plăcea să ne aibă în alai când intră în oraş.

Isobel refuză politicos, iar Adela declară că nu era pregătită s-o lase singură pe micuţa Anne o zi întreagă, însă Sidony acceptă pe dată.

Până la plecarea musafirei, fata ajunsese la concluzia că acordase prea multă importanţă schimbului de priviri dintre surorile ei, aşa că, în loc să le ceară să-şi explice atitudinea, se duse să se joace cu nepoţeii ei şi îşi lăsă surorile să discute netulburate.

Totuşi, micuţii nu se bucurară de întreaga ei atenţie, şi asta din cauză că mintea îi era ocupată cu alegerea unei rochii destul de atrăgătoare încât să o poarte la supeu.

Leith Harbor

Giff se dădu jos din ambarcaţiunea care-l adusese la ţărm după o întâlnire fructuoasă cu căpitanul vasului

olandez, care păruse dornic să-i închirieze corabia atâta timp cât avea nevoie. Planul lui Giff era să ducă nava olandeză numai până la castelul Girnigoe, unde Michael era sigur că Henry avea să le ofere un vas dintr-ale lui ca să transporte Piatra până la destinaţie.

— Fife n-o să ţi-o poată lua înainte dacă închiriezi o corabie şi ridici ancora până să-şi dea el seama ce ai de gând, îi spusese Michael în ajun. În primul rând, vântul e potrivnic, iar Fife e un navigator nepriceput, care se sperie uşor.

— Dar căpitanul lui chiar trebuie să fie foarte bun, obiectase Giff.

— Desigur, rânjise Michael. Fife îi angajează întotdeauna pe cei mai buni, însă nu ştie să strunească nici măcar un cal, darmite un căpitan de corabie. Îşi vâră nasul peste tot. Iar tu, amice, nu eşti cunoscut degeaba drept Regele furtunilor.

Giff le dădu drumul vâslaşilor de la Lestalric care îl duseseră până la vasul olandez şi înapoi, după care, mutându-şi sabia la locul obişnuit, pe spinare, se opri să mai privească o dată portul aglomerat înainte de a-şi recupera calul din grajd.

Aruncă o ultimă privire spre corabia olandeză de comerţ, lată şi impunătoare, după care se uită la nava lui Fife, pe care i-o arătase Rob, şi hotărî că Michael avea, probabil, dreptate. Vasul olandez era în perfectă stare şi avea să se comporte bine pe o vreme aspră. Al lui Fife, un model recent cu care echipajul nu era obişnuit, s-ar fi putut dovedi mai slab. În cazul în care căpitanul era de loc din Edinburgh şi nu avea experienţă cu vâslaşii, n-ar fi ştiut cum să le folosească optim priceperea.

Conştient că speculaţiile fără temei nu aveau rost, Giff se îndepărtă cu intenţia de a se întoarce la Lestalric, unde urma să ia prânzul şi să reflecteze la soarta echipajului olandez. Nu discutase cu căpitanul, dar îşi dădea seama că se aştepta să fie angajat cu tot cu marinarii din subordine.

Decise să le ceară sfatul celorlalţi, însă, dacă Henry era de acord, ar fi preferat să-i plătească pe olandezi să

rămână la Edinburgh şi să ia un echipaj de-al familiei Sinclair. Hugo îi spusese că oamenii lui Henry de la Roslin şi Girnigoe – cel puţin toţi cei capabili şi dispuşi să înveţe – ştiau să mânuiască vâslele şi pânzele deopotrivă, astfel că îşi putea alcătui un echipaj mult mai demn de încredere decât unul străin, oricare ar fi fost acela.

Nişte glasuri bărbăteşti mânioase şi un scâncet de copil din spatele lui îl făcură să se răsucească pe călcâie. Câţiva zdrahoni, printre care un bandit îmbrăcat în negru cu o bâtă ridicată deasupra capului, fugăreau un băietan de opt sau zece ani care se ferea sprinten din calea lor şi sărea peste obstacole îndreptându-se în direcţia lui.

— Opriţi hoţul!

Puştiul îl zări pe Giff şi îşi schimbă brusc traiectoria ca să-l ocolească, aruncând o privire în spate la urmăritorii lui.

Aplecându-se într-o parte, Giff reuşi să-l prindă. Băiatul se zbătu din răsputeri, luptându-se să scape.

— Dă-mi drumul! O să mă sugrume! Vrei să mă omoare?

— Ţine-ţi gura dacă nu vrei să vezi ce mână grea am, se răsti Giff punându-l jos, dar continuând să-l strângă de braţ.

— Bine că l-am prins pe ticălosul ăsta mic, rosti furios primul din şirul de urmăritori. Mulţam, dom’le. Îl iau eu acum. Merită o chelfăneală zdravănă.

— Dumneata eşti tatăl lui?

— Nu, dar nu cred că are tată neisprăvitul ăsta mârşav!

— Nu sunt mârşav, porc-de-mare tâmpit ce eşti! ripostă puştiul războinic.

Când individul, în culmea mâniei, se întinse către el, Giff strânse şi mai tare braţul firav şi îl trase pe copil în spatele lui.

— Ce ziceţi că a furat băiatul ăsta?

— Plăcintarul de acolo zice că a luat ceva, bombăni reclamantul. N-am văzut cu ochii mei, dar piciul ăsta *mârşav* mi-a tras un cot de n-am mai ştiut cum mă cheamă când a trecut pe lângă mine.

— Nu te-a putut lovi prea tare dacă ai reuşit să fugi mai

repede decât ceilalţi, îi atrase atenţia Giff. Dar unde este plăcintarul care a stârnit tot tărăboiul?

— Acolo, mormăi bărbatul, arătând cu degetul către mulţimea care se strânsese în jurul lor.

— Dă-te la o parte, atunci, spuse Giff pe un ton care nu admitea replică. O să stau de vorbă cu plăcintarul, dar chestiunea nu te priveşte pe dumneata.

Interlocutorul său şovăi, se uită în spate şi apoi iarăşi la Giff, după care se duse lângă cel care ridicase bâta.

— Bine i-ai făcut, murmură băiatul din spatele lui Giff.

— Tu să taci din gură, îi ordonă Giff scuturându-l de braţ fără a-şi lua ochii de la bărbaţii din faţa lui. Ridicând vocea, întrebă: Care dintre voi este plăcintarul?

— Eu sunt, milord, zise un individ de vârstă mijlocie, pe cât de înalt tot atât de lat, ştergându-şi mâinile de şorţ în timp ce se grăbea să iasă în faţă. Şi credeţi-mă, milord, ticălosul ăsta mic mi-a şterpelit o plăcintă cu carne de să te lingi pe degete, abia scoasă din cuptor.

Cu o nouă scuturătură, Giff reduse la tăcere fornăitul de protest din spatele lui.

— Cât costă? se interesă el, scoţându-şi punga cu mâna liberă şi ridicând-o la gură să-i desfacă baierele cu dinţii.

Mulţimea începu să se destrame, iar plăcintarul, zâmbind la gândul recompensei, răspunse vesel:

— Numai trei şilingi, milord!

Giff îl scrută cu severitate.

Ridicând trist din umeri, păgubitul se corectă:

— Opt pence, milord.

— Tot e prea mult, zise Giff. Nu cred că ceri mai mult de doi pence pentru o plăcintă cu carne, şi nu sunt lămurit dacă băietanul chiar ţi-a furat ceva. Dar dacă a făcut-o, adăugă el înainte ca acuzatorul să cârtească, meriţi un şiling pentru tot necazul. Pe deasupra, asta o să-l înveţe şi o lecţie, întrucât va trebui să-mi dea banii înapoi.

— Prea bine, milord, spuse plăcintarul, acceptând şilingul. Dar trag nădejde că o să-i daţi şi o altă lecţie, completă el aruncându-i vinovatului o privire ameninţătoare.

— Se prea poate, replică Giff.

Majoritatea participanţilor la urmărire se îndepărtaseră. Se mai zăreau numai nemulţumitul din frunte şi tovarăşul său înarmat cu bâta, dar aceştia păreau să sporovăiască prieteneşte, fără să le mai acorde atenţie.

Giff se întoarse cu faţa la prizonierul său.

— I-ai dat nenorocitului ăluia un şiling întreg! se indignă puştiul. Dacă-ţi închipui c-o să-ţi dau înapoi aşa o avere, te… Ei!

Giff îl ridică în aer şi-l ţinu suspendat în dreptul ochilor săi.

— Să nu mai aud nicio vorbă dacă nu vrei să-ţi primeşti chelfăneala chiar acum.

— Bine, tac chitic, aşa că mă poţi lăsa jos. Dar ar trebui să ştii că te porţi ca un bandit.

Giff îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Nu sunt un bătăuş şi o să te las jos, dar dacă asta înseamnă pentru tine să taci chitic, află că eu sunt de altă părere.

Ochii căprui, cu gene lungi şi negre, sclipiră amuzaţi, însă băiatul rămase tăcut până când se văzu iarăşi pe picioare. Apoi îşi mută privirea dincolo de Giff şi exclamă:

— Uite acolo, în spate!

Bănuind o viclenie care i-ar fi îngăduit micului ticălos să scape, Giff ar fi ignorat avertismentul dacă al şaselea simţ, în care avea deplină încredere, nu i-ar fi zbârlit părul pe spinare. Se răsuci, împingând copilul în lateral, şi chiar în acel moment banditul îmbrăcat în negru se năpusti cu bâta asupra lui.

Mâna stângă a lui Giff ţâşni în sus fulgerător şi izbi cu tăişul palmei încheietura adversarului, parând lovitura. În acelaşi moment, pumnul lui drept se repezi cu toată forţa în falca tâlharului.

Bâta zbură într-o parte, iar atacatorul se prăbuşi la pământ fără cunoştinţă. Tovarăşul lui, acuzatorul furios al băiatului, se pregătea să-i ia locul când o siluetă micuţă tăbărî pe el, cu capul coborât, şi îl lovi din toate puterile exact acolo unde îl izbise cu cotul mai devreme.

Victima se îndoi, încercând să-şi apuce agresorul cu o mână în vreme ce se străduia să-şi aline durerea cu cealaltă. Cu o agilitate care, în opinia lui Giff, i-ar fi fost de folos oricărui cavaler care urma instructajul de la Dunclathy, puştiul i se feri din cale.

Plăcintarul şi alţi doi veniră în grabă. Ultimii îl imobilizară pe individul doborât de băiat, iar primul spuse:

— Am văzut ce s-a întâmplat, şi o să-i ducem fără preget pe ticăloşi în faţa judecătorului, milord.

Giff le mulţumi şi-i lăsă să se ocupe de cei doi bandiţi, după care se întoarse la micul său acolit, care ţopăia voios.

— I-am potcovit! exclamă ştrengarul. L-ai trântit pe-al matale de i-ai zdruncinat şuncile!

— Şuncile? rânji Griff.

Băietanul îi întoarse rânjetul, lăsând la vedere o strungăreaţă pe care dinţii în creştere abia începeau s-o acopere.

— Păi da. Taica spune că nu-s destul de mare să zic cur.

— Atunci să nu zici.

— Da’ n-am zis!

Giff ridică din sprâncene.

Un alt rânjet.

— Bine, da’ nu înainte să-ţi fi povestit de taica.

— Deci ai un tată.

— Păi mata n-ai?

— Ba da, răspunse Giff, revenind la un ton serios. Şi dacă aş lua ceva ce nu-mi aparţine, mi-ar trage o chelfăneală pe cinste.

— Ei, doar eşti prea mare pentru asta!

— N-am fost întotdeauna aşa de mare. Ia zi, ai luat plăcinta aceea?

Puştiul deschise gura şi o închise la loc în clipa când văzu expresia severă de pe chipul lui Giff. Apoi, ridicând bărbia şi îndreptându-şi umerii, declară:

— Am luat-o.

— Unde e?

Sclipirea reveni în ochii ştrengarului, care îşi suflecă mâneca şi lăsă vederii pentru o clipă capătul unei plăcinte

groase, acoperite cu pesmet tras în unt.

— De ce-ai şterpelit-o?

— Ca să văd dacă-s în stare, răspunse băiatul sincer. Zgârcitul ăla hrăpăreţ care le vinde nu-ţi dă niciodată să guşti, şi voiam să ştiu cum e.

— De obicei, pentru asta trebuie să cumperi.

— Adevărat, dar îţi trebuie bani.

— Şi tu n-ai deloc?

Copilandrul îl lămuri printr-un gest.

— Cum te cheamă?

Băiatul şovăi. Apoi, pe acelaşi ton cu care plăcintarul ceruse trei şilingi pentru plăcintă, rosti:

— Cei mai mulţi îmi zic doar „Micul tist“.

— Şi taică-tău cum îţi zice?

Strâmbătura trecătoare făcu loc unei expresii uimite.

— Ştii mata că tâlharii te-au urmărit când te-ai dus până la corabia olandezului? I-am văzut cu ochii mei, şi se uitau şi când băieţii matale au vâslit până la mal. Ce treabă ai avut cu olandezu’ de voiau aşa de mult să afle?

— N-am idee, spuse Giff. Apoi, conştient că lansarea unor zvonuri false în port s-ar fi putut dovedi utilă, continuă: Mă gândeam să mă duc spre miazănoapte, până la Murray Firth. L-am întrebat dacă mă poate ajuta.

Spre surprinderea lui, puştiul fornăi şi clătină din cap.

— N-ai ce căuta la miazănoapte cu ditamai hudubaia. Acolo e tare greu să te strecori printre stânci.

— Şi ce cunoşti dumneata despre corăbii, domnişorule Deşteptăciune?

Băiatul îşi dădu ochii peste cap în semn de exasperare.

— Destule cât să-ţi spun că ai face mai bine să mergi cu taica. O ia spre miazănoapte, şi dacă juri că o să uiţi de blestematul de şiling şi făgăduieşti să nu-i spui de plăcintă, o să-l rog să te ia cu noi.

— Pe ce vas e căpitan taică-tău?

— Ăla de acolo, cu vâslele ridicate şi catargul înalt, îl informă ştrengarul arătându-i cu degetul.

— Nava aceea este a contelui Fife, observă Giff, privindu-l cu asprime.

— Da, *Serpent Royal,* da' taica e căpitanu', ce să-i faci? De-asta mi se spune „Micul tist“, cu toate că mă cheamă Jake Maxwell. Dar dacă nu ştii nimica despre corăbii, n-ai de unde să ştii nici ce înseamnă asta, adăugă el amabil.

— Înseamnă „Micul căpitan“, ce altceva? ripostă Giff. Remarcând dezamăgirea şi stupoarea noului său prieten, adăugă: Eşti sigur că are loc pentru un pasager?

Flăcăiandrul zâmbi din nou.

— Dacă o să-ţi ţii făgăduielile cum am zis eu, te-aş putea duce la el, şi-o să-l rogi chiar mata.

— N-o să te spun tatălui tău, dar nici nu-s de acord în privinţa şilingului. Meriţi să fii pus la plată, şi vreau să te văd achitându-ţi datoria.

Jake îl cântări din ochi, după care oftă adânc.

— O să-ţi plătesc într-o bună zi, deşi habar n-am cum.

— Născoceşti tu ceva, nu-mi fac griji. Hai, mergem la taică-tău?

— Da, corabia e acolo, pe prundiş, iar băieţii matale o să ne ducă la bord.

— Scoate plăcinta, îi ordonă Giff când porniră spre mal.

— De ce?

— Nu ţi-e foame? Giff îşi scoase cuţitul. N-o să ajung la masă, aşa că m-am gândit că ai împărţi-o cu mine.

— Cum să nu, răspunse Jake vesel. Am şi una cu carne de oaie în săcotei. Şi un biscuit cu coacăze la desert.

— Un adevărat festin, comentă Giff sever când băiatul scoase un săculeţ din jambieră şi-i arătă atât plăcinta, cât şi biscuitul. Le-ai căpătat pe aceeaşi cale ca bucata din mânecă, presupun.

— Sigur, şi sunt calde, însă cum ai făgăduit să nu-i spui lui taica…

— *Eu* n-o s-o fac, îi reteză Giff vorba. Exprimarea îl făcu pe Jake să ridice fruntea şi să privească întrebător în ochii căprui ai adultului.

— *Tu* o s-o faci, urmă Giff voios pe când tăia bunătăţile. Când muşchii vizibil încordaţi îl avertizară că puştiul era gata s-o ia la fugă, adăugă: Numai dacă nu te temi, bineînţeles. Un bărbat îşi asumă răspunderea pentru

faptele sale.

Din nou indignat, puştiul se oţărî:

— Io nu mă tem de nimica!

— Bravo, îl lăudă Giff punând cuţitul deoparte şi întinzându-i jumătate de plăcintă. Uite partea ta. Miroase tare îmbietor.

— Aşa şi trebuie, dacă tot a costat un şiling, mormăi Jake. Pe un ton care-i dezvăluia lipsa de entuziasm de a ajunge la *Serpent,* anunţă: Asta e corabia noastră, într-acolo.

capitolul 9

La Sinclair House, hotărâtă să nu arate în niciun fel nerăbdarea cu care aştepta să-l revadă pe Giff, Sidony se jucă în tihnă cu Will, mult mai liniştit, şi cu Anna, care gângurea vesel, până când doicile o anunţară că venise vremea supeului.

Fata se schimbă într-o rochie verde pal, ornată cu dantelă, şi pantofi asortaţi şi încercă să-şi ocupe timpul cu lucrul de mână, însă renunţă după ce gândurile răzleţe o făcură de două ori să se înţepe la deget.

Lăsând uşa întredeschisă şi verificând de mai multe ori că părul, plasa de mătase albă şi vălul de deasupra erau în perfectă ordine, se repezi pe palier de îndată ce auzi vocile surorilor sale. Pe când coborau, intendentul deschise uşa de la intrare şi-l pofti înăuntru pe Giff.

Rămasă în urmă, Sidony se opri pe ultima treaptă cu o mână pe stâlpul scării în spirală şi se întoarse cu faţa la oaspetele care trecea pragul casei.

— Bine aţi venit, Sir Giffard, i se adresă Isobel cu un zâmbet. Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi. Sper că expediţia dumneavoastră a fost încununată de izbândă.

— Într-adevăr, milady, mulţumesc de invitaţie, spuse el. Privirea lui o întâlni fugar pe a gazdei, după care se pironi asupra lui Sidony. Surâse larg.

— Presupun că oamenii noştri v-au oferit un prânz îndestulător, interveni Adele.

— Din nefericire, doamnă, am întârziat peste măsură şi n-am mai apucat prânzul la Lestalric.

— Vai de mine, înseamnă că sunteţi mort de foame!

— Nicidecum, rânji el. Am mâncat jumătate dintr-o delicioasă plăcintă crocantă cu carne, jumătate dintr-un corn cu carne de oaie făcut de o mână foarte pricepută la aluaturi fine şi jumătate dintr-un savuros biscuit cu coacăze.

Într-un glas, Sidony şi Isobel întrebară:

— De ce numai jumătate?

— Ne poate povesti după ce ne aşezăm, spuse Adela. Cum mâncarea e gata, am jigni-o pe bucătăreasă dacă am lăsa-o să se răcească în timp ce stăm aici la taclale.

Întrucât reputaţia Adelei în privinţa gestionării gospodăriei era legendară în Edinburgh, nimeni nu îndrăzni să protesteze. Ea şi Rob transformaseră castelul Lestalric dintr-o cocină într-o locuinţă atât de primitoare, încât membrii elitei scoţiene se rugau să primească invitaţii la frecventele lor supeuri.

Sidony, urmând firul acestui gând, îi vorbi surorii sale:

— Ziceai că Rob se va întoarce pentru supeu?

— Da, răspunse Adela pe când intrau în sala de mese. A promis, însă probabil va trebui să se întoarcă miercuri în zori ca să se alăture alaiului Isabellei.

— Ia scaunul lui Michael, Giff, spuse Isobel arătând spre capul mesei. După ce rostiră rugăciunea, le indică slugilor să servească, apoi îl îndemnă: Acum, Giff, istoriseşte-ne cum a fost.

Se conformă, dovedindu-se un povestitor talentat şi făcându-le să râdă de mai multe ori.

— Ce s-a întâmplat când l-ai cunoscut pe tatăl lui Jake? vru Sidony să ştie.

Giff zâmbi.

— Căpitanul Wat Maxwell e un om de ispravă, cred eu. Tânărul Jake m-a prezentat de parcă aş fi fost un mare nobil, dar, cum nu-mi ştia numele – nu-i dăduse prin minte

să mă întrebe –, nu l-a putut rosti. Prin urmare, m-am prezentat singur şi, spre marea mea uimire, am constatat că domnul căpitan Maxwell auzise de mine. Însă atunci când fiul său şi-a mărturisit păcatele, i-a zis că o să discute mai târziu şi l-a alungat. Dacă l-am cântărit bine, puştiul a avut de îndurat câteva clipe dureroase.

— Ce părere ţi-a făcut corabia lui Fife? se interesă Isobel.

Giff îi aruncă altă privire, chiar mai grăitoare decât cea pe care o remarcase Sidony mai devreme, şi spuse:

— E foarte bună. Are mai multe pânze decât se pun îndeobşte pe un vas de mărimea asta, dar se manevrează probabil la fel de uşor ca o galeră, deşi etrava şi pupa sunt mai înalte şi mai greoaie. Spaţiul central e asemănător, şi poate purta cincizeci de vâslaşi cu bănci pentru câte opt vâsle pe fiecare parte. Mai mult, are un sabord pentru încărcare, la fel ca unele vase neguţătoreşti. Cât despre Maxwell, îşi cunoaşte meseria.

De data aceasta, schimbul de priviri se produse între Adela şi Isobel.

Pe cale să întrebe ce informaţii i se ascundeau, Sidony văzu că Giff o urmărea cu privirea. Prin urmare, hotărî să deschidă un subiect care o nedumerea încă de când el îşi spusese povestea.

— De ce te-au atacat bărbaţii aceia, Sir Giffard?

— Probabil m-au luat drept o pradă uşoară, zise el nepăsător.

Sidony nu-şi luă ochii de la el. Faptul că vreun individ l-ar fi putut socoti o victimă facilă când avea sabia atârnată pe spinare era ridicol. Chiar şi neînarmat, Giff umbla de parcă ar fi fost stăpânul lumii.

Cu sprâncenele încruntate, ca şi cum întrebarea ei i-ar fi dat de gândit, oaspetele spuse:

— Tânărul Jake mi-a zis că i-a văzut urmărindu-mă când m-am dus pe vasul olandez şi când m-am întors.

— Poate că au fost puşi să te urmărească, opină Isobel.

— Dar de ce? insistă Sidony.

— Zău, habar n-am, replică Giff, apoi adăugă spăşit: N-ar

trebui să vorbesc aşa, milady. Făgăduiesc să-mi schimb purtarea. Uite, a ieşit soarele. Vrei să-mi faci cinstea de a te plimba cu mine prin grădină?

Fata se uită la Isobel, care încuviinţă din cap, apoi îşi ţinu răsuflarea. Cum însă Adela rămase tăcută, spuse:

— Mi-ar plăcea, Sir Giffard, însă mi-ar plăcea şi mai mult dacă mi-ai răspunde la întrebări.

Înainte ca el să poată rosti vreun cuvânt, Adela îi ceru veşti despre activitatea englezilor din ţinuturile de la graniţă.

— Rob a auzit că Fife s-a certat iarăşi cu Douglas.

— Cum a aflat? se interesă Giff.

— Veştile călătoresc odată cu lâna venită de la mănăstirile de lângă hotar, explică Adela.

— Mai mult, dacă noi am prins de veste, poţi fi sigur că ştirea se va răspândi curând în toată Scoţia, zise Isobel. Fără îndoială, Seniorul Insulelor va afla.

— Cum?

Sidony îl privi surprinsă.

— Păi ar trebui să ştii că nimic nu rămâne secret pentru cei din insule, Sir Giffard. Sora noastră Cristina e măritată cu cumnatul Marelui Amiral al Insulelor, care este omul cel mai bine informat din Scoţia.

— Într-adevăr, confirmă Isobel. Lachlan Lubanach are iscoade peste tot. În Scoţia nu se întâmplă niciun lucru care să nu ajungă la urechile lui.

Acest subiect pasionant le dădu prilej de discuţie până la terminarea mesei. La sfârşit, ridicându-se, Giff întrebă:

— Doreşti o mantie, Lady Sidony?

Cum tânăra afirmase că nu avea nevoie de mantie, în pofida materialului subţire din care-i erau croite fusta şi corsajul, Giff o conduse până la uşa care dădea spre grădina din spatele casei. Când ajunseră în dreptul celorlalte doamne, Lady Adela murmură:

— Să nu dispari cumva, Sir Giffard.

Bărbatul îi zâmbi.

— Nu am de gând să o fac, milady. Dar dacă vă grăbiţi

să vă întoarceţi la Lestalric, nu trebuie decât să-mi spuneţi, şi vom porni pe dată.

— Nu, spuse ea privind-o pe Sidony cu afecţiune. Nu am niciun zor.

Odată ajunşi afară, după ce închise uşa, Giff o luă pe Sidony de braţ şi o călăuzi spre o potecă mai ferită. Câteva ferestre aveau vedere în grădină.

— Eşti foarte tăcută, remarcă el.

— Vreau să ştiu ceva, dar mă îndoiesc foarte mult că-mi vei spune.

El chicoti.

— N-o să afli dacă nu mă pui la încercare.

— Prea bine, atunci. Ce secret împărtăşeşti cu Isobel şi Adela?

— Ce te face să crezi că avem un secret comun?

— Felul în care te-ai uitat la Isobel când te-a întrebat dacă ziua ţi-a fost încununată de izbândă. Şi după aceea, când a vrut să-ţi ştie părerea despre corabia lui Fife.

— Ne-ai urmărit cu băgare de seamă, fetiţo. Altceva?

— Păi, felul în care Adela şi Isobel s-au uitat una la alta când ai zis că omul lui Fife, căpitanul Maxwell, îşi cunoaşte meseria. De fiecare dată m-am simţit de parcă unul dintre voi avea să mă trimită la culcare pentru ca oamenii mari să stea liniştiţi de vorbă.

— N-a fost frumos din partea noastră, recunoscu el mutându-şi mâna de pe cotul ei pe umăr şi oprindu-se pe cărarea acoperită cu pietriş ca să o poată privi în ochi. Vrei să mă plesneşti iarăşi? Ştiu că de data asta n-ai niciun peşte, dar…

Vorbele lui o amuzară, însă fata stărui:

— Vrei să-mi spui ce ştiţi voi şi eu nu ştiu? Sau n-ai încredere în mine?

— La naiba, fetiţo, de unde să ştiu dacă eşti vrednică de încredere? Trebuie să te cunosc mai bine. Când ea se crispă, adăugă în grabă: De fapt, cunoşti deja aproape totul.

— Ce anume?

— Ţi-am spus că sunt în căutarea unei corăbii şi, când o

s-o găsesc, o să plec acasă, la apus. De la soţii lor, surorile tale ştiau că pusesem ochii pe una în port şi că aveam de gând să mă duc azi la Lieth să văd dac-o puteam cumpăra sau închiria.

În lumina tot mai slabă a înserării nu i se mai vedeau decât pupilele negre, mărite, pe fundalul albului lăptos; cu toate acestea, îşi zise că nu mai cunoscuse pe nimeni cu nişte ochi atât de limpezi sau o căutătură atât de fermă şi de intensă.

— Înţeleg, murmură ea. Dar de ce-i pasă lui Isobel de părerea ta cu privire la căpitanul lui Fife, şi de ce s-au uitat una la alta când ai spus că-şi cunoaşte bine meseria?

Simţi imboldul de a o informa că asta era treaba lui, nu a ei, dar instinctul îl avertiză că dacă ar fi adâncit misterul nu ar fi făcut decât să-i aţâţe curiozitatea.

— Nu pot vorbi în numele surorilor dumitale, răspunse el plimbându-și delicat mâna prin părul ei. Am auzit însă că Fife şi-a construit corabia în primul rând ca să-i facă necazuri lui Henry.

— Ştii cumva ce fel de necazuri?

— Putem ghici, zise Giff, întrebându-se cât de tare avea să insiste fata şi căutând o replică potrivită.

Spre surprinderea lui, ea încuviinţă din cap fără alte comentarii.

— Presupun că planurile lui Fife sunt clare, dar, fără îndoială, nu mai trebuie să vorbim despre această chestiune.

Un gând supărător i se ivi în minte.

— De ce spui asta?

Ochii i se măriră.

— Păi îmi închipuiam că ai toată încrederea lui Hugo şi a lui Rob, precum şi a lui Michael. Nu-i aşa?

— Ba da, dar nu ştiu ce legătură are.

— Pentru că Hugo şi Michael au trimis după dumneata.

— Mda. Gândul supărător începuse să-i dea fiori pe şira spinării. Ei, şi?

— Deci se poate presupune, continuă ea fără ocolişuri, că Fife caută ceea ce dumneata şi ceilalţi aţi găsit în

trecătoare, iar dumneata vrei să transporţi obiectul acela la Girnigoe sau undeva mai departe în călătoria dumitale spre apus.

Disperat, Giff căută o soluţie. Dacă nu ghicise tot, ghicise destul cât să le pună planul în primejdie. Dacă ar fi ştiut mai multe…

— Presupunerile astea înseamnă că ai idee şi despre obiectul cu pricina?

— Ar trebui să fie o parte de-a comorii.

Pe când el se lupta să-şi ascundă stupefacţia, tânăra adăugă:

— Dacă Fife vrea să pună mâna pe ea, precis va provoca necazuri mari. Nu te-ai gândit că individul în negru care te-a atacat cu bâta ar fi putut fi omul lui Fife?

Nu se gândise la asta. Încă se chinuia să-şi păstreze calmul când tot ce-ar fi vrut era să smulgă de la ea tot ce ştia şi sursele din care aflase. În loc de asta, rosti:

— Ce te faci să crezi că insul acela îl slujeşte pe Fife?

— Păi dumneata ai zis că Jake Maxwell îi văzuse urmărindu-te, iar oamenii lui Fife se îmbracă în negru, la fel ca banditul acela. Sigur trebuie să-ţi fi trecut asta prin minte.

Giff aruncă o privire spre casă.

— Hai încoace, îi porunci el, trăgând-o în umbra unui tufiş destul de mare încât să-i ascundă. Apoi, ţinându-i mâinile pe umeri, uitându-se aspru în ochii ei nevinovaţi, o întrebă cu severitate:

— Despre ce comoară vorbeşti?

Îşi ridică bărbia, dar nu făcu niciun efort să se elibereze, după cum nu deschise nici gura.

Nerăbdător, o zgudui.

— Spune-mi!

— Poate că n-ar fi trebuit să pomenesc despre asta. Nu mai zic nimic.

Apucând-o de umeri atât de tare încât o făcu să se cutremure, bărbatul se răsti:

— Atunci o să te duc direct la Roslin, unde o să le dai toate lămuririle lui Hugo, Rob şi Michael.

— N-ai face asta.
— Ba da, scumpo, fii sigură că aş face-o!

Inima lui Sidony bătea de să-i sară din piept. Îl credea, însă nu se putea hotărî ce să facă şi dorea din tot sufletul să nu fi adus vorba de comoară. Nu se aşteptase ca el să se înfurie în aşa măsură, iar efectul îi stârnea emoţii amestecate. Până la un punct, voia să-l împace, dar mânia lui i se părea, în mod straniu, de-a dreptul incitantă, îndemnând-o să vadă ce avea să se întâmple dacă alegea să-l sfideze.

Inevitabil, rezultatul nu fu altul decât o tăcere prelungită.

— Ei bine?

— Mi-ai învineţit umerii.

O eliberă, dar rămase mult prea aproape de ea.

— Dă-te înapoi, îi ceru fata. Nu pot gândi câtă vreme stai aici ca un uriaş de zece picioare.

— Nu mă mişc. Ori îmi spui mie, ori le spui lor. Şi să nu-ţi închipui că n-o să te salt pe umăr şi n-o să te duc la grajduri, unde o să-mi înşeuez calul – după cum nu trebuie să-ţi închipui că surorile dumitale m-ar putea opri.

Sidony clătină din cap. Cu cât o presa să ia o hotărâre, cu atât îi venea mai greu să reflecteze, darmite să se decidă.

— Spune-mi ce ştii despre comoară, insistă el dur.

Întrebarea, mai puţin precisă, putea primi mai uşor un răspuns.

— Doar că Hugo, Michael, Rob şi Henry – şi dumneata, presupun – păziţi ceva de mare preţ. De asemenea, că Fife îşi doreşte amarnic lucrul acela.

— Cine ţi-a zis?

Şovăi. Era mai greu să-i destăinuie, dar, când el se încruntă, Sidony şopti:

— Nimeni, zău!

— Nu mă lua de prost. Cineva ţi-a zis!

— Nu, Sir Giffard. Adică, nimeni nu mi-a spus mie dinadins, adăugă ea în grabă când bărbatul o apucă iarăşi

de umăr. I-am auzit vorbind.

— Deci tragi cu urechea pe la uşi!

— Nu-i adevărat! ripostă ea. Uită mereu că sunt prin preajmă. Chiar şi când îşi aduc aminte, nu fac decât să-şi coboare glasurile, dar eu am auzul ascuţit. Şi, oricum, în scurtă vreme uită din nou.

— Ce-ai aflat?

Fata ridică din umeri.

— Felurite lucruri, ici şi colo. Numărând pe degete, spuse: Isobel, Adela şi Sorcha, desigur, dar şi Michael şi Henry. Chibzui câteva clipe. Nu cred că i-am auzit pe Rob şi Hugo…

— Cum naiba ai putut să auzi asemenea lucruri de la toţi ceilalţi?

— Ţi-am zis, nu mă bagă în seamă. Ştii că aşa se întâmplă. Chiar dumneata ai făcut un comentariu la un moment dat.

— Asta era când ai dispărut în grădina de la Clendenen House la puţin timp după ce-l mâniaseşi pe Hugo, nu când erai în aceeaşi încăpere cu toată lumea.

— Da, însă lor nu le pasă dacă sunt ori nu de faţă. De aceea mă simt adesea de parcă nimeni nu m-ar putea vedea. Ştiu că nu o fac anume, dar…

— Bineînţeles că n-o fac anume, mormăi el. Părea mai furios ca oricând, însă, în mod curios, tonul i se îmblânzise. Cui i-ai mai povestit de comoară, fetiţo?

— Cum aşa? Nimănui! replică ea surprinsă.

— Nimănui? De ce n-ai stat de vorbă cu surorile tale despre ea?

— Zău, Sir Giffard, încă mai ţin minte cum am repetat ceva ce-a zis tata când a uitat că eram acolo. M-a altoit atât de rău, că n-am putut şedea cum trebuie vreme de o săptămână. Aveam opt ani. O asemenea lecţie nu se uită uşor.

— Dar ai învăţat şi să taci ca un peşte când oamenii îşi împărtăşesc secrete.

— Păi da, pentru că se înfurie la fel de rău când le aduc aminte că sunt de faţă, de parcă ar fi vina mea că au uitat

de mine. Pe deasupra, cui nu-i place să afle cât mai multe lucruri?

— Sigur n-ai povestit nimănui despre asta?

— Cui? întrebă fata. Nu le-aş spune niciodată slugilor, şi, ca să fiu cinstită, e mai bine ca surorile mele să nu ştie cât de multe secrete de-ale lor am auzit în decursul anilor.

— Mai bine pentru cine? se interesă el, arcuindu-şi sprâncenele.

Cu toate acestea, mânia i se disipase, spre imensa uşurare a lui Sidony, care îi adresă un zâmbet gânditor.

— Voiam doar să spun că nu sunt limbută. Dumneata eşti primul om care pare să fie interesat de ceea ce am de zis. Din când în când, ceilalţi îmi cer părerea despre vreun veşmânt ori despre felurile care să le fie servite oaspeţilor la masă, dar chiar şi atunci se aşteaptă să răspund că alegerea lor, oricare ar fi aceea, este minunată şi întru totul potrivită.

Presupunea că observaţia avea să-i fie contestată, dar Giff reacţionă diferit.

— Hai să mai mergem puţin, o îndemnă el. Mai am să-ţi spun câte ceva şi, cu toate că surorile dumitale s-ar putea să nu se alarmeze dacă se uită afară şi nu ne văd, precis o să trimită pe careva în căutarea noastră dacă stăm prea mult ascunşi.

— Ai dreptate, am auzit ce ţi-a zis Adela.

Pe de altă parte, fata nu era sigură că voia să audă ce voia el să-i spună.

În timp ce se plimbau, Giff rosti măsurându-şi cuvintele:

— Ceilalţi vor trebui să afle despre asta.

— Toţi?

— E totuna dacă află unul sau toţi. Oricare dintre bărbaţi e obligat să le spună celorlalţi, şi fiecare va sta de vorbă cu soaţa lui. Trebuie să fii pregătită pentru asta.

Sidony îşi muşcă preocupată buza inferioară.

— Poate că Michael ar înţelege, la fel şi Henry. Nu şi Hugo, nici Rob. O să creadă că Sorcha şi Adela au fost cu nebăgare de seamă.

— Hai, fetiţo, o întrerupse el nerăbdător. Bărbaţii au fost

tot atât de neglijenţi.

— Da, însă ei n-o să vadă lucrurile astfel. Precis o să dea vina pe mine şi pe surorile mele.

— Dacă o fac, asta e, răspunse Giff cu asprime. Nu e decât consecinţa faptelor dumitale şi ale surorilor dumitale.

— O purtare tipic bărbătească! exclamă ea dispreţuitor. De ce, atunci când femeile fac un lucru anume, e o greşeală care merită pedepsită, pe când, atunci când îl fac bărbaţii, e tot din vina femeilor?

— Aşa ţi se pare? Giff avea un aer amuzat.

— Te rog, nu-ţi bate joc de mine! Mult prea adesea, aşa se întâmplă!

Se întoarse cu faţa la ea, oprind-o în loc pe cărare.

— Dacă asta ţi-e părerea, atunci ar trebui să te fereşti cu grijă din calea nemulţumirii rubedeniilor dumitale.

— N-am făcut-o anume! Mai mult, deşi, din câte văd eu, te crezi obligat să le spui că am aflat, precis nu trebuie neapărat să le spui *cum* am aflat.

— Deci ai vrea să-i mint?

— Nu e nevoie să minţi.

— Păi ce-aş putea să le răspund, fără să mint, când o să mă întrebe cum ai ajuns să ştii lucrurile astea?

— Mda, îmi dau seama că nu e foarte uşor, dar o să le explici cum s-a petrecut totul, nu-i aşa?

— O să-ţi explic ceva dumitale, milady, se încruntă el neîndurător. Spui că n-ai făcut nimic dinadins, însă minţi. Ai ales anume să rămâi la locul dumitale şi să tragi cu urechea la discuţii.

— Dar nu puteam…

— Sigur că puteai, o repezi el nemilos. Nu eşti o păpuşă de cârpe care stă acolo unde a fost aruncată până se gândeşte cineva s-o mute. Eşti o tânără cu voinţă proprie. Dacă te-ai fi purtat cum trebuia, ţi-ai fi făcut cunoscută prezenţa de îndată ce-ai fi înţeles că vorbitorii nu voiau ca spusele lor să ajungă la urechile dumitale. Asta e adevărul gol-goluţ, indiferent dacă vrei să-l auzi sau nu.

— Nu înţelegi!

— Ba înţeleg. Ţi-ai vârât în cap că nu poţi lua hotărâri, că faptele dumitale sunt urmarea aşteptărilor, acţiunilor sau dorinţelor altora.

— Dar…

— Pe când, în realitate, faci alegeri la fel ca oricine altcineva, continuă el. Fiecare alegere e o hotărâre, chiar dacă nu o numeşti astfel.

Chipul i se înfierbântase, iar ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Chiar crezi asta?

— O ştiu, şi o să ţi-o dovedesc, replică el, neglijându-i în mod dureros disperarea. Spune-mi din nou cum ai ajuns ieri la trecătoarea Roslin.

— Păi ţi-am mai povestit, murmură ea, trecându-şi o mână peste ochi ca să-l poată vedea mai bine. În clipa următoare, zărindu-i înverşunarea, îşi dori să n-o fi făcut. Aveam de gând să mă duc la Lestalric, după cum îmi propusese Isobel, dar când am ajuns la drumul mare, pur şi simplu mi s-a părut mai bine s-o iau în partea cealaltă. Aşadar, vezi dumneata, n-a fost nicidecum o hotărâre.

Cu speranţa că-l lămurise, încercă să-i citească expresia de pe chip, însă nu putu depista nicio urmă de înţelegere.

Giff se străduia din răsputeri să-ţi ţină firea. Îşi dădea seama că era sinceră şi era conştient că fusese deja foarte aspru cu ea, dar ajunsese la concluzia că membrii familiei o neglijaseră în mod revoltător, neinteresându-se de opiniile ei despre ea însăşi – şi despre ei – şi necorectând erorile la momentul potrivit.

Optă pentru o abordare directă.

— De fapt, nu mi-ai spus mai multe decât înainte. Ai schimbat subiectul de câteva ori ca să ocoleşti răspunsul, iar acum, când în sfârşit mi l-ai dat, pricep de ce te-ai ferit atâta. Te crezusem cinstită – chiar mai cinstită decât majoritatea oamenilor –, dar acum nu mai sunt sigur.

De data aceasta, lacrimile care i se iţiseră în ochi i se revărsară pe obraji, însă Giff le ignoră la fel cum o făcuse mai devreme. Nu trebuia să se lase afectat de ele, căci n-ar

mai fi putut-o face să înţeleagă ceea ce, fără îndoială, ar fi înţeles dacă l-ar fi lăsat să-i explice.

Sidony îşi muşca buza, luptându-se să se stăpânească, şi bărbatul recunoscu primele semne ale căderii nervoase. În niciun caz nu trebuia să se întâmple aşa ceva. Sperând că îi intuise corect temperamentul, rosti pe un ton cumpănit:

— Dacă nu-ţi poţi stăpâni emoţiile cât să putem continua discuţia, poate că ar trebui să mergem înăuntru.

Spre uşurarea lui, Sidony îşi ridică bărbia şi îl privi cu asprime.

— Spune ce ai de spus, Sir Giffard, deşi mi-ai transmis deja părerea proastă pe care o ai despre mine.

— Nu fi proastă, o repezi el. Dacă ar fi aşa, n-aş mai pierde vremea încercând să te lămuresc că greşeşti.

Fata îşi trecu iarăşi mâneca peste ochi şi începu să se smiorcăie asemenea unui copil. Giff abia reuşi să se abţină de la a o strânge în braţe ca s-o liniştească. Peste numai o clipă, Sidony îşi reveni şi-l privi drept în ochi, mustrându-l:

— Tocmai mi-ai zis că nu sunt cinstită.

— Ba nu, replică el uitându-se înspre casă şi întrebându-se cât timp mai aveau la dispoziţie. Am zis că ţi-am remarcat cinstea. Dar te aştepţi cumva să cred că ieri ţi-ai îndemnat calul şi el, de capul lui, a luat-o pe Canongate, înspre Cowgate şi apoi până la drumul spre Roslin?

— Sigur că nu. Dar când mi-am dat seama ce făcusem, m-am gândit că, de vreme ce Isobel nu mă aştepta înainte de cină, ar fi fost totuna dacă mă duceam până la Hawthornden s-o văd pe Sorcha şi… şi poate să te revăd pe dumneata.

— Chiar şi acum, dai de înţeles că nu te-ai gândit la asta decât după ce ai luat-o spre St. Giles în loc de Lestalric, obiectă el. Prin urmare, fetiţo, hai să luăm povestea de la început. De ce ai pornit spre St. Giles?

— Păi… Se strâmbă, răscolindu-şi prin memorie. Am văzut-o pe slujitoarea lui Lady Clendenen vorbind cu un argat în faţa uşii de la intrare. Mi-era… mi-era teamă că aveau să-i spună doamnei că m-au văzut şi că ar fi trebuit să mă opresc pentru a sta de vorbă cu dânsa. Îmi place

foarte mult, adăugă ea în grabă. Dar nu voiam să stau la taclale cu nimeni. Aşadar, presupun că am făcut o alegere. Acum îmi dau seama, dar în clipa aceea n-am chibzuit defel. Doar am dat pinteni calului, şi nu m-am mai gândit la asta până azi.

Mulţumit, Giff încuviinţă din cap.

— Acum spune-mi, dacă voiai să ne vezi pe Sorcha sau pe mine, de ce ai făcut cale-ntoarsă când ne-ai zărit în trecătoare?

— Nu m-am întors din cauză că v-aş fi zărit. Ştii foarte bine că mi-am urmat drumul spre Hawthornden. Acolo am descoperit însă că Sorcha se dusese la Roslin şi, cum te văzusem împreună cu Rob şi Hugo în trecătoare, mi-am zis că trebuia să vin acolo. Dar… Făcu o pauză, apoi adăugă stânjenită: Ei bine, era Hugo, însă dacă voiam să ajung la timp pentru cină, nu aveam vreme pentru asta.

— Vezi? spuse el cu blândeţe. Toată lumea trebuie să ia hotărâri.

— Dacă hotărârile sunt alegeri drepte, atunci n-am nicio problemă. Pe de altă parte, nu sunt încredinţată că înseamnă doar atât. Mă gândesc la momentele mai importante şi la felul în care se poartă Sorcha şi ceilalţi când iau hotărâri cu privire la ce am eu de făcut.

— Pricep, dar trebuie să te lămureşti că alegerile dumitale, care *sunt* nişte hotărâri, îi afectează aproape întotdeauna pe ceilalţi. E obligatoriu să înţelegi lucrul ăsta, pentru că, aşa cum ţi-ai dat seama, unii oameni o să se înfurie pe dumneata – şi pe bună dreptate.

— Trebuie să le zici lui Isobel şi Adelei chiar acum, înainte de a le spune soţilor lor?

— N-o să le zic nimic surorilor dumitale, promise el, amintindu-şi că făcuse o declaraţie asemănătoare în aceeaşi zi, dar în împrejurări cum nu se putea mai diferite.

Fata reacţionă la fel ca tânărul Jake, slobozind un oftat de uşurare.

— Slavă Domnului! Ştiu că Michael şi Rob o să le spună curând, şi atunci o să fie tot atât de mânioase pe mine cum ar fi acum, dar cel puţin…

— Nu, fetiţo, îi reteză el vorba. Dumneata trebuie să le spui, şi fără întârziere. Dacă amâni, le vei supune aceloraşi încercări prin care treci dumneata, dar fără avantajul de a fi prevenite.

Sidony păru şocată, însă îşi reveni rapid.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Cum de nu mi-a trecut prin cap? Oare am devenit atât de meschină încât să nu-mi văd decât de treburile mele?

— Eşti mult mai puţin meschină decât oricare dintre cunoscuţii mei, o linişti Giff. Ridică-ţi iarăşi bărbia, fetiţo, căci aşa îmi placi. După aceea, ar trebui să intrăm, altminteri o să înceapă să ne caute.

— Ai dreptate, încuviinţă ea.

Merseră în camera doamnelor, unde le găsiră pe ambele surori aşezate lângă foc. Giff o privi pe Sidony, aşteptându-se la o amânare a mărturisirii.

Aceasta intră însă cu impetuozitate, lăsându-l în prag.

— A fost frumoasă plimbarea? întrebă Adele.

— Am ceva să vă spun, să vă mărturisesc, rosti Sidony fără ocolişuri.

— Doamne, despre ce e vorba?

— Am aflat de comoară.

Giff îşi muşcă buza ca să-şi înăbuşe râsul. Ştia ce avea să urmeze şi, conform aşteptărilor lui, Isobel şi Adela se întoarseră amândouă spre el cu un aer acuzator.

Cu ochi scânteietori, Isobel îl admonestă:

— Doar nu ai fost *dumneata* cel care i-a spus!

— Nu, nu el, interveni Sidony. Tu mi-ai spus.

capitolul 10

Dimineaţa zilei de luni era strălucitoare şi însorită. Norii albi se perindau dinspre apus, umbrele lor trecând pe deasupra caselor şi grădinilor de pe Canongate.

După micul dejun, Sidony făcu o plimbare prin grădina

castelului Sinclair, imaginându-şi că putea percepe în adierea vântului aromele cimbrului şi ierbii negre din Ţara de Sus. De data aceasta însă, nu dorea să se întoarcă acasă. Medita la întrevederea pe care o avusese în ajun cu Giff MacLennan şi se întreba cum de un bărbat atât de enervant, cu un simţ critic atât de acut putea să-i ocupe gândurile în aşa măsură.

Reflecţiile sale nu primiră niciun răspuns.

Pe la jumătatea dimineţii, deşi vântul continua să sufle dinspre apus, norii îşi încetiniseră deplasarea spre răsărit şi începuseră să se strângă ameninţător deasupra oraşului.

Când Sidony şi Isobel se aşezară la masă, cerul se întunecase într-atât încât un slujitor veni să aprindă lumânările. Nici nu termină bine că ploaia începu să cadă în ropote.

Isobel nu rostise aproape nicio vorbă toată dimineaţa; acum însă, privi pe fereastră şi murmură cu un oftat:

— Mare păcat, nu-i aşa? Sper că nu e una dintre furtunile acelea care ţin câteva zile. I-ar strica Adelei supeul de mâine.

— Tot mai eşti supărată pe mine? se interesă Sidony cu glas domol. Atât Isobel, cât şi Adela fuseseră pe culmile mâniei în seara precedentă, dar în prezenţa lui Giff MacLennan se limitaseră s-o întrebe ce voise să spună când afirmase că ele îi dezvăluiseră existenţa comorii. După ce fata le explicase, iar Adela, spumegând de furie, plecase împreună cu Giff la Lestalric, Isobel pretextase o durere de cap şi se retrăsese la culcare.

Rămasă singură şi fiind conştientă că bărbaţii aveau să fie încă şi mai înverşunaţi decât consoartele lor, Sidony nu se bucurase de prea mult somn.

Iar în acel moment aştepta cu nerăbdare răspunsul lui Isobel.

Sora ei luă însă din bucăţile de somon fript oferite de unul dintre cei doi servitori şi nu spuse nimic. După ce se aduse carnea, pofti slugile să iasă, dându-le asigurări că ea şi Lady Sidony nu mai voiau nimic.

Îndată ce ieşiră, i se adresă fetei:

— Nu sunt furioasă, Siddy. Nu pe tine. Pe mine, cel mult. Tare-aş vrea să ştiu ce-o să zică Michael când se întoarce.

— Nu pare să se supere niciodată pe tine.

— Poate că nu, dar când e nemulţumit îi sunt de ajuns câteva cuvinte ca să mă facă să mă simt cea mai umilă făptură de pe pământ. Iar asta îl va nemulţumi peste măsură.

— Giff a zis că a fost vina mea, că ar fi trebuit să vă aduc aminte că mă aflam acolo de îndată ce mi-am dat seama că vorbeaţi despre lucruri pe care eu nu trebuia să le aud. Dar pe cinstea mea, Isobel, pur şi simplu nu mi-a dat prin cap, căci, de când sunt pe lume, rudele au vorbit în faţa mea fără să se sinchisească de mine. Ştiu că nu trebuie să pomenesc nimănui despre această comoară, şi voi m-aţi învăţat de mult că o să am numai necazuri dacă vorbesc neîntrebată. Altfel însă, nimănui n-a părut să-i pese.

— Aşa-i. Îmi amintesc de o asemenea discuţie pe care am purtat-o cu Adela şi Sorcha în salonul doamnelor de la Roslin, şi acum îmi dau seama că tu coseai lângă foc, la celălalt capăt al încăperii. Vorbeam încet, iar de obicei tu nu pari atentă la taclalele noastre, însă este limpede că le auzi.

Uşurată că Isobel înţelesese, Sidony încuviinţă din cap.

— De multe ori nu eram atentă, dar nici când eram nu-mi închipuiam că fac un lucru rău.

— Ei bine, probabil că Adela va fi de aceeaşi părere cu mine, însă Sorcha s-ar putea mânia mai tare, mai ales că Hugo îşi va ieşi cu totul din fire. Nu cred că va pricepe cum s-a întâmplat aşa ceva. De asemenea, Sorcha nu va fi de acord că vina ne aparţine nouă, întrucât am deprins prostul obicei de a vorbi de parcă n-ai fi de faţă.

— Nu m-a deranjat niciodată, o linişti fata. Chiar şi când eram mică, nu voiam decât să fiu aproape de ceilalţi, să ştiu ce făceaţi. Sper însă că ai dreptate în privinţa Adelei; ea l-ar putea lămuri pe Rob că nu v-aş trăda niciodată secretele.

— Sunt convinsă că n-ai face-o cu bună ştiinţă. Cât despre vorbitul neîntrebată, ai discutat totuşi despre asta

cu Sir Giffard.

— Da, însă numai după ce-am văzut că era deja la curent. Nu i-am repetat niciun amănunt aparte din câte auzisem.

— Tot e bine, murmură Isobel. Măcar cu Michael o să scăpăm mai uşor, pentru că are obiceiul să asculte mai întâi şi să judece după aceea. Nu e la fel şi cu ceilalţi. Totuşi, Rob o să vină mâine acasă, iar Giff o să-i spună de îndată ce soseşte. Purtarea lui ne va ajuta să prevedem cât de tare se vor mânia Michael şi Hugo.

Sidony se strâmbă.

— Nu i-aş fi zis nimic lui Giff, dar ştiam că au găsit ceva în trecătoare acum un an, şi-l văzusem acolo cu Hugo şi Rob. După aceea a vorbit despre cât de primejdios este Fife şi de faptul că este în căutarea unei corăbii cu care să navigheze către apus, deci eram aproape sigură că descoperirea lor avea legătură cu vestita comoară.

— Şi i-ai spus şi lui asta, presupun, comentă Isabel cu acreală.

— Da, însă numai după ce a stăruit şi m-a asigurat că se bucură de deplina încredere a celor trei. Când i-am mărturisit, a vrut să ştie cine mi-a zis şi… şi m-a ameninţat că o să mă azvârle peste umăr şi o să mă ducă la Hugo. Iar Hugo nici măcar n-a avut timp să se răcorească după ziua de ieri. Dumnezeu ştie ce-o să-mi spună sau ce-o să-mi facă în clipa când o să afle despre toate astea.

Isobel clătină din cap.

— După atâţia ani în care ai îndurat firea tumultuoasă a lui Sorcha, nu pare să te impresioneze când cineva tună şi fulgeră, fie acela chiar şi Hugo. Prin urmare, nu te mai alinta. Ce-o fi o fi, şi nu poţi spune că n-ai căutat-o cu lumânarea. Adăugă zâmbind fără veselie: Voi încerca să urmez şi eu sfatul acesta, dacă tu eşti gata s-o faci.

— Sigur, răspunse fata. Ştiu că izbucnirile astea de mânie se sting repede, însă nu m-ar supăra dacă ploaia de afară i-ar ţine departe ceva mai mult timp.

Giff era ud până la piele şi cum nu se poate mai enervat.

În general îi plăceau capriciile vremii, dar era de părere că o zi care începuse atât de bine n-ar fi trebuit să se încheie cu nişte nori atât de grei şi cu o ploaie atât de violentă.

Călărise de-a lungul coastei până la Portobello, căutând locul cel mai sigur şi mai adecvat pentru a încărca Piatra pe vasul olandez, însă nu era lămurit cum ar fi putut realiza acest lucru. Obişnuia să-şi tragă navele la ţărm, iar aceasta era dotată cu sabord şi vâsle. Dar deşi era uşor să manevrezi o galeră, numai un nebun ar fi încercat să aducă la ţărm, cu pupa înainte, un vas atât de mare ca *Zee Handelaar.*

Problema nu-i dădu pace pe tot drumul până la Lestalric. Oare n-ar fi putut să acosteze pur şi simplu la un chei public şi să preia Piatra ca pe orice altă încărcătură?

Ce s-ar fi întâmplat dacă Fife şi acoliţii lui şi-ar fi făcut apariţia tocmai atunci?

Întrucât era un bărbat deosebit de îndrăzneţ, Giff hotărî că avea, fără îndoială, să găsească o soluţie, însă ştia că partenerii săi aveau să prefere un plan mai puţin temerar. În general, erau precauţi, dar viaţa îl învăţase că dacă nu profita de ocazie atunci când se ivea, risca să o piardă.

Rob avea să afle mai multe a doua zi, când urma să revină pentru supeul dat de Adela. Rob nu era un lup de mare, spre deosebire de Michael. Şi Hugo câştigase destulă experienţă pe vasele lui Henry ca să înţeleagă aspectele logistice. Henry însuşi era cel mai bun matelot din neamul Sinclair, însă el se găsea la Girnigoe, iar navele sale erau ocupate cu transportul de lână.

Mai rămânea chestiunea căpitanului şi a echipajului olandez. Giff îl informase pe căpitan de existenţa încărcăturii, nu şi despre natura acesteia, detaliu care avea să rămână secret. Dar atunci când avea să le spună că serviciile lor nu-i erau necesare se putea aştepta la o reacţie ostilă, mai ales că avea nevoie de ei până la sosirea oamenilor familiei Sinclair. Iar schimbarea echipajului nu se putea realiza în portul Leith, cu Fife la pândă.

Şi vremea îi dădea motive de îngrijorare, deşi experienţa îi arătase că furtunile de genul acela, oricât de enervante

ar fi fost, nu durau prea mult. Spre sfârşitul după-amiezii, vântul se oprise, iar apusul era de-a dreptul spectaculos, colorând apele estuarului intr-un roşu sângeriu.

Pe seară, când Fife se uita prin catastifele regale, un soldat intră, făcu o plecăciune şi rosti solemn:

— Vă cer iertare, Domnia Voastră. Rolf Stow roagă să-l primiţi, iar cavalerul de Gredin aşteaptă şi dânsul.

— Spune-le amândurora să intre, îi ceru Fife.

De Gredin ştia de informatorul său şi i-ar fi prins bine să fie ţinut la curent cu rapoartele lui Stow. În felul acesta, cavalerul ar fi căpătat mai multă încredere în Fife, ceea ce îl făcea mai susceptibil de a comite o greşeală la un moment dat.

Cavalerul intră primul şi făcu o reverenţă complicată. După el îşi făcu apariţia şi slugarnicul Stow, cu pălăria în mână.

— Ai aflat ceva vrednic de atenţie, Rolf Stow? întrebă Fife.

— Da, milord, răspunse Stow dându-şi la o parte bucla de pe frunte. Contesa Isabella urma să vină încoace miercuri, dar din cauză că pe vremea asta se duce spre miazăzi lâna de la abaţii, se teme că drumurile vor fi pline de lume, aşa că are de gând să sosească joi.

— Pfui, asta-i singura veste? Nu mai ai nimic?

— Doar că o va lua pe malul râului, în timp ce carele Domnia Sale vor veni pe drumul mare.

— Şi bărbaţii? Ei cu ce se îndeletnicesc?

Rolf îşi frământă pălăria în mâini.

— Cu treburile lor obişnuite, milord. Sir Hugo aleargă să îndeplinească poruncile contesei, căutând care şi căruţe cu coviltir pentru tot calabalâcul. După cum ştie toată lumea, are nevoie de o mulţime.

— Într-adevăr, mormăi Fife. Dar dacă încearcă să transporte şi altceva în afară de lână, vreau să ştiu despre ce este vorba. Întoarce-te din seara asta, ca să nu-ţi simtă lipsa.

După ce Rolf ieşi, de Gredin se aşeză lângă foc şi spuse:

— Un convoi de care şi căruţe cu coviltir poate cuprinde tot ce şi-ar dori cineva să mute dintr-un loc în altul.

— Nu-ţi fă griji. Am pus ca fiecare dintre ele să fie controlat. De asemenea, vreau ca fiecare car cu lână care se apropie de portul Leith să fie scotocit. Dar ceea ce aştept să-mi spui dumneata e cât de curând vor sosi vasele papale.

— În scurt timp, milord. Însă am o veste pentru Domnia Voastră.

— Care e aceea?

— Am trimis doi oameni să urmărească un cavaler pe nume Giffard MacLennan după ce am aflat că-l văzuseră intrând în Clendenen House împreună cu una dintre surorile Macleod. Se pare că s-a întâlnit cu Hugo Robison şi Robert Logan, iar de atunci îşi petrece vremea cercetând navele din port. Ieri-dimineaţă a stat mai mult de o oră la bordul unei corăbii neguţătoreşti olandeze pe nume *Zee Handelaar.*

— Ai indicii că MacLennan ar comanda un vas aflat acum în port?

— Nu, toate mărturiile arată că nu a venit pe mare, deşi se spune că e foarte priceput la navigaţie. Din câte bănuiesc, fie vrea să cumpere o corabie, fie să închirieze una.

— Asta mă interesează, remarcă Fife. Zi-le băieţilor dumitale să stea cu ochii pe el.

— Sarcina astea trebuie să le-o încredinţez altora, bodogăni de Gredin. Cei doi sunt la Toligate, au fost duşi în faţa judecătorului pentru o încăierare din port. Mi-a luat ceva să-i găsesc, de asta v-am informat de-abia acum. Dar o să tacă mâlc şi, în orice caz, nu le-am pomenit numele Domniei Voastre.

— Măcar ai dat dovadă de puţină minte, însă te rog, fă tot ce poţi ca să afli ce pune la cale împieliţatul ăsta de MacLennan.

După plecarea lui de Gredin, Fife rămase pe gânduri. Era cât se poate de sigur că neamurile Sinclair şi Logan ştiau unde era ascunsă Piatra şi posedau acea informaţie

încă din anul precedent. La urma urmelor, propriul frate al lui Logan se lăudase că acesta îi cunoştea locul, iar Fife crezuse că l-ar fi putut obliga pe Logan să-i divulge secretul. Planul său eşuase însă, şi singurul vas care părăsise portul înspre miazănoapte sau apus era cel al lui Orkney, cu de Gredin la bord. Ulterior, Fife instituise o supraveghere permanentă a portului Leith şi a tuturor navelor care plecau spre nord.

De Gredin ajutase la căutările preliminare până când Fife o ameninţase pe Lady Adela Logan, în condiţiile în care cavalerul îl trădase cu josnicie. Dacă de Gredin ar fi asistat la Girnigoe la descărcarea unor obiecte care l-ar fi putut conduce spre comoara templierilor, Fife era conştient că n-ar fi împărtăşit această informaţie cu el decât dacă n-ar fi avut încotro.

Aşadar, cavalerul avea nevoie de el dintr-un motiv oarecare, şi se părea că în acel moment membrii clanului Sinclair şi prietenii lor aveau de transportat ceva în mare taină.

Sidony şi Isobel purceseră spre Lestalric marţi dimineaţă, ajungând cu mult înainte de prânz. Singurele semne ale ploii torenţiale de luni erau nenumăratele băltoace şi puzderia de corturi ridicate pe malul lacului End, la nord de dealul pe care era cocoţat castelul, cu scopul de a proteja sutele de baloturi de lână care aşteptau să fie încărcate pe vase şi duse în Ţările de Jos şi chiar mai departe. Îndemnându-și caii pe cărarea abruptă către castel, cele două tinere se bucurau de priveliştea inedită.

Sidony, care nu mai văzuse niciodată aşa ceva, era uimită, însă Isobel o lămuri:

— Trebuie să fie lâna de la vreo abaţie din ţinutul de la graniţă. Michael spunea că trebuie să sosească.

Îşi continuă explicaţiile, dar Sidony nu era atentă decât pe jumătate. Nu-i păsa atât de lână cât de posibilitatea ca Giff să se afle la Lestalric. Precis venise, ţinând cont de întoarcerea iminentă a lui Rob, chiar şi numai pentru a-i spune acestuia că fata prinsese veste de existenţa comorii.

În afară de slugi, prima persoană pe care o zăriră fu Adela, care se repezi pe treptele de la intrare ca să le întâmpine.

Zâmbetul ei era liniştitor, dar în timp ce o îmbrăţişă pe Sidony aceasta din urmă şopti:

— Îmi pare rău că te-am supărat, Adela. Sper…

— Ssst! replică Adela abia auzit. Ştiu cum e. Doar că Rob se teme întotdeauna ca secretele să nu-i fie trădate. Eu îi pot da însă asigurări că tu n-o să-l trădezi.

— Pesemne că nu, rosti Sidony gânditoare. Dar Hugo?

— Sorcha o să-l îmblânzească, declară Adela plină de încredere. Oricum, Hugo şi Michael vin abia mâine. Dar Rob soseşte azi, şi încă nu te cunoaşte prea bine.

Toate acestea ar fi trebuit s-o mulţumească pe Sidony. Înăuntru, îl căută pe Giff, însă Adela îi spuse că plecase mai devreme fără să anunţe când avea de gând să se întoarcă.

Giff părăsise castelul Lestalric imediat după răsăritul soarelui, hotărât să-i iasă în cale lui Rob. Îşi dăduse seama că, întrucât surorile Adelei aveau să-şi facă apariţia în cursul dimineţii, iar după-amiază urma să sosească numeroşii oaspeţi de neam invitaţi la supeu, el şi Rob n-ar mai fi avut prilejul să discute între patru ochi.

Rob plecase însă târziu de la Hawthornden, unde stătuse peste noapte găzduit de Hugo şi Lady Robison, şi drumul spre Edinburgh era ticsit de păstori, oi behăitoare, câini ciobăneşti şi care de lână trase de cai, boi sau catâri care răgeau necontenit. În consecinţă, Giff nu dădu peste Rob şi obişnuita sa escortă formată dintr-o duzină de soldaţi decât la o milă de albia fluviului North Esk.

— Drumul a fost tot aşa de aglomerat din oraş şi până aici? vru Rob să ştie.

— Da, trag nădejde că ai legături destul de strânse cu stareţul ca să ne lase să trecem prin pădure. Vreau să stăm de vorbă fără a fi nevoiţi să strigăm unul la altul prin tot vacarmul.

Rob zâmbi.

— Din câte-mi aduc aminte, tu ai traversat pădurea acum o săptămână fără să ai vreo legătură aparte cu stareţul.

— E adevărat, însă eram singur, nu în fruntea unei duzini de călăreţi înarmaţi care să terciuiască pământul. Drept să spun, eram atât de sigur că, din respect, n-o să vrei să treci prin pădure încât am luat-o pe drumul principal având convingerea că o să ne întâlnim.

Rob încuviinţă din cap şi se întoarse către căpitanul escortei sale.

— O să apucăm pe cărarea spre abaţie la poalele Jilţului lui Arthur[8]. Tu şi băieţii puteţi străbate liniştiţi oraşul, căci pe pământurile abaţiei sunt ca la mine acasă.

Căpitanul confirmă primirea ordinului şi cei doi tovarăşi ajunseră în scurt timp pe cărarea îngustă şi înnoroită, rareori folosită. Remarcând bălţile adânci şi urmele lăsate în peisaj de ploaia recentă, Rob spuse:

— Sper că ai temeiuri serioase pentru ocolul ăsta, amice. Caii noştri o să aibă de furcă prin mocirla asta ieşită parcă din iad.

— Vreau să vorbim fără să ne întrerupă ori să ne asculte careva, îl lămuri Giff. Lestalric o să colcăie de oaspeţi.

— Cu toate astea, aş fi putut găsi un loc destul de liniştit pentru a sta la taclale, insistă Rob.

— Da, numai că am fi atras atenţia asupra noastră. În plus, am să-ţi spun ceva ce n-o să-ţi placă. Nebăgând în seamă încruntarea lui Rob, Giff îi povesti că Lady Sidony ştia de comoară şi adăugă, înainte ca prietenul său să facă aceeaşi eroare ca Isobel şi Adela, că fata aflase de câtva timp.

— Dar cum?

Giff se strădui să-i explice şi, spre surprinderea lui, Rob dădu din cap aprobator.

— Ştiu prea bine cum se poate întâmpla, rânji el. Să ne amintim doar cât de uşor vorbesc oamenii despre treburile lor intime în faţa servitorilor, de parcă aceştia ar fi nişte

[8] Arthur’s Seat, deal din centrul oraşului Edinburgh care ocupă un loc important în legendele scoţiene (n.tr.)

stâlpi de lemn. În felul ăsta am aflat şi eu o sumedenie de lucruri. Şi, ca parte din familie, Sidony are talentul să nu iasă deloc în evidenţă când are interesul.

Giff nu credea că Rob fusese vreodată în postura de servitor, însă ştia că, în calitate de fiu mai mic în relaţii proaste atât cu tatăl, cât şi cu fratele mai mare, prestase tot felul de munci pentru a se întreţine înainte de a moşteni domeniul Lestalric. Una dintre slujbe fusese, vreme de câţiva ani, cea de şef al escortei lui Hugo. În acele condiţii, unii membri ai nobilimii, neştiind că aveau de-a face cu un cavaler care-şi dobândise pintenii după o instrucţie epuizantă, l-ar fi putut trata cu dispreţ.

Giif îl scrută atent, încercând să-i evalueze starea de spirit.

Rob îi prinse privirea, se strâmbă şi zise:

— Mă gândeam că trebuie să fim atenţi pe cine ia fata de soţ. Păstrarea secretelor e o treabă îngrozitor de grea în orice situaţie, însă e de-a dreptul imposibilă după ce alţi membri ai familiei au ajuns să le cunoască.

— Poveştile despre comoară abundă pe tot cuprinsul Scoţiei, îi aminti Giff.

— Doar nişte zvonuri, îl corectă celălalt. Iar oamenii care le răspândesc nu au nimic de-a face cu ocrotirea comorii, spre deosebire de noi. Mai mult, obiectul pe care vrem să-l ducem acum la adăpost are o însemnătate deosebită pentru neamurile Logan şi Sinclair, deoarece mutarea lui ne-a fost încredinţată direct lui Henry şi mie. Prin urmare, deşi ordinul este implicat, noi suntem primii răspunzători pentru siguranţa lui.

— Fata nu ştie nimic despre Piatră, îl informă Giff. Oricum, crede ca voi transporta pe mare o parte a comorii.

— Atunci nu trebuie să-i mai spunem nimic, replică Rob. Stareţul de la Holyrood are buzele pecetluite, iar Adela a hotărât că şi noi trebuie să facem la fel. Poate că se va gândi să le dea sfatul acesta şi lui Sorcha şi Isobel. Vezi tu, toate trei au aflat despre ea de la soţii lor.

— Ai stabilit când o să fie încărcată pe vas? întrebă Giff.

— Ai găsit un vas?

— Da, o corabie neguţătorească olandeză, deşi un specialist a numit-o hudubaie. Descriind nava, îi povesti despre Jake Maxwell şi tatăl său şi îi menţionă sugestia lui Sidony cum că bărbatul care-l atacase ar fi putut lucra pentru Fife.

— Atunci, cu cât ne mişcăm mai repede, cu atât mai bine, observă Rob. Putem încărca Piatra vineri dimineaţă dacă vrem să profităm de tot balamucul ăsta cu lâna.

Giff îl asigură că vasul avea să fie pregătit şi-i ceru sfatul cu privire la căpitan şi la echipajul olandez.

— Nu-i putem lăsa să ducă nava până la locul de întâlnire şi apoi să le zicem că nu mai au ce căuta acolo.

— O să stau de vorbă cu Hugo şi Michael, dar până atunci o să avem un plan în toată regula, spuse Rob. Mâine la prima oră o iau spre Roslin.

— Aşa zicea şi soţia ta. Chiar trebuie să te duci şi să te întorci în aceeaşi zi?

— De la o vreme, Hugo e îngrijorat că am putea avea o iscoadă la Roslin. Prin urmare, deşi contesa a dat de ştire că va porni la drum mâine, o să întârzie o zi, folosind drept scuză aglomeraţia de pe drum. Din fericire, calea spre Leith va fi plină de lume toată săptămâna, deoarece soseşte lâna de la abaţii, iar ceilalţi vor trebui să aştepte, întrucât abaţiile au prioritate la încărcare.

— Păi contesa ar putea să stea până se încarcă toată lâna.

— Ba nu, pentru că Domnia Sa are de gând să ajungă sâmbătă de la Stirling şi vrea să aibă un răgaz de cel puţin două zile pentru a-şi rândui treburile. Cu un zâmbet, adăugă: De asemenea, cum i-ai zis lui Michael, dezordinea s-ar putea dovedi folositoare.

— Propusesem o deplasare cu surle şi tobe. Ai schimbat-o deja?

— Hai să vedem întâi unde vrei să ne întâlnim, spuse Rob.

— Sunt două locuri posibile, replică Giff, amintindu-şi că lui Rob nu-i plăcea să dea în vileag amănuntele dacă nu era necesar şi acceptând schimbarea subiectului.

Descrise locurile respective şi, cum prietenul său le recunoscu lesne, dezbătură meritele lor şi-l aleseră pe cel mai apropiat de drumul pe care avea să fie adusă Piatra. Când terminară de stabilit detaliile, se apropiau deja de castel.

Bucuria încercată de Sidony la vestea că Rob şi Giff sosiseră la timp pentru a lua prânzul în familie lăsă loc dezamăgirii când Rob anunţă, în ciuda protestelor neconvingătoare ale soţiei lui, că aveau să mănânce intr-o cameră separată şi nu în sala de mese, ca de obicei.

Adele nu se opuse, dar îi ceru intendentului să pună masa în salonul doamnelor.

— Unii oaspeţi vor veni devreme, adăugă ea. Dacă vor să mănânce, te rog să-i aşezi la masa de pe podium, ca întotdeauna.

— Aşa voi face, milady. Câţi oameni vor servi la masă?

Când stăpâna casei era pe cale să răspundă, Rob interveni:

— Trimite câţi sunt trebuincioşi ca să aducă mâncarea. O să ne servim singuri.

Adela rămase cu gura căscată, însă la o privire de-a bărbatului ei o închise şi nu obiectă la sugestia ca toată lumea să meargă imediat în salonul doamnelor.

— Giff i-a spus, îi şopti Isobel lui Sidony în timp ce o urmau pe Adela.

Fata se uită la profilul sever al lui Rob şi observă cum un muşchi de la nivelul obrazului i se contracta ritmic.

— La naiba, pare gata să omoare pe cineva, murmură ea. Probabil pe mine.

Isobel nu comentă. Oricum n-ar mai fi avut importanţă, deoarece privirea lui Sidony se mutase deja asupra lui Giff. Acesta îşi întoarse capul şi-i surâse amabil, chiar liniştitor, îşi zise ea. Sau cel puţin acesta era efectul pe care-l resimţi tânăra.

Imediat ce se puse masa, Rob îşi ocupă locul obişnuit şi-i făcu semn lui Giff să se aşeze în capătul opus. Nu scoase niciun cuvânt până când nu se aduseră toate platourile.

Apoi, făcându-le semn slujitorilor să iasă, aşteptă sfârşitul rugăciunii, după care se uită la Adela, aflată la dreapta sa, şi la Isobel, aşezată alături. În cele din urmă, privirea lui se fixă asupra lui Sidony, ai cărei obraji erau împurpuraţi de căldură.

I se întâmplase atât de rar să-l vadă mânios pe cumnatul său, încât se simţi străbătută de un nou val de vinovăţie. Deşi izbutise să-i susţină privirea, nu-i fusese uşor, şi încă şi mai mare fusese efortul de a nu se uita la Giff în căutarea unor semne liniştitoare.

— Giff mi-a spus cum s-au petrecut lucrurile, începu Rob calm. Sunt furios, trebuie s-o recunosc, însă răul a fost săvârşit, vinovaţii sunt numeroşi, iar acum trebuie să ne îngrijim ca secretul să nu fie transmis mai departe. Mă înţelegeţi?

Înainte ca vreun mesean să deschidă gura, Adela interveni:

— Te implor, domnul meu, ea nu a…

Rob îşi strânse soţia de mână, reducând-o la tăcere.

— Nu am de gând să mă port ca un tiran, iubito, aşa că nu trebuie să-i iei apărarea lui Sidony. Ce-ar fi trebuit ori n-ar fi trebuit să facă – ea şi oricine altcineva – nu mai are nicio însemnătate acum, decât dacă vreuna dintre întâmplări s-ar mai putea repeta. Făcu o pauză, o privi atent şi urmă: Nu? Atunci nu mai rămâne nimic de spus deocamdată. Nu vorbesc în numele lui Hugo sau Michael, adăugă el, uitându-se la Isobel. Cu siguranţă, îşi vor face cunoscute propriile păreri.

Sidony trase adânc aer în piept şi expiră lent.

— Dacă nimeni nu mai are ceva de zis despre această chestiune, aveţi în minte alt subiect? se interesă Rob.

Cum nimeni nu părea dornic să se exprime, Sidony simţi că această responsabilitate îi revenea, astfel că i se adresă lui Giff:

— Vă menţineţi planul de a căuta o corabie şi de a pleca spre apus?

— Da, milady, răspunse el. De fapt, am şi găsit vasul.

Fata oftă.

— Deci o să ajungeţi la Kintail destul de curând. Atât de mult mi-aş dori să vă însoţesc…

— O să te duci şi tu, nu peste mult timp, o asigură Adela în timp ce-şi punea în farfurie o bucată de miel fript de pe platoul oferit de Rob. Până la nunta tatei mai e puţin, aşa că o să plecăm peste două săptămâni. Eşti atât de nerăbdătoare să ne părăseşti, scumpa mea?

Sidony clătină din cap. Dorinţa de a merge împreună cu Giff era iluzorie, dar se temea că viaţa la Edinburgh avea să i se pară tristă şi plicticoasă după plecarea lui.

Tăcerea care se instală fu întreruptă de Giff, care îi spuse cu un chicotit dezarmant:

— Nu mă opun defel dacă vrei să vii, milady. Un lucru care ne îngrijorează necontenit este posibilul amestec al lui Fife, dar până şi el ar da înapoi dacă ar vedea o femeie la bord.

— Stai aşa, se răsti Rob, privindu-l aspru pe Giff. Nu-i vârî prostii în cap fetişcanei ăsteia! Ultimul lucru pe care-l vrei pe corabie ar fi o muiere.

O sclipire apăru în ochii lui Giff.

— Gândeşte-te puţin, Rob. Toţi mi-aţi zis ce necazuri v-au făcut oamenii lui Fife în ultimul an, şi e limpede că nu vrem să le atragem atenţia. Ce-ar fi dacă am ridica o flamură norvegiană şi am spune că ducem o prinţesă norvegiană în vizită la prinţul Henry, pe insula Orkney?

— Este o scrânteală, comentă Rob, însă rânjea, ceea ce-i dădu de înţeles lui Sidony că ambii bărbaţi glumeau. Închipuie-ţi numai ce s-ar întâmpla, Giff. Ca s-o iei cu tine, ar trebui să te însori cu ea. Altfel, poţi fi sigur că Macleod ar porunci încheierea căsătoriei de îndată ce i-ai încredinţa-o, asta dacă nu-ţi scoate măruntaiele mai întâi.

— Ei, atunci mă tem că nu te pot ajuta, milady, conchise Giff zâmbind într-un mod care îi frânse inima lui Sidony. Însă nu poţi spune că n-am vrut.

— Dar, fără îndoială, eşti la vârsta la care cei mai mulţi bărbaţi îşi caută neveste, interveni Isobel veselă. Nu ai de gând să te însori niciodată?

— Poate că da, într-o bună zi, replică el. Cândva o să

moştenesc domeniul Duncraig şi o să trebuiască să mă aşez la vatră. Până atunci însă, vreau cât mai puţine răspunderi şi legături cu pământul, ca să mă feresc de obişnuitele necazuri şi greutăţi.

Sidony observă întrebarea plutind pe buzele curioasei sale surori şi rosti repede:

— Ca să fiu cinstită, nici eu nu vreau să mă mărit, după cum nu vreau nici să ocolesc toată Scoţia pe mare ca să ajung acasă. Ar fi deopotrivă îngrozitor de incomod şi necuviincios.

Era departe de spiritul conversaţiei, însă nu avea nicio dorinţă s-o vadă pe Isobel amestecându-se în chestiuni pe care Giff nu voia să le discute.

O privea întrebător, dar în clipa următoare Adela luă cuvântul:

— Sigur o să te măriţi cândva, Sidony. La cât de mult îţi plac copiii, trebuie să-ţi doreşti o familie.

— Bineînţeles, mi-ar plăcea să am copii. Dar nu sunt convinsă că-mi doresc şi un soţ.

— Scumpa mea, zise Isobel, nu se poate una fără alta!

— Asta e şi problema, răspunse fata. Îşi atrăsese toate privirile asupra ei, lucru care o deranja.

Nu voia să mai continue pe tema respectivă. Zărindu-l pe Rob tăcut, cu aerul că voia să bată pe cineva, îşi dădea seama că nu era momentul să le dezvăluie cât de mult detesta să i se spună ce trebuia să facă şi ce nu.

Rob anunţă că voia să discute între patru ochi cu soţia lui şi ambii dispărură la etaj. Isobel spuse:

— Aş trage un pui de somn, Sidony, şi te-aş sfătui să-mi urmezi pilda. Diseară o să ne culcăm târziu, iar mâine o să te scoli devreme ca să ieşi cu Ealga în întâmpinarea Isabellei.

Fetei nu-i era somn, dar ştia că Isobel avea nevoie de odihnă şi nu găsea niciun mod politicos de a stărui să rămână în salonul femeilor ori în sala principală, întrucât singurul ei tovarăş – în afară de servitori sau oşteni – ar fi fost Giff.

Acesta i se adresă însă lui Isobel:

— Dacă Domnia Voastră o îngăduie, aş dori să stau de vorbă cu Lady Sidony înainte să se retragă. Trebuie să-i cer scuze pentru cuvintele pe care le-am rostit în seara aceasta.

Dacă Sidony era surprinsă, Isobel era de-a dreptul stupefiată. Aruncându-i o privire surorii sale, spuse:

— Prea bine, Sir Giffard, o s-o las în grija dumitale. Rogu-te, n-aş vrea să-mi pară rău pentru asta.

— O să am grijă, milady, o linişti el. Cu toate acestea, imediat ce rămaseră singuri, îi zise lui Sidony cu o lucire răutăcioasă în ochi: Am ceva să-ţi spun şi o să te rog să mă însoţeşti în salon, dar fără îndoială vei spune că este un loc prea intim şi mă vei refuza fără preget. Aşa că am o idee mai bună.

Sclipirea din ochii lui îi aminti de aerul surorii sale Sorcha înainte de a o antrena într-o aventură care, cel mai adesea, se încheia cu un eşec răsunător. Prin urmare, se interesă precaută:

— Ce idee, Sir Giffard?

— Am văzut ce bine călăreşti. Vii să facem o plimbare?

— Acum?

— Da, acum. Lady Isobel doarme, iar Lady Adela va mai sta o vreme cu soţul dânsei, aşa că… Giff zâmbi provocator.

— Dar nu pot. Gândeşte-te la ce-o să zică!

— Şmecheria e să profiţi de ocazie atunci când se iveşte, căci altfel n-o să mai ai parte de ea.

Într-adevăr, îşi spuse fata. Curând, el avea să plece.

— Desigur, adăugă el şi mai provocator, dacă ţi-e teamă de ei…

— Nu fi nerod, îl admonestă ea, urmând cu sinceritate: Mai degrabă mi-e teamă de dumneata.

— Chiar aşa, fetiţo? Deşi nu erau singuri, îi puse o mână pe obraz şi murmură: N-ai de ce. Nu-ţi voi face niciun rău.

— Nu, pentru că n-o să te las, ripostă ea, mai mult ca să se liniştească pe sine. Şovăi până când îl văzu ridicând din sprâncene. Apoi, cu un oftat, de parcă n-ar fi ştiut din prima clipă că avea să cedeze, rosti: Da, o să merg.

Simţi impulsul de a se răzgândi când el îi ceru să se îndrepte direct către grajduri. Îşi schimbase ţinuta de călărie cu o rochie potrivită pentru prânz, însă era conştientă că nu mai avea timp să se schimbe iarăşi decât primejduind întregul plan nebunesc.

— Ţi-e frică? şopti el.

— Nu, dar o să-mi fac praf rochia.

— Ba nu, dacă vei folosi o şa pentru doamne.

Sidony strâmbă din nas, arătându-i ce părere avea despre această idee, şi zise:

— Dar spune-le rândaşilor să se grăbească. S-ar putea ca Rob să nu stea cu Adela atât de mult timp pe cât crezi.

— O să petreacă toată după-amiaza cu ea dacă nu vrea să aibă parte de o dăscăleală la ceas de seară, o informă el înainte de a se duce să ceară înşeuarea cailor.

— Pari foarte sigur de asta, remarcă ea când Giff se întoarse. Cred că acum Rob e cel care o dăscăleşte, iar Adela îndură cuminte.

— Nu, căci trebuie neapărat să se întoarcă la Roslin mâine-dimineaţă.

— Păi contesa nu vine mâine în oraş? De ce nu vine cu Lady Clendenen şi cu mine să-i iasă în întâmpinare?

— Fără îndoială, vrea să ajungă mai devreme decât Domnia Sa, răspunse el misterios, trecându-i o mână prin păr. Acum, spune-mi cum ai învăţat să călăreşti atât de bine.

— Tata ne-a învăţat pe toate, îi explică ea. Deşi bănuia că Giff evitase cu abilitate continuarea discuţiei despre Isabella, aşteptă calm scoaterea calului din grajd.

Băiatul care înşeuase bidiviii îşi pregătise unul şi pentru el, anunţând-o pe Sidony, spre surprinderea ei, că Giff îi poruncise să-i însoţească.

Aparent, acesta îi putea citi gândurile, întrucât, în clipa când ieşeau pe poartă, spuse:

— Sunt temerar, fetiţo, dar nu-mi place să merg la moarte sigură. Nu vreau ca Rob sau vreuna dintre rubedeniile tale ocrotitoare să pună preţ pe capul meu. Rândaşul o să vină în urma noastră, la o distanţă

cuviincioasă.

— Ce voiai să-mi spui de a fost nevoie de plimbarea asta?

De data aceasta, ezitarea îi aparţinu lui.

— Mi-am dat seama că te-aş fi putut jigni cu toată vorbăria aceea despre căsătorie. Trag nădejde că nu s-a întâmplat astfel.

Doamne, îşi zise fata, avea de gând s-o ceară de soţie? Gândul nu era nici pe departe atât de dezgustător pe cât ar fi crezut ea.

— Nu m-ai jignit, replică ea înălţându-şi capul. Dacă-ţi aduci aminte, am spus că măritişul nu e ceva ce mă interesează acum.

— De ce?

Încercă să găsească un răspuns isteţ care să-l amuze ori să-i dea de înţeles că, de fapt, îşi dorea un soţ. Ultima variantă o sperie atât de tare, încât preferă să recurgă la o sinceritate nemiloasă.

— Dacă trebuie neapărat să ştii, m-am săturat ca toată lumea să-mi spună ce să fac. Soţii cu asta se îndeletnicesc.

Giff izbucni în râs.

— M-aş simţi la fel dacă aş fi muiere, aşa că hai să ne bucurăm de clipele astea furişe de libertate. Vrei să vezi portul Leith?

Sidony acceptă pe dată, trecând cu vederea dezamăgirea pe care o încercase văzând cât de repede îi aprobase el declaraţia. Ziua se păstra încă frumoasă, iar priveliştea baloturilor de lână care erau încărcate pe vase era de-a dreptul fascinantă. De-abia când se întoarseră către Lestalric îşi dădu seama cât timp trecuse.

— Rob o să ne omoare pe amândoi, observă ea. Dacă nu, Adela o să mă ia precis la refec pentru această escapadă.

— Măcar ne-am bucurat de o după-amiază splendidă, fetiţo, şi o să-ţi zic la ce m-am gândit în ultimul ceas. Dacă primeşti, aş vrea să te cunosc mai bine. Poate că, după ce te întorci la Glenelg, aş putea să trec să te mai văd.

— Mi-ar plăcea, rosti ea solemn, dacă n-o să fim ucişi până atunci.

La sosire nu le ieşiră în cale nici Rob, nici Adela, ci Lady Clendenen, care se repezi spre ei când Giff o ajuta pe Sidony să coboare din şa.

— Doamne, pe unde-ai umblat, copilă? întrebă ea. De-abia am ajuns eu însămi, dar când i-am cerut unei slugi să te cheme, mi-a zis că plecaseşi călare. Să faci asta însoţită numai de Sir Giffard! Ce-a fost în mintea voastră, oameni buni?

— Doreai să mă vezi pentru o pricină anume, milady?

— Sigur că da, voiam să-ţi spun pe loc, înainte să uit, că mâine nu trebuie să ne mai agităm. Putem dormi cât de mult vrem, căci Isabella o să vină abia joi după-amiază. Dar dacă stau să mă gândesc, probabil că Rob ţi-a zis deja.

— Nu, doamnă, murmură Sidony, uitându-se la Giff. Nimeni nu mi-a zis.

capitolul 11

Dacă Lady Clendenen remarcă tensiunea dintre Sidony şi Giff, o trecu imediat cu vederea. Cum anunţase că voia totuşi s-o întâmpine pe Isabella joi, o invită pe Sidony s-o însoţească la scurt timp înainte de prânz, după care se repezi în dormitorul ei ca să se pregătească pentru supeul oferit de Adela.

În momentul în care se făcu nevăzută, Sidony i se adresă acuzator lui Giff:

— Aflaseşi deja de Isabella! *Ştiam* că ţineai ceva ascuns!

— Chiar aşa? replică el pe un ton enervant de calm. Sper că nu te aştepţi să-mi cer iarăşi iertare, căci nu am de gând s-o fac, însă trebuie să-l găsesc de îndată pe Rob şi să-i dau de veste. O să-mi spună că ar fi trebuit s-o întreb cum a aflat, dar, neîndoielnic, m-ar fi repezit fără să-mi răspundă. Cu el nu s-ar purta aşa.

— Dar de ce ar trebui să repeadă pe cineva? întrebă Sidony pe drumul spre intrarea conacului. Obrajii i se înfierbântaseră de mânie, dar el – evident, fără să-i bage

de seamă starea de spirit şi fără să se gândească la necuviinţa pe care o săvârşea – îi trecuse un braţ pe după umeri. Aspectul enervant era acela că, deşi era supărată pe el, îi plăcea senzaţia de căldură pe care i-o provoca. Totuşi, Giff nu părea să-i acorde prea multă atenţie, deoarece nu-i răspunse la întrebare.

— După toate probabilităţile, însăşi contesa a informat-o pe Ealga, stărui ea. Oricum, ce însemnătate are de unde a aflat?

— Pentru că numai noi, puţinii direct implicaţi, ştim despre asta, şi tocmai de aceea nu ţi-am zis. Nu cred că trebuie să mai discutăm acum. Rob o să hotărască, dar sunt de părere că ar trebui să fii de faţă când îi dau de veste.

Mulţumită, Sidony spuse:

— Vreau din tot sufletul să asist, dar de ce crezi că ar trebui s-o fac?

În ochii lui răsări iarăşi sclipirea aceea răutăcioasă.

— Deoarece va trebui să mărturisesc că eram cu tine când Domnia Sa ne-a spus. De asemenea, dacă vei fi şi tu acolo e mai puţin probabil ca Rob să mă dojenească foarte aspru.

Întrucât ştia că Giff nu se putea teme de Rob dacă nu se temea de Hugo, Sidony îşi dădu seama că voia să o protejeze pe ea de nemulţumirea cumnatului său.

— N-o să-i placă defel că am aflat despre asta, aşa-i?

— N-a fost doar vina dumitale, fetiţo, şi n-o să-ţi facă nimic. N-o să-i îngădui.

Îl găsiră pe Rob în sala imensă, cu grinzi de stejar, asemănătoare cu o peşteră. Remarcându-i surprinderea la vederea lor, Giff se gândi că era de preferat să nu-i lase timp s-o exprime. Nu era uşor însă, pentru că servitorii mişunau peste tot, organizând supeul, astfel că trebuiră să-şi facă loc printre ei.

Când ajunseră în dreptul lui Rob, acesta era deja pus pe hartă.

— Trebuie să vorbim între patru ochi, îi zise Giff. Hai să

ne tragem lângă foc.

Încruntat, acesta aprobă printr-un gest. De îndată ce se îndepărtară suficient de restul lumii, rosti scurt:

— Ce-i?

Giff ştia că trebuia să se limiteze la o expunere simplă.

— Lady Clendenen tocmai ne-a dat de ştire că Isabella vrea să-şi amâne venirea până joi după-amiază.

— Ei, nu mai spune! comentă Rob laconic. A urcat la etaj, dar o să-i trimit vorbă să vină în camera femeilor. Acum nu e nimeni acolo, întrucât soţia mea e cu fetiţa, iar Isobel nu s-a trezit.

— Mai trebuie să afli că Domnia Sa şi Lady Sidony vor să iasă în întâmpinarea contesei şi să facă parte din alaiul ei la întoarcere.

— Adela mi-a zis ceva despre asta. Rob i se adresă lui Sidony: Am uitat că tu şi Lady Clendenen aveaţi un asemenea plan, dar fără îndoială cineva l-ar fi pomenit azi, şi aş fi găsit o cale de a împiedica o călătorie fără rost.

— Sper că nu ai nimic împotrivă să ne ducem joi, replică ea.

— Nu, fetiţo, deşi mă aştept ca Hugo să fie de altă părere, ţinând cont de purtarea ta cu totul neobişnuită din ultimele zile.

Giff, ştiindu-se cu musca pe căciulă, îşi reprimă un zâmbet la auzul formulării pline de tact. Sidony îşi ridică însă bărbia plină de demnitate şi declară:

— În trecut, surorile mele s-au purtat aşa de multe ori. Poate că, invidioasă pe firile lor întreprinzătoare, am vrut să aflu cum e să faci după cum pofteşti.

Giff îşi ţinu respiraţia, însă Rob se mulţumi să clatine din cap.

— Şi eu care am crezut întotdeauna că tu eşti sora cu scaun la cap! Ai grijă, draga mea, şi nu uita să-ţi iei nişte oameni înarmaţi să vă păzească. Drumul va fi plin de lume chiar şi joi.

— Mulţumesc, spuse ea. N-o să uităm.

— Acum îmi închipui că vrei să te schimbi pentru cină.

Când fata ezită, Giff ştiu că punea în balanţă dorinţa de

a afla mai multe şi riscul ca Rob să nu accepte prea bine sfidarea ordinului de retragere. Conştient că prietenul său tratase escapada lor de după-amiază cu o îngăduinţă nemeritată, se simţi uşurat că Sidony anunţă că avea să-i revadă la cină, făcu o plecăciune graţioasă şi ieşi.

— Acum hai cu mine, zise Rob mohorât. Trebuie să stăm de vorbă.

Giff intuia că nu avea să scape prea uşor, aşa că îl însoţi fără comentarii, trăgând nădejde că în scurt timp Lady Clendenen avea să dea curs chemării.

Rob închise uşa camerei femeilor şi se întoarse către el.

— Ce ai de gând cu Sidony?

Se pregătise să riposteze obraznic, după cum proceda de obicei în asemenea cazuri. Tonul blajin al lui Rob îl dezarma însă, şi chiar în acel moment îşi dădu seama că Sidony, care lăsase la o parte orice urmă de prudenţă ca să-l însoţească în plimbare, merita mai mult decât un răspuns uşuratic.

Privindu-l fix în ochi, replică:

— Înainte să-mi sari la beregată, află că unul dintre oamenii tăi a călărit în spatele nostru toată după-amiaza.

— Chiar şi aşa… Rob se opri, rămânând tăcut destul cât să-i insufle lui Giff acelaşi sentiment tulburător de vinovăţie pe care i-l trezise fata. Aş vrea foarte mult să-ţi cunosc intenţiile.

— Păi nu le ştiu nici eu, mărturisi Giff. I-am zis că încă n-am nicio dorinţă de însurătoare, ceea ce e adevărat, iar ea mi-a împărtăşit părerea. Nu voi nega însă că, atunci când o să vină vremea să mă aşez la casa mea şi să-mi întemeiez o familie, mi-ar plăcea să o iau de nevastă.

— Câtă mărinimie! Ce francheţe încântătoare!

Giff tresări iritat.

— N-am spus-o cu prea multe înflorituri, dar nu mă pricep la politeţuri. Îmi place mai mult decât orice altă femeie pe care am întâlnit-o. Nu numai că e blândă şi cumsecade, dar e isteaţă şi curajoasă. E o încântare să stai de vorbă cu ea. Mă face să râd – şi nu o spun cu răutate, adăugă el în grabă.

Remarcând lucirea amuzată din ochii lui Rob, Giff se simţi uşurat, însă era conştient că nu trebuia să se culce pe-o ureche. Oricât de cumpătat ar fi fost prietenul său, era şi unul dintre cei mai redutabili războinici instruiţi la Dunclathy şi, mulţumită anilor petrecuţi în ţinuturile de graniţă, unul dintre cei mai experimentaţi. Mai mult, Giff voia să păstreze relaţia apropiată cu el.

— Sidony este şi o fecioară neştiutoare, completă Rob. Aşa că ai grijă, amice, întrucât n-o să ai de-a face numai cu noi, cumnaţii ei, ci şi cu surorile. Poate că nu-ţi dai seama, dar până la urmă asta ţi-ar putea aduce mai multe necazuri.

O bătaie uşoară în uşă îi întrerupse. Când Rob strigă „Intră!“ îşi făcu apariţia Lady Clendenen. Servitorul care o însoţea se retrase, închizând uşa după el.

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit atât de curând, doamnă, spuse Rob, oferindu-i un scaun cu spătar şi aşezându-se la rândul lui în timp ce Giff se posta în picioare lângă vatră. Rogu-vă, povestiţi-ne cum aţi aflat că Domnia Sa contesa are de gând să-şi amâne călătoria.

— Vai, Sir Rob, de asta aţi trimis după mine? Mă temeam că s-a întâmplat ceva grav, mai ales că Sir Giffard e aici, cu dumneata. Îi aruncă o privire oaspetelui.

— Vă cer iertare, replică Rob zâmbind. Nu voiam să vă sperii, dar, vedeţi dumneavoastră, sunt sigur că dacă Isabella ar fi vrut să vă transmită un asemenea mesaj, mi l-ar fi încredinţat mie. N-a făcut-o, şi, cum ne preocupă siguranţa Domniei Sale, ne întrebăm cum a ajuns vestea la dumneavoastră.

— Prin urmare, nu e corectă?

— Dimpotrivă, milady, *este* corectă.

— Păi, am auzit-o la castel, unde am luat azi prânzul cu prinţesa Mary.

— Înţeleg. V-a spus-o însăşi prinţesa?

Lady Clendenen se încruntă.

— Este curios, dar nu ţin minte cine mi-a zis. Eram mai multe doamne acolo, şi vorbeam toate în acelaşi timp, cum se întâmplă, cuvintele zburând de colo-colo. Îmi pare rău

că nu vă pot spune mai multe, ori măcar să mă încumet să ghicesc de la cine am auzit ştirea.

— Vă mulţumesc, doamnă. Nu era ceva foarte important. Ne-aţi ajutat enorm, şi vă sunt foarte recunoscător.

Ea se ridică, iar Giff i-o luă înainte pentru a-i deschide uşa. Cu un surâs, i se adresă în şoaptă:

— Vă mulţumesc, Sir Giff. Sunt convinsă că aţi avut o după-amiază plăcută.

Aerul conspirativ cu care îi murmurase aceste cuvinte îl făcu să rânjească pe când aproba din cap. Închise uşa şi, întorcându-se, constată că Rob zâmbea larg.

— Deci planul merge aşa cum trebuie, constată Giff.

Rob încuviinţă.

— Aşa e. Trebuie să le dăm de ştire şi celorlalţi. Bine că am hotărât să plecăm devreme, pentru că n-aş îndrăzni să atrag atenţia pornind acum la drum, şi nu-i pot încredinţa mesajul unui argat. Tu vezi ca vasul acela al tău să fie la locul stabilit vineri în zori; în felul ăsta o să poţi s-o urci la bord şi să te îndepărtezi iute. Izbânda noastră poate atârna de asta.

— N-o să te dezamăgesc, promise Giff.

La câtă atenţie acordase Sidony îmbrăcatului pe când se pregătea pentru cina Adelei, camerista i-ar fi putut da nişte zdrenţe în locul atrăgătoarei tunici de un galben pal, fără mâneci, împodobită cu broderii multicolore, pusă peste o rochie de mătase verde-închis.

Când servitoarea termină de aranjat pliurile delicate ale fustei şi îi prinse o cingătoare de argint peste şolduri aşa încât să se întrevadă prin despicăturile laterale ample ale tunicii, îi dădu stăpânei sale o oglindă, apoi îi aşeză o cunună galbenă cu verde peste cozile împletite şi se aplecă să-i lege încălţările.

Înveşmântată astfel, Sidony plecă s-o caute pe Ealga. Aflând de la ea că nu-i putuse spune lui Rob decât că auzise de plănuita amânare a călătoriei Isabellei la castel, se întrebă dacă nu l-ar fi putut convinge pe Giff să-i destăinuiască mai multe.

Cina a fost excelentă, la fel ca toate mesele date de Adele, însă nu se distingea prin nimic. Glasurile menestrelilor şi sporovăiala convivilor au acompaniat sonor mâncărurile copioase, după care muzicanţii i-au îndemnat pe toţi la dans. Deşi îi plăcea să dănţuiască, o dezamăgi prezenţa foarte discretă a lui Giff.

Acesta purta un pieptar albastru de catifea, cu nasturi împodobiţi cu giuvaieruri, şi pantaloni asortaţi strânşi pe picior, toate împrumutate cu siguranţă de la Rob, şi n-a catadicsit să se alăture decât unui dans în cerc. Altfel se foise preocupat de colo-colo şi, spre enervarea ei, n-o băgase în seamă decât preţ de o plecăciune şi un zâmbet. El se retrase înainte de miezul nopţii, iar Sidony îl imită la scurt timp după aceea, ducându-se la culcare.

Miercuri, Rob plecă la Roslin înainte de ivirea zorilor, iar Giff porni, la rândul lui, să facă ultimele pregătiri pentru călătorie, astfel că Sidony şi Isobel îşi petrecură dimineaţa la Lestalric împreună cu Adela. Se întoarseră la Sinclair House spre sfârşitul după-amiezii şi se retraseră în dormitoare mult mai devreme decât în noaptea precedentă.

Dimineaţa zilei de joi aduse un vânt impetuos şuierând prin colţurile casei. Pe când îşi punea rochia de călărie, Sidony văzu norii adunându-se în văzduhul cenuşiu. Soarele îşi făcu însă apariţia în timp ce ea şi Isobel luau prânzul, cu o oră mai devreme decât de obicei, şi în pofida vântului, fata constată că aerul de afară era proaspăt şi înviorător când i se alătură lui Lady Clendenen, care o aştepta cu escorta ei de şase oameni înarmaţi.

Sidony ştia că drumul avea să fie lung şi plicticos, deoarece Ealga prefera să folosească şaua greoaie şi pătrăţoasă care intrase în modă. Deşi comodă, căptuşită cu blană de oaie, o forţa să stea de-a curmezişul şi să se clatine periculos la fiecare pas al calului. Nu era de mirare, gândi Sidony în timp ce traversa oraşul alături de ea, că Ealga nu aprecia defel călăria. Faptul că îndura corvoada pentru a o întâmpina pe Isabella dovedea limpede cât de

mult o stima pe contesă.

Giff petrecuse mare parte a zilei de miercuri îngrijindu-se ca totul să fie gata pentru plecarea de vineri. Găsise corabia *Zee Handelaar* ancorată la cel mai scurt dintre cele două cheiuri de la Leith, echipajul fiind ocupat să încarce proviziile. Căpitanul olandez nu era acolo, aşa că, atunci când reveni după-amiază, Giff îl întrebă unde fusese.

— Când călătoreşti, *mynheer,* nu-ţi face plăcere să vizitezi locurile unde faci escală? Când Giff încuviinţă, celălalt îi vorbi cu entuziasm despre Edinburgh, după care adăugă: Oamenii mei sunt vrednici de încredere, *mynheer.* De asemenea, am toate socotelile pentru provizii dacă vrei să le vezi acum.

Mulţumit de lista prezentată – oricum, Rob îi dăduse suficienţi bani – Giff încuviinţă şi spuse:

— O să-ţi plătesc jumătate acum, aşa cum ne-am înţeles, şi restul vineri dimineaţă, după ce încărcătura noastră va fi la bord, înainte să ridicăm ancora.

Bărbatul şovăi, însă Giff îl asigură:

— Aminteşte-ţi că tot atunci o să-ţi plătesc şi jumătate din suma asupra căreia am convenit pentru dumneata şi echipajul dumitale, iar restul când ajungem la destinaţie.

Deşi nici căpitanul, nici echipajul nu aveau să ajungă în nord, Giff se tocmise cu bună-credinţă, ştiind că bărbaţii din clanul Sinclair şi Rob aveau să onoreze toate promisiunile făcute de el la închirierea navei. Marinarii aveau să capete o sumă generoasă pentru un efort minim; prin urmare, era sigur că aveau să se bucure de târgul avantajos – desigur, numai dacă izbutea să-l convingă pe olandez că nu avea de gând să-i fure corabia în momentul în care se producea înlocuirea echipajului. Căpitanul nu părea însă bănuitor, întrucât la despărţire îi strânse mâna cu multă căldură şi se întoarse la bord.

Giff se înapoie la Lestalric, îşi luă un rămas-bun afectuos şi protocolar de la gazdele sale, după cină, iar joi dimineaţă se trezi devreme ca să-şi ducă propriile lucruri

pe vas. Avea de gând să doarmă acolo pentru a se asigura că totul era în ordine înainte de ridicarea ancorei.

Vântul persistent răcorea aerul şi anunţa o înrăutăţire a vremii.

Traversă iute sătucul North Leith, zumzăind de activitate, şi ajunse pe ţărm, unde constată că nava olandeză plecase deja.

Călătoria de întâmpinare a Isabellei durã mai mult decât crezuseră Sidony sau Ealga, întrucât ajunseseră deja la cotul drumeagului de pe malul râului North Esk şi tot nu văzuseră vreun semn al alaiului contesei.

— Trebuie să fi pornit mult mai târziu decât am presupus noi, opină Sidony.

— Da, poate că sunt oi şi căruţe cu lână care îngreunează trecerea chiar şi pe aici, dar mă aştept s-o întâlnim curând. Pe de altă parte, vântul ăsta devine tot mai supărător.

Fata încuviinţă, şi îşi continuară drumul preţ de încă jumătate de oră. Dintr-odată, îşi dădu seama că tovarăşa sa era aproape să leşine.

— Nu vă simţiţi bine, doamnă?

— Dorinţa mea e ca şi surorile tale să-mi spuneţi Ealga, replică Lady Clendenen mustrător. După lege, o să-ţi fiu mamă în mai puţin de o lună.

— Trebuie să fiţi foarte obosită. Nu poate fi comod sau uşor să călăriţi astfel, simţind în fiecare clipă că zburaţi din şa.

— Într-adevăr. Însă îi sunt datoare Isabellei, şi niciodată nu trebuie să te sustragi de la îndeplinirea unei obligaţii. Totuşi, bine ar fi să aflăm pe unde e.

— Dacă te opreşti puţin pentru odihnă, la adăpost de vânt, pot să o iau înainte să mă lămuresc. Drumul este uscat, căluţul meu e vioi, aşa că n-ar trebui să-mi ia prea mult până să dau de ei. După aceea m-aş întoarce iute să-ţi spun.

Lady Clendenen încuviinţă cu vizibilă uşurare.

— Dar nu poţi pleca fără să iei cu tine măcar doi oşteni,

draga mea.

Întrucât aveau şase cu totul, Sidony izbucni în râs.

— Pot veni dacă sunt în stare să se ţină după mine, dar n-ar trebui mai întâi să vă văd aşezându-vă cât mai tihnit?

— Nu, Doamne iartă-mă, du-te! Ceilalţi o să aibă grijă de mine şi, cu cât o găseşti pe Isabella mai repede, cu atât mai curând o să am parte de tihnă acasă.

Nemaiavând nevoie de alte încurajări, Sidoni îşi îmboldi calul cu pintenii, desfătându-se cu viteza ameţitoare a galopului. Peste câteva clipe, se uită peste umăr şi-i zări pe cei doi bărbaţi care o urmau.

Chichoti şi îşi zori şi mai mult bidiviul. Oştenii n-o puteau mustra şi, dacă nu dădea nas în nas cu Isabella ori Hugo, nimeni altul n-o putea face.

Cărarea fusese abruptă cât timp urcase din câmpia aluvială a Edinburghului până pe coastă, dar acum, când şerpuia printr-o pădurice umbroasă, căpătase o pantă domoală care nu-i solicita defel calul. Când copacii se răriră, ştiu că drumul se apropia de culmea stâncoasă din partea cea mai profundă a defileului, aşa că încetini puţin.

În curând putu vedea râul învolburat de jos şi, în depărtare, tumul înalt, rectangular de la Hawthornden ţâşnind dintre coroanele arborilor. Castelul era încă la o distanţă bunicică, întrucât defileul nu era în linie dreaptă. În scurt timp, cărarea avea să intre iarăşi în pădure pentru a nu urma fiecare cot al râului.

Dintr-odată, avu în faţă panorama malului apusean şi pe drumeagul de acolo zări nişte călăreţi cu flamuri pe care le recunoscu: aparţineau clanului Sinclair. Silueta zveltă a contesei se profila inconfundabil pe iapa sa albă.

Deoarece făcuse parte din alaiul Isabellei în anul precedent, Sidony îşi amintea că urmaseră cărarea pe care se afla ea în acel moment. Cea din defileu era îngustă şi rareori folosită de călători. De asemenea, nu era potrivită pentru carele şi căruţele care duceau de regulă cantitatea impresionantă de bagaje ale Isabellei.

Deşi o mira schimbarea de traseu, ştia că nu-i putea învinovăţi pe Giff sau Rob pentru că n-o informaseră.

Niciunul dintre ei nu s-ar fi aşteptat ca ea şi Ealga să înainteze atât de mult în calea Isabellei.

Observând la urma alaiului un car tras de boi plin ochi, acoperit cu o pânză, deduse că acesta încetinise ritmul cortegiului, întrucât nu mai era niciun alt vehicul pentru bagaje, doar un şir de căluţi de povară.

Conştientă că ea şi Ealga s-ar fi putut întoarce cu uşurinţă până la punctul în care drumul principal traversa râul astfel încât s-o aştepte acolo pe contesă, se întrebă dacă Lady Clendenen ar fi acceptat. Pe cărarea sinuoasă şi îngustă, Isabella ar fi putut avea nevoie de încă o oră până să ajungă.

— Stăpână! strigă unul dintre bărbaţii care o însoţiseră. Sunt nişte călăreţi acolo!

Arăta cu degetul, iar Sidony îşi dădu seama şocată că nu se referea la grupul Isabellei. La nord de ei, pe cărarea de pe mal, o ceată de călăreţi se apropia de un cot al râului, urmând să ajungă în scurt timp vizibilă pentru cortegiul de la Roslin.

Sidony era aproape sigură că flamura nou-veniţilor era cea regală.

— La naiba, trebuie să-i prevenim! exclamă ea. Dar buza dealului era la o sută de picioare mai sus de albie, şi fata ştia că nu i-ar fi putut auzi strigătele din cauza vuietului apei care îşi croia drum prin chei.

Nimeni nu se uita înspre ei, şi Sidony, frământându-se, nu găsi nicio cale de a-i preveni de primejdie dacă totuşi careva ar fi ridicat privirea. De-abia atunci îi trecu prin minte că nu se întâlnise cu niciun paznic de la Roslin. Nu pricepea de ce i-ar fi retras Hugo tocmai când Isabella era pe drum.

Un fior de spaimă îi străbătu şira spinării, şi când mintea ei se opri în loc, incapabilă să mai caute soluţii, îşi mută privirea spre cei doi oşteni, constatând că aşteptau ca ea să le dea un ordin.

Scrâşnind din dinţi, îşi spuse că era exact genul de blocaj de care şi-ar fi bătut joc Giff. La asta se referise când îi spusese că nu putea lua hotărâri. Sorcha, Adela sau

Isobel ar fi ştiut ce era de făcut. *Ea* de ce nu ştia?

Dintr-odată, îi veni ideea că singura cale posibilă pentru convoiul obişnuit de bagaje al Isabellei era cărarea de pe creastă, aşa că rosti pe un ton înţepat:

— Haideţi, mergem mai departe. Carele cu bagaje trebuie să fie în faţă, păzite neîndoielnic de nişte oşteni. Căpitanul lor o să ne apere, dar trebuie să ne grăbim!

Îşi îndemnă bidiviul şi o luă la goană prin pădure, însă la o cotitură se trezi faţă în faţă cu nişte călăreţi. Se opri atât de brusc, încât abia se putu ţine în şa în timp ce necunoscuţii o înconjurau.

Cei doi oameni care o însoţeau nu se atinseră de săbii, dar nu-i putea învinovăţii. Erau copleşiţi numeric, iar ceilalţi erau înveşmântaţi în negru şi purtau aceeaşi flamură regală precum călăreţii din defileu.

Spre uimirea ei, în ciuda hainelor negre, conducătorul lor nu era contele de Fife, ci cavalerul de Gredin. Ochii săi verzi ca jadul străluceau când îi adresă zâmbetul care odinioară li se păruse atât de fermecător lui Sidony şi surorilor ei.

— Milady, ce plăcere să vă întâlnesc aici! În clipa următoare îşi lansă ordinele peste umăr: Patru oameni să vină cu mine. Alţi doi să meargă să-i dea de ştire Domniei Sale că acum am mijloacele de a-i obliga pe duşmanii săi să-i spună ce doreşte să afle. Spuneţi-i că o să le păstrez în siguranţă. Voi, ceilalţi, întoarceţi-vă şi încetiniţi convoiul până când eu şi fetişcana ne vom fi îndepărtat de ajuns. Scotociţi-le iarăşi prin lucruri dacă trebuie.

— Ce faceţi? întrebă Sidony. Nu merg nicăieri cu Domnia Voastră!

— *Mais bien sûr, ma chère,* c-o să mergi! Mai mult de-atât, o să mergi cuminte, altfel voi porunci ca oamenii tăi să fie ucişi pe loc. După aceea o să-ţi leg mâinile la spate şi o să-ţi mân calul eu însumi. Hotărăşte-te grabnic ce cale alegi.

Când constatase că vasul olandez îşi părăsise locul de acostare, Giff sperase pentru o clipă că avea să-l

regăsească ancorat în altă parte, dar o singură întrebare pusă la primul chei îi aduse informaţia că, înainte de ivirea zorilor, căpitanul luase o încărcătură de lână de la abaţii şi pornise către Bruges odată cu refluxul.

Amintindu-şi că olandezul plecase cu proviziile plătite pe jumătate, Giff tresări, privind în altă lumină ezitarea bărbatului de a-i lua banii. Punându-i la socoteală şi pe cei doi bandiţi care-l atacaseră duminică şi sugestia lui Sidony că ar fi putut fi vorba de oamenii lui Fife, îşi zise că ar fi putut obţine nişte lămuriri utile dacă i-ar mai fi găsit la Tollgate.

Încălecă şi se îndreptă spre oraş.

Slujbaşul slab şi vânos, de vârstă mijlocie, îşi aminti de ei.

— Sigur că da, domnule. Dar luni noaptea a venit un bărbat care i-a dus de aici.

Ştirea că respectivul era îmbrăcat în negru nu constituia o dovadă, însă Giff avea certitudinea că Fife, descoperind că vasul olandez era implicat în conflictul său cu neamul Sinclair, îl convinsese pe căpitan să ia o încărcătură de lână şi să plece. În concluzie, putea fie să irosească timpul plângându-se de pierderea corăbiei, fie să-şi stoarcă mintea pentru a întocmi un mesaj care să le sugereze celorlalţi ce se întâmplase fără ca informaţia să fie înţeleasă de emisar ori de cel care l-ar fi interceptat. La fel de bine putea să caute altă navă.

La chei se aflau o sumedenie de vase, aşa că se apucă imediat de treabă. Îşi lăsă calul în grajdul portului şi vizită corăbiile una după alta, descoperind însă că fie erau deja încărcate şi aşteptau următorul reflux, fie urmau să primească în ziua respectivă ori a doua zi încărcătura pe care o comandaseră.

Făcu o încercare până şi cu cele două drakkaruri franceze, încă ancorate la chei. Ambii căpitani au părut destul de dornici la început, dar au pus mai multe întrebări despre destinaţie şi încărcătură decât ar fi vrut Giff să le dezvăluie, cu rezultatul previzibil că amândoi i-au declinat oferta după ce i-au irosit un timp preţios.

Spre sfârşitul zilei îşi aduse aminte cât de prietenos fusese căpitanul Maxwell. Deşi era neîndoielnic omul lui Fife, era înainte de orice un lup de mare. Cunoştea precis majoritatea vaselor şi i-ar fi putut sugera lui Giff pe cine să angajeze.

Prin urmare, ştiind că ar fi fost înţelept să-l îmbuneze cumva în cazul în care Fife l-ar fi prevenit să nu-l ajute, cumpără trei plăcinte fierbinţi cu carne şi îşi luă din grajd tolba cu lucrurile personale şi un clondir de whisky ţeapăn din insule. Apoi căută *The Serpent* şi găsi vasul tras pe prundiş în acelaşi loc unde fusese duminica trecută, cu vâslaşii în apropiere.

Apa era mai agitată acum, iar vântul îi biciui cu stropi pe drumul cu barca până la corabie. Când ajunseră acolo, Giff îşi aruncă tolba peste umăr şi se căţără vioi pe o frânghie, sărind pe punte.

Sidony se aşteptase ca de Gredin s-o ducă la Fife. Era omul contelui când ea şi ceilalţi membri ai familiei sale îl cunoscuseră, şi cu toate că pe alocuri păruse să i se opună acestuia, ba petrecuse şi un an cu Henry, ştia că Adela şi Rob credeau – la fel ca Henry, fără îndoială – că de Gredin era omul lui Fife în aceeaşi măsură ca orice alt oştean de-al său. Iar acum o dovedea dincolo de orice îndoială purtând flamura regală şi ameninţând-o.

Gândul că avea să fie înfăţişată contelui pe post de pradă de război era înspăimântător, mai ales că de Gredin spusese vesel că Fife avea să se delecteze interogând-o. Sugerase chiar diversele cazne la care ar fi putut recurge, însă fata refuzase să mai asculte, ocupându-şi mintea cu imaginea lui Giff MacLennan. Dacă era un om care ar fi putut să-i pedepsească pe Fife şi pe Gredin aşa cum meritau, acela era Giff.

În loc să se îndrepte spre Edinburgh după cum socotise ea, cavalerul – ţinându-i calul de dârlogi, în ciuda promisiunilor anterioare – făcuse cale-ntoarsă şi o luase pieptiş până pe partea cealaltă a coamei. În cele din urmă ajunseră la o colibă, unde răpitorul descălecă şi o ridică pe

Sidony din şa.

— Doi oameni să aducă încoace carul şi să vadă de cai, porunci el. N-o să stau mult.

Apucând-o de braţ, o duse în colibă, unde îi îngădui să se uşureze după o perdea într-o oală de noapte şi îi dădu să bea un amestec dezgustător dintr-o cană. Somnul începu să o cuprindă şi, cu toate că încercă să reziste, se cufundă în scurt timp în obscuritate.

Se trezi gemând. Era beznă, abia putea respira, iar capul o durea atât de rău încât nu putea să gândească. Constată că era întinsă pe o suprafaţă tare care o zdruncina şi percepu ca prin vis un zdrăngănit de roţi dedesubt, după care întunericul o învălui iarăşi.

Data următoare când deschise ochii, auzi un nechezat şi clinchet de hamuri, urmate de un scârţâit. În lumina slabă văzu că se afla într-o ladă în interiorul unei clădiri deschise, poate un grajd. Cineva scosese capacul lăzii. Inhalând cu nesaţ aerul proaspăt, încercă să se ridice în şezut, dar îşi dădu seama că avea mâinile legate strâns la spate.

— Să nu sufli o vorbă, şuieră de Gredin, ajutând-o. Bea asta acum, adăugă el punându-i o ceaşcă la gură. Prinzând-o de bărbie, îi vărsă conţinutul pe gât atât de repede, încât înghiţi aproape sufocându-se, convinsă că avea să-i fie rău.

Aerul sărat şi vederea portului dincolo de porţile larg deschise îi indicară unde se afla. Auzind voci bărbăteşti care se apropiau, dădu să ţipe, zări pumnul care se îndrepta spre faţa ei şi nu mai ştiu nimic.

capitolul 12

Giff, căpitanul Maxwell şi Jake cinau pe două bănci de-ale vâslaşilor în penumbra înserării, împărţind plăcintele cu cei doi paznici. De whisky se bucurară însă numai Giff şi căpitanul.

Tânărul Jake, încântat să-l revadă, spusese fără ocolişuri:

— Încă n-am şilingu’ matale. Taica n-o vrut să mă plătească pentru c-am făcut curat sub punte.

— Nici n-ar fi trebuit, replică Giff. Ce mare muncă e asta pe o corabie nouă?

— Ba se murdăreşte destul de tare, şi ai de mutat toate butoaiele şi odgoanele şi toate celelalte lucruri. Pe lângă asta, trebuie golite capcanele de şoareci. Nu mă supăr să fac curat, nici măcar să frec cu peria, da’ nu-mi plac defel şobolanii, nici morţi, nici vii.

Maxwell îi spuse cu asprime că trebuia să-i mulţumească lui Sir Giffard pentru cină în loc să se plângă.

— Pe vântul ăsta, n-aş fi vrut să fac focul ca să gătim, adăugă el. Avem un vas destul de adânc pentru foc, dar aşa e mult mai sigur.

Conversaţia amicală îşi urmă cursul, iar Giff îşi amuză gazdele cu poveştile barzilor din Ţara de Sus şi din insule până când Maxwell îl trimise pe Jake la culcare şi spuse:

— Noi ocupăm cabina de la pupa, şi puştiul o să adoarmă pe dată, aşa că haideţi încoace cu tot cu clondirul acela. Când vreţi să plecaţi, o să aprind un felinar să chem barca. Toţi băieţii mei, în afară de ăştia doi, dorm pe ţărm, iar barca e la ei, însă o să ne vadă lumina.

— Aţi aflat când o să ridicaţi ancora? se interesă Giff pe drumul spre cabina de la pupa, unde se găseau două paturi suprapuse şi o măsuţă cu două bănci înguste de lemn.

— Nu peste multă vreme, îmi închipui, răspunse Maxwell când cei doi bărbaţi se aşezară faţă în faţă. Jake se cocoţă în patul de deasupra şi se înveli cu o pătură. Oamenii Domniei Sale tot cară provizii şi tot soiul de lucruri de câteva zile, urmă căpitanul. Unele le-au pus la pupa, altele la prova, iar lucrurile contelui sunt în cuierele de lângă uşă şi în ascunzătoarea de sub trapa de la spălător. Vezi dumneata, asta ar trebui să fie cabina stăpânului, dar lui Jack îi plac paturile suprapuse mai mult decât scândura pe care doarme în cabina mea de la prova, şi până vine Domnia Sa la bord, nu văd ce rău poate să fie.

— Prin urmare, contele o să meargă şi el cu voi?

— Cu tot respectul, domnule, înainte să vă răspund aş vrea să aflu de ce întrebaţi.

Giff ridică din umeri.

— Din simplă curiozitate, domnule căpitan, aşa că îmi poţi spune că nu-i treaba mea. Dacă preferi, mai am poveşti în tolbă. Una care-mi place mult, şi pe care am socotit-o nepotrivită pentru urechile tânărului Jake mai devreme, e despre fiica unui rege norvegian renumită pretutindeni pentru priceperea ei la vrăjitorie.

— E drept că poveştile dumitale mă distrează, iar whisky-ul e tare bun, spuse Maxwell aruncând o privire spre patul de deasupra, unde nu se zărea nicio mişcare. Ce farmece putea să facă?

Giff se întinse după clondir şi turnă o porţie generoasă în cana lui Maxwell, umplând-o şi pe a lui.

— Fără îndoială, cel mai folositor dar al ei era că putea să zboare sus peste ţinuturi, astfel că niciun duşman n-o putea împiedica. I-a fost de mare ajutor tatălui ei, regele, care îi cerea adeseori părerea când sfetnicii nu-l mulţumeau. Însă îşi dorea mai presus de orice întinsele păduri din Lochaber, care erau mai frumoase decât ale lui, aşa încât…

Îşi depănă povestea cu glas domol, relatând cu înflorituri cum fata dăduse o ploaie de foc asupra pădurii, după care oamenii se străduiseră în zadar s-o oprească. Zăbovi îndelung asupra discuţiilor cu înţeleptul care a sugerat folosirea unei săgeţi de argint şi, când ajunse la moartea prinţesei şi la durerea tatălui său, Jake respira uniform şi liniştit din patul de deasupra, în timp ce ultimul spectator al lui Giff, care mai umpluse cănile de două ori, se legăna în loc.

Giff continuă povestindu-i despre Deirdre, aflată la originea unei vărsări de sânge pe parcursul multor generaţii din cauză că tatăl ei nu răsplătise un prezicător aşa cum se cuvenea. Se opri numai după ce Maxwell îşi puse capul pe masă şi începu să sforăie.

Lăsându-l în această poziţie, Giff se furişă pe punte şi se

uită după santinele. Un bărbat dormea pe una dintre băncile vâslaşilor, învelit cu o pătură groasă. Celălalt stătea pe acoperişul castelului de la prova, privind spre răsărit, la întinderea înstelată de deasupra estuarului bătut de vânturi.

După ce ridică neauzit scara de frânghie, Giff urcă în spatele lui. Din cauza rafalelor, bărbatul nu-l simţi apropiindu-se.

— E o noapte zgomotoasă, dar plăcută, remarcă el.

Marinarul se răsuci brusc.

— La naiba, domnule, mi-aţi tras o sperietură de să-mi sară inima din piept!

— Căpitanul Maxwell îmi spunea deunăzi că sunt de ajuns doi oameni ca să ridice pânzele şi să pornească pe mare, rosti Giff prietenos. Aşa e?

— Într-adevăr, confirmă bărbatul cu o undă de mândrie. Vedeţi dumneavoastră, avem scripeţi mulţumită cărora pânzele sunt la fel de uşoare ca nişte cearşafuri, aşa că, după mintea mea, un om ar putea-o face de unul singur dacă verga n-ar fi atât de greu de mânuit. Vreţi să înalţ felinarul ca să vină barca să vă ia?

— Mai întâi te-aş ruga să mă ajuţi la ridicarea pânzei.

— A, nu, domnule, nu pot face asta.

— Ştii să înoţi? se interesă Giff.

— Sigur, dar…

Giff se opinti şi îl aruncă peste bord, după care coborî pe punte ca să negocieze cu al doilea om de pază.

Contele de Fife avusese o zi dezamăgitoare. Deşi era sigur că Isabella, neînduplecata contesă de Strathearn şi Caithness, ducea Piatra în convoiul său de bagaje, fusese incapabil s-o găsească.

O înfruntase pe Isabella însăşi, dar, în pofida flamurii regale căreia toţi nobilii scoţieni erau datori să i se închine, Isabella nu se ostenise să descalece. Spusese că Fife se putea uita oriunde voia, dar trebuia să se împace cu situaţia. Dacă nutrea vreun pic de respect pentru el, contele nu izbutise să-l discearnă.

Era mare păcat, medită el în timp ce-şi privea morocănos farfuria plină, că fiii Regelui Scoţiei, spre deosebire de fiii de rege din orice loc civilizat de pe pământ, purtau numai titlul de conte şi nu pe acela de prinţ.

Isabella îi era egală în rang, deoarece poseda un dublu titlu de contesă care-i aparţinea de drept, fără a fi preluat prin căsătorie. Fără îndoială, i se credea superioară, întrucât, deşi el avea două titluri de conte, le obţinuse prin căsătorii bine tocmite, nu prin naştere.

— Îmi cer iertare, milord, dacă vă tulbur gândurile, i se adresă delicat doamna din stânga sa. Aţi fost atât de tăcut! Sper că sănătatea Domniei Voastre, de obicei excelentă, nu vă face necazuri.

— Nici vorbă, doamnă, răspunse el zâmbind. Ziua a fost obositoare, însă mă aştept ca seara să fie mult mai plăcută.

Putea fi de-a dreptul seducător dacă voia. Doamna era frumoasă şi deloc zgârcită cu propriile farmece. În plus, soţul ei era departe, iar soţia lui Fife rămăsese la Stirling.

Îşi concentră atenţia asupra cinei până când un paj regal veni să-l anunţe că în camera de audienţe îl aştepta cavalerul de Gredin. Murmurându-i atrăgătoarei sale vecine că îl chema datoria, părăsi sala fără a mai rosti vreun cuvânt.

Giff zgudui umărul celui de-al doilea paznic, observând că strigătele primului se diminuaseră şi, fără îndoială, nu aveau să mai fie purtate în direcţia lor de vântul care sufla înspre larg. Individul părea însă un bun înotător, şi avea să dea alarma de îndată ce ajungea la ţărm.

Giff se întrebă pentru o clipă dacă n-ar fi fost mai înţelept să-l ucidă, însă bărbatul nu-i era duşman, şi lui nu-i stătea în fire să-şi facă autocritica la spartul târgului. În opinia lui, era inutil să se mai îngrijoreze după ce faptul fusese consumat.

Paznicul se întinse pe banca vâslaşilor, gemu şi mormăi:

— Lasă-mă în pace, Geordie, ori îţi dau una de-ţi sparg capul!

— Scoală-te, amice, i se adresă Giff cu asprime. Eşti căutat.

Bărbatul deschise ochii, clipi şi, dându-şi seama în sfârşit că nu tovarăşul său îl trezise, se ridică în şezut puţin cam repede şi scutură din cap.

— Îmi cer iertare, domnule, bâigui el încercând să se înalţe, dar aşezându-se iarăşi sub apăsarea fermă a mâinii lui Giff. Unde e căpitanul?

— Doarme, îl lămuri Giff. Dar am nevoie de ajutorul dumitale. Cum te cheamă?

— Hob Grant, domnule. Dar unde e Geordie?

— E ocupat. Scoală-te şi o să-ţi arăt.

Bărbatul se ridică în picioare, încă ameţit, dar făcând eforturi să se dezmeticească.

— Uite acolo, spuse Giff, arătându-i capătul băncii dinspre copastie. Ştiu că lumina e slabă, pentru că nu e lună şi cerul e acoperit de norii împinşi de vânt. Dar vezi ceva mişcându-se în apă şi împroşcând?

— Sigur.

— Acela-i Geordie al dumitale.

— Nu, el e sus, pe castelul de la prova.

Giff îl urmări cum se uită, apoi îşi mută privirea spre locul unde se învolbura apa, la jumătatea drumului până la ţărm. Când se întoarse spre el avea ochii măriţi de spaimă.

— La naiba, domnule, trebuie să facem ceva pe dată! Se îneacă!

— Nu cred. Ştii să înoţi?

Ochii i se măriră încă şi mai mult.

— Nu, domnule, câtuşi de puţin!

— Atunci poate că vei fi mai îndatoritor decât amicul tău Geordie. Aş dori să mă ajuţi să ridic ancora şi să înalţ pânza.

— Dar asta-i corabia contelui de Fife, domnule!

— Fife n-o să se supere, pentru că n-o să afle nimic despre asta. Deci ai de gând să mă ajuţi, ori vrei să te alături tovarăşului de colo?

— Dar nu puteţi conduce singur corabia asta!

— Nu-i nevoie; o să am de partea mea vântul ăsta

prielnic şi ajutorul dumitale.

— Doamne fereşte, contele o să ne spânzure pe amândoi când ne prinde!

— Atunci trebuie să avem grijă să nu ne prindă. Însă acum pierdem vremea. Dacă nu vrei să mă ajuţi, voi fi nevoit să te azvârl peste copastie şi să mă descurc singur.

— Staţi aşa, fac tot ce ziceţi Domnia Voastră. Dar n-ar trebui să-l scol pe căpitan?

— Încă nu, zise Giff. Întâi să ridicăm ancora.

— Sigur, pentru asta va fi nevoie de amândoi. Cum este mareea?

— Se schimba când clopotul de la abaţie a sunat de vecernie, deci n-o să ne fie potrivnică încă vreun ceas. Ai ştiinţă de vreun obstacol între locul acesta şi larg?

— Dumnezeu să ne aibă în pază, domnule, dar nu cunoaşteţi apele astea?

Giff rânji.

— Le cunosc destul de bine. Vreau să ştiu cum te descurci dumneata.

— Păi n-avem nicio grijă dacă ne ţinem pe mijloc odată ce ajungem în canalul principal – ei, asta până ajungem la insula May, dacă ne ducem într-acolo.

— Cred c-o să vedem insula May.

— Da, dar dacă mergem prea departe spre miazănoapte, am putea da peste…

— O luăm spre miazăzi, nu spre miazănoapte.

— Bine, dar trebuie s-o luăm întâi spre miazănoapte până trecem de nisipurile de la răsărit, de la Leith şi Black Rocks. După aceea mai sunt strâmtorile stâncoase, domnule – Fidra, Craigleith şi Bass Rock, precum şi…

— Toate aproape de ţărm, îl întrerupse Giff, care nu avea intenţia să meargă atât de departe. Dacă totul mergea bine, avea să mute corabia pe mai puţin de trei mile în întuneric. Nu era inconştient, ci ştia prea bine că reuşita lui atârna de direcţia vântului şi cea a mareei.

Dacă vreuna se schimba prea devreme…

Acum însă era inutil să se gândească la asta. Prin urmare, se puse pe treabă.

Fife îl concedie pe paj fără a-i cere băuturi pentru el sau de Gredin, care îl enervase aşezându-se lângă foc şi neridicându-se la intrarea lui. Aşteptă ca tânărul să iasă pentru a trece la subiect:

— Nu-mi plac mesajele obscure. Ce e obiectul ăsta misterios pe care zici că l-ai găsit?

— Dintr-o asemenea întrebare se poate deduce că n-ai găsit în bagajele contesei Isabella niciun lucru mai de preţ decât am găsit eu, replică de Gredin.

— Să te ridici în picioare când vorbeşti cu mine, se răsti Fife, întrebându-se până unde avea să-şi împingă individul convingerea stupidă că identitatea ostaticului era necunoscută.

— Rog pe Domnia Voastră să-mi ierte necuviinţa, murmură cavalerul ridicându-se pe dată şi făcând obişnuita plecăciune. Azi am călărit mult şi n-am mâncat nimic. Însă oboseala şi foamea nu scuză proastele maniere. Cred totuşi că am dobândit mijlocul prin care să-i obligăm deopotrivă pe cei din clanul Sinclair şi pe Logan din Lestalric să ne spună tot ce ştiu despre comoara Sfinţiei Sale.

— Păi atunci de ce nu mi-ai adus mie lucrul ăsta? întrebă Fife, trecând cu vederea modul în care se referise interlocutorul său la comoară. De la propriii săi oameni aflase că de Gredin o capturase pe Lady Sidony, dar încă nu se hotărâse cum să procedeze cu ea. Dacă ar fi ţinut-o ostatică în continuare şi-ar fi asumat nişte riscuri nedorite. Pe el îl preocupa doar Piatra Destinului, şi era greu de crezut ca o fetişcană – şi tocmai cea mai mică dintre fetele Macleod – să ştie ceva despre asta. Totuşi, se putea dovedi utilă ca monedă de schimb, iar de Gredin ajunsese la aceeaşi concluzie.

— N-am îndrăznit să-l aduc aici pe faţă, răspunse cavalerul cu o notă de amuzament. Nici n-am găsit o modalitate de a-l ascunde dacă ar fi trebuit să-l aduc prin oraş şi să trec pe porţile castelului. Potrivit ordinelor Domniei Voastre, toate carele şi căruţele trebuie cercetate

la turnul de la poartă, aşa că mi s-a părut mai sigur să-l ascund în altă parte.

— Încă nu mi-ai spus ce e lucrul ăsta aşa de important, îl atenţionă Fife.

De Gredin zâmbi.

— Nu e un lucru, milord, ci o persoană.

Fife se abţinu şi rămase tăcut.

Zâmbetul cavalerului se şterse. El explică:

— Este Lady Sidony Macleod, milord.

— Tatăl ei este membru în Sfatul Insulelor, sfetnic al nepotului meu MacDonald.

— Mai important, este cumnata lui Sir Michael Sinclair, a lui Sir Hugo şi a lui Lestalric. Nimeni nu va vrea s-o ştie în primejdie. O să se tocmească de dragul ei.

— Spuneai că ai ascuns-o. Cum şi unde?

— Pe o corabie, dar nimeni de la bord nu ştie că este acolo. E în magazie, şi i-am dat o licoare care o s-o ţină adormită toată noaptea. Dimineaţă o să fie speriată, ameţită şi înţepenită – numai bună s-o luăm la întrebări, zic eu.

— Înseamnă că vasele făgăduite au venit, conchise Fife, încredinţat că de Gredin voia să ţină fata sub controlul său. Faptul că nu-l informase de sosirea corăbiilor îl enerva la culme. Unde sunt? întrebă el. Îmi închipui că au ancorat aici, la Leith.

Neprimind răspuns, insistă ridicând tonul.

— Ei bine?

— Vă cer iertare, milord, rosti calm omul Papei. Nu mai sunt în stare să gândesc. Aş putea oare să primesc ceva de mâncare?

Fife recunoscu tactica, întrucât o folosise el însuşi de multe ori. În mod clar, de Gredin credea că prada îl plasa pe o poziţie de superioritate şi că nu strica să mai întindă puţin coarda. Deşi nu avea chef de şarade, contele hotărî să lase jocul să continue pentru o vreme. Asta nu avea decât să-i sporească puterea mai târziu.

Fără comentarii, chemă un slujitor şi ceru bucate şi vin pentru cavaler.

— Domnia Sa va mânca aici, adăugă el.

Când se întoarse, văzu că de Gredin se aşezase pe băncuţa capitonată de la colţul şemineului şi se lăsase pe spate cu ochii închişi, aparent odihnindu-se.

*

Giff urmări cu satisfacţie cum vântul umplu marea velă pătrată şi corabia începu să se mişte încet spre nord. Obiceiul de a se supune ordinelor îl făcuse pe Hob Grant, în ciuda fricii sale aproape palpabile de căpitan şi de contele de Fife, să se dovedească un ajutor de nădejde.

Ridicaseră ancora şi, întrucât *The Serpent* era acostată departe de celelalte nave, fără îndoială deoarece contele se temea să nu fie lovită, se putuseră bizui pe direcţia nordică a refluxului până la ieşirea din port, unde ridicaseră pânza. Nu era însă uşor, căci vântul sufla direct dinspre vest, un detaliu care l-a făcut pe Hob Grant să le pună la îndoială şansele de a părăsi în siguranţă portul.

Giff chicoti.

— Asta e ultima noastră grijă, amice. Poţi să ţii cârma?

— Sigur, dar n-o să te poţi ocupa singur de vela mare.

— Nu-ţi bate capul cu mine, i-o reteză Giff. Nu se mai simţise atât de bine de săptămâni întregi. Energia îi străbătea corpul ca un fulger. Dacă se gândise la Sidony vreo clipă, o făcuse doar pentru a-şi dori să împărtăşească un asemenea moment cu ea.

Îi porunci lui Hob să ţină timona şi îşi concentră atenţia asupra velei, a cărei vergă avea, din fericire, braţe solide – atât de utilii drugi care permiteau răsucirea pânzei în diferite unghiuri şi astfel utilizarea vântului la maximum. Verga acelei corăbii avea şi o stinghie de lemn menită să susţină capătul pânzei când se naviga pe o direcţie apropiată de aceea a vântului. Deşi în acel moment zăcea pe punte, Giff ştia din experienţă că avea să se dovedească utilă în primejdioasa strâmtoare Pentland de la nord de Caithness.

Manevrarea braţelor de unul singur necesita multă forţă şi agilitate, însă asta nu-l deranja deloc. Sarcina era

dificilă, dar niciodată nu era mai fericit decât atunci când avea un vânt bun şi o corabie zdravănă cu care să navigheze.

Niciun sentiment din lume nu semăna cu trecerea razantă peste valuri la mare viteză, şi odată ce ieşiră în largul Firth of Forth, cu vântul suflând din spate, nu trebui decât să orienteze vela şi să se roage că nu aveau să se apropie prea mult de ţărm înainte de a găsi locul de pe coasta răsăriteană a domeniului Lestalric unde pârâul Nidrie se vărsa în estuar.

Chiar şi atunci, nu era uşor să coboare pânza pentru a se opri undeva unde să nu fie prea aproape de ţărm, din motive de siguranţă, dar să le permită celorlalţi să vină repede şi să aducă încărcătura la bord. Voia să fie departe înainte ca Fife să pornească în căutarea lui.

Era de neconceput ca Fife să nu afle imediat după ivirea zorilor că preţioasa lui corabie dispăruse din port. În acel moment avea să facă un tărăboi îngrozitor. Majoritatea vaselor ancorate la chei erau străine, dar Giff ştia că vicleanul conte era capabil totuşi să rechiziţioneze una spre propriul folos.

— Am fixat cârma, domnule, îl anunţă Hob eliberând un braţ al vergii în timp ce Giff îl ţinea pe celălalt pentru a orienta vela. Credeţi că Georgie a ajuns teafăr pe mal?

— Fără îndoială. E un înotător de prima mână.

— Păi înseamnă că le-a zis celorlalţi c-am plecat, nu? Chiar dacă s-ar fi înecat, nu credeţi că băieţii de pe ţărm au văzut c-am tulit-o şi au pornit pe urmele noastre?

— Nu cred că au văzut ceva, îl linişti Giff. Nu vezi mare lucru pe o beznă ca asta. Chiar dacă norii s-ar risipi, nu avem parte de lună, ci doar de stele.

— Da, numai că eu tot văd ţărmul într-acolo, stărui Hob gesticulând.

— De pe apă vedem mai bine, îl lămuri Giff. Dacă se uită din port, văd coasta opusă mai uşor decât vasele din faţa lor, iar ceea ce vor zări acolo va fi o amestecătură de catarge. Nu era aprins niciun felinar. Am băgat asta de seamă, iar dacă flăcăul care trebuia să se uite după al

nostru e încă treaz – lucru de care mă îndoiesc – el caută cu privirea felinarul, nu o corabie în mişcare. Amicul dumitale Geordie are o poveste pe cinste, sunt de acord, însă pun pariu că povestea lui nu va stârni altceva decât hohotele de râs ale celorlalţi. Ai spus-o chiar dumneata, Hob Grant, e cu neputinţă să faci ceea ce am făcut noi.

— Da, domnule, dar am făcut-o, îi atrase Hob atenţia.

— Tocmai de aceea. Aşadar, data viitoare nu te mai grăbi să crezi că un lucru e cu neputinţă de făcut. Dacă ştii cum să profiţi de prilejurile care ţi se ivesc şi-ţi pui în cap că poţi izbuti, o vei face. Dar dacă nu încerci, cum să reuşeşti?

— Mda, mormăi Hob. Da' tata ar zice că sunteţi scrântit. Vedeţi, n-o zic eu însumi, adăugă el. Nu înainte de a învăţa să înot.

Giff izbucni în râs, îl bătu pe spate şi apoi scrută zarea, încercând să-şi dea seama unde naiba se vărsa în mare pârâiaşul acela.

Fife se forţă să fie răbdător şi sorbi din vinul de Bordeaux, urmărindu-şi oaspetele cu ochii pe jumătate închişi până când de Gredin împinse la o parte resturile cinei şi bău o duşcă destul de mare încât să-l asigure pe conte că avea nevoie să prindă curaj, nu doar să-şi astâmpere setea.

— Te simţi mai bine? se interesă Fife în acel moment.

— Aţi fost tăcut, milord.

— Sunt sigur că nu va trece mult până-mi vei oferi informaţiile pe care ţi le-am cerut, rosti Fife cu răceală.

De Gredin se îmbujoră.

— N-am vrut să fiu necuviincios. Mi-era o foame cumplită.

— Dar acum nu mai e cazul.

— Într-adevăr, milord. Prin urmare, o să vă spun ce doriţi să ştiţi, iar apoi vom merge la culcare şi dimineaţă, nu foarte devreme, o să mergem să stăm de vorbă cu domniţa.

Fife aprobă acest plan şi, când auzi ce avea de spus

cavalerul, se bucură – ca de fiecare dată – că nu-şi dezvăluise iritarea. Nu că mânia i-ar fi fost domolită complet, căci vasele papale încă nu sosiseră şi nu-i plăcea ca vreun om să fie imprevizibil, mai cu seamă aceia care-l slujeau.

Urându-i oaspetelui său noapte bună, se retrase, încrezător că toate aveau să meargă după dorinţa lui. Totuşi, cu toate că dormi bine, odihna sa luă sfârşit brusc, cu o oră mai devreme decât de obicei, când un paj tremurând îi aduse un mesaj urgent din port.

Descoperind că forţa vântului se diminuase considerabil când masa de pământ a Lestalricului le apăruse în cale în momentul în care înconjurau Stâncile Negre şi Piscul Răsăritean pentru a se îndrepta spre sud-est, Giff decise să patruleze de-a lungul coastei menţinându-se destul de departe de mal ca să evite orice risc de eşuare.

Ştia unde voia să ajungă, însă nu văzuse linia ţărmului de pe apă şi îşi dăduse seama prea târziu că ar fi trebuit să-şi creeze singur această ocazie.

Pe când se uita atent în zare de la tribord, Hob îl interpelă:

— Unde mergem, domnule?

— Îi zice pârâul Nidrie. Îl ştii?

— Nu, domnule, dar pe aici sunt o sumedenie de pârâiaşe care se varsă în fluviu. O să-l recunoaşteţi pe cel căutat când o să-l vedeţi?

— Da, însă până o să-l găsesc prietenul nostru Fife o să fie deja pe urmele noastre.

— Mareea o să se schimbe iar în curând, îl informă Hob. Se simte în aer.

Giff încuviinţă.

— Da, şi cerul se luminează. După socotelile mele, căpitanul Maxwell nu mai are mult până să se trezească. Păcat că n-avem nicio barcă la bord.

— Avem una, dar aţi lăsat-o pe mal cu flăcăii, nu ţineţi minte?

— Ai grijă cum vorbeşti, se răsti Giff.

Cei doi rânjeau unul la celălalt când o voce tânără se auzi plină de uimire din cabina de la pupa:

— Unde suntem? Tata încă sforăie şi pare tare ostenit, aşa că n-am vrut să-l trezesc. Unde-i restul lumii?

— Bună dimineaţa, Jake, spuse Giff. Ne îndreptăm spre Portobello, pe care-l poţi vedea în zare. Şi am de gând să-l scol pe taică-tău eu însumi, aşa că de ce nu cauţi ceva de mâncare pentru noi toţi?

— Nu vreau să cobor acolo, se opuse băiatul. E o beznă cumplită, şi tata nu mă lasă să aprind o torţă ori o lumânare, ca să nu dau foc întregii corăbii. Şi trebuie să fie şi vreun spiriduş ori altă drăcovenie, pentru că l-am auzit.

— N-ai auzit decât vântul şuierând prin scânduri, îl linişti Giff.

— Poate că aveţi dreptate, domnule, dar mi-e o frică de mi se înnoadă maţele.

— Am auzit şi eu sunetul acela straniu, confirmă Giff reprimându-şi un zâmbet. Dar vezi tu, nu trebuie să cobori în magazie. Nu aveţi provizii în cabina voastră micuţă de la prova?

— Ba da, avem pâine şi bere, dar o să vreţi mai mult decât atât.

— Nicidecum. Du-te şi adu pâinea. O să fie numai bună, iar taică-tău o să se bucure de bere. I se adresă lui Hob: Strigă dacă ai nevoie de mine. Mergem până la grămada de stânci negre de acolo şi apoi ne întoarcem. Mă gândesc că pârâiaşul pe care-l căutăm e în golful acela, dar avem nevoie de mai multă lumină ca să fim siguri.

— Prea bine, sunt cu ochii-n patru, încuviinţă marinarul.

— Unde e Geordie? se interesă Jake când Giff se întoarse spre cabina de la pupa.

— S-a dus pe ţărm mai devreme, îi răspunse acesta. Ai de gând să aduci pâinea aceea, sau vrei să aştepţi până-ţi spune taică-tău s-o faci?

— Nu, mă duc acuma. Doar că mi se pare ciudat.

Conştient că situaţia era într-adevăr ciudată, Giff nu aştepta prea încântat discuţia cu Wat Maxwell. De asemenea, nu era nerăbdător să afle ce aveau de zis Hugo

şi ceilalţi, deşi avea încredere că, odată ce avea să le explice motivele pentru care acţionase astfel, aveau să le accepte. Oricum, n-aveau de ales.

După ce trimise pajul să-i trezească valetul şi să-l cheme pe de Gredin, Fife se îmbrăcă rapid, apoi străbătu încăperea de la un capăt la celălalt şi înapoi aşteptând sosirea cavalerului. În clipa în care acesta îşi făcu apariţia, contele îl informă:

— *The Serpent* a dispărut! Ce naiba a putut să i se întâmple? Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ai ceva de-a face cu asta…

— Staţi blând, milord, replică de Gredin înăbuşindu-şi un căscat. Nici eu, nici aceia care m-au trimis n-am avea nimic de câştigat dacă v-am fura corabia. La fel stau lucrurile şi cu orice alt om în toate minţile. În primul rând, dacă nu cumva căpitanul Domniei Voastre e un trădător căruia nu-i pasă de propria viaţă, acela care a luat-o a trebuit să găsească un echipaj. Prin urmare, presupun că individul care a încercat să angajeze vasul olandez a ghicit cumva că noi îl trimiseserăm de acolo şi crede că se poate răzbuna furând *The Serpent.* Mă întreb dacă ştie că o avem pe Lady Sidony.

— Sau dacă ştie că *dumneata* ai răpit-o, îl şfichiui Fife.

— Cum spuneţi dumneavoastră, încuviinţă cavalerul. Dar cineva trebuia să ducă un întreg echipaj cu barca până la corabie, în condiţiile vântului şi beznei de azi-noapte, şi apoi să o manevreze în afara portului. Aş spune că au urcat la bord încărcătura în altă parte, însă pun pariu că acum sunt la multe mile înspre nord.

— Câte vase trebuie să sosească aici? vru contele să ştie.

— Cel puţin şase sau opt, milord, însă de-abia peste câteva zile. Oricum, îmi închipui că vreţi să rămâneţi la Edinburgh pentru a-l întâmpina pe Maiestatea Sa.

Mânios, Fife ripostă:

— Nu fi prost. O să mă duc după trădătorii ăştia nenorociţi de îndată ce toate pregătirile sunt gata. Iar când o să-i prind, o să-i spânzur pe toţi chiar de braţul de

vergă de pe *Serpent!*

La un moment în cursul nopţii, Sidony se mişcase, gemuse de durere cu muşchii înţepeniţi şi sângele pulsându-i în tâmple şi deschisese ochii. Cum nu distinse nimic în bezna care o înconjura, decise că visa şi îi închise la loc.

Când îi redeschise după câteva ore cu acelaşi rezultat, vru să-i închidă la loc, însă deveni brusc conştientă de chiorăitul propriului stomac şi de o anumită mişcare ritmică a lumii din jurul ei.

Amintirile îi reveniră şi, odată cu ele, o spaimă cum nu mai simţise niciodată.

Discuţia cu un Maxwell mânios, chinuit de efectele excesului de whisky, decurse conform aşteptărilor. Giff nu putea decât să fie recunoscător că bunul căpitan se arătase îndeajuns de resemnat ca să nu-l mai ocărască pentru ce făcuse.

Maxwell rămase tăcut până când mâncară şi, cerul luminându-se suficient, Giff descoperi uşurat punctul de vărsare al pârâului.

— Ce ai de gând să faci cu flăcăul şi cu mine? întrebă căpitanul pe când orientau vela aşa încât corabia să nu eşueze la următorul flux.

Giff răspunse cu seriozitate:

— Ştiu foarte bine care-ţi va fi soarta dacă aş fi atât de necugetat încât să te las la ţărm după ce-mi rezolv treaba cu nava lui Fife. Nu vreau să fac asta, dar nu vreau nici să am un duşman la bord. Misiunea mea e prea importantă ca s-o pun în primejdie. Cred însă că eşti un om cinstit. Dacă eşti de acord să mă însoţeşti şi juri să mă ajuţi cu neîntrecutele dumitale cunoştinţe despre această corabie, eu vă iau bucuros.

Maxwell ezită cât să numere până la zece, apoi îl fixă cu privirea.

— Nu prea am de ales, căci nu-mi vine în minte cum l-aş putea lămuri pe conte. Mai mult, amândoi ştim că l-ar

spânzura pe flăcău lângă mine şi m-ar pune să mă uit la el cum atârnă în ştreang. Dar cum ştii că te poţi încrede în cinstea mea?

— Pot?

— Sigur, dar pentru asta nu ai decât cuvântul meu de om din ţinutul de graniţă.

Giff îi întinse mâna.

— Prea bine, însă băiatul rămâne cu noi.

— Nici nu m-aş gândi să-l las în urmă. Fife ar pune gheara pe el într-o clipită. Uite, Domnia Ta, adăugă el arătând cu degetul. Cineva trimite o barcă înspre noi.

Giff se uită şi trase adânc aer în piept. Urma să afle în scurtă vreme în ce măsură deciziile sale impulsive cu privire la corabie şi la Maxwell aveau să-l mânie pe Hugo. Gândul îi aduse pe buze un zâmbet, dar, deşi Hugo era în prima ambarcaţiune care se îndrepta spre ei în timp ce aruncau ancora, nu puse nicio întrebare.

În loc de asta, îi spuse cu glas aspru:

— Credem că Fife a răpit-o pe Sidony.

capitolul 13

Giff se simţea de parcă Hugo l-ar fi culcat iarăşi la pământ cu un pumn.

Abia putea să respire, dar se luptă să-şi stăpânească frica în clipa în care Hugo urcă la bord şi îl trase la o parte. Deşi nu se gândise decât o dată sau de două ori la fetişcană de când plecase de la Lestalric, la aflarea veştii îşi dădu seama care era motivul: în mintea lui era lămurit că Sidony se afla în siguranţă, iar la întoarcere avea s-o regăsească, s-o convingă să-l ia de bărbat şi să întemeieze familia pe care, în sfârşit, el şi-ar fi dorit-o. Aşa se explica de ce avea acum senzaţia că Fife îi răpise pe cineva care-i aparţinea.

— Am pus oameni care s-o caute, îi spuse Hugo. N-am aflat însă decât că ea şi Ealga Clendenen au plecat să

întâmpine cortegiul Isabellei, şi au ajuns mult mai departe decât se aşteptaseră.

— De ce? vru să ştie Giff, simţind cum îi fierbea sângele în vine. *Cine o lăsase să plece?*

— Împărţiserăm alaiul Isabellei în două. Propriul ei grup şi un car tras de boi cu o încărcătură grea au luat-o pe malul râului. Celălalt, cu restul carelor şi căruţelor, a urmat cărarea de pe creastă. Aşa cum nădăjduiam, Fife şi-a împărţit oamenii şi a scotocit în ambele convoaie.

— Prin urmare, era bine informat. L-ai dibuit pe omul lui de la Roslin?

— Da. Îi bănuiam pe Rolf Stow şi pe încă doi, aşa că i-am dat fiecăruia câte o informaţie importantă. Stow era singurul care ştia că Isabella avea să treacă prin defileu. Fife s-a dus el însuşi s-o oprească, deci era la curent.

— Nu e o dovadă de netăgăduit, dar e suficientă. Ce vrei să faci cu Stow?

— Deocamdată nimic, rânji Hugo sumbru. Poate fi mai util dacă se simte în siguranţă, mai ales acum că o au pe Sidony.

— Tot nu mi-ai spus cum s-a întâmplat.

— Din cauza carului, înaintarea Isabellei a fost şi mai înceată decât ne aşteptam. L-am ataşat alaiului pentru a-i da motiv lui Fife să scotocească în căutarea unui obiect de mari dimensiuni, dar Ealga şi Sidony, văzând că nu mai sosea, au început să-şi facă griji.

— Deci fata a plecat singură ca să se lămurească.

— Nu chiar singură, îl corectă Hugo posomorât. A luat cu ea doi oameni înarmaţi. I-am găsit azi-noapte pe povârnişul dinspre răsărit al crestei. Amândoi erau morţi.

Un fior rece străbătu corpul lui Giff, dar acesta îşi păstră vocea calmă când spuse:

— Deci nu a răpit-o Fife însuşi. N-ar fi putut, dacă era ocupat să scotocească prin bagajele Isabellei.

— Aşa e. Şeful cetei lui Fife de pe coastă era de Gredin. Eu şi Rob o însoţeam pe Isabella, dar flăcăul meu din grupul de pe creastă l-a recunoscut.

— E cavalerul care a stat în ultimul an la Girnigoe cu

Henry, nu-i aşa? Individul despre care Rob nu are o părere prea bună.

— Niciunul dintre noi nu are o părere bună. După cum ţi-am zis, face parte dintr-un grup pornit intr-un soi de cruciadă de restituire a comorii către Biserica de la Roma. Războinicii lor sunt la fel de bine pregătiţi ca aceia de la Dunclathy, iar unul dintre ei, Waldron de Edgelaw, a murit anul trecut în a doua încercare de a pune mâna pe comoară. De Gredin a mărturisit de faţă cu Rob că Waldron era vărul său şi că acelaşi grup îi trimisese pe amândoi, dar am făcut o mare greşeală crezând că primul nu este decât o reflexie palidă a celui de-al doilea.

— Dacă a răpit-o pe Lady Sidony, e un ticălos ca oricare altul, spuse Giff.

— Da, însă unul deştept. Trebuie să-i fi dat lui Fife nişte motive de nerefuzat ca să-l primească înapoi, pentru că nu-i îngăduie pe trădători. Totuşi, Waldron pretindea că vorbeşte în numele Papei, iar Rob a aflat că şefii grupului l-au trimis pe de Gredin la Fife deoarece ştiau că fiul regelui voia să-şi sporească puterea micşorând-o pe cea a restului nobilimii. Prin urmare, suntem de părere că de Gredin e acum în viaţă fiindcă l-a convins pe Fife că Papa o să-l sprijine în lupta pentru obţinerea tronului. Dar un lucru sigur e că nu merită încrederea nimănui, cu atât mai puţin a lui Fife.

— De ce ai hotărât să împărţi în două alaiul contesei? întrebă Giff invitându-l să revină la subiect. Întotdeauna era bine să-ţi cunoşti duşmanul, dar în clipa aceea el voia s-o găsească pe Sidony.

— Pentru că Isabella îi poate ţine piept lui Fife de una singură. Voiam ca el să aducă un număr cât mai mare de oameni să-i scotocească prin lucruri. În carul tras de boi se afla un dulap imens care i-a plăcut lui Rob. Sertarele erau pline cu tot felul de fleacuri bine împachetate.

— Din câte înţeleg, obiectul căutărilor lui Fife se afla în altă parte.

— Era deja pe drum încoace, bine învelit în lână într-un car tras de cai puternici care nu ieşea cu nimic în evidenţă

printre celelalte care identice. Deşi oamenii lui Fife scotocesc fiecare mijloc de transport de pe drumul către Leith, nu se uită la cele care se duc la Portobello, pentru că acolo nu pot acosta vasele negustoreşti. Şi, deoarece era convins că aveam să-l ducem prin defileul Roslin, şi-a chemat aproape toţi oamenii să-l ajute.

— Cum aţi scos Piatra din ascunzătoare?

— Tot sub un maldăr de lână, strânsă în baloturi uriaşe cu doi pari trecuţi prin ele, cum fac ciobanii. Aşa ceva cântăreşte cam două sute cincizeci de livre[9], cam cu o sută cincizeci mai puţin decât încărcătura noastră, dar flăcăii noştri sunt puternici şi au trebuit s-o ducă numai pe o distanţă scurtă până s-o aşeze în car. Acum e gata s-o urcăm pe corabie.

— Stai puţin, Hugo, întâi trebuie s-o găsim pe Lady Sidony!

— Nu tu, amice. Nu poţi să mai întârzii, şi de aceea, în pofida dorinţei mele, nu te-am întrebat ce naiba ai avut în minte când ai furat vasul ăsta şi cum naiba ai izbutit s-o faci.

Giff se strâmbă.

— Cred că Fife a aflat de căpitanul olandez, întrucât a dat bir cu fugiţii ieri. Aveam nevoie de altă corabie, aşa că l-am cinstit pe căpitanul lui Fife cu whisky până n-a mai ştiut de el, după care i-am luat nava. Fără îndoială, Fife a aflat deja, dar… Ridică din umeri.

Hugo chicoti.

— Sunt sigur că povestea e mai lungă. Restul mi-l poţi spune mai târziu, dar sunt de acord că ideea nu a fost chiar proastă. Măcar aşa nu poate porni după tine până nu găseşte altă corabie.

— Pur şi simplu poate să rechiziţioneze una din port.

— O să te ocupi de asta când o să fie cazul, îl sfătui Hugo. Deocamdată, spune-mi cum o să urcăm lada la bord. Este cumplit de grea.

Giff îi ceru ajutorul lui Maxwell, care îl asigură că scripeţii şi odgoanele de la pupa, utilizate pentru

[9] Unitate de măsură pentru masă egală cu 0,453 kg (n.tr.)

încărcarea mărfii de la chei, puteau ridica lesne o ladă dintr-o bărcuţă. După ce i se spuse că lada era deosebit de grea, Maxwell declară că dacă oamenii puteau să o scoată din barcă şi să o susţină de dedesubt în timpul urcării, totul avea să fie în regulă.

— Stăpânul meu, contele Fife, a cerut anume ca nava să aibă sabord la pupa, spuse el. Îl foloseam ca să încărcăm provizii în port, iar sistemul de scripeţi a funcţionat foarte bine.

La fel s-a întâmplat şi de data aceasta şi, intr-un timp mai scurt decât îşi imaginase Giff că ar îi fost necesar, lada a fost adusă pe corabie, patruzeci şi opt de vâslaşi de-ai clanului Sinclair se aflau pe punte echipaţi complet şi înarmaţi, iar Hugo era gata să i se alăture lui Rob în barcă pentru a se întoarce pe ţărmul domeniului Lestalric.

— Am legat o bărcuţă de pescuit de-a noastră acolo unde era barca lor şi ţi-am adus raţii de mâncare, dar nu prea multe, întrucât ne aşteptam ca vasul olandez să aibă magaziile pline, explică Hugo. Ai destule provizii pentru călătorie?

— Să fiu cinstit, habar n-am, recunoscu Giff. Căpitanul a zis că oamenii lui Fife au încărcat provizii şi diverse alte lucruri, şi, cum avea nevoie de un echipaj de patruzeci de oameni sau mai mulţi, presupun că o să găsim şi altă hrană în afară de carnea sărată, şi apă din belşug. Dacă mă înşel, o să ne descurcăm ca în insule, coborând pe ţărm şi vânând tot ce ne trebuie.

Cumpănind în mâini un pachet de dimensiuni considerabile pe care Rob i-l înmânase cu un zâmbet, Hugo i-l trecu lui Giff, spunându-i:

— Michael şi Rob s-au gândit că ţi-ar plăcea un steag norvegian şi o flamură de-a neamului Sinclair. De asemenea, au născocit un nou nume pentru corabia ta, pe care flăcăii noştri l-au pus peste inscripţia *Serpent Royal.*

— Trag nădejde că nu i-au zis *Lucrătura diavolului* sau aşa ceva.

— Nu, ca să se potrivească steagului tău norvegian, acum se cheamă *Ormen Lange,* adică *Şarpele lung.*

— Asta cu schimbarea numelui a fost o idee foarte bună, şi le mulţumesc, dar era bine dacă se gândeau să-mi mai aducă nişte whisky. I-am dat lui Maxwell tot ce-am avut.

— Crezi că poţi avea încredere în el? vru Hugo să ştie.

Giff încuviinţă, zâmbind sinistru.

— Dacă descopăr că nu pot, o să-l spânzur. Însă mi-a dat cuvântul lui, şi am convingerea că e un om de onoare.

Hugo îi strânse mâna.

— Sunt încredinţat că te descurci mai bine ca oricare altul pe mare, Giff, dar soarta Scoţiei e în mâinile tale, aşa că ai mare grijă. Nu încape îndoială că te aşteaptă furtuni aprige de un soi ori altul.

— Da, numai că ştii cum mi se spune, replică Giff. Cu o patimă stăpânită, urmă: Găseşte-o, Hugo. Trebuie să mă bizui pe tine şi pe ceilalţi pentru asta şi, mărturisesc, deşi te cunosc atât de bine, mi-e foarte greu să te las s-o faci în locul meu.

Hugo promise că aveau să facă tot posibilul, lucru cu care Giff trebui să se mulţumească, întrucât nu mai putea zăbovi acolo.

După ce plecară, profită de prima ocazie pentru a sta de vorbă cu Maxwell.

— Acum că Fife n-o să aibă nevoie de cabina de la pupa, am de gând s-o ocup eu. Bineînţeles, băiatul va sta cu dumneata.

— Mulţumesc, domnule, răspunse Maxwell. L-am trimis jos să-i ajute pe oameni la aşezatul încărcăturii. Chiar şi pe o corabie de mărimea asta, un bărbat în putere nu are loc să se mişte pe-acolo fără să dea cu fruntea de o grindă, iar cei mai mulţi dintre oamenii dumitale sunt înalţi.

— Asigură-te că pun armele, scuturile şi tot ce le mai trebuie de obicei în locurile dintre bănci, aşa cum ar face-o pe o galeră de război. O să fii căpitanul meu, iar pe mine trebuie să mă socoteşti stăpânul corăbiei. Vreau să ne duci spre miazănoapte, dar deocamdată să ne ţinem departe de ţărm. Şi dacă ai vreo idee despre cum am putea schimba înfăţişarea vasului, te rog să mi-o spui şi mie.

— Vă aşteptaţi să fim urmăriţi.

— Fife o să pornească după noi de îndată ce va găsi o corabie, şi o să fie mânios la culme.

— Întotdeauna a zis că o să meargă la miazănoapte, dar de ce ar presupune că şi dumneata vei face asta?

— Nu-ţi pot dezvălui toată povestea, însă trebuie să ştii că el caută un lucru pe care-şi închipuie că-l avem. Şi va face tot ce poate ca să-l găsească.

Maxwell îi aruncă o privire semnificativă, şi Giff intui că îşi punea întrebări despre lada din magazia de la pupa. Oamenii clanului Sinclair de la bord ştiau însă că era ceva preţios şi aveau să stea de pază. Iar Hugo îi verificase atent ca să nu fie printre ei vreo iscoadă.

— Vreţi să-mi spuneţi încotro ne îndreptăm, domnule? întrebă Maxwell.

— Golful Sinclair din Caithness, răspunse Giff, nevăzând niciun motiv pentru a oferi detalii.

Maxwell încuviinţă din cap şi se duse la cârmă să dea ordinele cuvenite.

Navigau de ceva timp fără vreun incident când Giff îl văzu pe tânărul Jake ieşind prin trapa magaziei de la pupa, cu faţa albă ca varul. Măturând puntea cu privirea, îl zări pe Giff lângă catarg şi se repezi spre el împingându-i pe oamenii care-i stăteau în cale.

— V-am zis că sunt nişte lighioane acolo, jos!

Înăbuşindu-şi zâmbetul, Giff rosti:

— Credeam că ai ajuns să recunoşti sunetele fireşti de pe o corabie.

— Le recunosc, ripostă Jake indignat. Umblu pe corăbii de doi ani, de când a murit mama. Ştiu foarte bine că vântul poate să şuiere ca într-un vaiet, pentru că-l aud, dar dacă a izbutit să pătrundă şi sub punte, nu ştiu cum a făcut.

— Poate că o fi vreun şobolan, opină Giff.

— Păi atunci trebuie să fie un şobolan înspăimântător de mare! se holbă puştiul.

— Unde ai auzit bătăile astea, mai precis?

— La pupa. Mă gândesc că lighioana trebuie să fie în magazia mititică de sub cabina Domniei Sale, pentru că nu

poţi ajunge la ea de sub punte. Numai că tata zice că n-am voie să mai intru în cabină. Oricum n-aş vrea să mă duc acolo.

— Arată-mi, spuse Giff. Îşi aminti de trapa pe care i-o arătase Maxwell lângă spălător. Fără îndoială, Fife dorea să aibă la îndemână unele provizii. Un clondir de whisky ca să înlocuiască rachiul ieftin ori un butoi de vin ar fi fost o descoperire pe cinste. Niciodată nu puteai şti când avea să-ţi fie de folos.

Cu fiecare clipă, Sidony se simţea tot mai inconfortabil. De data aceasta se trezise de-a binelea şi, cu toate că zarva o făcuse să deschidă ochii, nu recunoscuse niciuna dintre vocile bărbăteşti care se auzeau. Mişcarea era, fără îndoială, cea a unei corăbii sau galere, dar, presupunând că de Gredin o urcase pe vasul lui Fife, se temuse să atragă atenţia asupra ei.

De ceva timp însă, cerinţele naturii erau tot mai presante. Încă îi era rău de la licoarea pe care i-o turnase cavalerul pe gât, dar preocuparea ei mai urgentă era legată de nevoia disperată de a se uşura.

Încercă să strige, însă gâtul îi era prea uscat, aşa că bătu în pereţii închisorii sale cu mâinile, care acum îi erau legate în faţă. O vreme nu se întâmplă nimic. La un moment dat auzi nişte paşi deasupra şi înţepeni. Urmă sunetul metalic al unui zăvor greu. Capacul se deschise şi pe fundalul luminii slabe se contură silueta celui care-l ţinea.

— Ce naiba faci *tu* aici?

Mânia din acel glas bine cunoscut o zgudui, însă nevoia îi umplea gândurile până acolo încât să excludă orice altceva.

— Te rog, dojeneşte-mă mai târziu dacă trebuie, dar scoate-mă de aici. Am… am nevoie de o găleată sau ceva de felul ăsta, şi încă repede!

Cu uşurare, îl auzi poruncind:

— Jake, adu o găleată! Iute, dar nu spune nimănui ce-am găsit!

Apoi nişte mâini puternice şi calde o prinseră de subsuori şi o traseră în sus. Spre uimirea ei, când salvatorul o aşeză pe un pat etajat şi începu să-i dezlege mâinile şi picioarele, constată că nu se aflase într-o ladă. O parte din podeaua cămăruţei constituia capacul celulei de dedesubt.

Giff o propti în şezut şi o prinse de mâini.

— Cum naiba ai ajuns aici?

— Te rog, Sir Giffard, mă bucur foarte mult să te văd, dar dacă nu vine găleata…

Se duse până la intrare şi zise:

— Mulţam, Jake, închide uşa şi nu uita, niciun cuvânt! apoi se întoarse cu atât de aşteptata găleată, în timp ce lumina se micşora şi mai mult.

— Doamne, murmură ea, aproape plângând de durere şi de enervare că nu se putea ridica. Nu cred că pot.

Vocea lui era blândă, aproape tandră.

— Lasă-mă să te ajut.

Nu avea de ales, deoarece mâinile o dureau de la atâta bătut în pereţi, iar picioarele parcă-i erau înţepate de sute de ace când încercă să se sprijine pe ele.

Ceea ce a urmat a fost stânjenitor, însă tot ce conta era să se uşureze. Prin urmare, scrâşni din dinţi, îi primi ajutorul şi, în cele din urmă, izbucni în lacrimi de parcă ar fi scăpat de o povară imensă.

Pe tăcute, o ajută să-şi aranjeze hainele. În acele clipe, Sidony îşi dădu seama că lumina slabă intra în cameră printr-o deschizătură rotundă, largă de un picior, de deasupra unei mese înguste din colţ, cu un oblon prins în balamale dat la perete.

O susţinu până la pat, apoi se aplecă să-i maseze glezna dreaptă. Avea mâinile calde, însă privirea îi era neînduplecată.

— Hugo şi Rob cred că eşti ostatica lui Fife.

— Păi am fost pe-aproape. Amintindu-şi de deschizătura din perete şi remarcând o alta, închisă cu oblon, deasupra spălătorului din partea opusă, întrebă: Putem vorbi aici fără ocolişuri, sau ne poate auzi careva?

Îi urmări privirea şi o linişti:

— Nu prin hublourile astea, pentru că dau înspre apă. Cineva poate să se culce pe acoperişul cabinei şi să se lase să atârne către deschizătură, dar ceilalţi l-ar vedea. Aşa că spune-mi cum ai ajuns aici.

Fata îi povesti tot ce ştia şi constată cu surprindere că el aflase deja de capturarea ei de către de Gredin.

— Dar le-a zis oamenilor lui să-i dea de ştire lui Fife. El mi-a spus că o să fiu interogată de conte. Cât despre modul în care am ajuns aici, continuă ea, n-am nicio idee. M-a obligat să beau o chestie îngrozitoare care m-a adormit, iar când m-am trezit eram într-un grajd în portul Leith, din câte mi-am dat seama. În momentul în care mi-a mai dat din băutura aceea am fost sigură că avea să mă urce pe corabia lui Fife. Nu ştiu cum am nimerit pe a dumitale.

— Asta *este* corabia lui Fife, o corectă el uimind-o, pe un ton iarăşi mânios.

— Păi atunci cum ai aflat că eram aici? vru ea să ştie.

Giff se strâmbă, gândindu-se cât de uşor ar fi putut fata să ajungă în mâinile lui Fife dacă el n-ar fi vorbit cu Maxwell despre găsirea altei corăbii sau dacă n-ar fi profitat de ocazie atunci când i se ivise. Îl scotea din fire faptul că nechibzuinţa ei şi nechibzuinţa celor care prea adesea n-o băgau în seamă şi o lăsau să facă după cum o tăia capul o aduseseră într-o situaţie atât de primejdioasă, însă gândul că stătuse ghemuită sub podea cât timp el băuse cu Maxwell îl făcu să se cutremure. Dacă s-ar fi sufocat? Dacă băutura lui de Gredin ar fi otrăvit-o?

Dacă n-ar fi arătat atât de fragilă, atât de sinceră şi de uluită în acel moment, i-ar fi plăcut s-o scuture, s-o îmbrăţişeze ori s-o pună pe genunchi. Fără îndoială, trebuia să-i explice limpede că nu-l putea învârti pe după deget atât de uşor.

Toate aceste gânduri i-au trecut rapid prin minte înainte să rostească pe un ton mohorât:

— Adevărul e că nu ştiam că te afli pe corabia asta şi, la fel de bine, aş fi putut lua alt vas. Dacă aş fi făcut-o, acum

ai fi împreună cu Fife în loc să ai de-a face cu mine. Ai habar ce voia de la tine?

Sidony, nedumerită de solemnitatea din glasul lui, răspunse:

— De Gredin i-a trimis un mesaj prin care îl informa că acum îi poate face pe duşmanii lui Fife să-i spună tot ce vrea să ştie. Dacă se referea la dumneata şi la ceilalţi, probabil s-o fi gândit că le veţi dezvălui unde este comoara.

Lumina slabă făcea ca pupilele să-i pară imense. Îşi pierduse boneta, avea o vânătaie pe obraz şi părul îi era încâlcit; totuşi, simpla apropiere avu darul de a înfierbânta trupul lui Giff. Faptul că îl putea afecta atât de uşor în asemenea condiţii îl enervă şi mai mult, îmboldindu-l să reziste farmecelor ei, măcar pentru a o lămuri cât de neroadă fusese când se aruncase în faţa primejdiei.

— N-ai avut deloc minte să te îndepărtezi atât de mult de oraş, o mustră el, darmite să pleci de capul tău călare, ba mai lăsând-o singură şi pe Ealga!

— Dar n-a fost aşa! Aveam cu mine doi oameni, iar ea a păstrat patru s-o păzească.

— Doi? Câţi oşteni avea de Gredin?

Îl privi de parcă propria fire începea să dea în clocot, însă vocea îi rămase la fel de potolită ca de obicei.

— Nu i-am numărat. A trimis doi să-i raporteze lui Fife, a ţinut patru pe lângă el şi i-a trimis pe ceilalţi să-i ajute pe oştenii care scotoceau prin carele contesei.

— Şi ce presupui că li s-a întâmplat celor doi oameni ai tăi?

Sidony simţi un frison şi rosti abia auzit:

— Nu… nu ştiu. Nu aveau nicio şansă să se lupte, întrucât eram copleşiţi ca număr. S-au întors la cortegiul Isabellei cu soldaţii lui de Gredin. Sigur, nu le-ar fi făcut niciun rău, mai ales că acolo erau şi oamenii lui Hugo.

Expresia lui se îmblânzise, dar se înăspri iarăşi la ultima frază. Când fata se opri, se aplecă asupra ei şi începu s-o certe exact aşa cum ar fi procedat Hugo dacă ar fi fost acolo.

Lui Sidony îi părea rău doar că salvatorul ei nu-i mai masa gleznele. Le simţea din nou, însă masajul îi făcea bine, şi nu voia să se încheie atât de curând.

Tot mai iritată, îşi dădu seama că Giff era la fel ca Hugo şi surorile ei, convins că o putea dojeni ori de câte ori făcea vreun lucru cu care el nu era de acord.

Sătulă, întrerupse fără ezitare potopul de reproşuri:

— Am înţeles bine ce-ai spus? Ai furat corabia?

— Da, şi ăsta a fost norocul tău, replică el şi dădu să-şi continue mustrarea.

Ea nu mai avu însă răbdare, întrucât alte probleme erau mult mai importante. Aşadar, îl întrerupse din nou.

— Ce ai de gând să faci cu mine?

— Ştiu perfect ce-ar trebui să fac cu tine, mormăi el. Dar o să…

Când se opri, arătând mai posomorât şi mai dezamăgit ca oricând, Sidony i se adresă:

— Nu mă poţi duce înapoi, pentru că Fife este, probabil, pe urmele dumitale. Prin urmare, cât va dura până să ajungem acolo unde mergem?

— Cam opt ceasuri, aş zice, răspunse el laconic.

— Doamne, nu-mi dădusem seama că suntem de atâta vreme pe drum! Unde ne aflăm?

— Pe lângă gura estuarului de la apus de insula May, presupun.

— Atunci trebuie să fii scrântit! Doar nu vrei să mă laşi la ţărm pe pământurile lui Fife?

— Mă gândeam la St. Andrews. Acolo este un golf bun, şi…

— Dar St. Andrews e tot în ţinutul lui Fife, protestă ea.

— Să mă ferească Domnul de femeile educate, mârâi el. Chiar şi aşa, acolo te-ai afla sub ocrotirea episcopului de St. Andrews. El o să se îngrijească să ai toată protecţia de care e nevoie ca să ajungi la Edinburgh în siguranţă. Oricum, nu mă poţi însoţi. Adu-ţi aminte ce-a zis Lestalric: mai întâi trebuie să te măriţi cu mine.

— Nu cred că e adevărat.

— La naiba, fetiţo, eşti la bordul unei corăbii cu cincizeci

de bărbaţi chinuiţi de pofte. Ai vreo idee cum e viaţa pe un asemenea vas?

Sidony ridică din umeri.

— Nu poate fi prea diferită de aceea de la bordul oricărei galere. Am mai călătorit la viaţa mea, Sir Giffard.

— Sigur, până la insula Mull ca să-ţi vizitezi sora.

— Şi pe insula Eigg ca să asist la înscăunarea lui Donald ca al doilea Senior al Insulelor, rosti ea cu demnitate. Şi în alte locuri.

— Cât de mult ai stat pe corabie în oricare dintre călătorii?

— Nu are nicio însemnătate.

— Pun rămăşag că n-ai fost la bord nici măcar două zile.

— Isobel a fost, îşi aminti ea, dându-şi seama imediat că nu-i era de niciun ajutor.

— Dar Isobel s-a măritat cu Michael, corect?

Readusă în punctul pentru care ştia că trebuie să opună rezistenţă, Sidony replică:

— Dar dumneata nu vrei să te căsătoreşti mai mult decât vreau eu.

— Exact de asta te duc la St. Andrews.

Încruntată, fata schimbă subiectul discuţiei:

— N-am mâncat nimic de ieri de la prânz, aşa că, dacă ai terminat cu dojana, crezi că mi-ai putea găsi ceva de îmbucat?

Încuviinţă din cap, convins că de data aceasta câştigase.

— O să-ţi găsesc ceva, fii fără grijă, dar stai aici. Nu vreau să te plimbi prin faţa tuturor bărbaţilor ăstora. Ar trebui să te bucuri că te voi preda episcopului, adăugă el, măcar şi pentru că o să-ţi facă rost de alte haine. Te vei fi săturat de rochia asta de călărie până ajungem la Girnigoe, te asigur!

După ce gonise cu toată viteza până la portul Leith, Fife se opri pe prundiş şi se holbă la locul unde fusese acostată *Serpent Royal.* Fusese mânios încă de când aflase veştile cumplite ale dispariţiei corăbiei, însă furia pe care o simţea acum îl lăsase fără cuvinte.

Alături de el, de Gredin privea în tăcere.

Uitându-se la el cu dezgust, Fife se asigură că paznicii erau destul de departe cât să nu audă, apoi spuse:

— Mi-aş dori să am încredere în tine. Dar după trădarea de anul trecut de la Hawthornden şi fuga ta cu Orkney…

Când se opri, de Gredin luă cuvântul.

— Într-adevăr, m-am făcut vinovat de un act de teribilă nesupunere când aţi dorit să-l ucideţi pe Lestalric, milord. Dar, aşa cum v-am explicat înainte de a mă reprimi cu mărinimie în slujba Domniei Voastre, m-am purtat astfel deoarece îngăduiserăţi urii personale să vă umbrească înţelepciunea obişnuită.

Fife mârâi. Nu era de aceeaşi părere, însă nu aveau timp să reia discuţia despre acea poveste veche.

— Şi care a fost motivul pentru care ai fugit la miazănoapte cu Henry Sinclair?

— Fără îndoială, o greşeală, dar iertaţi-mă că v-o spun, mă temeam că voiaţi să mă vedeţi mort pentru faptele de nesupunere şi credeam că o să fiu în siguranţă la Girnigoe. Mai sperasem şi să găsesc prilejul de a cerceta insulele Orkney.

— Unde zici că n-ai găsit nimic.

— Aşa cum spuneam, am văzut numai locul unde Henry are de gând să-şi ridice castelul. Însă Henry şi Lestalric sunt numai doi dintre cei care trebuie să ştie unde e comoara.

— Corect.

— Încă mai credeţi că ar fi trebuit să-l ucideţi pe Lestalric, dar nu numai că aţi fi stârnit mânia Regelui, riscând ca el să nu se mai supună, ca de obicei, voinţei Domniei Voastre, ci i-aţi fi înfuriat şi pe prietenii lui Lestalric. Clanurile Sinclair şi Douglas sunt printre cele mai puternice din Scoţia, milord.

— Clanul Stewart deţine tronul şi, prin urmare, este *cel mai puternic.*

— Amândoi cunoaştem adevărul, ripostă de Gredin fără menajamente. Numele Stewart nu se bucură încă de respect, iar dacă nobilii se ridică împotriva Domniei

Voastre, Parlamentul vi se va opune şi el. Sunteţi foarte priceput la politică, milord, deci sunteţi pe deplin conştient de ceea ce se va întâmpla. La fel, stăpânii mei vă înţeleg situaţia grea.

— Stăpânii? Papa e un singur om, spuse Fife privindu-l cu ochii mijiţi.

De Gredin ridică din umeri.

— Întocmai, milord, şi de aceea rareori am prilejul să discut cu Sfinţia Sa. Este însă înconjurat de dregători şi sfetnici asemenea Maiestăţii Sale regele. În mod obişnuit, secretarul Sfinţiei Sale şi alţii au grijă ca edictele să fie aduse la îndeplinire, şi tot ei le comunică celorlalţi, chiar şi mie, dorinţele pontifului.

— Înţeleg.

— N-am nicio îndoială, rosti cavalerul, privind iarăşi spre apă. Ca să revenim la dilema de acum, milord, MacLennan e de admirat, nu-i aşa?

— De *admirat?*

— Păi da, căci, deşi n-o putem dovedi încă, precis el a fost în spatele acestei realizări. Iar dacă nu poţi obţine victoria pe cale directă, e folositor să-i pui beţe în roate duşmanului. Luându-vă corabia nou-nouţă, tocmai asta a făcut.

— Nu sunt de aceeaşi părere, zise Fife, străduindu-se să-şi înăbuşe un alt val de mânie şi întrebându-se dacă de Gredin se exprimase astfel doar pentru a-l provoca. Întrucât îl reprezint pe Maiestatea Sa în toate cele, furându-mi corabia, MacLennan a atacat Coroana. De asta îl voi spânzura.

— Cu siguranţă. Dar mai întâi trebuie să-l prindem, nu?

— Mai întâi trebuie să găsesc altă corabie, îl corectă Fife morocănos. Trebuie să văd care dintre nobilii de pe coastă are un vas potrivit.

— Dar ca să aflăm unde se duce trebuie să plecăm îndată, milord. Amândoi credem că neamul Sinclair mută o parte din comoară, însă MacLennan n-ar fi putut-o urca pe vas în port fără să atragă atenţia. Chiar şi slugoii aceia idioţi ai Domniei Voastre ar fi băgat de seamă dacă ar fi

dus *The Serpent* la chei.

— Da, trebuia să găsească alt loc de încărcare, dar acum nu am nicio corabie cu care să plec pe urmele lui şi nu cunosc nici coasta. Ai idee unde ar fi putut să urce comoara pe vas?

— N-are nicio însemnătate, spuse cavalerul. Fără îndoială, acum e deja departe, cu încărcătură cu tot. Olandezul ne-a dezvăluit însă că MacLennan are de gând să se îndrepte spre miazănoapte, şi totuşi avem o corabie. De fapt, avem două drakkaruri rapide chiar aici, în port.

capitolul 14

În clipa în care Giff părăsi cabina, Sidony îşi aminti cum îşi concentrase gândurile asupra lui în ziua precedentă pentru a nu auzi din gura lui de Gredin lista caznelor cumplite pe care le-ar fi putut folosi Fife împotriva ei. Imaginea lui Giff îi alinase temerile. În acel moment, închipuindu-și-l cum avea să o predea unui episcop sever care, oricum ar fi fost, se afla sub stăpânirea lui Fife, îi venea să-l scuture pentru a-l aduce cu picioarele pe pământ.

Ideea de a scutura un bărbat mai înalt cu un picior şi mai greu cu multe livre o făcu să zâmbească. Apoi, când încercă să se ridice iarăşi în picioare, se întrebă cum putea un bărbat să-i stârnească atâtea sentimente contradictorii. Majoritatea oamenilor pe care-i cunoştea păreau destul de simpli, însă cu Giff MacLennan nu ştia niciodată la ce să se aştepte.

Nu i se păruse nimic în neregulă cu plimbarea ei prin pădurea abaţiei până când nu pomenise de Hugo. Chiar şi atunci, avusese doar un aer amuzat.

O şi sărutase, de trei ori. Primul sărut i-l furase, pe celelalte…

— Zău aşa, omul ăsta e hoţ din născare! Acum stătea în picioare şi se simţea bine, cu excepţia uşoarei ameţeli

provocate de mişcarea corăbiei care se asocia sentimentului persistent de izolare în cabina slab luminată şi lipsei unui punct de sprijin.

Doar nu avea de gând s-o lase să mănânce singură acolo.

Împleticindu-se până la uşă, o deschise şi ieşi afară.

Postul cârmaciului era la dreapta, iar vâslaşii, câte doi, trăgeau ritmic de rame deşi vasul avea o pânză umflată de vânt mai mare decât tot ce văzuse ea până atunci. În Insule, o galeră care transporta marfă se numea *birlinn,* dar aceasta era deosebită. Nu numai că *The Serpent* era mai lungă şi mai lată la pupa, dar copastiile erau în trepte, mai înalte la etravă şi la pupa decât majoritatea corăbiilor – şi, în plus, avea două cabine.

Cerul părea ameninţător, tot mai întunecat sub straturile de nori în mişcare. Aerul era rece şi umed, însă mult mai plăcut decât cel din cabina înghesuită.

Observă că erau în cea mai îngustă parte a braţului şi, zărind o insulă în faţă, îşi dădu seama, luându-se după stâncile înalte şi vechea mănăstire de piatră din vârful lor, că era insula May. În acel moment intrau în partea dinspre mare a estuarului.

Îl văzu pe Giff îndreptându-se spre ea pe culoarul central, alergând peste băncile vâslaşilor către pupa, aşa că închise uşa în spatele ei şi se pregăti să-l înfrunte.

Expresia lui era aproape la fel de ameninţătoare ca vremea, căci ochii îi erau furtunoşi, cu irisurile negre ca tăciunele. Se proţăpi în faţa ei răstindu-se:

— Ţi-am spus să stai înăuntru.

— Nu vreau, ripostă ea, uitându-se în zare cu un sentiment amestecat de stupefacţie şi uimire: reuşise din nou să spună întocmai ce gândea. Am stat prea mult închisă şi am nevoie să respir. Niciun bărbat de pe corabia asta n-o să-mi facă rău dacă nu… Se opri, apoi îl privi în ochi. Te temi că nu-i pot stăpâni, Sir Giffard?

— Nu, fetiţo, nu mă tem de asta, mormăi Giff. Mina ei serioasă din clipa când îi pusese întrebarea îi stârnise simţul umorului, însă şi-l reprimă, nevrând să-i lase

impresia că râdea de ea. Fără îndoială, oferea o privelişte pe cinste. Rochia verde de călărie era şifonată şi mânjită de praf. Şi pe faţă avea dungi de praf, unele fiind, în opinia lui Giff, lăsate de curgerea lacrimilor. Numai pentru asta şi ţinea morţiş să-l oblige pe de Gredin să dea seamă.

— Dacă vrei neapărat să stai afară, hai pe banca de acolo, zise el indicându-i colţul de la pupa aflat vizavi de postul cârmaciului. Dar să nu-ţi închipui că mă poţi îndupleca mereu la fel de uşor. Adu-ţi aminte că eu sunt stăpânul acestei corăbii, iar stăpânul are putere de viaţă şi de moarte asupra tuturor celor de la bord. Nu voi îngădui nesupunerea din partea ta mai mult decât din partea oricărui membru al echipajului.

— Nu cred că sunt nesupusă. Doar că mi-e foame.

— Păi, am plăcinte şi carne sărată, aşa că hai încoace să te aşezi.

Aruncă o privire spre oamenii săi. În pofida vântului puternic, îi pusese câte doi la o vâslă, ca să ajungă în larg cât mai repede cu putinţă. Atunci, vâslaşii puteau lăsa munca în seama velei. Cei care nu trăgeau la rame îşi aşteptau rândul odihnindu-se în spaţiile dintre bănci, pe care le numeau „cămăruţele“ lor, ori străbăteau puntea ca să-şi întindă picioarele amorţite sau ca să îndeplinească tot felul de corvezi, cum ar fi desfacerea odgoanelor vechi şi amestecarea sforii cu catran pentru a călăfătui încheieturile navei.

Doi stăteau de vorbă aproape de castelul de la prova, iar Hob Grant era cocoţat deasupra, ţinându-se de etravă şi pataraţină, scrutând orizontul. Nimeni nu se uita în direcţia lui Giff, dar el ştia că toţi îl văzuseră venind cu Sidony.

Maxwell, care ţinea cârma, urmărea atent întinderea învolburată.

— Unde-i Jake? se interesă Giff.

Maxwell arătă înspre etravă, iar Giff îl zări pe puşti îngenuncheat în „cămăruţa“ vâslaşilor de la tribord, aproape de interval, cu bărbia sprijinită pe braţe. Marinarii păreau mulţumiţi de prezenţa lui, însă Jake n-ar fi băgat de

seamă nici dacă ar fi fost altfel, deoarece se holba la Sidony. Simţind privirea lui Giff, se uită la acesta şi faţa i se înroşi ca para focului.

Giff îl chemă făcându-i semn cu degetul.

Cu o reţinere vizibilă, Jake urcă pe pasarelă şi, sincronizându-şi paşii cu balansul navei, îşi croi drum către ei.

— Băiatului ăstuia trebuie să-i mulţumeşti pentru eliberare, milady, îi şopti Giff fetei. S-a temut că eşti un soi de lighioană.

— Trebuie să-l fi speriat de moarte, dar sunt bucuroasă că m-a auzit cineva.

— Poţi să-i mulţumeşti şi pentru găleată, chicoti Giff.

Sidony roşi, însă replică hotărâtă:

— Râzi cât pofteşti, Sir Giffard. Dacă el este Jake cu Găleata, îi sunt încă şi mai recunoscătoare.

— Jake, aceasta este Lady Sidony Macleod, făcu Giff prezentările când băiatul ajunse în dreptul lor.

Scoţându-şi vijelios pălăria şi făcând o plecăciune stângace, Jake nu-şi mai putu stăpâni nerăbdarea:

— Cum aţi ajuns în cotlonul acela, milady?

— Un om rău m-a vârât acolo, surâse ea. Sir Giffard îmi spune că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai auzit bătăile în perete.

— Le-am auzit, şi m-au trecut toate apele de spaimă! Mi-am zis c-or fi venit lighioanele să ne ia pe toţi. Da’ n-aveţi un pieptăn la Domnia Voastră, milady?

Îşi atinse părul cu mâna, se uită la fustă şi apoi la Giff, arătând în mod clar că până în acea clipă nu se gândise defel la înfăţişarea ei.

— Vai de mine! Cât de groaznic arăt?

— N-am mai văzut aşa ceva, milady, rosti Jake fără ezitare. Şi mai aveţi şi ditamai vânătaia pe obraz. Pe asta cum aţi căpătat-o?

— Acelaşi om rău m-a lovit, răspunse ea aruncându-i o privire lui Giff.

Acesta ghicise deja că vânătaia era opera lui de Gredin, reprezentând încă un motiv pentru a-şi regla socotelile

fără milă. Simţi nevoia să o consoleze:

— Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, fetiţo, deşi eşti prima femeie din câte am întâlnit căreia nu-i pasă cum arată.

Sidony se strâmbă.

— Ba nu, protestă Jake. Ar arăta mult mai bine cu părul pieptănat şi cu dungile alea de noroi spălate de pe faţă. E un lighenaş în cabina stăpânului, milady, şi dacă n-aveţi un pieptăn, vi-l pot da pe al meu.

— Mulţumesc, Jake, zâmbi ea fermecător. Eşti foarte amabil.

Giff puse o mână pe umărul băiatului şi-l strânse.

— Şi eu trebuie să te laud pentru auzul tău ascuţit, Jake. Ţi-ai plătit datoria cu vârf şi îndesat.

Ochii lui Jake se măriră.

— Nu mai trebuie să vă dau banii înapoi?

— Ne-ai fost de mare ajutor amândurora, spuse Giff, după care adăugă pe un ton foarte serios: Dar să nu te mai prind că furi vreodată, că n-o să mai fii pus doar la plată. O să primeşti şi o chelfăneală de s-o ţii minte. Ai priceput?

— Cum să nu, şi tata mi-a zis să nu mai dau de necaz că o să mă altoiască. N-o să mai iau niciodată ce nu-i al meu.

Scotoci în haină şi în cele din urmă dibui un pieptene rupt, făcut din os, pe care i-l înmâna lui Sidony cu încă o plecăciune stângace.

— Nu e nevoie… începu Giff.

— Mulţumesc, Jake, interveni fata, acceptând pieptenele cu un nou zâmbet. Nu am decât hainele de pe mine, aşa că-ţi rămân datoare de două ori.

— N-aveţi pentru ce, milady, zise băiatul. Apoi, uitându-se la Giff, ceru lămuriri: Juraţi că nu trebuie să vă dau înapoi şilingul ăla dat din neghiobie?

— Vrei să spui că sunt neghiob?

— Nu sunt atât de prost, dar să-i daţi plăcintarului un şiling întreg *a fost* o mare prostie.

O mână caldă şi delicată pusă pe braţul lui Giff reduse comentariile acestuia la o simplă propoziţie:

— Jur, Jake. Apoi se întoarse către Sidony: Voiam doar

să spun că, întrucât oamenii lui Fife au urcat la bord cel puţin o parte dintre lucrurile lui personale, am putea găsi un pieptene sau o perie.

Fata îşi ridică mândră fruntea.

— N-aş lăsa ca pieptenele ori peria individului ăluia să mă atingă. Pieptenele lui Jake va fi foarte bun.

Giff i se adresă puştiului ce radia de bucurie.

— Acum eşti liber, Jake. Nu-i enerva pe vâslaşi şi spune-le oamenilor care se ocupă de velă că au învergat-o prea strâns şi trebuie să-i dea drumul puţin.

— Aşa o să fac, Domnia Voastră, promise Jake rânjind şi dând fuga să îndeplinească ordinele.

— Cum poate fugi pe o scândură aşa de îngustă? întrebă Sidony. Eu abia mă pot ţine pe picioare dacă nu am de ce să mă sprijin.

— Jake şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii pe corăbii, îi explică Giff, urmărind cum un marinar de la catarg îi făcea semne altuia cerându-i o mână de ajutor pentru a mări curbura velei. Aş pune rămăşag că-i vine mai greu să-şi păstreze echilibrul pe uscat. Te înveţi cu mişcarea, fetiţo. Asta dacă ar trebui să rămâi la bord destul de mult, se corectă el.

Fără a răspunde, ea încercă să-şi aranjeze fusta. După câteva clipe rosti într-o doară:

— Cum o să ştii unde ne aflăm după ce lăsăm estuarul în urmă?

— Ţi-e teamă c-o să ne rătăcim? zâmbi el.

Expresia ei îşi păstră seriozitatea.

— Nu, sigur că nu. Ţi-am spus, am mai navigat, şi cu toate că în cea mai mare parte a Insulelor poţi să vezi de pe vas fie o insulă, fie ţărmul, s-a întâmplat să nu se mai zărească nimic, mai ales când era o ceaţă deasă. Dar am ajuns întotdeauna în siguranţă la destinaţie. Mă întrebam numai cum fac marinarii.

Forţându-se să reflecteze pentru prima dată după mulţi ani la modul în care înfăptuia nişte lucruri care i se păreau instinctive, Giff spuse:

— Folosim o busolă, bineînţeles, dar observăm şi

culoarea cerului şi felul cum se mişcă soarele, luna ori stelele. Când putem zări linia ţărmului, consemnăm punctele pe care le recunoaştem. Mai folosim şi clepsidra ca să ţinem socoteala ceasurilor. Aşa putem calcula distanţa. În plus, înveţi să înţelegi şi mişcările apei.

Sidony îşi dusese o mână la păr, încercând să-l aranjeze, dar se opri să-l privească.

— Păi ce poţi să afli uitându-te la mişcările apei, în afară de starea ei, liniştită sau agitată?

— Un marinar bun observă multe lucruri. De pildă, în cea mai mare parte a timpului, valurile se îndreaptă toate în aceeaşi direcţie. Un marinar se poate orienta după ele atâta vreme cât e foarte atent la schimbările pe care le suferă. Cu cât eşti mai aproape de ţărm, cu atât e mai probabil să întâlneşti curenţi potrivnici şi chiar unii care se opun fluxului. Lucrurile de felul ăsta te previn din timp asupra necazurilor de care poţi să dai.

— Sunt încredinţată că aproape de mal sunt multe primejdii ascunse de valuri.

— E drept, şi ca să se ferească, majoritatea căpitanilor au un carnet în care trec amănuntele pe care le-au aflat din experienţă ori de la alţii despre fiecare milă a liniei de coastă. Notează reperele şi măsoară timpul, distanţa, nivelurile mareelor, direcţia şi adâncimea, ca să pomenesc doar câteva.

— Ai şi dumneata un asemenea carnet?

— Am pe corabia mea, iar Maxwell are unul pentru ruta noastră, deoarece Fife voia să călătorească pe acelaşi drum. Pot citi apele foarte bine, fetiţo, adăugă el pentru a o linişti. Vezi dumneata, am navigat toată tinereţea nu doar pe marea şi strâmtorile de lângă Kintail, dar şi prin golfuri şi fiorduri, unde vântul şi mareea sunt deosebit de înşelătoare. N-am nicio îndoială că ai fost pe Loch Houm, la miazăzi de Glenelg.

— Sigur.

— Ravena lui cu pereţi abrupţi face ca vântul să se năpustească vijelios în toate direcţiile. Pe cuvântul meu, acolo vântul poate sufla tare din spate acum şi din lateral

sau din faţă peste o clipă. La Dunclathy mergeam cu bărcile de pescuit pe Loch Eam, care e cam la fel. Vâslele ajută, dar un căpitan bun învaţă să se aştepte la schimbări bruşte şi să citească valurile când îşi modifică aspectul. Priceperea asta e de folos mai ales pe timp de ceaţă, când poţi să urmezi valurile şi să ajungi lin pe nisip ori pe prundiş fără să te izbeşti de stânci.

Pe când îl asculta, Sidony se uitase în câteva rânduri spre vâslaşi, jucându-se cu fusta ori cu părul, şi Giff îşi dădu seama că, din cauza remarcilor inocente ale lui Jake, conştientizarea propriului aspect o distrăgea de la conversaţie.

— Probabil că vrei să mergi înăuntru, fetiţo, rosti el cu blândeţe. De ce nu zici aşa? Doamne, ai început să tremuri!

Roşi, îi susţinu privirea şi murmură abătută:

— Nu voiam să-ţi dau satisfacţia de a-mi spune că ar fi trebuit să te ascult încă din prima clipă.

Giff chicoti, dar se ridică şi-i oferi mâna sa. Când Sidony i-o luă, constată cât de bine se potrivea într-a lui.

— O să vin cu tine, zise el. Hai să vedem ce ne-a lăsat Domnia Sa Fife în ceea ce priveşte pieptenii, hainele şi restul lucrurilor.

Sidony făcu tot ce putu pentru a-şi descâlci părul cu pieptenele rupt al lui Jake, în timp ce Giff scotoci prin cotloanele şi cuierele cu lucrurile lui Fife pe care oamenii acestuia le depozitaseră în cabina comandantului. Scoase câteva cămăşi de pânză fină care aveau să le mărească semnificativ garderoba, un pieptene de argint şi o perie – pe care fata le respinse dispreţuitor –, o perie de haine, două pieptare negre, din care unul tivit cu dantelă argintie, patru perechi de pantaloni bufanţi de mătase neagră şi o pereche de cizme prea mici pentru el şi mult prea mari pentru ea care i s-ar fi putut potrivi de minune lui Maxwell.

— Nu vreau să-i port hainele, bombăni ea.

— Nu ai nevoie. Până la apus o să fii deja la căldură, în

palatul episcopului. Totuşi, în cufărul ăsta am găsit o mantie groasă de lână care-ţi va fi de mare folos dacă se face prea frig.

— Nu vreau…

— Ştii ceva, fetiţo, un pieptene e una. Dar dacă-ţi închipui c-o să te las să îngheţi de mândrie în loc să-ţi fie cald şi bine, mai gândeşte-te.

Remarcând că Giff lăsase uşa deschisă, astfel încât se izbea de perete la fiecare balans al navei, Sidony se duse s-o închidă.

— Las-o aşa, îi spuse el. Am stârnit şi aşa destule bârfe. În afară de Jake, taică-său şi încă unul, toţi sunt oameni de-ai lui Sinclair, însă nu m-ar mira să aflu că până şi unii dintre ei bănuiesc că te-am strecurat cumva la bord.

— Dar cum s-ar fi putut?

— E de ajuns că am faima de a mă călăuzi după toane şi de a înfăptui ceea ce e cu neputinţă de înfăptuit. Prin urmare, cât vei rămâne pe vas n-are rost să le dăm impresia că am face vreun lucru necuvenit.

Sidony lăsă uşa în pace şi încercă să-i ignore bătăile pe măsură ce nava urca şi cobora pe valuri. Nu putea face nimic în privinţa fustei, corsajului sau tunicii de călărie, iar părul şi-l netezise pe cât posibil în lipsa unui văl ori a unei plase, însă măcar îşi putea spăla chipul şi mâinile, ba chiar şi restul corpului dacă Giff părăsea cabina.

— Jake pomenea un lighenaş, Sir Giffard. Este pe undeva nişte apă în afară de aceea pentru băut, poate chiar şi un prosop?

— Ia câtă apă vrei. Mai putem lua de la St. Andrews dacă avem nevoie. Cât despre prosop şi poate şi nişte săpun… Le găsi pe ambele în dulăpiorul fixat pe peretele opus paturilor suprapuse, chiar lângă trapa ascunzătorii unde fusese ea închisă. Acum trebuie să mă duc să stau de vorbă cu căpitanul Maxwell, continuă el, explicându-i că, deşi Maxwell fusese omul lui Fife pe *Serpent,* acceptase să rămână cu el şi să le împărtăşească bogatele sale cunoştinţe despre corabie şi despre apele de coastă.

— Ai încredere în el? întrebă Sidony când Giff ajunsese

în prag.

— Cred că da, răspunse acesta după o clipă de reflecţie. Pare să-i pese mai mult de corabie decât de loialitatea pe care i-ar datora-o lui Fife. Până la urmă s-ar putea să mă trădeze, dar am nevoie de ştiinţa şi priceperea lui, şi am îndoieli că şi-ar pune în primejdie băiatul.

Tânăra încuviinţă din cap, înţelegând că nici căpitanului, nici fiului acestuia nu le-ar fi fost prea bine dacă ar fi ajuns pe mâna lui Fife după ce îngăduiseră ca Giff să fure corabia. Înţelegea la fel de bine şi dificultatea lui Giff, precum şi faptul că bărbaţii de soiul acesta erau călăuziţi mai curând de eficacitate decât de compasiune.

Era însă cert că racolarea căpitanului lui Fife, pe lângă sustragerea corăbiei, avea să-l înfurie şi mai mult pe conte şi să-i mărească setea de răzbunare. Bănuia că gândul respectiv îl entuziasma pe cel care înfăptuise o asemenea izbândă. Totuşi, se întreba dacă sentimentele nu-i întunecau judecata în privinţa încrederii pe care i-o putea acorda căpitanului Maxwell. Cu aceste gânduri în minte, se apucă iarăşi să se aranjeze.

În ciuda furiei simţite de Fife pentru pierderea corăbiei, un instinct primitiv şi nişte amintiri neplăcute îşi croiră loc în mintea lui când de Gredin declară că avea două nave în port.

— Ce vrei să spui prin *două drakkaruri?* întrebă contele. Întâi mi-ai făgăduit o flotilă de vase papale bine înarmate. Apoi mi-ai făgăduit şase sau mai multe, nu două!

— Sunt doar primele, răspunse calm de Gredin. Iuţeala lor este tocmai motivul pentru care sunt deja aici. Celelalte trebuie să sosească în scurt timp, dar important e că le avem pe astea, întrucât putem porni de îndată după *Serpent.* Poate că dacă ne grăbim vom ajunge înaintea lor şi-i vom aştepta la loc ferit.

— Îţi închipui c-o să mă sui acum într-o bărcuţă nenorocită şi o să plec cu tine? se răsti Fife, dorindu-şi să aibă o flotă proprie. Ca să fiu cinstit, n-am destulă încredere în tine ca să fac aşa ceva, oricât de mult mi-aş

dori să-l prind pe MacLennan.

— Nici nu m-aş aştepta, milord. Doriţi, fără îndoială, să vă însoţească nişte oameni pe care să vă puteţi bizui. Aveţi destulă vreme să vă strângeţi lucrurile şi să vă adunaţi marinarii. Eu o să dau poruncă astfel încât drakkarurile să fie pregătite de drum şi voi lăsa vorbă ca restul să ne urmeze.

— Ai grijă să nu spui prea multe, îl preveni Fife. Oamenii de la bord nu trebuie să afle nimic despre ţelul nostru. Trebuie doar să îndeplinească poruncile.

— O să se supună, îl asigură cavalerul. Oricum, nu ştim precis ce transportă MacLennan, însă oricare ar fi obiectul acela, n-au avut timp să-l mute de la Roslin după călătoria Isabellei la Edinburgh, deci trebuie s-o fi făcut mai devreme.

— Cu siguranţă, întări contele. Ar fi trebuit să cercetăm fiecare car cu lână din Scoţia, deşi nu ştiu cum au izbutit o asemenea ispravă în această perioadă din an. Şi am cercetat fiecare car ori căruţă care a plecat de la castelul Roslin.

— Aşa am crezut.

— Pe naiba! se răţoi Fife. Cauţi o comoară imensă, una pe care tu însuţi ai zis că încape pe câteva corăbii. Dacă, aşa cum presupunem, Sinclairii au ascuns-o în castelul Roslin sau în defileu, ar dura mult şi ar fi nevoie de câteva drumuri pentru a o muta în întregime.

— Asta înseamnă doar că, indiferent ce transportă ei acum, e numai o parte din comoară. Nu avem habar când, sau chiar dacă au mutat restul. Waldron era sigur, totuşi, că o făcuseră, şi e limpede că acum cară ceva. Dacă-i urmărim, am putea afla mult mai multe.

— Ştim că au ascuns ceva anul trecut, şi am fost aproape să dibuim locul, spuse Fife, enervându-se când îşi aminti din cauza cui dăduseră greş.

— E adevărat, recunoscu de Gredin fără pic de remuşcare. Dar atunci, ca şi acum, nu aveam decât credinţa dumitale că marfa pe care o păzeau făcea parte din comoară.

Convins, mulţumită informatorilor săi, că lucrul căutat era, din perspectiva Scoţiei, cel mai preţios element din tezaurul Templierilor, însă nevoind să i se confeseze lui de Gredin, contele ridică din umeri.

— Dacă nu face parte din comoară, de ce l-au ţinut până acum atât de aproape de casă şi de ce s-au purtat în felul ăsta?

— O să-i întrebăm când o să-i prindem, milord. Nu trebuie să trecem cu vederea că o flamură regală înălţată pe nava noastră s-ar putea dovedi de folos la un moment dat.

Fife încuviinţă, nemulţumit de presupunerea cavalerului că avea să plece fără ezitare, dar hotărând că trebuia să-şi asume riscul. În caz contrar, de Gredin s-ar fi dus singur după MacLennan, o alternativă absolut de neacceptat. Prefera să chibzuiască pe îndelete, să analizeze posibilităţile şi riscurile înainte de a lua o decizie. De data aceasta însă nu avea timp, şi oricum nu avea de ales dacă voia să pună mâna pe Piatra Destinului şi să-şi recupereze splendida corabie.

Nu aduseseră vorba despre Lady Sidony, dar nici nu era nevoie. Dacă era la bordul navei *Serpent,* nu puteau face nimic pentru a-l împiedica pe MacLennan s-o găsească.

Din fericire, singurul ticălos pe care-l putea da în vileag era de Gredin.

Fife îşi zise că o asemenea acuzaţie l-ar fi putut ajuta ulterior mai bine decât orice altă uneltire. Se săturase de cavaler.

Deşi Giff mai fusese de numai două ori în oraşul St. Andrews, recunoscu fără ezitare conturul turlelor îngemănate ale catedralei şi palatul episcopului cocoţat pe promontoriul care mărginea golful la sud. Când se lăsă întunericul, luminile se aprinseră într-o aripă a palatului şi în portul de dedesubt.

Fetişcana tocmai ieşise, după ce dormise ori îşi făcuse de lucru în cabina micuţă timp de câteva ore. Văzând-o cum se pregătea să păşească pe pasarelă, îi ieşi înainte şi o

sfătui să se aşeze acolo unde stătuse mai devreme.

Privirea ei străpungătoare îi dădu de înţeles că folosise un ton mai dur decât s-ar fi cuvenit, însă nu-şi putea scoate din minte conversaţia pe care o purtase de curând cu Maxwell.

— Ştiu prea bine că i-aţi zis lui Jake să-şi ţină gura în ce-o priveşte pe fată şi felul cum aţi găsit-o, domnule, spusese Maxwell cu o grimasă. Un sfat bun, numai că unii dintre băieţi vorbesc despre asta între ei.

— Chiar aşa? Giff simţea cum se înfurie.

— Da, da' nu-i pot învinui, urmă Maxwell. Nici unuia nu-i dă prin cap că a ieşit dintr-o gaură din podea. Jake n-a zis la nimeni cum a fost, întrucât i-aţi poruncit din prima clipă să tacă mâlc.

— Asta a fost o greşeală, recunoscu Giff. Dar toţi trebuie să ştie că n-am fost cu ea. Dumneata şi Jake aţi dormit în cabina aceea azi-noapte. A zis băiatul ceva despre asta?

— Nu, că nu ştia ce-o să creadă oamenii, da' nu-i place cum vorbesc, aşa că m-am gândit să vă spun înainte să facă puştiul vreo boacănă. Oricum, o lăsaţi la ţărm aici, nu? Episcopul o să se îngrijească să ajungă teafără la neamurile dânsei.

Deşi acesta fusese planul lui, pe care i-l şi comunicase lui Maxwell, Giff înţepenise să-l audă din gura celuilalt. Privind în ochii măriţi ai fetei, se întrebă de ce, dintr-odată, i se părea o greşeală. Deocamdată nu avea niciun motiv să nu se încreadă în Maxwell, cel puţin în privinţa sorţii ei.

Fife era inamicul principal, şi cu toate că oraşul se afla pe domeniul acesteia, St. Andrews era capitala ecleziastică a Scoţiei. Bravii lui cetăţeni ascultau mai curând de Biserică decât de conte ori de Regele Scoţienilor. Chiar şi aşa însă, Fife era prea dibaci politiceşte ca să nu fi cultivat aliaţi puternici în zonă, printre care se număra poate şi episcopul. Dacă acesta îi pomenea de prezenţa ei la St. Andrews…

Sidony păşea în tăcere alături de el către banca pe care stătuseră mai devreme şi Giff putu vedea că se deprinsese

deja cu pasul marinăresc. Încă era nesigură pe picioare, dar bărbatul nu făcu nicio încercare să i se adreseze.

Nu era însă în largul lui, ba chiar se simţea vinovat într-o anumită măsură.

Când ajunseră la bancă, îi atinse delicat braţul şi-i spuse domol:

— N-am vrut să-ţi vorbesc atât de aspru, fetiţo. Trag nădejde că nu te-am necăjit.

— Nu, Sir Giffard. Acolo, în zare, e St. Andrews? Din glasul ei lipsea vioiciunea obişnuită.

— Într-adevăr. Acelea sunt turlele vestitei sale catedrale.

— O să mă duci chiar dumneata pe ţărm?

— Bineînţeles, dar nu înainte să mă asigur că episcopul e la palatul său şi dornic să ia asupră-şi sarcina de a te duce teafără la Edinburgh.

— Este cel mai bine aşa.

Vocea ei slabă, atonă îi transmise ceea ce gândea de fapt, dar în acelaşi timp îi întări hotărârea. Avea datoria s-o ocrotească, iar acest lucru ar fi fost dificil pe orice corabie, mai ales în condiţiile în care era urmărit de Fife şi ducea o încărcătură atât de preţioasă.

— Ţi-e foame?

— Fără îndoială, episcopul o să-mi dea ceva de mâncare. Crezi că Fife e deja pe urmele noastre?

— Poate că încă n-a pornit, spuse el. Gândeşte-te însă că nu are în proprietate nicio altă navă.

— Dar e puternic. Ar putea cere altcuiva să-l aducă încoace, şi ar descoperi îndată că vasul lui a fost ancorat aici.

— Ţi-e teamă pentru viaţa episcopului dacă te ajută sau pentru a ta dacă te las la ţărm? întrebă el, amuzat de tactica ei deloc subtilă în ciuda propriilor griji.

Iritată, Sidony replică:

— Nici nu-mi trece prin minte că Fife ar îndrăzni să-i facă rău episcopului de St. Andrews. Dar ce-i vei spune Sfinţiei Sale despre mine?

— Zău, habar n-am. O să chibzuiesc la ceva.

— Oare n-ar fi mai bine să plănuieşti dinainte ce-o să

zici? Nu-i poţi mărturisi adevărul, că după ce am fost închisă pe corabia lui Fife dumneata ai furat-o şi m-ai găsit.

— Nu voi aminti de contele de Fife ori de nava asta, rosti el cu răceală.

— *Serpent* e o corabie deosebită, Sir Giffard. N-am mai văzut niciuna la fel până acum.

— N-ai văzut prea multe la viaţa ta, fetiţo. Sigur, e deosebită, dar seamănă cu multe galere şi vase de transport norvegiene care bântuie în largul coastei ăsteia.

— Chiar şi aşa, Fife o să-şi recunoască precis vasul!

— Ar putea dacă ar veni el însuşi după noi, deşi i-am schimbat numele. Acum suntem pe Ormen *Lange,* deci nu e aşa de sigur c-o s-o recunoască.

Cuvintele fetei îi dădură însă de gândit.

— Stai jos, o îndemnă el. Vreau să schimb două vorbe cu Maxwell înainte să intrăm în port. Şi, pe măsură ce ne apropiem, vreau să nu te vadă nimeni; prin urmare, mă tem că trebuie să te ascunzi iar în cabina micuţă până ne lămurim că avem cale liberă.

— Ce-o să faci când ajungem?

— O să cer o întrevedere cu episcopul. O să-i spun că, din cauza mării mai agitate decât de obicei, te simţi rău şi de aceea vrei să te întorci la Edinburgh pe uscat în loc să-ţi continui călătoria pe mare. Cum sună asta?

— O să trebuiască să explici de ce nu am slujnică ori însoţitoare.

— O să găsesc eu ceva, promise el. Sigur nu vrei să mănânci ceva?

Când Sidony refuză clătinând din cap, Giff se ridică să-l abordeze pe Maxwell, aflat puţin mai departe, la cârmă.

— Ai nişte fâşii lungi de pânză ca să faci un adăpost în jurul catargului în caz de nevoie, dacă trebuie să rămânem în larg peste noapte?

— Sigur, domnule, răspunse Maxwell. Sunt în magazia din faţă.

— Pune câţiva oameni să-mi aducă destule cât să ascund părţile de jos ale copastiei şi să le fac să pară la fel de

înalte ca acelea de deasupra. Dar să nu cumva să pună pânza în calea vâslelor, că altfel o să trebuiască să intrăm în port numai cu vela, şi asta împotriva vântului. Vreau numai să maschez conturul vasului, şi în curând o să fie destul de întuneric pentru ca pânza să fie de ajuns.

— Vâslele ies din copastie destul de jos, însă dimineaţă n-o să mai putem păcăli pe nimeni.

— Vreau să plecăm de îndată ce ne terminăm treaba aici, spuse Giff.

Nu peste mult timp, Sidony privea prin uşa deschisă a cabinei de la pupa cum marinarii aşezau pânza astfel încât partea inferioară a copastiei să pară la acelaşi nivel cu aceea de deasupra. Apoi, înfăşurând vela, vâsliră până la punctul de ancorare din dreptul oraşului.

Îi urmări cum coborâră barca şi-l văzu pe Giff trecând peste parapet şi aşezându-se în ambarcaţiune. Pentru câteva clipe îl pierdu din vedere, apoi îl regăsi când se îndepărtă de corabie. Uitându-se cum barca dispărea în spatele altui vas, încercă să-şi imagineze ce i-ar fi putut spune episcopului ca să nu-şi distrugă bruma de reputaţie care-i mai rămăsese după toate chinurile îndurate.

— V-am făcut rost de brânză şi pâinici, milady, spuse Jack ivindu-se pe neaşteptate în prag. Să vi le aduc sau ba?

— Adu-le, Jake, răspunse tânăra dându-şi seama că totuşi îi era foame. Vrei şi tu câteva? întrebă ea văzând cât de multe adusese.

— Sigur! Băiatul se strecură lângă ea şi-i dădu o bucată de pâine, apoi tăie cu cuţitul bucăţi de brânză pentru amândoi.

Încurajându-l să vorbească, Sidony află amănunte din viaţa lui şi se distră de minune. Puştiul trecea cu uşurinţă de la un subiect la altul, chipul umbrindu-i-se doar o clipă când pomeni de moartea mamei lui, după care povesti cât de mult îi plăcea traiul pe corăbiile tatălui său.

— Cum a ajuns să fie căpitanul contelui de Fife?

Jake ridică din umeri.

— Domnia Sa le-a zis oamenilor să-l găsească pe cel mai

bun, iar ăsta era taica, bineînţeles. Cred că arată ca Scaraoţchi, Fife ăsta, cu veşmintele lui negre şi tot restul, da' când mi-am dat cu părerea taica mi-a tras o chelfăneală zdravănă, aşa că nu mai zic nimica.

Înăbuşindu-şi un zâmbet, Sidony replică:

— Sunt de acord că arată ca diavolul, Jake, însă n-ar trebui să-i spui asta nimănui în afară de mine. E un om foarte primejdios.

— Nici taica nu-l are defel la inimă, confirmă Jake alegându-şi atent cuvintele. Zice că Domnia Sa este o pildă foarte proastă pentru un băietan ca mine.

— Într-adevăr, murmură ea întrebându-se dacă taică-său avea o părere mai bună despre Giff.

În clipa următoare, Maxwell îşi făcu apariţia în prag şi spuse fără ocolişuri:

— Jake, stai cu domniţa şi să nu care cumva să ieşiţi afară. Îmi cer iertare pentru necuviinţă, milady, dar se apropie nişte vase, două franţuzeşti ca alea din portul Leith.

— Doar nu vă temeţi de francezi?

— Nu, milady, însă acum amândouă arborează flamura regelui Scoţiei.

capitolul 15

După ce traseră barca pe prundiş, Giff şi cei doi vâslaşi ai săi coborâră, o traseră dincolo de nivelul mareei înalte şi porniră pe cărarea înspre oraş. Giff nu vizitase niciodată palatul episcopului şi ştia că fusese deteriorat cu câţiva ani în urmă, dar spera că luminile pe care le văzuse însemnau că prelatul încă locuia acolo.

Amurgul se transformase în întuneric, şi din cauza cerului acoperit de nori nu aveau altă lumină în afară de licărirea palidă a unui felinar atârnat de un stâlp în capătul cărării.

Întâlniră doar un tânăr preot singuratic ieşit să ia aer. Fără îndoială avea să se întoarcă în curând, deoarece se

apropia ultima slujbă din zi. Neavând idee câţi localnici mai umblau încă pe străzi, Giff preferă să-l oprească pe acesta.

— Iertaţi-mă că vă tulbur pacea, părinte, dar mi-aţi putea spune unde l-aş putea găsi pe Eminenţa Sa, episcopul de St. Andrews, la ceasul acesta?

— Trebuie să fie la catedrală, fiule. În capătul cărării ia-o la stânga, pe drumul mare, şi mergi aşa până la coama dealului. În curând o să ajungi la catedrală. Desigur, i-ai văzut turlele de pe mare.

Mulţumindu-i, Giff confirmă. Peste câteva minute ajunseră la capătul cărării şi o luară la stânga, potrivit indicaţiilor. Clădirea întunecoasă şi masivă a palatului episcopal se afla chiar în faţa lor, şi Giff o privi curios în timp ce treceau pe lângă ea. O lăsară în urmă şi se apropiară de catedrală. De acolo avea o privelişte perfectă până în larg şi putu vedea două drakkaruri negre apropiindu-se de golf dinspre sud.

Amintirea celor de la Leith îl făcu să reacţioneze rapid.

— Înapoi la corabie, băieţi, şi încă repede, dar nu atât de repede încât să atragem atenţia.

Cu paşi mari ajunseră curând la cărarea spre port, pe care o străbătură în câteva minute. Când să ajungă la prundiş îl regăsiră pe preot, care se întorcea în oraş.

Venindu-i o idee, Giff îl opri iarăşi.

Preotul se arătă îngrijorat.

— Nu se poate să vă fi rătăcit ori să nu-l fi găsit pe Eminenţa Sa, fiule. S-a întâmplat ceva?

— Da, părinte, şi mi-am dat seama că Sfinţia Voastră ne-aţi putea ajuta mai repede, scutindu-l pe Eminenţa Sa de osteneală, rosti Giff dintr-o răsuflare. V-aş putea lămuri să ne însoţiţi până la corabie pentru o vreme?

— E ceva ce nu suferă întârziere, fiule?

— Fără nicio îndoială, spuse Giff aruncând o privire spre intrarea largă a golfului, unde se distingea prova primului drakkar. Presupun că aveţi autoritatea de a săvârşi toate sfintele taine bisericeşti, adăugă el.

— Într-adevăr, răspunse preotul. Aşteptând explicaţii,

întrebă: E cineva pe moarte?

— Nu, părinte, dar n-avem timp de pierdut. Corabia noastră e acolo.

Preotul îi aruncă o privire pe care Giff o susţinu cu destulă uşurinţă, deşi spera ca bărbatul să nu ceară mai multe amănunte. Părea gata să deschidă gura, dar, uitându-se la cei doi vâslaşi încordaţi, se mulţumi să încuviinţeze din cap.

Giff îl îndemnă s-o ia înainte şi i se adresă unui marinar.

— Ştii drumul de aici până la Sinclair House? şopti el imperativ, scoţându-şi punga de bani.

— Bineînţeles, domnule, zise bărbatul luând monedele pe care i le dădu Giff. Dar…

— Du-te acolo şi spune-i lui Lady Isobel că sora Domniei Sale e cu mine, în siguranţă.

— Am înţeles, domnule, plec acum.

Peste câteva clipe, Giff şi ceilalţi doi se aflau în barcă. Ascunzându-se după celelalte vase din port pentru a nu ajunge în văzul celor de pe drakkaruri, se întoarseră pe *Serpent* fără să atragă atenţia.

Când navele cu pavilionul regelui Scoţiei se apropiată, barca lui Giff acostase deja în partea dinspre mal a corăbiei şi marinarii de la bord coborâseră frânghiile.

Giff observă că falsa copastie de pânză banaliza profilul distinctiv al navei. Maxwell îi pusese pe membrii echipajului să retragă vâslele în interior şi să mascheze orificiile cu fâşii de material. Scara trecea pe deasupra, fiind prinsă de prima treaptă, la capătul dinspre pupa al copastiei. Chiar şi preotul urcă la bord fără probleme.

Giff sări după el pe punte şi ţinu să-i aducă laude lui Maxwell.

— Arată mai puţin ca un *knarr* norvegian şi mai mult ca un vas negustoresc obişnuit.

— Mulţumesc, domnule, dar trebuie să ne ferim când trec pe lângă noi. Nu cred c-o să ne vadă chipurile, însă nu trebuie să ne punem în primejdie degeaba. Le-am spus şi băieţilor să se ascundă şi să iasă pe punte numai câte doi sau trei odată, părând că ar fi de cart. Da’ ăsta cine mai e?

se interesă căpitanul făcând un gest în direcţia preotului, care contempla fascinat puntea.

— L-am întâlnit în drum spre oraş şi l-am adus încoace ca să asigure protecţia pasagerei noastre. Din cauza navelor ăstora două nu mai putem zăbovi ca s-o trimitem la Edinburgh.

Maxwell se încruntă.

— Poate că vorbele unui preot o să vă fie de ajutor…

— Nu sunt de ajuns vorbele, îl corectă Giff. Dar mai întâi trebuie s-o lămuresc pe ea.

— Domniţa şi Jake al meu sunt în cabina de la pupa.

— Domniţa? Preotul era tot mai mirat, însă Giff îl ignoră şi se întoarse către Maxwell.

— Uite ce-o să facem. Acum cele două vase se pregătesc să tragă pe uscat, aşa că trebuie să păstrăm tăcerea. După aceea ridicăm vela şi plecăm înspre răsărit, ca şi când am fi o corabie negustorească norvegiană care s-a oprit doar ca să ia nişte apă proaspătă.

— Staţi puţin, interveni preotul fără să-şi coboare vocea. Unde e chestiunea care nu suferea întârziere? O să mă ocup de ea pe dată, deoarece trebuie să mă întorc pentru rugăciune.

— Îmi pare rău, părinte, dar nu vă putem îngădui asta acum, rosti Giff cu glas potolit. Şi trebuie să vă rog să vorbiţi încet. Suntem în mare primejdie şi în scurtă vreme o să avem nevoie atât de rugăciunile, cât şi de bunele oficii ale Domniei Voastre.

— Dar tocmai ziceaţi că sunteţi pe picior de plecare!

— E adevărat.

— Unde mergeţi?

— Spre miazănoapte.

— Păi aţi spus că spre răsărit! Cât de departe?

— Cam o sută cincizeci sau o sută şaptezeci de mile, îmi pare.

— Domnul să vă binecuvânteze, dar nu pot merge până acolo. Trebuie să mă întorc. Am venit cu Domnia Voastră numai pentru că vorbeaţi de o chestiune care nu putea fi amânată.

— Credeţi-mă, părinte, acum e o chestiune de viaţă şi de moarte.

— A cui?

— A mea, în clipa în care îi voi spune domniţei de ce sunteţi aici, rosti Giff sec.

— Sir Giffard şi cei doi oameni care l-au însoţit la ţărm s-au întors, murmură Jake în urechea lui Sidony pe când aşteptau în cabină. Dar ce fac acum?

Înăuntru era beznă, aşa încât, deşi îi distingea silueta în uşa întredeschisă, nu putea vedea mare lucru în rest.

— Habar n-am, răspunse ea. Îşi dorea ca Giff să vină şi să le relateze ce se întâmpla, căci, dacă cele două drakkaruri erau franţuzeşti, dar pe catargul lor era înălţată flamura regală, Fife se afla precis la bordul unuia din ele. Demonstrase în repetate rânduri că, în opinia lui, avea acelaşi drept să-l arboreze ca regele. Şi, fără îndoială, regele Scoţiei nu fusese cuprins dintr-odată de capriciul de a naviga până la St. Andrews.

— Aş putea să mă furişez şi să întreb, propuse Jake.

— Sigur, dacă vrei să te alegi cu o chelfăneală, replică Sidony zâmbind, deşi ştia că băiatul nu-i putea vedea expresia feţei, după cum n-o vedea nici ea pe a lui.

Puştiul răspunse cu un mormăit, lămurindu-se totuşi că era mai înţelept să rămână pe loc. Bărbaţii pe care îi putea zări Sidony erau nişte siluete nemişcate, cu excepţia celor care se plimbau din când în când dintr-un loc în altul, prefăcându-se că stau de cart.

— Ai observat oameni de veghe pe vreo altă corabie de-aici? întrebă ea.

După ce chibzui în tăcere, Jake o informă:

— Nu ştiu dacă sunt oameni de veghe, dar în porturi marinarii rămân la bordul vaselor. Ştiţi, cei mai mulţi nu au unde să doarmă în altă parte.

— Atunci ar trebui să fie mai multe felinare.

— Nu, se culcă odată cu lăsarea întunericului şi se scoală în zori. Nu este bine să ţii felinare aprinse, mai ales când bate vântul. E foarte uşor să izbucnească un foc, şi

atunci toată lemnăria se face scrum. De-aia nu mă lasă taica să cobor în magazie cu o torţă ori cu un felinar. Zice că l-aş putea scăpa cu uşurinţă, şi atunci ce ne-am face? Am arde ca şobolanii, zice el. Da' ştiu prea bine că nu l-aş scăpa!

— Sunt încredinţată că n-ai face-o, spuse tânăra cutremurată de un fior. Însă e bine să fii foarte atent când primejdia e atât de mare.

— Bineînţeles. Dar staţi puţin. Cred că unul dintre oamenii care au venit la bord cu stăpânul nu e de-ai noştri. Seamănă cu un preot.

— Un preot? Simţi un nod în stomac. Oare Giff îl adusese pe episcop? Parcă spusese că avea s-o ducă pe ea la palatul acestuia. Dacă episcopul era omul lui Fife, iar Fife era chiar acolo, în port? Eşti sigur că e preot, Jake? stărui ea.

— O să vedem în curând, şopti băiatul uitându-se prin crăpătura uşii. Sir Giffard îl aduce încoace chiar acum.

— Doamne păzeşte!

Se ridică, încercă să-şi netezească hainele pe care nu le putea vedea şi, dându-şi seama de inutilitatea strădaniei, renunţă. În schimb, trase adânc aer în piept pentru a-şi potoli agitaţia şi îşi aminti ce-i spusese Giff în grădină, că se dovedise la fel de capabilă ca oricine altcineva să ia hotărâri.

Îndreptându-şi umerii, îşi spuse că el avusese dreptate. Avea să decidă singură ce urma să facă.

Îndoiala o îmboldi totuşi să murmure:

— Dar îl pot face să mă bage în seamă?

— Ce-aţi zis, milady? întrebă Jake din prag.

— Nimic, rosti Sidony pe un ton ferm.

— Ar trebui să stau de vorbă cu ea înaintea dumneavoastră, părinte, zise Giff pe când se apropiau de cabină.

— Întâi trebuie să stăm noi de vorbă, fiule. Trebuie să ştiu ce vrei să faci, şi aş prefera să fiu aşezat cât timp te ascult. Tot legănatul ăsta mă ameţeşte.

Preotul îşi menţinea vocea la un nivel coborât, şi Giff se gândi că se resemnase să-i însoţească, dar poate spera că, dacă rezolva problema rapid, avea să fie lăsat iarăşi la ţărm. Giff nu intenţiona să-i spună că asta nu avea să se întâmple. Prelatul urma să meargă la Girnigoe. Henry avea să-l trimită acasă în siguranţă, dar până una, alta, nimeni altcineva din St. Andrews nu ştia că fuseseră acolo. Dacă s-ar fi putut strecura afară din port în acel moment, lui Fife nu-i rămânea decât să le ghicească poziţia.

Conducându-l pe preot la banca unde stătuse cu Sidony, Giff îi povesti despre răpire şi despre speranţa lui de a o lăsa în grija episcopului.

— Dar încă o mai poţi face, fiule. Eminenţa Sa precis o va ocroti.

— Nu, căci răpitorul ei este o slugă de-a contelui de Fife, îndeplinindu-i fără îndoială porunca, iar eu sunt încredinţat că Fife vrea s-o ţină captivă pentru a-i sili neamurile, altfel puternice, să se supună dorinţelor lui. De asta ne-a urmărit până aici, pentru că Fife însuşi arborează pe vas flamura regală.

— Parcă nici nu se mai desparte de ea, am băgat de seamă.

— Aşa-i, şi pe cinstea mea, părinte, singurul fel de a o ocroti pe Lady Sidony acum că el e aici, la St. Andrews, este s-o ducem cât mai departe şi cât mai iute.

— Însă punându-i în primejdie numele. Doar contele nu i-ar face vreun rău.

— Mi s-a spus că odată a ţinut o femeie deasupra unui hău adânc de o sută de picioare, pe fundul căruia se învolbura un râu mânios, ca să o facă să vorbească. Nu are pic de milă, şi vrea ceva ce crede că ar avea familia ei, aşa că ar folosi-o cu siguranţă ca să-şi atingă ţelurile. Cum ziceam, am tras nădejde să i-o încredinţez episcopului, dar cum a petrecut deja o noapte pe corabie, nici măcar planul ăsta n-ar mai fi de vreun folos.

— Eminenţa Sa ar stărui să se căsătorească rapid ca să-şi păstreze renumele nepătat. Nici eu nu te pot sfătui altfel. Prin urmare, asta e chestiunea care nu suferă

amânare, fiule?

— Într-adevăr, deşi nu m-aş fi aşteptat să mă însor acum. Nici Domnia Sa, de altfel.

— Ţii la ea?

— Da, Domnul mi-e martor, şi nu vreau nimic mai mult decât s-o ocrotesc.

— Atunci trebuie să vă căsătoriţi. E singura cale.

— N-o să primească. Ştie ce-mi poate pielea, şi e drept că n-aş fi un soţ strălucit.

— Trebuie să te străduieşti să fii un soţ bun, rosti preotul cu fermitate. Oricum însă, nu vă pot căsători dacă Domnia Sa nu e de acord.

— Cred c-o pot lămuri, zise Giff. Fără îndoială, m-ar sfida în caz că i-aş porunci, dar nu v-ar sfida pe Domnia Voastră dacă vă ţineţi tare.

— Asta vrei de la mine?

— Cunoaşteţi altă modalitate de a o proteja?

— Nu, căci dacă a petrecut noaptea pe corabie şi o să mai rămână la bord câteva zile, cum vrei să o apuci spre miazănoapte, toată lumea va bănui ce e mai rău.

— Atunci faceţi ce trebuie, spuse Giff fără alte înflorituri. O să vă duc la ea.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, n-o să dureze prea mult.

Giff se strâmbă, întrebându-se ce-ar fi zis Dumnezeu despre faptul că răpise un preot, după care decise că dacă era cineva care ştia ce înseamnă să profiţi de ocazie, acela era Atotputernicul.

Sidony stătea lângă Jake în prag şi-i urmărea. Giff era încruntat, iar bărbatul în veşminte preoţeşti avea un aer mohorât, deşi nu părea atât de vârstnic încât să se justifice o asemenea atitudine sobră. Era cam de-o seamă cu ea.

Cei doi intrară în cabină, ocupând tot spaţiul liber, astfel că tânăra trebui să se retragă în colţul dintre pat, perete şi măsuţă.

Giff îi spuse lui Jake să se ducă pe furiş la taică-său. Băiatul era vizibil reticent, dar se supuse ordinului.

— Domnia Sa e preot la catedrala din St. Andrews,

milady, i se adresă Giff fetei. O să stea de vorbă cu dumneata. După cum probabil ţi-ai dat seama, sosirea contelui mă împiedică să-i cer episcopului să te ocrotească. Prin urmare, nu prea avem de ales.

— Păi credeam că *dânsul* e episcopul!

— Nu. Deşi, să fiu cinstit, nu v-am întrebat cum vă cheamă, părinte.

— Sunt părintele Adam. Mă trag din Roxburghshire.

— Aceasta este Lady Sidony Macleod de Glenelg, din Kintail. Aşa cum v-am explicat, nu are nicio vină pentru că se află aici.

Sidony rămase tăcută. Nu voia să meargă cu părintele Adam, după cum nu voise să meargă cu episcopul.

— O las în seama Domniei Voastre, urmă Giff. Dar trebuie să ştii, fetiţo, că sfatul pe care ţi-l va da e ceea ce şi-ar dori neamurile dumitale, iar eu… eu sunt de acord.

— Deci n-o să mă ducă la episcop?

— Nimeni nu părăseşte corabia. Ne pregătim să ridicăm vela.

Îi lăsă singuri, iar Sidony îl urmări cu privirea, întrebându-se ce avusese de gând să spună mai devreme, când începuse atât de ferm şi încheiase cu o afirmaţie atât de banală.

Îşi mută ochii asupra preotului. Simţind cum îi renăştea încrederea pe fundalul încordării nedisipate, era curioasă să afle ce sfat urma să primească.

Liniştea din cabina minusculă se prelungi câtă vreme prelatul o cercetă atent.

Fata putea auzi fâsâitul odgoanelor, scârţâitul braţelor de verga şi apoi zgomotul pânzei când marinarii înălţară vela.

Părintele Adam rosti domol:

— Cred că ştiţi la ce se referea Domnia Sa, milady. Aceasta este şi calea pe care v-aş recomanda-o eu.

— El v-a spus s-o faceţi?

— Nu am de ales, întrucât nu există nicio altă modalitate acceptabilă.

— Nu sunt aici din vina mea, explică Sidony scoţându-şi

din minte ceea ce-i spusese anterior Giff despre asta şi ceea ce aveau, probabil, să spună Hugo şi tatăl ei. Am căzut pradă unui ticălos care m-a înghesuit într-o magazie de pe corabie ca să…

Se întrerupse, căci urma să afirme că fusese menită ca dar pentru contele de Fife. Neştiind însă ce-i zisese Giff preotului – şi fiind sigură că nu-i mărturisise furtul corăbiei – îşi lipi buzele şi tăcu.

— Aş prefera să vorbim afară, la lumină, milady, nu doar de dragul bunei-cuviinţe, dar ca să vă pot vedea mai bine.

— Nimeni de pe celelalte vase nu trebuie să mă zărească aici, părinte.

Îi observă iritarea şi dezamăgirea. După ce ridică însă privirea spre Domnul, păru doar resemnat.

— Au eliberat parâma, remarcă el. Niciunul dintre noi nu mai are de ales, milady. Trebuie să vă căsătoriţi ca să fiţi ocrotită, iar eu sunt dornic să vă împărtăşesc sfânta taină.

— Chiar trebuie să mă mărit cu Sir Giffard?

— Aşa se numeşte?

— Da, Sir Giffard MacLennan. Doamne, păi nu v-a spus?

— Doar a stăruit să-l însoţesc. Rangul său e pe potriva rangului Domniei Voastre?

Sidony oftă. *Să furi o corabie, să furi un preot. Care-i deosebirea?* Dar se limită să răspundă:

— Rangul său e pe potriva rangului meu, părinte, însă nu are nicio dorinţă să mă ia de soţie.

— Cu toate astea, v-a luat sub aripa Domniei Sale păstrându-vă la bordul corăbiei, milady, şi s-a declarat dornic să vă fie soţ. Prin urmare, nu este nicio piedică pentru înfăptuirea căsătoriei pe dată.

— Trebuie să mai fac şi altceva dacă mă mărit cu el?

Îi sesiză stupefacţia şi îl văzu roşind când răspunse cu vorbe atent alese:

— O soţie trebuie să se supună voinţei soţului ei în toate cele.

— Dar o căsătorie se poate anula, nu? auzise că era posibil în cazul în care mirele şi mireasa nu se împreunau.

Prelatul se încruntă.

— Nu vă recomand o asemenea soluţie.

— Dar e cu putinţă?

— Da, însă numai în anumite împrejurări. Dacă soţul Domniei Voastre află că nu sunteţi fecioară, de pildă.

— Ori dacă nu primesc să mă supun voinţei lui?

— Asta ar fi o alegere primejdioasă, milady. Ca soţ, ar avea toată îndreptăţirea să vă constrângă la supunere, deci aţi face mai bine să refuzaţi dintru început căsătoria. Eu vă sfătuiesc stăruitor să acceptaţi, dar trebuie să vă spun că, potrivit legii scoţiene, sunt obligat să nu consimt la înfăptuirea ceremoniei dacă declaraţi că nu sunteţi de acord.

Hotărârea pe care trebuia s-o ia era limpede. Cu siguranţă, nu voia să se mărite cu un bărbat care n-o dorea de soţie. Însă chiar în clipa în care deschise gura să-şi anunţe refuzul, imaginea tatălui ei şi a tuturor rudelor cu chipuri mânioase, certând-o cu asprime, i se ivi în minte.

Nu se îndoia că, în viitor, alţii aveau s-o oblige la supunere, şi indiferent dacă preotul era de partea ei în acel moment, nu credea că s-ar fi putut opune unei porunci de-a tatălui său. La urma urmei, până atunci, cine ştie câte nopţi va fi petrecut pe corabie cu Giff. În Insule, vorbele umblau mult mai repede decât navele, aşa că la întoarcerea acasă s-ar fi putut trezi în toiul unui scandal ruşinos. În definitiv, sora ei Isobel petrecuse o singură noapte cu Michael, şi asta numai pentru a-i salva viaţa, dar a fost obligat să respecte un asemenea ordin.

Dar dacă accepta să se mărite…

La acest gând, imaginea rubedeniilor furioase dispăru.

Giff urmărise îngrijorat cele două drakkaruri care trăgeau pe uscat, dar din când în când arunca o privire şi către uşa deschisă a cabinei de la pupa în timp ce sporovăia cu Maxwell.

Când observă că pasagerii debarcaseră şi se îndreptau spre oraş, iar echipajele îşi pregăteau locul de înnoptat pe prundiş, se duse la oamenii săi şi le ceru să ridice vela şi

să dezlege parâma.

Vântul umflă pânza în curând şi, cu toate că se pregătea fluxul, reuşiră să se îndepărteze de ţărm nebăgaţi în seamă. Giff se îndoia că vreun om de pe mal ori din port le acordase atenţie când ieşiseră în larg înspre răsărit. Era beznă, astfel că odată ajunşi în afara portului îşi putură corecta direcţia fără a fi văzuţi din oraş.

— Ai văzut câţi au coborât pe ţărm? îl întrebă pe Maxwell.

— Cel puţin opt. Unul era contele, fără îndoială. Nu-l poţi lua drept altul, mai ales la cât de mândru se ţine. Nu credeţi că o să-i spună careva c-am fost aici?

— N-am trezit interesul nimănui, din câte mi-am putut da seama, iar portul ăsta nu e nici pe departe la fel de aglomerat ca Leith. Însă am mers până aproape de catedrală până să zăresc cele două drakkaruri şi flamura regelui.

— Atunci, careva trebuie să vă fi văzut, pun rămăşag.

— Oricum ar fi, vreau să ne îndepărtăm serios înainte ca lui Fife să-i vină ideea de a porunci o inspecţie a celorlalte vase din port. Iar dacă mai zăboveşte aici, precis o să se ducă să stea de vorbă cu episcopul.

— Da, după ce-a intrat în port aşa de semeţ, cu flamura regală, s-ar vorbi pe la colţuri dacă ar face cale-ntoarsă fără să-i aducă Sfinţiei Sale omagiile cuvenite, încuviinţă căpitanul.

— Îmi închipui c-o să rămână peste noapte. Navele astea par să aibă echipajele complete şi-s foarte iuţi, dar puţine corăbii franceze urcă atât de sus la miazănoapte; prin urmare, nu cred că au informaţii despre maree, distanţe şi primejdii la fel de precise ca acelea din carnetul dumitale.

— Pe lângă asta, contele e un navigator destul de nechibzuit. Nu-i plac vasele mici, nici nu-i place să se ţină prea aproape de ţărm. Mi-a zis odată că, orice-ar fi scris în carnet, acolo unde iese o stâncă din apă trebuie să mai fie câteva zeci pândind dedesubt.

— O să ţinem minte asta, comentă Giff. De asemenea, s-ar putea să presupună c-o să evităm orice port mare şi-o să

ne oprim undeva în fiecare noapte, chiar dacă rămânem pe mare. Dar vreau să profit de vântul ăsta, acum că ştim cât de aproape e.

— Vă cer iertare, domnule. Cum credeţi că a lămurit navele franţuzeşti să-l aducă încoace aşa de repede?

— Probabil că de asta s-a ocupat cavalerul de Gredin. Tatăl lui a fost trimisul Scoţiei la curtea regală franceză de la Paris, deci are neîndoielnic prieteni puternici acolo, şi s-a folosit de numele lor. *Iar dacă nu ăsta e răspunsul,* îşi zise Giff, *înseamnă că ne confruntăm cu un duşman mai puternic decât ne închipuiam.*

Şi-ar fi dorit să audă conversaţia din cabina de la pupa. Acum spera ca părintele Adam s-o convingă, iar peste o clipă se ruga să dea greş. La un moment dat s-a pomenit întrebându-se dacă nu cumva era atât de vanitos încât pur şi simplu voia ca ea să *vrea* să se mărite cu el în ciuda propriilor sale reţineri faţă de căsătorie.

— Sunteţi de părere că omul bisericii o s-o convingă pe domniţă? murmură Maxwell.

— Nu ştiu ce-o să facă, recunoscu Giff. Spune-le băieţilor să scoată pânza de pe copastie şi să scoată vâslele. Foloseşte-le ca să întorci corabia, apoi lasă-le să atârne, dar ţine-le pregătite pentru cazul în care ne apropiem prea mult de ţărm.

Maxwell se îndreptă spre cârmă, de unde putea da ordinele fără să strige, iar Giff înaintă către prelatul care ieşea din cabină.

Cu un nod în gât, îşi dădu seama că răspunsul fetei îl preocupa mai mult decât s-ar fi aşteptat. Merse în întâmpinarea preotului, zicându-şi că se grăbea numai ca să împiedice o posibilă cădere a părintelui Adam pe puntea în plin balans.

— Ce-a spus? întrebă el.

— Primeşte. Dar trebuie să vă spun…

— Nu, e de ajuns atât, părinte. O să fac ce e bine pentru ea. Fără îndoială, era momentul să mă gândesc la întemeierea unei familii, trebuie să fiţi de aceeaşi părere.

— Cât despre asta…

— Hai s-o facem, îl întrerupse Giff. În pofida aerului rece, palmele îi erau transpirate.

— Acum?

— Sigur, altfel s-ar putea răzgândi. Nu vreau să mă cert cu ea, aşa că e mai bine să terminăm treaba cât e încă dornică.

— Nu pot spune că-mi place asta, fiule.

— Gândiţi-vă, părinte, îl rugă Giff. Pentru ea e mult mai bine să ajungă la destinaţie ca o doamnă măritată decât ca o fetişcană murdară şi cu hainele boţite care a stat pe corabie vreme de o săptămână, având drept tovarăşi cincizeci de hojmalăi.

— Un argument foarte bun, aprobă părintele Adam. Dar, cum ea e de acord, puteţi să vă căsătoriţi prin declaraţie, chiar dacă v-ar lipsi binecuvântarea.

— N-aş vrea asta decât dacă n-ar mai fi altă cale, spuse Giff, întrebându-se de ce preotul părea mai puţin hotărât ca înainte. Nu-i păsa, atâta timp cât avea să facă tot ce i se cerea. Am îndoieli că o asemenea declaraţie ar ajuta-o să-şi păstreze numele nepătat. Binecuvântarea Domniei Voastre ar fi un lucru minunat atât pentru ea, cât şi pentru mine, nu credeţi?

— Păi atunci haide să începem chiar acum.

Cuprins brusc de agitaţie şi sperând că preotul nu-i putea vedea expresia feţei, Giff se interesă:

— Cunoaşteţi bine rânduiala?

— Mi-o amintesc destul de bine ca să slujesc taina nunţii, fiule, dar sunt de părere că ar trebui să ştii…

— Nu, părinte, dacă e s-o facem, hai s-o facem.

Prelatul oftă.

— Prea bine, domnule. Lady Sidony vă aşteaptă.

Giff încuviinţă din cap şi chiar în acel moment îl străfulgera imaginea lui Sidony aşteptându-l într-un dormitor de la Duncraig, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte de mătase şi nimic altceva, cu părul strălucitor, blond-argintiu, revărsat până la şolduri. Trupul i se cutremură de un fior, dar buzele i se răsfrânseră într-un zâmbet lipsit de veselie. O noapte a nunţii petrecută pe corabie nu avea să

fie prea plăcută pentru niciunul dintre ei.

Sidony îi auzi înainte de a-i vedea, iar inima începu să-i bată cu putere. Ce acceptase – şi tocmai cu Giff MacLennan?

Presupunea că nu avea s-o oblige să i se supună ori de câte ori îi venea o toană, dar ce ştia cu adevărat despre omul acela? Cu certitudine, nu destul încât să-l judece, darmite să se bizuie pe această judecată.

Giff apăru în prag, împiedicând lumina să mai intre în cabină.

— Deci ai fost de acord, fetiţo? Glasul îi era blând, stârnindu-i fetei o senzaţie inexplicabilă. Avea gura uscată, însă cuvintele îi ieşiră pe buze mai uşor decât s-ar fi aşteptat.

— Da, am fost de acord. Nu sunt sigură că asta trebuia să fac, dar sunt sigură că toată lumea ar zice că aşa trebuie, şi nu vreau să mă dojenească şi să-mi dea porunci după ce am iscat o tevatură care o să mă urmărească întreaga viaţă.

— Este de ajuns, spuse el. Veniţi încoace, părinte. Suntem gata.

— Avem nevoie de cel puţin doi martori, fiule.

Giff întinse mâna dincolo de uşă şi îl trase pe Jake înăuntru.

— Du-te la taică-tău şi la Hob Grant şi adu-i aici. Zi-i lui taică-tău să ia cu el un felinar.

În sfârşit, cu obloanele închise, un felinar aprins atârnat de un cârlig din tavan şi Hob şi cei doi Maxwell înghesuiţi în cabină, părintele Adam putu începe.

Spre surprinderea lui Sidony, ceremonia a fost scurtă, cu o mică întârziere doar după ce Giff şi-a rostit jurămintele, când preotul l-a întrebat dacă avea să-i ofere o verighetă soţiei sale.

La răspunsul negativ al mirelui, Wat Maxwell îşi scoase inelul de pe degetul mic de la mâna stângă şi declară:

— A fost al nevestei mele, dar dacă vrei să-l foloseşti până vei putea găsi unul pentru domniţă, eşti bine-venit.

Mi-ar plăcea ca Jake să-l aibă pe ăsta pentru fata cu care s-o însura într-o bună zi.

Mulţumindu-i, Giff luă inelul subţire de argint şi, cu o mină indescifrabilă, îl făcu să alunece delicat pe degetul lui Sidony.

Ea se uită fix la bijuterie cât timp preotul o întrebă dacă voia să se mărite cu Sir Giffard, şi când încuviinţă, urmară jurămintele. Părintele Adam puse un accent aparte pe ultimul, referitor la smerenie şi supunerea în pat şi în general, iar fata îl văzu pe Giff zâmbind. El nu trebuise să facă un asemenea jurământ, desigur. Se irită şi mai mult amintindu-şi că preotul nu subliniase pios niciunul dintre legămintele rostite de mire.

Dintr-odată, părintele Adam proclamă:

— În virtutea puterii cu care m-a învestit Sfânta Biserică, vă declar soţ şi soţie. Îţi poţi săruta mireasa, Sir Giffard.

Introducerea verighetei de argint pe degetul lui Sidony stârnise emoţii bizare în sufletul lui Giff, dar anunţul încheierii căsătoriei îl copleşi. Pe când o privea lung, îşi simţi inima bătând de să-i spargă pieptul. Deşi fata purta aceleaşi haine ca atunci când o eliberase din mica ascunzătoare, iar eforturile ei de a-şi netezi părul nu avuseseră rezultate prea bune, Giff era mândru de ceea ce făcuse.

Ideea că o putea săruta fără să se aştepte la represalii îl îmboldi să treacă la fapte imediat. Îi cuprinse bărbia cu mâna, îi înclină capul pe spate şi îşi atinse delicat buzele de ale ei, zâmbind când ochii ei străluciră în lumina difuză a felinarului.

— După datină, mirii trebuie să-şi anunţe căsătoria tuturor cunoscuţilor. Fără îndoială, Sir Giffard, se impune să le daţi oamenilor din echipaj vestea cea bună.

— Atunci mergeţi şi le spuneţi, murmură Giff. Şi închideţi uşa în urmă, rogu-vă.

Peste o clipă, uşa se trânti cu un zgomot surd şi rămaseră singuri. Teama lui de mai devreme că trupul

avea să-l facă de râs în acele condiţii se dovedi neîntemeiată.

Se întinse să apuce legăturile tunicii ei de călărie.

— Te implor, nu face asta, Sir Giffard, şopti ea. Am primit să mă mărit cu dumneata, dar atâta tot.

La St, Andrews, Fife şi de Gredin, însoţiţi de tot alaiul contelui în afară de doi oameni, se duseseră la palat şi apoi la catedrală pentru a-l găsi pe Eminenţa Sa, episcopul. Cum ultima slujbă din zi avea să se termine în curând, acesta îi invitase la palat să cineze şi să rămână peste noapte, după cum se aşteptase Fife. Cu siguranţă, n-ar fi vrut să stea la bord până dimineaţă, întrucât nu-şi închipuise niciodată o navă atât de inconfortabilă.

De Gredin nu primise încântat vestea şederii la St. Andrews, dar se resemnase la argumentul lui Fife că dacă MacLennan o găsise pe fată la bordul corăbiei *Serpent Royal,* ar fi vrut s-o lase la ţărm cât mai repede cu putinţă. Şi unde putea fi ocrotită mai bine, continuase Fife, dacă nu în palatul episcopului?

Prin urmare, îşi terminaseră cina delicioasă oferită de episcop şi tocmai se delectau cu un Bordeaux excelent când un lacheu intră şi spuse:

— Vă cer iertare, Eminenţa Voastră, dar a sosit din port un om cu un mesaj pentru Domnia Sa, contele de Fife.

capitolul 16

În cabină, cu degetele încă pe închizătorile pieptarului ei, Giff se holba neîncrezător la mireasa lui.

— Ce-ai spus? întrebă el.

— M-ai auzit, veni replica liniştită a lui Sidony.

— Te-am auzit, dar nu-mi pot crede urechilor, spuse el, dorindu-şi s-o bruscheze, dar nereuşind decât să-şi coboare mâinile pe lângă corp. Încercând să sune rezonabil, pentru cazul în care ea se temea de împreunare,

Giff continuă: Căsătoria noastră nu este o căsătorie până nu este consumată.

— Cu toate acestea, domnule, hotărârea mea e luată.

— Nu ţi-ai găsit cel mai bun moment ca să iei hotărâri, replică el.

— Chiar tu m-ai făcut să înţeleg că *pot* s-o fac, îi aminti ea. Aşadar, am luat-o pe aceasta şi am de gând să o respect. Tot tu ai făcut-o necesară când ai hotărât să mă ţii la bord – de două ori. Ai făcut-o atunci când ai fi putut să te întorci şi să mă laşi pe ţărm la Lestalric şi, din nou, la St. Andrews, când l-ai fi putut lăsa pe părintele Adam să mă ducă la episcop.

— Tu nu ai vrut să te duci la episcop!

— E adevărat, dar asta nu-mi schimbă hotărârea luată acum. Înţeleg că prezenţa pe această corabie mă pune în pericolul de a stârni un scandal care ar pogorî o mare ruşine asupra mea şi mi-ar înfuria tatăl şi întreaga familie. Dar dacă nu ai de gând să le spui tuturor că refuz să mă culc cu tine, ei nu trebuie să ştie nimic despre asta.

— Căsătoria e pe viaţă. Ai de gând să mă refuzi pentru totdeauna?

— Nu am hotărât acest lucru, răspunse Sidony, dar privirea ei alunecă dintr-a lui atunci când pronunţă cuvintele. Ca să fiu cinstită, eşti prea impetuos pentru gustul meu. Nu aprob gesturile pripite, sub imperiul impulsurilor, dar dumneata pari a-ţi fi făcut un obicei din a acţiona astfel. Pentru moment, îţi cer să te abţii.

— Fii atentă, mârâi el, începând să se enerveze. Rob, Hugo şi ceilalţi ar fi plecat înainte să ajungem la Lestalric şi chiar dacă am fi putut amara în siguranţă acolo, nu am mai fi avut mijloace cu care să te ducem acasă mai repede. După cum s-a văzut, Fife a pornit pe urmele noastre mult mai repede decât m-am aşteptat.

— Mi-ar fi fost uşor să merg pe jos la Lestalric.

— Nu spune prostii. Cele două corăbii comandate de Fife sunt mult mai rapide decât a noastră. Ai văzut câţi vâslaşi au? Cât de lungi sunt? Ce pescaj mic au? Dacă am fi întârziat, ne-ar fi ajuns înainte să ajungem la St. Andrews.

Cât despre fuga noastră acolo, am reuşit doar printr-o minune. Fife ne va urmări cu şi mai multă îndârjire dacă află că am fost chiar în portul acela.

— Ar fi trebuit să mă duci la mal imediat, repetă ea cu încăpăţânare.

— S-ar putea să te surprindă, dar transportarea ta acasă nu era cea mai importantă grijă a mea. Trebuia să-mi duc încărcătura în siguranţă la destinaţie. Trebuie să înţelegi asta.

— Aşadar, lada aceea cu giuvaieruri şi fleacuri este singurul lucru important pentru tine?

— Lada cu giuvaieruri şi… Se întrerupse, înţelegând că intrase pe un teren periculos din mai multe puncte de vedere. Ea sesizase situaţia destul de bine.

— Nu asta este o comoară? întrebă Sidony. Doar nişte obiecte? Mai precis, obiecte de valoare pentru cineva. Dar lasă-mă să-ţi spun, domnule, că pentru mine sunt mai preţioase rudele şi familia decât *obiectele* de orice fel. Şi mă aştept ca soţul meu să-şi pună familia pe primul loc. În realitate, această corabie poartă numai o parte dintr-o comoară care nu a adus nimănui binele încă de când a dispărut, acum aproape un veac. Ce importanţă ar avea dacă de Fife sau oricine altcineva şi-ar însuşi partea noastră, dacă astfel toţi cei implicaţi ar fi în siguranţă?

— Stai jos, spuse el curtenitor, arătând spre una dintre băncuţele din nişa mesei. Vom discuta deschis, doamnă soţie, iar dacă refuzi să mă asculţi, îngăduie-mi să-ţi amintesc că acum sunt îndreptăţit să-ţi cer supunerea. Nu mă pune la încercare, pentru că vei regreta.

Sidony îi înfruntă sfidător privirea, dar apoi îşi dori să n-o fi făcut-o. De fapt, se miră de propria reacţie. Îşi plănuise cu grijă cuvintele şi le rostise cu un calm calculat. Se aşteptase ca el să fie surprins, dar se aşteptase şi ca el să înţeleagă, mai ales că, odată, Giff fusese de acord că trebuie să fie dificil să faci întotdeauna ce doresc alţii.

Era surprinsă de reacţia ei la propunerea lui de a discuta cel puţin în aceeaşi măsură în care el fusese

surprins de decizia ei. Acum însă bărbatul era furios, iar Sidony nu intenţionase niciodată să-l provoace atât de tare. Era ca şi cum, cu el, ea se transformase într-o persoană cu totul diferită.

Încă din prima zi, el îi scosese la iveală trăsături pe care nu ştia că le are, iar unele dintre acestea îi plăceau. Această sfidare iraţională nu era însă una dintre ele. Cuvinte de scuze îi veniră pe limbă.

Înainte însă de a apuca să le pronunţe, el se răsti:

— Am spus, şezi!

Se aşeză.

O studie un lung moment încruntându-se, apoi se lăsă să alunece pe banca îngustă, de cealaltă parte a măsuţei, unde rămase tăcut pentru câteva clipe. Dar nu era o tăcere pe care ea să se simtă obligată s-o rupă. Îşi spuse să fie recunoscătoare că nu era genul de soţ care să zbiere şi să stabilească reguli de neîncălcat. Aşa era tatăl ei, care, în plus, avea tendinţa de a-şi schimba regulile după bunul-plac.

În sfârşit, încrucişându-şi mâinile pe masă, Giff rosti liniştit:

— Draga mea, această discuţie nu s-a desfăşurat aşa cum mi-aş fi dorit să evolueze orice dialog din noaptea nunţii, iar pentru asta amândoi suntem vinovaţi. Am fost nechibzuit, aşa cum spui, dar plecarea noastră în grabă de la Lestalric sau St. Andrews nu s-a datorat acestui impuls. Sper că înţelegi asta. Dacă nu, putem discuta în continuare. Poţi să-mi spui întotdeauna orice doreşti, între patru ochi, chiar despre comoară. Dar nu ţipa la mine şi asigură-te că nu ne poate auzi nimeni.

— Nu am strigat, replică ea. Şi *a fost* nechibzuit să furi această corabie, ca să nu-i mai pomenesc pe căpitanul ei şi pe preot.

Ridicarea unui deget o făcu să tacă.

— Nu l-am furat pe preot, preciză el, dar putem discuta şi despre asta, mai târziu. În primul rând, trebuie să ştii că opiniile tale despre valoarea comorii sunt irelevante. Nu vorbi, adăugă el când fata încercă să deschidă gura.

Strânse din buze pentru a evita izbucnirea propriei ei iritări. Simţea acut nevoia să dea cu pumnul în masă ori să se ridice şi să plece. Faptul că era dificil s-o faci într-o cameră atât de mică nu-i uşura cu nimic situaţia.

— Apărarea comorii – a fiecărui obiect din ea – este o chestiune de onoare pentru noi, afirmă el. Dacă ştii că a dispărut de atât de multă vreme, îi cunoşti cumva şi istoria?

— Te referi la legătura cu Ordinul?

— Corect.

Şi acesta se număra printre subiectele ce nu trebuiau discutate niciodată, aşa că ea încuviinţă temător din cap, uitându-şi furia.

Cum el rămase tăcut, Sidony spuse:

— Din câte ştiu, Cavalerii Templieri le-au dat oamenilor posibilitatea de a călători fără a-şi duce cu ei bunurile de preţ. Aveau nevoie doar de o scrisoare de la o filială către alta, din Scoţia până în Ţara Sfântă sau aproape orice loc dintre acestea, dându-le dreptul la o anumită sumă pentru care nu le trebuia mai mult decât o parolă. Mai ştiu şi că datorită serviciilor de acest fel şi nu numai, ei acumulaseră o mare avere, care a dispărut cu ani în urmă, atunci când regele Franţei a încercat să şi-o însuşească.

— De asemenea, Ordinul apăra bunuri de mare valoare pentru Sfânta Biserică şi pentru şefii de state, explică el. Aşadar, trebuie să înţelegi că atunci când onoarea noastră este în joc, nimic nu mai contează. Trebuie să apărăm ceea ce am jurat că vom apăra.

Deşi îi stătea pe limbă să spună că tocmai jurase în faţa Domnului să o apere pe ea, se abţinu. Ştia cu siguranţă că el şi-ar fi riscat, chiar şi-ar fi dat viaţa, pentru ea. Nu ştia de unde ştie, aşa cum nu ştia de unde ştie o mulţime de alte lucruri despre el, dar aşa stăteau lucrurile încă din prima zi.

Giff îi aştepta răspunsul.

— Nu pot pretinde că înţeleg tot ceea ce vor să spună bărbaţii atunci când vorbesc despre onoare, dar Isobel, Adela şi Sorcha par să cunoască la fel de multe despre

comoară ca voi, bărbaţii. Ele ştiu precis care e încărcătura noastră, nu-i aşa?

El încuviinţă.

— Cred că da.

— Atunci, acum că suntem căsătoriţi, îmi vei spune şi mie?

Bărbatul făcu o grimasă, dar chipul său era mâhnit.

— Nu încă, fetiţo.

Aplecându-se înainte şi uitându-se adânc în ochii lui, ea îl întrebă:

— De ce nu?

Giff clătină din cap.

— Nu te cunoscu îndeajuns de bine.

— Dacă m-ai *cunoaşte* mai bine, mi-ai spune?

Ochii i se îngustară.

— Acum te tocmeşti cu mine, scumpo? Sper să insinuezi că dacă te-ai culca cu mine ţi-aş spune tot ce ştiu.

Căldura îi invadă chipul.

— Mă temeam că *tu* sugerai asta.

El chicoti.

— Cred că tocmai ţi-am dovedit punctul de vedere şi tu pe al meu. Trebuie să ne cunoaştem mai bine, iubito. Pentru o clipă mi se pare că pot vedea în mintea ta şi îţi pot citi gândurile. Apoi, simt că tu faci asta cu mine. Dar în final, ştiu că niciunul dintre noi nu poate fi sigur de celălalt. Gândeşte-te că vom profita de această călătorie pentru a ne cunoaşte mai îndeaproape.

Ea dădu din cap, surprinsă să descopere că uşurarea ei conţinea şi o doză de dezamăgire.

Giff se ridică şi îi întinse o mână.

Temătoare, o acceptă şi îl lăsă s-o ajute să se ridice.

Îşi puse mâinile pe umerii ei, o privi în ochi şi rosti:

— Sper că vei asculta cu atenţie ceea ce am să-ţi spun.

— Cu siguranţă o voi face.

— Poate, murmură el cu un zâmbet ambiguu. Dă-mi voie să încep cu cel mai bun argument. Ai sugerat mai devreme că singurul mod în care ceilalţi ar putea să ştie despre… despre decizia ta din seara asta ar fi dacă eu aş da de

veste întregii lumi. În realitate, dacă aş acţiona aşa cum aparent te aştepţi tu, ar fi ca şi când aş anunţa-o tuturor celor de la bord.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Vreau să spun, dulcele meu călău, că dacă aş ieşi acum şi m-aş culca pe punte, la un loc cu marinarii, sau oriunde pe acest vas, în afară de această cabină – cabina *mea* –, cu tine, toţi ar pricepe că mireasa mea nu mi-a tolerat prezenţa.

Gândul că el avea să petreacă noaptea cu ea, în cabina strâmtă, îi opri respiraţia în gât şi îi acceleră bătăile inimii.

Fife era nervos că încă nu avea niciun semn al prăzii pe care o urmăreau, dar el şi de Gredin conveniseră că MacLennan se îndrepta spre nord. Chiar dacă nu reuşiseră să-l prindă, contele era sigur că la Girnigoe se afla cheia comorii. Dacă informaţia ultimului an era corectă, iar familiile Sinclair şi Logan ştiau unde era ascunsă Piatra, atunci probabil că ei o mutau în altă parte chiar acum, mai ales că încărcătura lor era atât de importantă încât, atunci când el îl trimisese departe pe olandez, MacLennan riscase să fure *Serpent Royal* pentru a o transporta.

Pe mare era frig, iar Fife era ud, pentru că în plecarea rapidă din Leith Harbor vâslele oamenilor săi îl împroşcaseră din cap până în picioare. Din fericire, de atunci vântul se înteţise suficient ca să nu mai fie nevoie de rame.

Îl mai irita şi faptul că la St. Andrews nu aflaseră nimic despre fată.

Pe când se îndreptau către palat cu episcopul, de Gredin întrebase dacă Eminenţa Sa avusese vizitatori în acea zi, dar el negase că ar fi primit pe cineva.

Fife şi de Gredin făcuseră şi ei un timp bun de la Leith la St. Andrews şi nu văzuseră nici urmă de *Serpent* în port, doar vase mici, două mai mari, un vas comercial sub drapel olandez şi un altul cu steagul norvegian pe catarg.

— A ridicat ancora la scurtă vreme după ce am ancorat noi, milord, adăugă bărbatul.

— De ce nu ai venit să ne spui imediat? mormăi de Gredin.

Fife interveni:

— Care ar fi fost diferenţa? N-am putea s-o luăm acum după el, nici dacă am vrea. De ce ne-ar păsa ce face un norvegian?

— De ce ar părăsi un norvegian un port sigur după lăsarea întunericului?

Omul care adusese ştirea se uita umil la Fife:

— Nu ne-a dus capu' la asta, milord. Nu ne-am gândit deloc până când, ceva mai devreme, unul dintre oamenii cavalerului a zis că a zărit o licărire la pupa când am trecut pe lângă corabie.

— La naiba, doar nu-mi spui că era *Serpent Royal!* exclamă Fife.

— Păi nu, că nu a văzut numele, explică omul. Dar a băgat de seamă că avea o pupă ca aceea a lui *Serpent,* milord, cu traverse în formă de M.

— Într-adevăr, traversele sale formează un M, acceptă Fife. Dar, cu siguranţă…

— Trebuie să plecăm după ei imediat! strigă de Gredin. Trebuie s-o facem, milord, dacă avem cea mai mică şansă să-i prindem din urmă.

Fife nu intenţiona să facă nimic de acest fel. Nu-şi putea imagina o moarte mai oribilă decât înecul într-un naufragiu, pe o noapte neagră ca smoala, fără nicio posibilitate de salvare. Dar când de Gredin se înflăcărase explicându-i episcopului că un tâlhar furase frumoasa corabie a contelui, Fife nu putea susţine că ar fi preferat să doarmă într-un pat confortabil în loc să încerce s-o recupereze.

De Gredin ar fi acceptat cu uşurinţă că Fife trebuia să rămână lângă episcop, în timp ce el pleca singur să-şi captureze comoara atât de preţioasă şi să pună mâna şi pe Piatră.

Acum, resemnat cu soarta, Fife murmură o rugăciune şi încercă să-şi găsească un loc mai comod, înţelegând abia atunci când îl informă soldatul care-i servea drept

ordonanţă că de Gredin urcase jumătate din trupele sale pe cel de-al doilea drakkar.

Încheindu-şi pledoaria extrem de convingătoare pentru a împărţi cabina cu Sidony, Giff o auzi oftând încet drept răspuns şi tresări plin de speranţă. Din momentul în care ea îl respinsese, impulsul lui de a o îmbrăţişa – şi chiar de a merge mult mai departe – crescuse în aşa măsură încât se transformase în patimă pură, iar el ştia asta. Umerii ei pulsau calzi sub mâinile sale. Degetele îşi doreau să-i mângâie pielea dezgolită.

Trase adânc aer în piept şi o eliberă cu blândeţe.

— Cred că poţi rămâne o vreme, spuse ea.

— Mă tem că ei se aşteaptă să rămân toată noaptea.

— În fiecare noapte?

— Orice altceva aş face ar sugera fie că sunt alungat, lucru pentru care aş scădea în ochii lor, fie că nu mă atragi, ceea ce s-ar răsfrânge – pe nedrept – asupra ta.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare, dar se mulţumi să spună:

— Atunci, cel mai bine ar fi să rămâi, cel puţin în noaptea asta. Sper că pot avea încredere în cuvântul pe care mi l-ai dat.

Pe negândite, mâinile sale se întoarseră pe umerii fetei, iar el murmură:

— Draga mea, poţi avea oricând încredere în cuvântul meu, atunci când mi-l dau. Dar în această chestiune nu o voi face, pentru că nu sunt sigur de mine însumi. Eşti prea atrăgătoare, prea aţâţătoare pentru dorinţa unui bărbat, iar eu te doresc enorm. Aşa că ai grijă să nu mă ispiteşti prea mult. Dacă o faci, nu mai sunt responsabil pentru acţiunile mele.

Ochii ei se făcură atât de mari, încât el se întrebă dacă nu cumva o speriase.

La gândul că ea îl putea atrage în aşa măsură, Sidony fu străbătută de un fior. Auzise poveştile barzilor despre femei care puteau exercita o asemenea putere asupra

bărbaţilor, dar nici nu ar fi visat că ea ar fi putut face un bărbat să-şi calce cuvântul. Sentimentul era atât de înviorător, încât o tenta să vadă ce s-ar fi întâmplat dacă îl punea la încercare.

— Nu te gândi că îţi voi da un pumnal să te aperi, ca acelea despre care am auzit că le poartă asupra lor surorile tale Isobel şi Adela, spuse el cu un zâmbet. Dar le-aş putea ordona oamenilor să prindă un somon mare şi ţi l-aş da să-l foloseşti, dacă nu mă mai controlez.

Ea izbucni în râs la aceste cuvinte, iar tensiunea dintre ei scăzu.

— N-am nevoie de un somon, domnul meu. Pot oricând fluiera după ajutor sau pot ţipa, dacă am nevoie. Poţi rămâne în noaptea asta, dar sper că nu te aştepţi să mă dezbrac pentru culcare în timp ce mă priveşti.

— Aş vrea s-o faci, cum să nu, recunoscu el. Dar mă voi duce pe la echipaj şi să vorbesc cu Wat Maxwell. Nu-ţi fă griji pentru felinar, îl sting eu când mă întorc.

Spunând acestea, plecă, iar Sidony, neavând idee cât avea să lipsească, se grăbi să-şi scoată pieptarul şi fusta, le scutură în speranţa de a le reda aspectul şi le agăţă în cârligele fixate pe perete, lângă lavoar.

Urciorul cu apă era înfipt într-un strat gros de nisip, pentru a nu cădea la mişcările vasului. Turnă cu grijă suficient lichid pentru a înmuia o eşarfă şi îşi curăţă chipul, braţele şi spatele urechilor. Cu degetul îşi curăţă şi dinţii, pe cât de bine putu, apoi trase două cuverturi groase, brodate, din cufărul în care se aflau. Aruncă una pe patul de deasupra, iar pe cealaltă o întinse peste pătura acoperită cu un cearşaf din cel de dedesubt şi se strecură tremurând între ele.

Un astfel de pat era departe de a fi confortabil şi încercă să şi-l imagineze pe Giff dormind în el. Fără îndoială, servitorul l-ar fi căptuşit cu plăpumi pentru a-i face înălţimii Sale un cuib, dar cu pătura subţire ce ţinea loc de saltea sub ea, se simţea, cu siguranţă, mai confortabil decât atunci când se trezise în închisoarea ei subterană. În plus, se gândi că era atât de obosită încât ar fi putut dormi

şi pe o stâncă.

Aţipise deja când sunetul metalic al zăvorului o trezi brusc.

— Tu eşti? întrebă, trăgându-şi cuvertura până sub bărbie în timp ce uşa se deschidea. Înţelegând că oricine ar fi putut răspunde afirmativ, îşi reprimă un chicotit.

Bărbatul deschise uşa doar cât să se strecoare înăuntru, o închise atent în urmă şi rosti:

— Oricine altcineva ar fi ştiut că-şi riscă viaţa intrând aici, şi ar fi avut dreptate.

Fata simţi din nou acel fior al puterii feminine. Nu crezu nicio secundă că ar fi omorât un om a cărui singură vină ar fi fost aceea că încercase să intre, dar faptul că el o spusese era ameţitor.

— Unde suntem? se interesă ea.

— Între Arbroath şi Montrose. Am trecut de Devil's Head acum câteva minute şi în scurt timp ar trebui să depăşim cele două vârfuri ale Meg's Craig.

— Te cred, n-am idee cum îţi dai seama. Eu nici măcar nu recunosc aceste denumiri.

— Au început să răsară stelele, dar sigur cunoşti Arbroath.

— Ştiu că faimoasa noastră declaraţie de independenţă faţă de Anglia a fost semnată acolo, acum cincizeci de ani, dar n-am idee unde este.

— Suntem cam la două ore şi jumătate de St. Andrews, călătorind cu patru noduri. Dacă vântul se menţine, sperăm să ajungem la Aberdeen până dimineaţă.

— Ramele sunt tot ridicate, o pot spune după mişcarea corăbiei.

— Nu avem nevoie de ele cu un vânt atât de favorabil şi cu norii risipindu-se, dar ambele sunt imprevizibile. Eşti gata, pot stinge felinarul?

Corpul ei fremăta sub senzaţii noi. Giff părea enorm în cabină, capul său aproape atingând tavanul.

— Crezi că o să te ţină patul ăla?

El râse.

— Dacă vrei, te pot urca pe tine acolo.

Gândul de a trebui să urce acolo cu el în cabină ori să coboare cu el în patul de jos era aproape mai rău decât acela ca el să o ridice, îmbrăcată doar în cămaşa de corp.

— Aş prefera să rămân aici, spuse ea, sperând că vocea îi sunase demn, dar sigură că a auzit o inflexiune ascuţită care numai demnă nu era.

Giff avu amabilitatea de a nu mai râde.

— O să-mi scot cizmele, iar tu ai putea să te tragi puţin mai în spate, pentru că o să păşesc pe marginea patului tău ca să mă urc la mine, iar tavanul ăsta e departe de a avea o înălţime normală.

Apoi, felinarul se stinse şi camera plonjă într-un întuneric dens, dar ea simţi când Giff puse piciorul pe patul ei şi se săltă deasupra. Sidony rămase încordată în întuneric, încă înfrigurată, încercând să se relaxeze, profund conştientă de prezenţa lui deasupra.

— Chiar încapi acolo? îl întrebă.

— Aproape cu totul. Am dormit şi în locuri mai rele.

Ea încercă să-şi imagineze care ar fi putut să fie acelea.

Mişcarea navei era liniştitoare. Până la urmă, ar fi adormit-o, dar clipele continuau să treacă. El îşi schimbă poziţia, făcând lemnul să scârţâie.

Spunându-şi să nu se mai teamă că bărbatul ar fi putut cădea peste ea, Sidony se ghemui pe scândura îngustă şi se întrebă cum dormeau vâslaşii în locurile înguste ce le erau destinate între bănci sau chiar pe acestea.

Jake îi spusese că existau hamacuri pe care le puteau întinde în spaţiile de sub punte, dar erau „prea puţine", după băiat, şi numai acolo unde nu era plin de mărfuri şi provizii. Galerele vestice nu aveau punţi inferioare şi cărau puţine provizii, trăgând la ţărm aproape în fiecare noapte şi depinzând de vânătoare sau pescuit pentru hrană. Zâmbi, amintindu-şi de masa pe care o luase cu Jack.

Se mişcă din nou, sigură că în zori şoldurile aveau să-i fie vinete.

— Încă nu dormi? murmură el.

— Mă gândeam.

— La noi?

— La corabie, răspunse ea. Niciodată nu mi-ai spus cum ai făcut să o furi – şi pe căpitan. Şi, cu toate că ai zis că deciziile tale de a naviga de la Lestalric la St. Andrews nu erau nechibzuite, poţi spune acelaşi lucru despre furtul vasului şi al căpitanului sau răpirea unui preot? Cum poţi să faci asemenea lucruri? Mai ales să furi o corabie. Aş fi crezut că este cu neputinţă pentru un singur om.

Zâmbind, Giff îi răspunse.

— La vremea respectivă, părea un lucru corect, aşa că am făcut-o.

— Dar vasul nu-ţi aparţinea! Nu poţi să iei lucruri pur şi simplu, aşa cum nici Jake nu are dreptul. Aşa i-ai spus, şi chiar ai vrut să-ţi plătească şilingul acela.

— Diferenţa este că eu aveam nevoie atât de o corabie, cât şi de un mod de a-l încetini pe Fife. El a aflat de nava olandeză pe care am închiriat-o şi a trimis-o în plata Domnului. Aş mai sublinia şi că dacă nu aş fi luat această galeră, tu ai fi rămas un zălog care ne-ar fi forţat să capitulăm. Fără îndoială, aceasta era intenţia lui atunci când a ordonat să fii răpită.

— Ştii, nu cred că el a ordonat-o, spuse ea cu înţelepciune. Nu spun că nu ar fi făcut-o dacă ar fi ştiut că poate, pentru că a încercat să o aresteze pe Adela anul trecut, pentru a-i forţa mâna lui Rob. Dar aminteşte-ţi că atunci când m-a capturat de Gredin, Fife scotocea prin bagajele Isabellei. De unde putea să ştie că eu voi fi pe creastă?

— Putem presupune că aceeaşi iscoadă care i-a spus lui Fife despre planurile Isabellei a aflat cumva despre planul tău de a călări cu Lady Clendenen în întâmpinarea ei.

— A fost într-adevăr o iscoadă?

— Da, dar la Roslin, spuse el amintindu-şi.

— Nu am văzut pe nimeni cunoscut cu de Gredin.

— Nu contează, Fife nu putea şti că vei fi acolo, pentru că nimeni nu se aştepta să călăreşti atât de departe. De Gredin trebuie să fi profitat de ocazie atunci când i-ai oferit-o. Mă întreb dacă acum Fife ştie că te afli pe această

corabie. Da, sigur că ştie. L-ai auzit pe de Gredin ordonându-le oamenilor săi să-i spună.

— Încă n-ai zis nimic despre luarea navei lui Fife.

El se strâmbă, dar Sidony merita un răspuns.

— O vei numi o faptă îndrăzneaţă sau impulsivă, chiar nesocotită şi nebunească.

— Adesea pari să te comporţi aşa.

— Adevărul e că oamenii m-au numit aşa câteodată. Dar am descoperit că, în mijlocul haosului, poţi găsi întotdeauna un prilej de izbândă. Eu îl caut şi profit de el.

— Şi asta ai făcut cu vasul acesta?

— Sigur. Nu m-am gândit la el ca aparţinându-i lui Fife. Doar am folosit ocazia, când am înţeles că, în afară de căpitan şi de Jake, la bord mai erau numai doi oameni.

— Dar i-ai răpit şi pe Jake şi pe căpitanul Maxwell!

— I-am cerut lui Maxwell să-mi jure supunere, aşa cum ar fi făcut oricine în locul meu. A fost de acord pentru că i-am promis că-l voi proteja pe Jake. Dacă i-aş fi lăsat la ţărm, Fife i-ar fi spânzurat pentru pierderea galerei sale.

Fata nu mai răspunse nimic.

El lăsă tăcerea să domnească o vreme, apoi murmură:

— Mai eşti trează?

— Da.

— Acum înţelegi de ce acţionez uneori aşa?

Sidony nu răspunse. Îi plăcea să-l asculte şi era clar că, în opinia lui, procedase corect. Dar ceva o deranja şi nu era sigură că era bine să-i dezvăluie despre ce era vorba. Din experienţa ei, bărbaţilor nu le plăcea să le fie criticate deciziile.

— Ce e, fetiţo? Ţii cu orice preţ să-mi mai spui ceva, o simt.

— Doar că m-am aflat la bordul acestui vas din întâmplare, deci este incorect să pretinzi că fapta ta a fost justă datorită prezenţei mele. Mai mult, să rămâi fără nicio navă în ultima clipă dovedeşte o planificare dezastruoasă pentru o întreprindere atât de importantă, una pe care alţii o puneau la cale de aproape un an de zile. Oare toţi

bărbaţii se mulţumesc să aştepte o ocazie, atunci când e vorba despre o mare comoară?

Stomacul i se strânse în tăcerea ce urmă, dar vocea lui rămase egală.

— Indiferent cât de grijuliu plănuieşti, ceva merge rău întotdeauna, iar probabilitatea cea mai mare de a greşi este în momentele cele mai dificile. Cu încărcătura deja în mişcare, trebuia să acţionez repede, altfel totul s-ar fi dus pe apa Sâmbetei.

— Asta înţeleg. Dar şi alţii au rostit unele lucruri despre tine. Cea mai mare parte par a le spune în glumă, însă te pun totuşi pe gânduri.

— Atunci când mă vei cunoaşte mai amănunţit, poate că vei înceta să te îndoieşti de mine, dar întotdeauna vei avea dreptul să-mi spui şi să mă întrebi orice, oricând.

— *Oricând?*

— Oricând suntem singuri, ca acum, replică el ferm. Acum, gata. Culcă-te!

Ea zâmbi şi închise ochii. Ziua precedentă fusese teribilă, dar se simţea din nou în siguranţă. Chiar şi pe patul acela tare, se cufundă într-un somn profund şi fără vise.

La sosirea zorilor, se deşteptă singură în cabină.

Giff se afla deasupra cabinei de la pupa, uitându-se în spate. Nori albi şi pufoşi se rostogoleau la mare înălţime pe cer, avertizând asupra condiţiilor proaste din faţă. Încă mai erau la sud de Aberdeen, dar sperau să ajungă la Peterhead până la lăsarea serii.

Nu vedea pânze în urma lor şi, ca o asigurare suplimentară, vântul puternic le dăduse o viteză bună, dar deşi spera că frica de mare îl va fi reţinut pe Fife la St. Andrews, avea o bănuială sâcâitoare că speranţa avea să se dovedească falsă.

Wat Maxwell, care îi dăduse cabina sa părintelui Adam, nu dormise toată noaptea, rămânând la comandă, iar Giff avusese încredere în el. Nu numai că simţea instinctiv că Maxwell era un om de nădejde, dar ştia şi că, deşi vâslaşii

clanului Sinclair îl ascultau pe căpitan, ei nu ar fi ezitat să-l trezească dacă Maxwell ar da un ordin inacceptabil, precum să se predea lui Fife.

Înainte de a se sui pe cabina de la pupa, Giff îl trimisese pe Maxwell la prora, să se odihnească, ignorându-i protestele că preotul nu se trezise încă.

— Desigur, se bucură de ocazie ca să lenevească, dar el nu poate conduce vasul, iar tu ai nevoie de somn, altfel nu-mi vei mai fi de niciun folos. Scoală-l şi bagă-te în pat!

Aşa că Maxwell plecase.

Giff se întoarse şi mătură puntea cu privirea, în căutarea unuia dintre vâslaşii mai mici de înălţime. În general, aceştia erau înalţi, cu picioare şi spinări puternice, pentru că, aparţinând de clanul Sinclair, erau şi războinici şi vânători buni. Găsind unul care părea potrivit, îl privi fix şi-i făcu semn, apoi coborî în linişte, pentru cazul în care fata – frumoasa şi încăpăţânata sa mireasă, se gândi el zâmbind – încă dormea.

— Da, domnule? Asprul vâslaş se uita la el cu ochi cenuşii, naivi.

— Blegbie, parcă aşa te cheamă? spuse Giff.

— Da, domnule, Ned Blegbie.

— Ce părere ai despre urcatul pe catarg, Ned Blegbie?

Omul rânji.

— E o nimica toată, domnule.

— Sunt de acord, dar nu e bine pentru moralul oamenilor ca stăpânul vasului să se bucure de toată distracţia, aşa că urcă-te cât de sus poţi să te simţi în siguranţă şi strigă dacă vezi vreo pânză în spatele nostru.

Continuând să rânjească, Ned Blegbie păşi cu agilitate până pe braţul vergii, apoi, folosindu-se de nodurile parâmelor, urcă până când capul său se iţi deasupra catargului.

— A fost floare la ureche.

Giff se uită în jos şi-l văzu pe Jake lângă el, urmărindu-l pe Ned Blegbie.

— Ai face mai bine să te fereşti de mine, spuse el cu severitate. Şi să nu-mi spui că tatăl tău te lasă, că nu te

cred.

— Nu, m-a prins odată când începeam să urc şi m-a tras jos. Dar nu mi-e frică.

— Ai făcut-o?

— Păi sigur. Înainte să luaţi Domnia Voastră corabia, la bord mai erau doi oameni. M-au aţâţat s-o fac într-o noapte, când tata dormea. Mi-au promis un bănuţ dacă atingeam vârful catargului. Le-am spus că o fac, dar nu pentru un bănuţ. Aşa că mi-au dat o jumătate de penny. A fost foarte uşor.

— Oamenii aceia au noroc că nu se mai află la bord, comentă Giff. Nu ai nimic de dereticat în dimineaţa asta?

Jack oftă.

— O s-o fac. Nu e nevoie să vă răstiţi la mine. Privirea lui se mută către un punct în spatele lui Giff.

— Sunteţi cu adevărat însurat cu domniţa?

— Sunt, spuse Giff văzând-o pe Sidony în uşa cabinei căpitanului.

Îi zâmbi şi obţinu un zâmbet cuceritor în schimb.

— Domnule! strigă Ned Begbie, Două pânze la tribord!

Fife era animat de un optimism moderat. Le dăduse ordin oamenilor să construiască un adăpost de pânză pentru el, la capătul drakkarului, pentru a-l feri de ploaia ce părea să se apropie sau de soare, dacă le mai era dat să-l vadă. Mai mult, după de Gredin, *Serpent* avea un avans de circa o oră. Fife nu era prea convins. Văzuse o nava la orizont, dar prea departe pentru a o putea identifica.

De Gredin replică:

— În aceste ape nordice, corăbiile atât de mari sunt rare. Aş fi extrem de surprins dacă nu ar fi *Serpent.*

— Atunci, spune-le băieţilor să bage viteză, ca să-i putem prinde.

— Dacă insişti, dar se îndreaptă în direcţia bună, răspunse de Gredin înţelept. Ei nu ne cunosc, deci dacă nu-i ameninţăm, nu vor avea niciun motiv să ne evite.

Fife acceptă, dar numai pentru că înţelesese că a pune

mâna pe Piatra Destinului de unul singur s-ar fi putut dovedi dificil, chiar dacă recuperau corabia. De fapt, *Serpent* îi aparţinea şi i-ar fi plăcut să revendice Piatra doar în acest temei, dar MacLennan ar fi făcut tot posibilul s-o păstreze.

De asemenea, de Gredin îşi dorea comoara şi, cu siguranţă, ar fi pretins că Piatra face parte din ea. Poate că nu ar fi dorit neapărat să o păstreze, însă ar fi înţeles valoarea ei pentru scoţienii hotărâţi s-o ţină în Scoţia şi ar fi cerut o avere ca răscumpărare. Indiferent dacă Templierii acceptau să plătească sau nu, Piatra nu i-ar fi fost de niciun folos lui Fife dacă se afla în mâinile lui de Gredin sau ale Templierilor.

Mai mult, nu numai că Fife nu dispunea decât de o duzină de oameni, dar înţelesese că, deşi îi era superior în rang lui de Gredin, nu se afla în niciun fel la comanda drakkarelor sau a vâslaşilor.

Iar de Gredin promisese că mai multe vase aveau să li se alăture în curând.

capitolul 17

— La vâsle, băieţi!

Sidony îl auzi pe Giff strigând în timp ce îi făcea semne lui Ned Blegbie să coboare. Îl urmări deplasându-se rapid şi dând ordine oamenilor. Zâmbi văzând importanţa cu care Jake se îndreptă spre busolă, la ordinul lui Giff.

Din acel moment, pentru restul zilei, bărbatul nu îi prea dădu atenţie. Ea mâncă nişte carne sărată şi o bucată de pâine la amiază şi discută cu părintele Adam, dar când preotul începu să pună întrebări la care îi era greu să răspundă sau prea personale, se scuză şi se retrase în cabina căpitanului, pentru siestă.

Cina fu compusă din pâine tare şi o tocană din carne sărată cu găluşte de făină, într-un sos subţire, pe care oamenii o preparaseră fără greutate deasupra unui vas cu

jăratic, în pofida valurilor.

Giff luă împreună cu ea masa frugală, dar mintea sa rămânea la mare şi la drakkarele care îi urmăreau. Apoi, spre surprinderea ei, cu o oră înainte de apusul soarelui, duse vasul într-un golf, coborî ancora şi trimise barca la ţărm cu câţiva arcaşi. Apoi, se urcă el însuşi pe catarg pentru a scruta zarea.

Barca reveni după o oră, cu burdufuri de apă proaspătă şi vânat, după care porniră iarăşi la drum. Când, în sfârşit, Sidony se retrase în cabină, Giff îşi vârî capul pe uşă şi spuse:

— Vin şi eu imediat, fetiţo, dar nu voi rămâne mult. Odată ajunşi la Peterhead, vreau să urmăresc cu grijă cursul, pentru că vom avea şaptezeci de mile de mare deschisă în faţa noastră, fără pământ la orizont până ce depăşim Moray Firth. Dacă am rata golful Sinclair şi am ajunge la Orkney sau mai rău, reputaţia mea ar fi ruinată.

Cum nici prin gând nu-i trecea că un astfel de lucru s-ar fi putut petrece cu el la comanda navei, ea se mulţumi să zâmbească, apoi se pregăti repede de culcare şi intră să-l aştepte.

— De ce ne-am oprit în golf? întrebă Sidony.

— Pentru că nu mai suportam tocana aia. Mâine mâncăm iepure.

— Dar dacă ne prindea Fife?

— Ei bine, acesta este un alt motiv. Vasele lui sunt mai rapide decât al nostru, dar avem un avans de circa o oră. Voiam să văd dacă se opresc şi ei. Probabil că au făcut-o, pentru că acum se regăsesc în aceeaşi poziţie ca înainte. Par să ne urmărească, gândindu-se, poate, că suntem destul de proşti încât să-i conducem la comoară.

Îi plăcea să-i audă vocea. Când spuse că nu era nevoie să-şi mai bată capul cu felinarul, ea fu de acord şi întrebă dacă el era cu adevărat preocupat de cursul lor.

— Nu tocmai, pentru că stelele se văd, dar vremea se străduieşte din greu să ne aducă o furtună. Hugo ar spune că sunt nebun dacă nu trag la ţărm până la răsărit, dar adevărul e că nu am încredere în Fife şi cu cât ajungem

mai repede la Girnigoe, cu atât mai bine.

Discutară verzi şi uscate până când Maxwell bătu în uşă şi spuse că trecuseră de Caimbulg Point. Atunci, Giff se aplecă, o sărută prea grăbit şi ieşi.

Dis-de-dimineaţă, cerurile erau din nou întunecate, vânturile băteau din toate părţile şi nimeni nu se putea îndoi că furtuna care ameninţa încă din ajun avea să lovească în scurt timp.

Giff credea că furtuna nu va izbucni înainte de sosirea lor la Girnigoe, dar orele întunecate ale nopţii îi puseseră priceperea la încercare. Norii turbulenţi le permiseseră adesea să vadă stelele, iar busola rămăsese pe direcţie, dar atunci când răsări soarele fără ca pământul să se zărească, el speră că nu se înşelase la calcule.

Tocana de iepure de la prânz îi mai ridică moralul, dar mai trecură câteva ore până ce Blegbie, din vârful catargului, să vadă pământul în faţă şi să strige vestea cea bună. Apoi adăugă:

— Corăbiile lor se apropie, domnule, şi cu ele mai sunt vreo cinci, şase.

Aflând că nu erau numai drakkare, Giff îi făcu semn lui Maxwell să-l urmeze în cabina de la prora, alungându-l de acolo pe preot fără menajamente.

— Să mai verificăm ruta o dată, propuse Giff întinzând o hartă a coastei concepută în acest scop. Confirmând detaliul pe care şi-l amintise, îl informă:

— Îi vom lăsa se apropie cât vor, apoi vom depăşi strâns Capul Noss, imediat după apus.

— Mai avem aproape două ore până atunci, domnule. Vom fi la limită.

— Aşa este, dar dacă am socotit bine, Fife şi întăririle lui vor avea alte griji mai importante, în timp ce eu trag la ţărm şi discut cu Prinţul Henry.

— Clar, am înţeles, spuse Maxwell, aruncând şi el o privire la hartă. Dacă mi-e permis să întreb, cât aveţi de gând să staţi la Girnigoe?

— Doar o zi sau două, să ne aprovizionăm; apoi, duc

încărcătura spre apus.

— Sper că nu aveţi de gând să ne lăsaţi pe Jake şi pe mine la Girnigoe; sau aşa plănuiţi, domnule?

— Am nevoie de tine, Maxwell, şi cred că vei dori să-l păstrezi pe Jake alături.

— Desigur, domnule. Băiatului îi era atât de frică să nu mă piardă după ce a murit mama lui, încât i-am promis că voi rămâne întotdeauna cu el. Până acum m-am ţinut de cuvânt, dar nu-mi miroase a bine ce ne aşteaptă, cu furtuna care se apropie şi aşa mai departe, adăugă el.

— Prinţul Henry ar avea grijă de el, dacă i-ai cere, îl asigură Giff.

— Ar fi frumos din partea înălţimii Sale, dar nu vreau să-mi calc cuvântul faţă de Jake.

— Vom vedea, atunci.

Giff se gândi că, fără îndoială, Sidony ar fi trebuit să rămână şi ea la Girnigoe, dar în sinea lui îi displăcea profund să o lase singură.

Numai cerul ştia când avea să se poată întoarce după ea.

Mai mult, acum era soţia lui şi nu dorea s-o părăsească.

Vântul începu să bată neregulat, lipind pânza de catarg imediat după ce o umfla, astfel încât marinarii de la parâme făceau tot posibilul s-o controleze.

Valurile deveniră mai puternice şi mai înalte, în timp ce nori negri goneau spre vest, unde se întâlneau cu cei încă şi mai întunecaţi venind dinspre est.

Sidony, bine înfăşurată în mantaua voluminoasă de lână neagră a lui Fife, privea norii care încercau să se suie unul peste celălalt. Unii înalţi, umflaţi şi albi, iar alţii negri şi întinşi, toţi la înălţimi diferite, părând a zbura în toate direcţiile.

Şi valurile veneau de peste tot şi cu cât se apropiau de ţărm, cu atât erau mai haotice, până când marea ajunse să semene cu o oală uriaşă, zgâlţâită de un nebun.

Giff se opri din turele sale neîntrerupte şi o întrebă:

— Ţi-e frig, fetiţo?

— Nu, domnule. Îmi place vântul, dar am renunţat să

mai încerc să-mi ţin capul acoperit.

El rânji.

— Atunci, această vijelie nu te sperie.

Sidony clătină din cap, nedorind să admită că prezenţa lui îi dădea încredere.

— Cât de aproape sunt următorii noştri?

— Câştigă teren, pentru că sunt mai uşori ca noi, dar vom ajunge la Girnigoe până la căderea nopţii.

Ea nu dorea să se gândească la Girnigoe. Îl întâlnise pe prinţul Henry de Orkney de mai multe ori, dar nu o cunoscuse pe contesa lui. Cum, căsătorită sau nu, nu-şi putea imagina o femeie care să fie de acord cu călătoria ei pe o corabie plină de bărbaţi, nu se grăbea să o cunoască.

Dar, două ore mai târziu, *Serpent* ocolea Capul Noss intrând în golful Sinclair.

Giff admira, aşa cum o făcuse şi altădată, magnificul golf care se deschidea în faţa lor. Larg de şase mile la intrare, linia semicirculară a ţărmului, abruptă şi stâncoasă oriunde în altă parte, ceda patru mile de teren unor dune joase de nisip, pe fundalul unor râpe impresionante. Nenumărate fisuri străbăteau zidul, creând peşteri întunecoase sau spărturi pline de apă, deschise către cer. Şi pe ici, pe colo, piloni izolaţi de nisip, numiţi „stoguri“, aruncaţi spre cer din tumultul brizanţilor.

— Stăpâne Giff, tata mi-a zis să vă spun că vasele sunt la numai o jumătate de oră distanţă.

— Mulţumesc, Jake. Pe măsură ce continuau să ocolească promontoriul, Giff căuta cu privirea castelul, măsurând concomitent, cu un ochi expert, ritmul tot mai rapid al refluxului, recunoscător pentru faptul că Henry avea în permanenţă pândari care să-i anunţe eventuala apropiere a unor ambarcaţiuni.

La o milă vest de promontoriu, castelul Girnigoe, principala fortificaţie a primilor conţi de Caithness şi a familiei Sinclair, se profila pe o limbă ascuţită de pământ, la o sută de picioare deasupra capătului dinspre sud-est al golfului.

Principalul turn al castelului se afla la cincizeci de picioare şi avea cinci etaje, iar zidul său exterior, în locul unde înfrunta marea, stătea agăţat pe marginea prăpastiei abrupte. La baza acelei prăpăstii, o crevasă suficient de largă încât să adăpostească un vas măricel avansa adânc sub stânca înaltă, în formă de limbă a castelului.

La stânga, în adăpostul curburii dintre ţărm şi Capul Noss, Giff admiră chiar cu mai multă plăcere patru dintre galerele lui Henry, fiecare cu echipaj complet.

Ordonând coborârea pânzei, Giff îşi îndreptă vâslaşii către micul golf.

Vântul scăzuse vizibil de când ocoliseră Capul Noss, dar valurile rămâneau agitate, iar spaţiul înconjurat de stânci nu permitea nicio eroare.

Se rugă ca vânturile capricioase să nu se decidă să lovească direct în ei dinspre nord sau nord-est înainte ca vasul să fie adăpostit. Strâmtoarea Pentland, unde furtunile se dezlănţuiau mai puternic ca oriunde, iar curenţii şi vântul îşi schimbau direcţia fără avertisment, nu era decât la zece mile distanţă.

Se gândi o secundă la navele care îi urmăreau, punându-şi speranţa în ignoranţa căpitanilor cu privire la malul de la Caithness. Dacă nu făcuseră altceva decât să meargă pe urmele lui, ar fi putut evita o bătălie în golful plin de neprevăzut. Eliberându-şi mintea de astfel de gânduri, Giff se concentră asupra manevrelor de acostare.

— E aşa de frumos aici, atât de limpede şi de rece, spuse Sidony, smulgându-l din atenţia acordată ţintei înguste.

— Aşa este, murmură el, aruncându-i un zâmbet rapid şi întrebându-se, aşa cum o făcuse de multe ori de când se întâlniseră, ce anume la ea îl liniştea în aşa măsură, pentru ca apoi să-i zguduie măruntaiele, cum ar fi spus imediat Jake.

— O cunoşti pe contesa Jean? întrebă ea. Vocea îi era calmă, dar o notă discretă îl puse în alertă.

Dintr-o altă privire rapidă, văzu încordarea ce-i tulbura seninătatea obişnuită.

— Nu te teme, iubito. N-o să te muşte. N-ar lăsa-o

Henry.

— Femeile nu au nevoie să muşte ca să facă răni, domnul meu.

Încă urmărind atent manevrele, dar lămurit că era pe cursul bun, îşi puse un braţ peste umerii ei şi o trase mai aproape. N-o să te rănească pentru că *eu* nu-i voi permite.

O ţinu strâns, iar ea îşi trase putere atât din trupul, cât şi din cuvintele lui, în timp ce urmărea fascinată stâlpii de stâncă în jurul căror apa mării fierbea. Preocuparea ei pentru contesă se estompă, înlocuită de uluire, pe măsură ce zidul din faţa lor se apropia rapid.

Era mai obişnuită cu vasele care trag pe uscat în loc să ancoreze în port, iar nisipurile întinse din dreapta păreau foarte atrăgătoare pentru orice corabie, deşi poate apa nu era suficient de adâncă pentru o acostare în vreme de furtună.

Pilonii duşmănoşi şi spărturile de stâncă din faţa lor păreau însă mult mai periculoase. Avea toată încrederea în Giff, dar…

El chicoti.

— Nu, fetiţo, am avea necazuri dacă am face-o. Priveşte acolo, în faţă, şi vei vedea un canal de intrare, cu un debarcader precum cele pe care noi le numim *cuiburi* acasă, cu inele şi cu cheiuri înguste de fiecare parte, ca să o susţină. Acum poţi vedea şi oamenii lui Henry, aşteptându-ne. Vor avea grijă ca vasul să fie în siguranţă peste noapte.

— Cum rămâne cu Fife? întrebă ea.

— Sper că el şi prietenii lui, aceia care vor ajunge atât de departe, vor avea alte ocupaţii.

Ea aruncă o privire la cele patru galere, aparent aşteptând la adăpostul promontoriului, şi se gândi că îl înţelegea.

Vasele care îi urmăriseră nu puteau fi încă văzute când Giff le porunci oamenilor de la pupa să arunce parâme către cei care îi aşteptau şi strigă:

— Ţineţi-o bine, băieţi!

Ordonându-le să ridice vâslele, el urmărea cu un ochi atent zidurile de piatră de pe flancuri, în timp ce vasul înainta periculos printre ei. Alţii de pe vas aruncară şi mai multe parâme către oamenii de pe mal, pentru a le permite să asigure nava.

Corabia se opri într-un sfârşit, în ape surprinzător de calme.

Henry Sinclair, conte de Orkney – înalt, lat în umeri, încă blond ca un viking la treizeci şi şase de ani – se apropia cu paşi mari să-i întâmpine, zâmbind.

Fu coborâtă o scândură şi, păşind pe ea, Giff îi întinse fetei o mână puternică, ajutând-o să coboare. Odată ajunşi pe mal, o eliberă ca să-i strângă mâna lui Henry, spunând:

— Totul e în regulă, Fife e chiar în spatele nostru, după cum probabil ştii, dar m-am însurat cu fetişcana asta – preotul e acolo – şi îţi voi povesti imediat restul.

Henry o salută călduros pe Sidony şi, dacă o fi fost mirat s-o vadă sau să afle despre căsătorie, ea nu sesiză nicio reacţie. Lăsându-i pe căpitanul Maxwell şi pe Jake să supravegheze oamenii şi luându-l pe părintele Adam cu ei, îşi urmară gazda pe o scară abruptă tăiată direct în stâncă, pe sub o boltă care se deschidea într-o curte interioară împrejmuită, păzită de principalul turn al castelului Girnigoe.

Jean, contesă de Orkney, îi primi pe podiumul din partea estică a uriaşei săli boltite, luminat de o fereastră arcuită de unde se putea vedea masa de pământ întunecată de la vestul castelului. Contesa, o tânără durdulie, agreabilă şi la fel de blondă ca soţul ei, înlătură temerile fetei, salutându-i la fel de călduros şi exprimându-şi încântarea la vestea căsătoriei lor.

— Dar trebuie să fiţi epuizaţi, spuse ea. Întotdeauna călătoriile pe mare mă obosesc, iar voi aţi sosit atât de repede de la Leith! Probabil că nici nu aţi pus piciorul pe pământ înainte de a ajunge aici!

Sidony acceptă râzând adevărul acestei afirmaţii.

— Iar dacă Sir Giffard nu m-ar fi ţinut bine, aş fi căzut direct în apă, de pe treptele Domniei Voastre. Jur, am

simţit că fiecare dintre ele se clătina când puneam piciorul.

— Într-adevăr, aşa e întotdeauna, dar senzaţia trece repede. Vino acum, ştiu că bărbaţii vor să stea de vorbă în timpul cinei, aşa că te voi conduce chiar eu la camera ta. Se face târziu şi mă gândesc că poate nu vrei să mănânci aici, în sală, ci preferi o baie şi o masă uşoară la tine în cameră, urmate de somnul într-un pat confortabil.

Plină de recunoştinţă, Sidony fu de acord şi o întrebă dacă nu cumva avea să-i împrumute o rochie, explicând că nu dispunea decât de hainele de pe ea.

— Draga mea! Dar cum ai ajuns în această situaţie? Ascultând explicaţia în drumul spre cel de-al treilea etaj al turnului, Jean se arătă profund impresionată şi o asigură pe Sidony că îi va oferi toate hainele de care avea nevoie. Nu purtăm aceleaşi măsuri, draga mea, eu am câţiva inchi mai mult în toate direcţiile, dar ne vom descurca.

Camera la care o conduse Jean se afla la capătul unui culoar cu ferestre arcuite înguste, prin care nu se vedea altceva decât bezna de afară. Dar din cauza opaiţelor cu ulei suspendate la capătul fiecărei galerii, Sidony nu putea să-şi dea seama dacă norii de furtună se adunau ori se dispersau.

— Voi porunci să ţi se aducă cina imediat, împreună cu o albie, spuse contesa. Slujitorii o pot umple cât ai clipi din ochi. Dar nici nu trebuie să te grăbeşti, sunt sigură că Sir Gifford nu ţi se va alătura prea repede.

— Să mi se alăture? Sidony auzi spaima din propria voce.

Gazda sa zâmbi înţelegător.

— Nu aş îndrăzni să-l trimit în altă parte în această noapte, poate prima în care vă puteţi bucura împreună de o adevărată intimitate. Dar voi pune slujnicele să-ţi aducă ceva frumos să porţi după baie.

Plecă, lăsând-o pe Sidony să se holbeze la uriaşul pat matrimonial ce domina camera.

Henry îl dădu pe părintele Adam pe mâna capelanului său, cu promisiunea că avea să-i aranjeze întoarcerea la St.

Andrews pe una dintre corăbiile familiei Sinclair. Apoi îl conduse pe Giff la masa cea mare, spunând:

— Ne vom înconjura cu paravane, ca să putem vorbi liber, pentru că vom mânca singuri. Jean va avea grijă ca Sidony să obţină o baie caldă şi orice altceva doreşte.

Trupul lui Giff se încordă la imaginea fetei goale în cadă, dar Henry îi deturnă gândurile, după ce ordonă unui valet să ridice paravanele, întrebându-l:

— Ce s-a întâmplat cu urmăritorii tăi, Giff? Din ultimul raport pe care l-am primit se apropiau periculos de tine.

— Dacă ajung în golf, cât de periculoşi pot fi? vru Giff să ştie.

Henry ridică din umeri a nepăsare.

— Girnigoe este de necucerit, iar vasele mele ar trebui să-l pună la punct pe Fife. Dacă cere să intre aici, pretinzând că flamura regală a tatălui său îi dă acest drept, îl voi primi, dar nu-şi va aduce mai mult de şase oameni cu el.

— Are de două ori mai multe corăbii decât ai tu. Nu pot numi trei nobili din Lothian care să-l susţină, în niciun caz şase, şi nimeni de pe coasta de est nu are mai mult de o navă. Pe de altă parte, cele două drakkare poartă flamuri franceze.

— Dar ce spui despre de Gredin? rosti Henry încruntându-se. Era implicat în chestiunea asta anul trecut, înainte să-l aduc aici, şi pretinde că are legături cu Franţa şi cu Papa.

— Aşa este, şi rămâne implicat. A capturat-o pe Sidony şi a închis-o în cala corăbiei lui Fife. Eu am furat nava şi am găsit-o. Aşa am ajuns să ne căsătorim.

Surprins şi puţin amuzat în acelaşi timp, Henry a vrut să audă toată povestea. Aşa că, în timp ce mâncau, Giff îi istorisi totul, omiţând doar anumite detalii private.

Liniştit că Sidony nu păţise nimic şi că Piatra se afla în siguranţă la bordul lui *Serpent,* Henry îşi exprimă uluirea la vestea reînnoitei conlucrări dintre de Gredin şi Fife.

— Probabil că celelalte nave au fost aduse de francez, spuse el într-un sfârşit. Este posibil să le aibă de la

Preasfinţia Sa?

— Nu cred că aparţin Papei. Corăbiile Vaticanului sunt întotdeauna încărcate cu mărfuri. Cât despre celelalte, ar putea fi vase de război. Nu am zărit mare lucru în afară de pânze.

— Atunci de ce nu te-au oprit pe mare? Spui că s-au ţinut la distanţă.

— Fife nu poate controla în întregime aceste corăbii, îl lămuri Giff. Mai mult, s-ar putea ca el să nu fi riscat ca de Gredin să afle că noi avem Piatra. Apropo, s-ar putea ca Fife însuşi să n-o creadă. Dar dacă avea nevoie ca de Gredin să ne urmărească până aici, iar de Gredin nu este interesat decât de comoară, atunci speră, probabil, că eu îi pot conduce la potul cel mare.

— În orice caz, vei sta aici până ne gândim ce facem cu ei. La locul de acostare nu se poate ajunge pe uscat decât prin castel, iar patru oameni înarmaţi cu furci sau suliţe îl pot apăra de oricine ar încerca să ajungă pe mare. Dar nu putem risca să mutăm încărcătura până nu pleacă Fife.

— Voi sta o zi, pentru a le lăsa răgaz oamenilor mei să se odihnească, şi am nevoie de una dintre hărţile tale, cu detalii ale coastei de nord a ţinutului Caithness, spuse Giff. Dar intenţionez să plec poimâine înainte de zori.

— Nu fi nesăbuit, prietene. Deja plouă, iar furtuna care se apropie va transforma strâmtoarea Pentland într-un cazan al iadului timp de zile în şir.

Giff zâmbi strâmb.

— Poţi găsi o cale mai bună de a-l opri pe Fife?

— De aici până la Capul Wrath ai de parcurs optzeci de mile, îi aminti Henry. Te poţi considera norocos dacă faci cinci fără să te duci la fund şi chiar dacă Parcele te lasă să depăşeşti Capul Wrath, furtuna te-ar putea urmări mai departe, până pe coasta de vest.

— Nu mă deranjează dacă o face, replică Giff. Mie furtunile îmi dau energie, Henry, iar pe Fife îl sperie. În plus, probabil că niciun căpitan de la Paris sau de la Roma nu cunoaşte apele astea suficient de bine încât să rişte să ne urmărească în cazanul pe care l-ai descris.

— Desigur, o vei lăsa pe Sidony aici.

— Nu ştiu încă, recunoscu Giff. Mă gândesc s-o întreb ce vrea să facă.

— N-o poţi lua cu tine într-o astfel de călătorie!

— Vom vedea. Spune că e sătulă ca alţii să ia decizii în numele ei.

— Ei bine, decizia asta n-o poate lua. Planul tău e prea nebunesc. Nu numai că pui în pericol viaţa tuturor celor de la bord, dar uiţi de importanţa încărcăturii tale.

— Nu, nu uit. Dar am încredere că Sfântul Columba ne va apăra, dacă nimeni altcineva n-o va face. Încărcătura mea este sacră, totuşi, iar semnele au fost bune. Un bărbat fie crede în ele şi în soarta lui, fie dă greş.

Acestea fiind spuse, Henry se opri şi schimbă subiectul, cerând noutăţi de acasă, dar Giff ştia că mai avea multe de ascultat înainte de a pleca. Aşadar, o oră mai târziu, când unul dintre oamenii lui Henry anunţă că cinci dintre navele urmăritoare eşuaseră pe lungile bancuri de nisip peste care *Serpent* alunecase profitând de refluxul rapid, chiar cu o jumătate de oră mai devreme, el luă ştirea ca pe încă un semn favorabil grăitor.

Spunându-i noapte bună lui Henry, Giff acceptă un urcior de rachiu, unul de vin de Bordeaux şi două pocale de argint, drept cadou de nuntă. Apoi, amintindu-şi imaginea lui Sidony în cada de baie şi dornic să verifice dacă şi alte semne bune pe care le observase aveau să se adeverească, se grăbi să găsească dormitorul pe care urmau să-l împartă.

Ajunsese la jumătatea scărilor, când imaginea fetei goale fu înlocuită de dezaprobare pentru ceea ce ea numise un comportament impetuos. Henry fusese mai puţin rezervat, numindu-l nebun, aşa cum o făcuse Hugo înaintea lui.

Giff nu era de acord cu niciunul dintre ei, deşi îi respecta enorm. Îi plăcea şi fata, tot mai mult pe zi ce trecea, dar ea nu-l cunoştea încă şi nu ştia mare lucru despre modul în care se obţine victoria.

În faţa unui foc vioi, pe o grămadă de perne mari, brodate, curată, sătulă, mirosind superb de la săpunul franţuzesc pe care i-l pusese la dispoziţie contesa Jean şi purtând o cămaşă de batist cu borduri dantelate, Sidony auzi zăvorul şi trase rapid aer în piept.

Când văzu că Giff cară două urcioare şi tot atâtea pocale, decise că s-ar fi simţit mai puţin vulnerabilă în picioare, aşa că, punându-şi papucii de casă ai contesei Jean, se ridică în faţa lui.

El stătea în prag şi o sorbea din ochi, expresia de pe chipul său aducându-i un val de căldură în obraji care părea să i se întindă în tot corpul. Slujnica personală a contesei o ajutase, îi spălase părul şi i-l pieptănase lângă foc. Moale şi mătăsos, acesta îi cădea valuri pe umeri şi îi ajungea până la talie.

El şuieră admirativ.

— Fata mea, la cum arăţi ai putea suci minţile oricărui bărbat.

Deşi plăcut impresionată, Sidony fu pe punctul să-i spună că nu era fata lui, amintindu-şi însă la timp că, în faţa Sfintei Biserici a lui Dumnezeu, era. Acest gând şi vederea lui Giff îi împrospătară în minte jurămintele depuse şi faptul că, de fiecare dată când îl vedea, propria căsătorie devenea mai puţin deranjantă şi mai uşor de acceptat.

Zâmbetul său tot mai larg amplifică senzaţiile stranii ce o bântuiau.

Giff păşi înăuntru şi închise uşa cu o lovitură a umărului, spunând:

— Jean ţi-a dat cămaşa asta, nu?

— Da, răspunse ea, A fost foarte drăguţă, dar îmi este puţin mare.

— Arăţi ca un copil înfăşurat în hainele maică-sii.

— Nu sunt un copil, replică ea indignată.

— Nu, iubito, pot vedea şi singur asta. Apa din albie mai e caldă?

— Nu ştiu, am terminat baia de ceva vreme, dar sunt sigură că poţi găsi pe cineva să ţi-o umple din nou.

— Nu vreau să aştept, murmură el, cu o expresie de-a dreptul flămândă.

Chipul său o făcu să se încordeze la maximum, în alertă. Însă mai simţea ceva care o făcu să tacă din gură. Într-un sfârşit, adună destulă stăpânire de sine pentru a-i răspunde cu o demnitate gravă:

— Dacă doriţi să faceţi baie, domnule, pot să mă duc pe culoar până terminaţi.

— Nu, fato, o să mă ajuţi. Aceasta este datoria unei neveste, iar tu ai jurat…

— Ştiu foarte bine ce am jurat, şi nu era chiar nimic despre băi!

— Însă era ceva despre ascultare. Pari îndărătnică, aşa că sigur ai nevoie de practică. Îi întinse încet pocalele. Ţine astea.

Văzând că se încruntă, Sidony se supuse. El turnă dintr-un urcior în fiecare cupă. Nu era vin. Adulmecând suspicios, ea întrebă:

— Este rachiu?

— Ai ghicit. Ai gustat vreodată?

Sidony clătină din cap.

— Ei bine, eu o să fac baie, iar tu poţi să te uiţi la mine sorbindu-ţi băutura. Dacă vrei, îţi pot spune poveşti de-ale barzilor, ca să treacă timpul.

— Foarte bine, încuviinţă ea, gândindu-se că nu are nimic de pierdut dacă ascultă o astfel de cerere.

Giff puse urcioarele pe scăunelul jos de lângă cămin şi o privi încolăcindu-se pe perne ca o pisică, ţinând pocalul în mână. Era prea departe de scăunel pentru a-l aşeza acolo, iar a-l pune pe jos din vârful culcuşului de perne era prea dificil. Satisfăcut, încercă apa. Era călâie, însă mirosea delicios de la săpunul ei, iar focul din apropiere nu o lăsase să se răcească, aşadar era destul de bună. Îi va dovedi că nu era impulsiv, dar îi va arăta şi că trebuie să reţină avertismentele pe care el i le dădea.

Vânătaia de pe obraz se estompase, iar obrajii îi erau rozalii după baie.

Ardea de dorinţa de a o atinge, dar când se dezbrăcă se întoarse cu spatele, o voce neobişnuită, a prevederii, spunându-i că ar putea-o speria. Apoi se scufundă în apă, culese ibricul de alături, îşi turnă apă şi se săpuni cu atenţie, peste tot. Plin de apă şi de săpun, îi zâmbi.

— Ai ajutat vreodată un bărbat să facă baie, iubito?

Ea dădu din cap.

— Tata mi-a spus că e nepotrivit pentru o fecioară.

— Chiar şi o fecioară îşi poate îmbăia bărbatul. M-ai putea ajuta, dacă ai vrea.

Mişcându-şi trupul într-un fel ce-i sugeră bărbatului că vorbele sale stârniseră senzaţii pe care încerca să le ignore, ea schimbă subiectul.

— Ai zis că-mi vei spune poveşti de-ale barzilor.

— Am putea face ambele lucruri. Scufundă ibricul în apă pentru a-l reumple.

— Cred că m-aş mulţumi doar cu povestea, rosti ea sorbind din băutură şi strâmbându-se. Presupun că este foarte tare.

— Te obişnuieşti cu el, şi este băutura Insulelor, dar dacă crezi că nu o suporţi… Făcu o pauză. O văzu că bea din nou şi, gândindu-se că lucrurile mergeau bine, urmă: Ştiu multe poveşti scoţiene. Ai vreuna preferată?

— Da, aş avea, spuse ea luând încă o sorbitură.

— Pe care? întrebă el, aplecându-se, turnându-şi apă pe creştet şi clătindu-şi săpunul din păr.

— Vreau să ştiu cum ai ajuns să crezi că dacă cineva pierde momentul potrivit pentru a face ceva, nu va mai găsi niciodată altul.

El înţepeni cu o mână pe cap, ca şi cum trecutul ieşise la suprafaţă şi-l îngheţase până la oase.

Oprind brutal revărsarea amintirilor, spuse alegându-şi atent cuvintele:

— Nu este altceva decât un vechi proverb francez, pe care l-am auzit odată: *Toate comorile pământului nu pot cumpăra o şansă pierdută.* Tatăl meu mi-a spus-o şi mi-a rămas în suflet.

— Ce şansă ai pierdut de l-ai făcut să-ţi spună asta?

Amintirile îl copleşiră din nou, mai puternice ca niciodată. Lăsând ibricul deoparte, trase adânc aer în piept şi expiră prelung. Apoi, cumpănindu-şi vorbele, zise:

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum, fetiţo. Nu e nimic.

Ea se aplecă înainte, cu mâinile încercuind bolul pocalului, fără a-şi da seama că rochia i se desfăcuse suficient pentru a lăsa să i se vadă umflăturile fragede ale sânilor şi decolteul adânc. Părul ei se răspândi în faţă, o fâşie strălucitoare, aurie, de mătase în lumina focului.

— Nu poate fi chiar nimic, murmură ea blând. Am văzut o umbră tristă întunecându-ţi chipul uneori fără motiv. Vorbeşti prea des de momente pierdute ca să nu fie nimic pentru tine. Orice s-a întâmplat, trebuie să fi fost îngrozitor.

El nu se simţise niciodată atât de vulnerabil, atât de neajutorat. Dar când se uită la ea şi văzu flacăra blândă din ochii ei, simţi nevoia să-i spună, să-i explice. Gândul că *ar putea* vorbi despre asta i se părea ciudat şi greu de suportat. Se temu că atitudinea ei tandră, înţelegătoare, s-ar putea transforma cu uşurinţă în repulsie.

Privirea ei continuă să-l fixeze cu seninătate, iar încrederea ei în el se revărsa în valuri, întărindu-i convingerea că-i putea spune orice. Chiar şi aşa, el ştia ce riscă şi ştia că nu exista decât o cale de a o spune.

— Mi-am omorât fratele, declară el. Şocat, simţi că din ochi îi ţâşneau lacrimi.

Ştergându-le, conştient că stătea în apă aproape rece, cu şuviţe de păr ud prelingându-i-se pe frunte, Giff se întinse după pocal, lacom să-l dea pe gât. Dar ea ajunsese acolo înainte să-l ridice, iar mâna ei îl ţinea ferm.

— Aşteaptă. Întâi vreau să aud şi restul. Câţi ani aveai?

— Unsprezece, răspunse el scurt. Ascultă, fetiţo, nu pot vorbi aşa despre lucrurile astea.

Cum el tăcuse, ea întrebă:

— Câţi ani avea fratele tău?

— Treisprezece. Înţelesese că Sidony dorea cu orice preţ să audă povestea şi, odată ce începuse, se hotărî s-o

sfârşească repede. Îşi bătea joc de mine. Nu ştiu ce-mi spusese, dar mă scosese din minţi. Duncraig se află pe stânci de bazalt, deasupra mării. Mă jucasem acolo cu o zi mai înainte şi căzusem într-o crevasă. Una mică, dar suficient pentru a păcăli un băiat şi a-l face să arate ridicol. Ştiam că se îndrepta spre ea. Aş fi putut să-l opresc, dar am ezitat. Şi l-am pierdut.

— A căzut?

— A... a încercat să sară peste, s-a împiedicat şi s-a zdrobit de stânci.

O lacrimă îi alunecă pe obraz şi Giff se cutremură. Avea din nou unsprezece ani, vedea copilul vioi şi iubit, care nu trecuse de treisprezece ani, dispărându-i încă o dată din faţa ochilor, aşa cum se întâmplase în acea zi fatidică.

capitolul 18

Sidony voia să plângă împreună cu Giff, dar ştia că niciun bărbat nu i-ar fi fost recunoscător pentru că-i încuraja sau chiar numai remarca lacrimile. Văzuse că începuse să tremure; deşi era convinsă că la origine stătea o amintire dureroasă şi nu un frison, îi împinse cupa în mână şi-l îndemnă:

— Hai, bea asta. O să te încălzească.

Giff se conformă, iar ea se ridică, având mai multă grijă decât atunci când sărise de pe perne şi-şi scăpase propria cupă pe covoraşul din faţa căminului la vederea lacrimilor din ochii lui. În acel moment voise doar să-l aline, însă acelaşi instinct care o avertiza acum să nu-i dea de înţeles că-i remarcase emoţia o îndemnase atunci să ceară istorisirea întregii poveşti.

Era totuşi de mirare că, în toată graba aceea, nu se împiedicase în halatul contesei şi nu căzuse în cadă alături de el. Imaginea o făcu să zâmbească timid.

— Încerci să nu râzi de mine, scumpo?

— Mă gândeam cât de aproape am fost să mă împiedic

de halat şi să mă năpustesc cu capul înainte în copaia ta, spuse ea întorcându-se către pat. Contesa ţi-a trimis şi ţie un halat de-al lui Henry. Slujnica ei l-a pus aici, pe pat.

Auzi apa plescăind şi, răsucindu-se, văzu că ieşise din baie. Era cu faţa la cămin, şiroind de apă, şi se ştergea pe cap cu un prosop. Trupul îi lucea auriu în lumina focului şi a opaiţelor.

Străduindu-se din răsputeri să nu se holbeze la spatele lui musculos, perfect conturat, se duse la el şi îi întinse halatul, cerându-i:

— Pune-ţi asta pe tine.

Se supuse şi se întoarse către ea cu halatul încă desfăcut, dar când ea făcu un pas înapoi dădu drumul prosopului, o prinse de umeri şi o trase înspre el. Capul ei îi ajungea fix sub bărbie.

Îl cuprinse şi ea cu braţele, murmurând:

— Te paşte moartea dacă…

— N-am mai spus nimănui.

— De asta ai stat departe de Duncraig atâta vreme?

— Tata m-a trimis curând după aceea să fiu pajul unchiul meu, la Loch Houm.

— Din cauza accidentului?

— Sunt convins că m-a socotit vinovat. Of, chiar sunt. Dacă aş fi strigat…

— De ce naiba n-ai făcut-o? întrebă ea văzând că se întrerupsese.

— S-a întâmplat foarte repede, dar am avut câteva momente de răgaz, deoarece îmi aduc aminte că mi-am zis că arăta ca un nerod când a căzut în râpă.

— De-asta te învinovăţeşte tatăl tău?

— Nu i-am povestit şi partea asta. El m-a întrebat cum s-au petrecut lucrurile, iar eu i-am spus că Bryan fugea şi s-a împiedicat. Am explicat că totul se întâmplase într-o clipită şi atunci el a zis că nimic nu-i mai aduce înapoi pe cei dispăruţi. Aşa am ştiut.

— Dar cât ai stat acolo trebuie să te fi dus acasă din când în când.

— Da, însă era morocănos şi rece, aşa că până la urmă

am încetat să mă mai duc. Unchiul meu m-a învăţat o sumedenie de lucruri despre corăbii şi mi-a dăruit una numai pentru mine. După aceea am mers la Dunclathy.

Ar fi pus mai multe întrebări, dar Giff se îndreptă de spate şi rosti:

— Destul cu vorbăria despre trecut, fetiţo. Vreau să ne vârâm în pat şi să te ţin în braţe. Mă laşi să fac asta?

Îl privi în ochi.

— Da, dacă ţii neapărat, însă mai întâi trebuie să mă ispiteşti. De-asta mi-ai dat atâta rachiu!

Soţul ei zâmbi cu tristeţe.

— Aşa-i, dar spre meritul meu trebuie să ştii că am fost destul de neghiob încât să-i spun lui Henry că te las să alegi singură dacă vii cu mine ori rămâi aici.

— Bineînţeles că vin cu tine! Sunt nevasta ta. Chiar dacă n-aş fi, adăugă ea, ai zis mai devreme că dacă te însoţesc o să mă duci la Glenelg.

Văzu în căutătura lui că, indiferent ce-i spusese lui Henry, acum voia s-o convingă să nu meargă, ba chiar să-i interzică plecarea, aşa că rosti iute:

— Putem să vorbim despre asta mai târziu. Acum sunt de acord că ar trebui să ne culcăm.

Giff o urmări cum se îndepărta de el. În ciuda halatului amplu, se deplasa cu o graţie fascinantă pe care ar fi putut-o admira o veşnicie. Dar de ce îi fusese atât de uşor să-i povestească despre moartea lui Bryan? Se aşteptase la respingere, dar, deşi confesiunea lui o întristase, nu-i provocase nici şoc, nici repulsie.

Stinse opaiţele, aşeză cupa căzută pe scăunelul de alături şi o urmă în imensul pat cu baldachin, luându-i halatul când îl dezbrăcă şi întinzându-l la margine. Şi cămaşa de noapte pe care o purta îi era prea mare. Păru să nu-şi dea seama că-i scotea la iveală toate farmecele când se cocoţă în pat şi se ghemui la margine.

Giff scoase halatul lui Henry şi-l puse peste al ei, apoi se urcă la rândul lui şi se lungi pe spate. Ridicându-şi braţul drept, îl odihni pe perna lui Sidony.

— Vino încoace şi lasă-mă să te strâng în braţe, şopti el.

Fără o vorbă, se cuibări în căuşul trupului său punându-i capul pe umăr. Părul ei era mătăsos, iar corpul, mai cald decât s-ar fi aşteptat el, sau poate al lui era mai rece după baie.

Stătură o vreme în tăcere până când el îşi dădu seama că trupul lui nu avea de gând să se supună hotărârii lui de a-şi suprima orice poftă.

Ea se strânse şi mai bine în el, răsucindu-se încât Giff îi putu simţi curbura delicată a sânului acoperit cu batist atingându-i pieptul gol.

— Ţi-e frig, murmură ea.

— Ba nu. Cu tine, un bărbat se încălzeşte mai ceva decât cu o cărămidă fierbinte. Când ea chicoti, adăugă: Mă temeam c-o să mă dispreţuieşti.

— De ce? De ce ar face-o oricine? Erai de-abia un băietan, fără vreo putere de a-l convinge pe un flăcău cu doi ani mai mare, aşa cum nici eu nu le pot lămuri pe surorile mele. Sunt multe lucruri pe care nu le cunosc, dar cunosc copiii, rosti ea cu fermitate. Cum ai fi putut să ştii că se dusese peste stâncă? Tu nu făcuseşi asta.

— Nu, dar nu fugeam. Nu fusesem niciodată atât de…

— Atât de scrântit? sugeră ea. Tatăl tău e şi el templier?

Saltul logic îl ului, dar izbuti să răspundă:

— Da, bineînţeles, de aceea m-a trimis la Dunclathy. La câte ai aflat deja, nu mă îndoiesc că-i ştii pe mulţi dintre cei care au primit instrucţie acolo.

— Aşa credeam, pentru că aproape toţi cei pe care-i cunosc par să fie templieri şi toţi sunt în relaţii cu Hugo şi tatăl lui. Presupun, de asemenea, că toţi sunt oameni chibzuiţi.

— Da, dar dacă prin asta vrei să spui că nu se poartă niciodată necugetat, ca mine…

— N-am vrut să zic asta, îl opri ea punându-i palma delicată pe piept şi răsucindu-se uşor ca pentru a găsi o poziţie mai comodă.

— Iubito, dacă mai continui aşa n-o să mai răspund pentru faptele mele.

— De ce?
— Vrei să-ți arăt de ce?
Pulsul lui Sidony o luă razna, deoarece vocea lui sunase diferit când îi pusese întrebarea. Era mai joasă, iar vibraţiile îi reverberau în tot corpul, stârnindu-i dorinţa şi dându-i o senzaţie de fierbinţeală până în măduva oaselor.
Avea gura uscată şi ezită, până când îi trecu prin minte că ar fi putut pierde unul dintre momentele despre care el vorbise atât de des. Cu toate acestea, nu se putea hotărî. Mâna ei preluă însă comanda, întrucât continuă să-l mângâie, apăsând mai tare şi descriind cercuri mai largi pe pieptul său masiv.
Giff îi prinse încheietura cu putere, întorcându-se pe partea dreaptă.
— Dacă ai de gând numai să mă ispiteşti, iubito, rosti el cu faţa aproape lipită de a ei şi cu vocea asemănătoare unui mârâit, vei afla cât de primejdios pot fi. Vreau să fii soţia mea în toată puterea cuvântului, dar numai dacă eşti şi tu dornică de asta. Dacă o ţii tot aşa, înseamnă că eşti dornică, însă aş prefera să aud cuvintele de pe buzele tale.
Degetele ei zvâcniră.
— Ei bine? stărui el, cu răbdarea ajunsă la capăt.
— Da, murmură ea într-un sfârşit, umezindu-şi buzele uscate. Dacă tu vrei, eu… eu sunt dornică.
Abia pronunţă aceste vorbe că sărutul pătimaş îi tăie răsuflarea.
Încă o strângea de mână, iar corpul lui o afunda în saltea.
Spre uimirea ei, răspunse împingându-se în el.
Buzele lui erau fierbinţi şi rugătoare, dar când îi eliberă încheietura şi îi puse mâna pe sân, mângâindu-l aşa cum îi mângâiase şi ea pieptul gol, o încinse în fiecare punct în care o atingea, chiar şi prin batistul dantelat. Iar când degetul său mare i se opri pe sfârc, Sidony se auzi gemând.
— Scoate-ţi cămaşa, iubito. Nu aşteptă răspunsul, dar ea nu protestă, astfel că veşmântul dispăru într-o clipă. Când i-o scoase, trase şi păturile. Aruncând totul într-o parte,

rămase s-o contemple.

Strălucirea focului aproape stins îi lumina chipul şi trupul, iar expresia lui flămândă trezi în ea o dorinţă pe care nu ştiuse niciodată c-ar fi putut-o simţi. Din primul moment, prezenţa lui îi dăduse o stare de bine. Mai mult, se ciondănise cu el şi îi comunicase gândurile ei cele mai intime într-o manieră degajată cu totul diferită de purtarea ei de zi cu zi.

Când privirea lui se plimbă de la sânii ei la împreunarea coapselor şi înapoi la chip, pentru a i se pironi în ochi, Sidony rosti cu o sfioşenie care-i era de asemenea necunoscută:

— Încă mai doreşti să nu te fi însurat niciodată, Sir Giffard?

Acesta clătină din cap, apoi replică zâmbind:

— Dar tot o să fiu un soţ de nestăpânit, doamnă.

— Eşti primul care-mi spune aşa, râse ea, şi începu să gâfâie când Giff se apucă iarăşi să se joace cu sânul ei.

Îi gâdilă sfârcul, apoi îl prinse delicat între buze şi îl mângâie cu limba străfulgerându-i întregul trup la fiecare trecere. Mâna lui stângă se deplasă încet pe pântecul ei, coborând treptat. Când ajunse la împreunarea coapselor, Giff o sărută din nou, lingându-i uşor buzele şi apoi strecurându-şi limba printre ele.

Interiorul gurii ei era cald şi fin ca mătasea, iar Giff voia să exploreze fiecare milimetru din ea şi de pe trupul iubitei sale. Avea un gust dulce şi proaspăt, şi mâinile ei mici şi zvelte se mişcau pe trupul lui atingându-l uşor, tatonându-i pielea, gâdilându-i părul de pe piept şi de pe abdomen. Cu vârfurile degetelor îi ciupi un sfârc, trimiţându-i un nou val de dorinţă pe şira spinării.

Simţea o presiune insuportabilă în vintre, dar dacă voia să-i răstoarne convingerea că ar fi fost întotdeauna nechibzuit trebuia să se abţină.

Îi prinse mâna care-i strângea sfârcul, îi sărută vârfurile degetelor şi apoi se mută deasupra ei, apăsându-i mâna pe pernă în timp ce cobora să-i sugă iarăşi sânii. Eliberând

mâna pe care o ţinuse, îi mângâie braţul până la umăr, după care îi urmări conturul până la coapsă şi ajunse în interiorul coapselor ei. În cele din urmă, cu infinită gingăşie, îşi strecură un deget între buzele ei inferioare.

Când Sidony se crispă, Giff încetă să-i mai lingă sfârcul şi rosti:

— Uşor, fetiţo, vreau numai să pregătesc calea. Ştii cum se împreunează bărbaţii şi femeile?

— Da, murmură ea. Le-am auzit pe surorile mele povestind, desigur, şi Sorcha mi-a zis odată că e cam la fel ca la animale.

El se îndoia că animalele simţeau aceeaşi pasiune ca oamenii, dar se mulţumi să spună:

— Dacă nu înţelegi sau e ceva ce nu-ţi place, dă-mi de ştire. Împreunarea trebuie să fie un prilej de bucurie. Totuşi, prima dată nu e întotdeauna astfel. Ar trebui să ştii şi asta.

În timp ce vorbea, îşi croi drum cu degetul, găsind punctul în care era cea mai sensibilă. Când gemu şi îşi desfăcu şi mai larg picioarele, o sărută din nou, împingându-i limba între buze. Cu fiecare sărut şi fiecare mângâiere, pasiunea devenea tot mai puternică. Într-un târziu nu se mai putu abţine şi se vârî înăuntrul ei. O auzi icnind şi vru să-i dea răgaz să se obişnuiască, însă propriile nevoi îl îndemnau să continue.

Se mişcă lent la început, înfrânându-şi dorinţa, dar nu mai putu răbda când tunelul ei începu să pulseze şi simţi fierbinţeala ridicându-i-se din vintre.

Lui Sidony i se tăie răsuflarea când Giff începu să se mişte mai repede. Buzele lui le ţineau prizoniere pe ale ei, iar limba lui îi umplea gura. Dintr-odată, îşi înălţă capul şi se împinse în ea mai adânc. În acea clipă, fiecare părticică a ei se concentra asupra senzaţiilor care i se revărsau prin trup, asupra durerii, căldurii şi plinătăţii provocate de prezenţa bărbatului înlăuntrul ei.

Chipul lui, abia vizibil în lumina slabă a tăciunilor, era schimonosit de parcă şi el ar fi simţit durerea, dar patima

îl făcea să nu-i pese. O străpunse mai tare, mai repede şi mai profund, până când lui Sidony i se păru că forţa împreunării avea s-o rupă în două.

Apoi începu să trăiască senzaţii noi, şi trupul ei începu să pulseze la unison cu al lui. Giff respira greu, pătrunzând-o tot mai iute până când se lipi de ea, ameninţând s-o strivească. În cele din urmă, ritmul lui se transformă în zvâcniri mai scurte şi mai rapide şi se opri.

Epuizat, se lăsă deasupra ei, încă răsuflând greoi dar emanând o putere extraordinară. Era tot înăuntrul ei, dar nu mai pulsa şi nici n-o mai umplea până la durere.

— Poţi să respiri? îi şopti el la urechea stângă.

— Nu foarte uşor.

Cu un efort vizibil, se dădu în lături, dar continuă să-i îmbrăţişeze trunchiul sub linia sânilor.

— E mai bine? Când ea încuviinţă, o întrebă: Te-a durut rău?

— Destul de rău, dar nu ştiam că poţi simţi aşa ceva.

— Parcă stătuseşi de vorbă cu surorile tale.

— Da, dar să vorbeşti e una. Ştiu că împreunarea le face plăcere, însă presupun că trebuie să simţi totul pe pielea ta ca să poţi înţelege.

— Eu adorm, iubito, mormăi el. Ar fi cazul să ne spălăm.

Aşa făcură, iar Giff o ajută să-şi cureţe sângele de pe coapse. Nu era mult, şi, spre uşurarea ei, doar vreo doi stropi ajunseseră pe cearşafurile contesei. Când se întoarseră în pat o îngrijoră mai tare faptul că, imediat ce o sărutase şi se cuibărise lângă ea, luându-i capul pe umăr, adormise şi începuse să sforăie.

Stătu cu ochii deschişi alături de el întrebându-se dacă un bărbat îi putea da soţiei sale un prunc încă de prima dată, sau poate trebuia să se adune mai multe încercări. Când se trezi de dimineaţă, Giff era în picioare, în halatul albastru-închis al lui Henry, şi-i spunea fetei care venise să aprindă focul că avea nevoie de mai multă apă.

Giff o văzu pe Sidony cum se întoarse pe spate, căscă şi se ridică în capul oaselor, strângându-şi păturile la piept,

şi se întrebă dacă regreta cumva hotărârea de a se împreuna cu el.

Vântul îşi schimba direcţia. Deduse asta din faptul că mugetul constant şi jos de pe timpul nopţii se transformase în rafale şuierătoare. Nu avea nicio îndoială că, atunci când slujnica avea să revină cu apa şi să aprindă focul, din cămin avea să iasă fum.

Sidony arăta minunat. Nu-şi pusese cămaşa contesei, ci dormise alături de el în pielea goală. Iar acum părul ei splendid, mătăsos se i se revărsa peste umeri până la mijloc. În seara precedentă nu se ostenise să-l împletească şi să-l strângă într-o plasă, şi Giff se întreba cum izbutise să nu se încurce în el.

Părul lui era, probabil, zburlit ca bătut de vânt. În momentul respectiv însă, nu-l preocupa asta. Avea să-l pună pe valetul lui Henry să-l pieptene mai târziu,

— Bună dimineaţa, spuse ea.

El îi răspunse zâmbind. Vocea ei îl emoţiona ca de fiecare dată. Era muzicală, de parcă cineva ar fi descoperit cum să acordeze un glas asemenea unei harpe. Evident, nu i-ar fi putut mărturisi un asemenea gând, însă aşa i se părea, îi plăcuseră întotdeauna muzicienii care cântau la harpă şi la lăută. Avea cu el propria lăută la bordul corăbiei *Storm Lass.*

— Te-ai trezit devreme, remarcă Sidony.

— Voiam să văd cum o duc Fife şi de Gredin. Henry mi-a zis că au pierdut câteva nave, deci vor trebui să hotărască ce fac cu oamenii de prisos.

— Nu s-au înecat?

— Nu, Doamne fereşte. Motivul pentru care au eşuat e că în larg de Capul Noss e un banc mare de aluviuni care iese la suprafaţă rapid în momentul refluxului. Era notat în carnetul lui Maxwell, şi eu mi-am amintit de el din alte curse. Dar corăbiile lui Fife au urmat calea indicată de noi şi aveau o viteză prea mare, aşa că au eşuat înainte să vadă bancul şi să se oprească. Izbânda noastră depinde însă de pagubele pe care le-au suferit. Dacă au dat numai de nisip, nu şi de pietre, ar trebui să fie deja în golf.

— Doar n-o să atace castelul!
— Nu i-ar ajuta cu nimic. Limba aceea de pământ pe care e aşezat îi descurajează pe duşmani mai bine decât podul de la Roslin. Nu se pot apropia decât doi călăreţi odată. Din acelaşi motiv nu poate fi capturat nici debarcaderul. Chiar dacă ar putea, nu le-ar fi de niciun folos din cauza treptelor. Le-ai văzut. Paznicii din vârf îi pot căsăpi pe invadatori unul câte unul dacă e nevoie.
— Şi atunci ce-o să facă?
O bătaie în uşă o anunţă pe servitoarea care aducea apa. Giff o aşteptă să pună găleata pe lavoar, apoi o informă că se descurcau şi fără foc şi o invită să iasă.
— Căminul o să scoată mult fum cu vântul ăsta, o lămuri el pe Sidony. Cât despre Fife, Henry zicea că de Gredin trebuie să fi scotocit peste tot pe aici anul trecut. Evident, n-a găsit nicio comoară, aşa că probabil se îndreaptă spre Orkney. Vezi tu, Henry a făcut tot ce-a putut ca să-l ţină pe Fife aici.
— E la Orkney?
— Zău că nu ştiu, şi trebuie să plec. O sărută rapid şi părăsi încăperea.

Sidony îl urmări plecând şi se întrebă dacă-i spusese adevărul. Nu credea că ar fi minţit-o, dar cum să nu ştie unde era ascunsă comoara dacă transporta o parte din ea pe corabie? Oare voia să lase încărcătura la Henry? Dacă era aşa, de ce se îndrepta spre apus, şi de ce – în condiţiile în care Fife se ducea la Orkney şi comoara era în siguranţă – Henry afirma că era riscant ca ea să-l însoţească pe Giff în Kintail?
Nu mult după aceea, Morag, slujnica lui Jean, îşi făcu apariţia. La fel de rotofeie ca stăpâna ei, căra în braţe un teanc de haine de unde Sidony putea alege oricâte voia, după cum îi transmisese contesa.
— Contesa Jean a zis că pe astea le-a purtat când era mai zveltă, milady. Trebuie că vă sunt prea lungi, dar pot să le tivesc îndată. A mai zis că v-ar fi recunoscătoare dacă aţi rămâne aici câteva săptămâni.

— O să-i mulţumesc pentru invitaţia atât de amabilă, spuse Sidony, bănuind că Giff ori Henry îi sugeraseră lui Jean s-o formuleze pentru a o ţine pe ea la Girnigoe.

Acceptând ajutorul lui Morag în timp ce proba veşmintele şi asigurând-o că nu avea nevoie de foc, Sidony petrecu următoarea oră alegând hainele pe care să le păstreze. Când Giff se întoarse, tânăra lui soţie era cocoţată pe un taburet, purtând o tunică cu mâneci de un roz cald peste o rochie din mătase cu dungi verzi şi gri în nuanţe pale.

Morag scurtase rochia şi prindea în ace tivul tunicii pentru ca între poalele acesteia şi cele ale rochiei să rămână un inci, după cum o cerea moda. Manşetele rochiei îi ajungeau până la vârfurile degetelor, fiind prin urmare vizibile, întrucât cele ale tunicii i se opreau la încheieturi.

Giff se opri în prag cu aceeaşi expresie pe care i-o remarcase Sidony în noaptea precedentă, când, intrând în dormitor, o găsise în halatul contesei.

— Mulţumesc, Morag, spuse ea cu privirea fixată într-a soţului ei. Dacă mai e ceva de făcut, te poţi ocupa mai târziu.

— Sigur, doamnă, pot să tivesc tunica asta luându-mă după boldurile pe care le-am pus. Vreţi să păstraţi şi alte veşminte?

— Nu, acum am destule. Contesa a fost extraordinar de mărinimoasă, zise Sidony coborând de pe taburet şi lăsând-o pe Morag să-i tragă tunica peste umeri. Era concentrată asupra lui Giff, încercând să-i interpreteze expresia feţei.

Acesta întinse mâna să mângâie straiul de lână fină când Morag trecu pe lângă el, dar nici el, nici Sidony nu mai rostiră vreun cuvânt până ce slujnica nu ieşi, închizând uşa în urma ei.

— Nu crezi că în rochia asta arăt ca un copil, sper eu! murmură tânăra doamnă MacLennan.

De la decolteul adânc până la şolduri, veşmântul în dungi verzi şi gri era ca o a doua piele, conturându-i sânii

rotunzi şi curbura delicată a coapselor şi scoţându-i în evidenţă talia fină. O cingătoare alcătuită din patru lanţuri de argint îi cuprindea şoldurile şi se închidea cu o pafta împodobită cu giuvaieruri la o distanţă chinuitor de mică faţă de împreunarea picioarelor. La capetele lanţurilor, imediat sub genunchi, atârnau biluţe strălucitoare de argint care scoteau clinchete vesele la fiecare pas.

— Ei bine?

— Nu arăţi în n*iciun caz* ca un copil. Îmi place şi chestia aia roz pe care o aveai pe tine. Era catifelată ca blana unui pisoi. Să ştii c-o s-o ating adesea când o s-o porţi.

— Mie îmi place pentru că ţine de cald şi *nu* îi aparţine lui Fife.

— Asta cum se scoate? se interesă el arătând spre rochie.

— Are vreo mie de cârlige mici de tot în spate, dar nu cred că o să mi-o scoţi chiar acum, rosti ea dându-se iute un pas înapoi şi ridicând mâinile. De când ai plecat mă tot îmbrac şi dezbrac, şi mi-e o foame de lup.

— N-ai mâncat nimic?

— Nu, chiar nu m-am mai gândit la asta după ce a venit Morag.

— Atunci o să-ţi fac rost de ceva. Pe scări e un frig de-ţi îngheaţă oasele, aşa că ai nevoie de un şal până ajungem în sala de jos. Acolo e fum, dar destul de cald.

Sidony aduse un şal vesel de lână galbenă pe care contesa i-l trimisese odată cu restul hainelor şi îşi înfăşură umerii.

— Ai aflat ce s-a întâmplat cu vasele lui Fife? întrebă ea.

— Trei dintre cele care au eşuat s-au scufundat. Una a suferit stricăciuni grave. Drakkarurile, fiind mai uşor de manevrat, au ajuns pe nisip şi s-au desprins cu uşurinţă, iar cele două care erau în urmă nu au atins bancul. Deci mai sunt patru, iar o a cincea li s-ar putea alătura. Ne îndoim c-ar putea încerca vreun atac atât de aproape de navele lui Henry, însă Fife ar putea lansa la apă o barcă, pretinzând să fie primit sub flamura regală.

— Şi Henry o să-l lase să intre?

— A zis c-o să-l primească pe Fife cu o escortă de şase oameni, dar atât. Deocamdată, nimeni n-a cerut nimic. Simţindu-se închis între cei patru pereţi, îşi trecu o mână prin păr şi se duse la fereastră. Deschise oblonul, trase adânc aer în piept şi continuă: Mai am un singur lucru de spus.

— Care anume?

— M-am răzgândit. Apoi, întrucât reţinerea lui de a o înfrunta fusese copleşită de credinţa că reuşita oricărei hotărâri necesita un angajament deplin faţă de aplicarea acesteia, închise oblonul, se întoarse şi o privi în ochi. E pur şi simplu prea primejdios, iubito. Aş fi un neghiob de neiertat dacă te-aş lua cu mine.

— Deci cuvântul tău e nedemn de încredere numai în ceea ce mă priveşte pe mine?

— Nu ţi-am spus niciodată că o să te las să hotărăşti.

— Nu, tocmai ai zis că îl informaseşi pe Henry că o să-mi dai acest drept. Prin urmare, dacă aş sta de vorbă cu Henry, el ar descoperi că, mulţumită ţie, m-a minţit, nu-i aşa?

— Gata! se răsti el.

— Că dacă nu, ce? O să mă baţi? Cu asta ameninţă întotdeauna Hugo atunci când Sorcha îi înfruntă firea tiranică. Totuşi, nu cred că a lovit-o vreodată.

— Ascultă-mă bine, doamnă, căci eu nu fac ameninţări găunoase, ripostă el mânios. Aşa cum ai putut vedea, când vreau să fac un lucru, îl fac. Aşa că nu mă mai provoca, te rog.

Sidony îşi ridică bărbia.

— Şi eu fac ceea ce spun că voi face, domnul meu. Sunt soţia dumitale şi, din câte îmi dau seama, nu sunt mai multe primejdii în ceea ce ne aşteaptă decât am avut parte pe drumul de la Lestalric la Girnigoe.

— N-ai văzut ce furtună s-a dezlănţuit afară, comentă el. Uită-te!

Zicând acestea, deschise oblonul dintr-o mişcare. Nu avu însă efectul sperat, deoarece uitase că în ultima oră rafalele cele mai puternice veniseră dinspre nord şi vest,

forţa lor colosală fiind oprită de latura dinspre uscat a castelului. Fără îndoială, marea vuia furioasă, dar de la etajul al treilea al unei fortăreţe aflate la o sută de picioare deasupra apei, impactul avea să i se pară neglijabil fetei.

— Nu mă tem de nicio furtună când tu eşti la comanda navei. Ştiu că dacă spui că o poţi face, înseamnă că poţi. Nici măcar nu plouă.

— Mai devreme turna cu găleata. Şi o să mai toarne. Oricum, tăria furtunii nu contează. Sunt soţul tău şi o să mi te supui.

— Foarte bine, dar când o să vii să mă iei, dac-o s-o faci, să mă duci la castelul tatei. N-o să stau cu un bărbat care nu mă vrea alături de el.

Îşi încleştă pumnii şi şuieră printre dinţi:

— Sigur că te vreau. Nu vezi? Ai putea fi ucisă, fie de furtună, fie de oamenii lui Fife dacă ne prind.

— Atunci nu-i lăsa să ne prindă. Trebuie să te hotărăşti, căci e într-adevăr dreptul tău, dar n-o să mă răzgândesc.

Nu vreau să stau aici în siguranţă, temându-mă neîncetat că ai dispărut în apele turbate sau că ai fost omorât de Fife şi de Gredin, ca să nu mai vorbim că nu am nicio idee despre cât ar trebui să aştept veşti, bune sau…

— Destul, Sidony!

— Nu, sunt soţia ta cu tot ce înseamnă asta. Dacă nu am dreptul să fiu cu tine până o să avem o casă a noastră, atunci nu vreau să fiu cu tine deloc.

Cu mâinile în şold şi bărbia împinsă înainte, pur şi simplu îl provoca s-o pună pe genunchi şi să-i dea o mamă de bătaie. Tot ce voia el era s-o apuce, s-o strângă în braţe, să-i scoată rochia aceea de mătase zornăitoare şi s-o ducă înapoi în pat.

Sidony văzu lucirea din ochii lui şi, când Giff făcu un pas înspre ea, se dădu iute înapoi, strângându-şi mâinile la spate.

Bărbatul se opri, scoţând un mormăit jos, apoi se răsuci şi ieşi trântind uşa după el.

Ea trase aer în piept şi îl eliberă cu zgomot, după care

culese şalul pe care, în toiul disputei, îl aruncase pe jos, şi-l aranjă pe umeri şi, lăsând să se scurgă două-trei minute, îl urmă la parter, în sala mare.

Fife se trezise pe pietrişul umed şi inconfortabil din golful în formă de pană în care puseseră pe uscat drakkarurile. Încă mai ploua şi avea dureri în tot corpul, însă era bucuros că scăpase cu viaţă. De parcă întinderile de apă ale golfului Moray nu fuseseră destul de înspăimântătoare, vederea stricăciunilor pe care le suferiseră vasele când loviseră bancul de aluviuni de la Capul Noss fusese de ajuns ca să-l facă să verse până când abia dacă se mai putu ţine pe picioare.

Prima navă atinsese doar uşor o fâşie imensă de nisip, dar a doua, la câteva minute după aceea, se înfipsese în ea. Apoi auziseră scrâşnetul înfiorător al carenelor izbindu-se de stâncile pe care ei înşişi avuseseră noroc să le ocolească.

Câţiva marinari se înecaseră, urlând după ajutor. Salvaseră mulţi, însă cele trei vase care se loviseră cel mai tare de pietre se scufundaseră înainte ca toţi membrii echipajelor să poată fi scoşi. Atunci se întorseseră spre sud, unde oamenii de pe navele care evitaseră zona cu stânci au raportat că golful în formă de pană îi putea adăposti pe toţi.

Prin urmare, trăseseră drakkarurile pe uscat, ancoraseră celelalte vase şi ridicaseră corturi care să-i ferească de ploaie şi de furtuna iminentă. Fife profitase de cel dintâi prilej şi se retrăsese în cortul său, iar când de Gredin îi adusese vin îl băuse cu înghiţituri lacome şi adormise buştean. Acum îl durea capul şi murea de sete.

Cum nu primi răspuns când îl strigă pe oşteanul care dormise în faţa cortului său, se ridică să-l trezească. Nu era nimeni afară. Mai mult, nu se zărea niciunul dintre oamenii săi.

De Gredin se apucase să le dea ordine cu de la sine putere, lucru căruia Fife ştia că trebuia să-i pună capăt. Aşadar, văzându-l pe cavaler încălzindu-se lângă un foc pe

care izbutiseră să-l aprindă ocrotindu-l de vânt cu o pânză, se duse înspre el.

Înainte ca Fife să ia cuvântul, de Gredin îl salută vesel.

— O să fiţi încântat să aflaţi, milord, că vasul de la Girnigoe e într-adevăr *The Serpent.* Oamenii pe care i-am trimis pe ţărm cu primele bărci l-au văzut şi spun că e amarat într-un intrând înconjurat de stânci abrupte. Flăcăii mei pot să-l ţină sub observaţie de pe uscat, deci o să ştim dacă MacLennan încearcă să-şi debarce încărcătura, dar se pare că singura cale de acces în castel e pe nişte trepte înalte şi înguste, aşa că nu cred c-o pot duce pe acolo.

— Mă bucur să aud asta, rosti Fife înţepat, dar aş vrea să ştiu ce-ai făcut cu oamenii mei. Pari să-ţi închipui că sunt sub comanda dumitale, dar…

— Mă tem că nu sunt sub comanda nimănui, milord, îl întrerupse cavalerul. Din nefericire, toţi oamenii Domniei Voastre s-au înecat în nenorocirea de ieri.

— E cu neputinţă! exclamă contele. Ştiu că unii erau pe celălalt drakkar, şi câţiva erau cu mine. Unul dormea chiar în faţa cortului meu.

— Da, a fost mare păcat să-i pierdem pe toţi aşa, murmură de Gredin.

Fiorul pe care-l simţi Fife nu avea nicio legătură cu vremea.

capitolul 19

Giff îl găsi pe Henry în faţa căminului, contemplând distrat fumul ce răbufnea din coş. Tavanul boltit era înalt, iar fumul se ridica încet, însă era înţepător şi le îngreuna respiraţia.

— Sunt în golful Wick, la miazăzi de Capul Noss, îl informă Henry. E un adăpost bun. Golful nostru e deschis la vânturile venind din miazănoapte ori de la răsărit, în afară de locul ăsta, unde intrândul ne ocroteşte cât de cât.

— Ai pus nişte oameni să stea cu ochii pe ei?

— Desigur, aşa cum sunt convins că Fife i-a pus pe ai lui să stea cu ochii pe noi.

— Nu mi-aş bate capul cu asta, deşi, dacă vrei să-ţi trimiţi flăcăii la vânătoare, n-o să mă împotrivesc. Capturând nişte oameni de-ai lui ar putea afla nişte lucruri vrednice de interes, de pildă dacă Fife are alte motive de a se alia cu Franţa şi Roma în afară de participarea la cercetările lui de Gredin în privinţa comorii, ca parte a propriilor strădanii de a limita puterile enorme ale clanurilor Sinclair şi Logan.

— Se prea poate să aflăm câte ceva, spuse Henry. Dar n-am nicio dorinţă să-i sporesc înverşunarea luându-i oamenii ostatici. În ultimii ani n-a ascuns faptul că e invidios pe titlul meu norvegian şi, în plus, vrea să slăbească toate clanurile puternice şi, prin urmare, să aducă neamul Stewart pe primul loc. Este bine cunoscut că a făcut tot ce-a putut în ţinuturile de graniţă ca să-i pună beţe în roate lui Douglas. Dar dacă Fife ne va cere ospitalitatea, mă voi vedea obligat să i-o ofer.

— Da, în caz că ar fi unul de-ai noştri, din Ţara de Sus, dar nu e, comentă Giff.

— Obiceiurile noastre legate de ospeţie nu le sunt rezervate celor din Ţara de Sus.

— Bineînţeles, dar dacă îţi închipui că poţi avea încredere în ticălosul ăla odată ce l-ai primit înăuntru…

Chicotitul lui Henry îl reduse la tăcere.

— Regulile supravieţuirii sunt mai tari decât orice altceva, Giff. Până la urmă, poate ar trebui să-l invităm noi pe Fife. L-am ţine aproape de noi şi l-am urmări mai uşor.

— Faci cum vrei, dar amână invitaţia până la plecarea mea, se răsti Giff.

Sprâncenele lui Henry se ridicară a mirare.

— Te-am jignit cumva?

Giff se strâmbă.

— Nu, dar fetişcana mea m-a scos din fire. I-am zis că trebuie să stea aici, dar ea – nici gând. Şi, ca să fiu drept, nu vreau s-o las. Îmi spune că n-ar putea îndura să nu ştie nimic de soarta mea până când va catadicsi vreunul să-i

dea de veste. La naiba, o înţeleg. Pe de altă parte, nu cred c-ar fi în mai mare primejdie pe corabie, chiar şi pe timp de furtună, decât a fost când am avut toată haita aia pe urme.

— Şi cum îţi va fi afectată judecata având-o pe ea la bord? se interesă Henry încruntat. Te-ai purta la fel ca să salvezi Piatra? Şi ce se întâmplă dacă Fife pune mâna pe voi?

— Ea zice că ar trebui să am grijă să n-o facă.

Henry izbucni în râs, şi dintr-odată Giff văzu şi el ilaritatea situaţiei. În acelaşi timp îşi mai dădu seama de un lucru, o nouă modalitate de a ocroti Piatra.

I-ar fi împărtăşit acest gând lui Henry, mai ales că astfel ar fi domolit temerile anumitor persoane cu privire la aşa-numita lui nechibzuinţă. Dar nu voia să discute această idee nouă până când nu mai reflecta asupra ei. În orice caz, Sidony intră tocmai atunci în sală, părând senină şi cu totul în largul ei pe când înainta spre masă, pe care erau aşezate un coş cu pâine şi un clondir cu bere.

Luă o chiflă şi catadicsi în sfârşit să le remarce prezenţa, zâmbind şi făcând o scurtă plecăciune în direcţia lui Henry.

— Bună ziua, milord. Contesa a fost cum nu se poate mai mărinimoasă. Acum am destule veşminte cât să port un an întreg.

— Sunt încredinţat că ţi se potrivesc, draga mea. Ai dormit bine, sau vânturile aprige şi valurile urlătoare ţi-au tulburat somnul?

— Am dormit foarte bine, mulţumesc de întrebare. Patul e deosebit de comod, deşi nu m-a legănat să adorm ca acela de la bordul corăbiei, adăugă ea cu o licărire care-i spuse lui Giff că ştia unde bătea Henry.

Acesta insistă.

— Un pat de corabie nu e nicidecum cel mai sigur loc pe timp de furtună. Strâmtoarea Pentland e renumită pentru furtunile care se abat asupra ei, iar aceasta de acum nu e deloc blândă.

— Soţul meu mi-a făgăduit c-o să-mi ofere o casă în toată

puterea cuvântului, spuse ea cu un zâmbet şăgalnic. O să am grijă să se ocupe de asta în cea mai scurtă vreme.

Ideea lui Giff prinse tot mai mult contur, întrucât ceea ce proteja Piatra ar fi putut-o proteja şi pe Sidony.

— Are dreptate, Henry, interveni el. La urma urmei, am spus că poate hotărî singură. Şi nu cred că Fife şi ai lui o să ne prindă dacă vom pleca pe întuneric.

— La naiba, e o nebunie să ieşi din golf când nu vezi nici măcar cât o lungime de braţ! se împotrivi Henry.

— A navigat pe întuneric în ultimele două nopţi, sublinie Sidony.

— Ştiu că nici golful, nici strâmtoarea nu sunt acelaşi lucru cu largul mării, rosti Giff înainte ca Henry să scoată în evidenţă acelaşi aspect. Dar am o busolă bună şi un partener de nădejde în Maxwell. Şi odată ce trecem de Duncasby, cunosc strâmtoarea destul de bine ca să ajungem teferi la Capul Wrath şi apoi s-o luăm spre miazăzi. Cât de departe aveau să meargă, nu vru să spună.

— Şi dacă vei fi urmărit?

— Dacă pornesc pe urmele mele în toiul furtunii, înseamnă că sunt nebuni. O să piară la Boars of Duncansby ori la Men of Mey[10], căci n-o să se aştepte la nicio primejdie. De zile întregi stau cu ochii pe noi şi ne imită fiecare mişcare. Mă îndoiesc că vreunul de pe vasele lor cunoaşte apele strâmtorii la fel ca mine sau ca tine, deci dacă iau un avans de o zi faţă de ei o să ajung lesne la Capul Wrath. Ei n-au de unde să ştie încotro mă îndrept.

— Fife ar putea ghici, îl avertiză Henry. Sunt puţine variante dacă află că nu te-ai dus la Orkney şi nici n-ai rămas aici. Tot ce are de făcut este să se oprească într-un sat şi să întrebe dacă *Serpent* a trecut pe acolo. Corăbiile, chiar şi a mea, nu navighează prea des spre apus în apele astea, aşa că localnicii bagă de seamă pe dată.

Giff o privea pe Sidony, în ai cărei ochi strălucea

[10] Locurile la care se face referire (în traducere, „Mistreţii din Duncansby", respectiv „Bărbaţii din Mey") se află în strâmtoarea Pentland (Pentland Firth), situată în extremitatea nord-estică a Scoţiei, cunoscută pentru mareele deosebit de puternice (n.tr.)

nerăbdarea.

— Tot mai vrei să vii cu mine, iubito?

— Vreau, declară ea fără şovăire. Ce sunt Mistreţii din Duncansby?

Plecară la scurt timp după miezul nopţii, când cerul şi împrejurimile erau negre ca smoala, iar vântul mânios şuiera pe lângă zidurile castelului. Din când în când, câte o rafală se năpustea dinspre mare măturând scara abruptă.

Cum nu se încrezuse în Giff că avea s-o trezească, Sidony deschisese ochii de două ori tresărind, cu teama că plecase fără ea. La miezul nopţii însă, el o scuturase din somnul profund şi-i spusese să se îmbrace iute dacă într-adevăr voia să-l însoţească.

Acum era recunoscătoare pentru tunica roz a contesei, deosebit de călduroasă, pe care o purta însă sub mantia groasă de lână a lui Fife. Giff i-o înfăşurase el însuşi în jurul corpului, explicându-i că avea să-i ţină de cald şi, în plus, avea s-o camufleze mai bine decât ţinuta pastelată. La rândul ei, se gândi că mantia lui Fife se putea murdări oricât, şi astfel i-ar fi protejat tunica. Reflectă cu tristeţe la faptul că aceasta din urmă nu avea să mai fie atât de elegantă şi de fină la sfârşitul călătoriei, însă lui Giff îi plăcea materialul uşor ca puful, aşa că putea spera că avea să-i mai cumpere.

În curtea exterioară a castelului şi pe scara care ducea la golful îngust nu se simţeau şfichiuirile vântului şi ploii deoarece, asemenea limbii de pământ pe care era aşezat Girnigoe, intrândul marin era aproape paralel cu uscatul de la Caithness. La debarcader însă, mugetul mării învolburate se transformă dintr-odată într-un urlet înspăimântător al valurilor care se zdrobeau de stânci. Fără lumină, legat de ambii pereţi ai intrândului, *Serpent* era doar un obiect mai dens, mai zgomotos în bezna atotcuprinzătoare. Dar lupta lui de a se elibera din mare agita aerul din preajmă şi făcea ca obscuritatea să pară şi mai ameninţătoare.

Legăturile rezistară, iar vocea lui Maxwell ajunse la ea

din apropiere.

— Sunt chiar aici, milady, şi dacă mă prindeţi de mână o să vă trag la bord.

Giff o susţinu când se agăţă de mâinile căpitanului, dar corabia nu voia să stea într-un loc, astfel că a fost nevoie de eforturile ambilor bărbaţi pentru a o sui pe punte. Imediat, Sidony alunecă pe banca udă a vâslaşilor în timp ce, spre enervarea ei, Giff păşi pur şi simplu peste parapet, ţinând-o în continuare de mână. Fata ateriză stângaci în spaţiul dintre bănci, dar el coborî alături de ea fără să-i dea drumul. Giff îi strecură braţul în jurul taliei şi o trase lângă el.

— O să te duc la cabina de la pupa, iubito, aşa că hai cu mine pe pasarelă, dar să ai grijă, ţine-te aproape de mine. Acum se leagănă cam tare, dar o să te înveţi dacă te linişteşti şi încerci să-ţi dai seama cum o să se mişte în clipa următoare.

Se leagănă cam tare!

Era uşor de zis pentru unul care îşi petrecuse ani de zile pe mare, dar şi ea stătuse destule ore la bord, chiar dacă nu pe o asemenea furtună.

— De ce nu avem nicio lumină? întrebă ea. Doar nu ne poate vedea nimeni, mai ales că, din câte spunea Henry, corăbiile lui Fife nu sunt în golful ăsta.

— O să aibă oameni de veghe pe faleză şi în alte părţi, iar aceia au nevoie numai de o licărire ca să intre la bănuieli, îi explică el ridicând puţin glasul. Ar fi grozav dacă n-ar zări niciun amănunt care să-i poarte cu gândul la noi.

— Aici, milady, sprijiniţi-vă de umărul meu, rosti Jake, prinzând contur din beznă pe o bancă aflată la dreapta ei. Vă pot fi de ajutor.

Recunoscătoare, acceptă. Rezemându-se de băiat şi având-l pe Giff în faţă, străbătu pasarela cu chiu, cu vai. Când ajunseră la cabină, îşi recăpătase deja o parte din echilibru.

— A început refluxul, anunţă Giff când deschise uşa. Vreau să ajungem în cealaltă parte a golfului cu mult

înainte de flux, astfel încât să putem trece de Mistreţi în siguranţă şi destul de iute ca să depăşim Bărbaţii până nu vine refluxul următor. Nu avem prea mult timp.

El şi Henry îi explicaseră că Mistreţii din Duncansby şi Bărbaţii din Mey erau Scylla şi Charybda din strâmtoarea Pentland, marcând punctele de agitaţie violentă a apei la fiecare capăt al strâmtorii în partea sa cea mai îngustă, unde curenţii de sensuri contrare se ciocneau, uneori cu rezultate catastrofale. Se spunea că brizanţi uriaşi ţâşneau ca dintr-un cazan în clocot şi se prăbuşeau turbaţi unul peste altul. Localnicii văzuseră aceste fenomene chiar şi când apele din restul strâmtorii erau liniştite, dar situaţia se înrăutăţea serios pe timp de furtună.

Ochii ei se obişnuiră cu întunericul de afară. Putea să distingă formele şi să facă deosebirea dintre valurile staţionare şi cele agitate, dezlănţuite, dar când intră în cabină avu senzaţia că pătrunsese într-o peşteră.

După cum o prevenise Henry, nu-şi putea vedea mâna în faţa ochilor.

— Presupun că n-am voie să aprind un felinar, chiar dacă uşa e închisă.

— Nu, fetiţo, răspunse Giff. Noaptea asta n-o să avem nicio flacără la bord. Cât despre… Se întrerupse şi, chiar şi prin zgomotul vântului, Sidony auzi mugetul intermitent pe care urechile lui ascuţite îl percepuseră înaintea ei. La naiba, trebuie să ajungem în golf de îndată, spuse el. Jake, ajut-o pe doamna să ajungă la măsuţa din colţ şi stai cu dânsa. Când puştiul începu să protesteze, Giff adăugă fără drept de replică: Mă bizui pe tine să ai grijă de dânsa peste noapte, căci nu pot face eu asta.

— Prea bine, o să-i port de grijă, zise Jake. Fiţi liniştit.

— Ce-a fost tunetul acela? întrebă Sidony când Giff dădea să plece. De ce te grăbeşti?

— A fost un tunet, într-adevăr, însă fulgerul e cel care mă sperie, căci o singură scăpărare deasupra golfului va transforma noaptea în zi şi ne va aduce în văzul oamenilor lui Fife.

Rostind aceste cuvinte, Giff închise uşa. Pe pipăite,

Sidony găsi banca dinspre pupa şi se aşeză cu faţa la prova. Se îndoia că balansul corăbiei avea să-i provoace lui Jake rău de mare dacă băiatul stătea orientat invers.

— Nu mi-ar plăcea să fiu aici de unul singur, mormăi el peste câteva clipe.

— Nici mie, recunoscu ea. Mă bucur că eşti cu mine, Jake.

— E drept că amândoi am putea pune pe fugă lighioanele alea.

— Ţi-e teamă de lighioane?

— Ei, nu, doar că-s supărătoare din când în când.

Intuind adevărul, Sidony i se adresă cu blândeţe:

— Vrei să-ţi spun o poveste pe care mi-o istorisea sora mea, Adela, când eram mică şi mă temeam că o zână rea avea să mă fure din pat?

— Sigur, tot trebuie să facem ceva ca să ne treacă timpul.

Sidony îi spuse o poveste cu ştime care să-l amuze, dar pe când vorbea auzi strigăte de bărbaţi şi simţi cum vasul începea să se clatine mai tare. Nu-şi putea imagina cum aveau să iasă din fiordul îngust în apele învolburate ale golfului, însă peste puţin timp simţi mişcarea bine cunoscută a vâslelor şi îşi dădu seama că oamenii lui Henry de la debarcader împingeau corabia destul de departe încât vâslaşii, câte doi pe fiecare latură, să-şi cufunde ramele în apă şi să tragă din toate puterile.

Serpent semăna cu o jucărie purtată de un şuvoi în timpul unei ruperi de nori, căci se ridică, se aşeză pe valuri, se răsuci şi se întoarse ca un lucru necurat; până la urmă, refluxul purtă vasul cu el şi-l desprinse cu totul de ţărm. Avea să mai dureze încă şase ore, Sidony o ştia, iar Giff îi spusese că în strâmtoare valul mareic putea goni chiar şi cu zece mile pe oră. Mistreţii erau primejdioşi numai în cursul fluxului, zisese el, însă Bărbaţii îşi arătau mânia odată cu refluxul, motiv pentru care trebuiau să-şi drămuiască foarte atent timpul.

Mai aveau şase mile până să înconjoare Capul Duncansby şi să ajungă la Mistreţi, şi de acolo încă opt

până la Capul St. John şi Bărbaţii din Mey. Fata îşi aminti câtă încredere avea în Giff şi se concentră asupra strădaniilor de a-l amuza pe Jake.

Tunetul continuă să răsune înspăimântător, apropiindu-se treptat până când bubuiturile lui asurzitoare părură să vină chiar de deasupra lor. Două fulgere luminară spaţiul dintre hublou şi oblon destul încât Sidony să vadă silueta lui Jake vizavi de ea.

O vreme, cât tunetul se îndepărtă iarăşi, ploaia se prăvăli peste ei şi legănatul navei îşi pierdu din ritmicitate. Experienţa îi spunea că marinarii îşi ridicaseră vâslele şi corabia călărea valurile. În cele din urmă se stabiliză, iar peste câteva minute Jake se ridică şi se duse la uşă, deschizând-o cu mare grijă.

— Ce faci? întrebă Sidony.

— Mă uit. Au ridicat vela. Aşa mă gândeam şi eu.

— Pe vremea asta?

— Sigur că da, rosti el cu un aer superior, masculin. Taica face acelaşi lucru ca să capete viteză, da’ Sir Giffard o să meargă foarte aproape de direcţia vântului, zău aşa.

— Ei bine, închide uşa până să vadă că ai deschis-o, îl sfătui ea. Apoi întoarce-te şi o să-ţi mai spun o poveste, sau tu îmi poţi spune una. Doar e rândul tău.

Prinzându-se în joc, băiatul o făcu în scurt timp să râdă cu istoria unei perechi de spiriduşi din ţinutul de graniţă care trăiau în casa unei femei ce nu-i trata cum se cuvine. Întrucât nici Sidony n-ar fi ştiut cum să-i trateze, simţi compasiune pentru biata femeie.

Vremea trecu iute până când, pe neaşteptate, corabia se răsuci perpendicular pe un val, aproape azvârlindu-i pe amândoi de pe bănci. Numai faptul că se sprijinea într-o mână o salvă pe fată de la o vânătaie sau chiar ceva mai grav.

— Nu-s deloc liniştite apele astea, observă Jake. Încerca să-şi păstreze tonul obişnuit, nepăsător, dar ea îi sesiză teama. Grija faţă de el o ajută să-şi calmeze nervii.

— O să treacă, spuse ea. Ştii, i se zice Regele furtunilor.

— Da, ştiu. Acuma să vă mai spun o… Cuvintele i se

terminară cu un ţipăt când vasul se legănă puternic şi un tunet bubuitor făcu să se zguduie toate obiectele din jurul lor.

— Ţine-te bine, Jake! strigă Sidony. Ia-mă de mână!

O prinse şi, înainte ca tânăra să înţeleagă ce se întâmpla, se repezi alături de ea, oferindu-i susţinere. Îl înconjură cu braţul şi murmură:

— Mulţumesc, eram îngrozită c-o să fiu aruncată la podea.

Puştiul nu rosti nicio vorbă, însă când vasul se stabiliză şi mişcarea ritmică a vâslelor reîncepu, conchise:

— Socot că nu mai e pricină de necaz, aşa că mă întorc la locul meu.

Peste câteva clipe, uşa cabinei se deschise, iar în lumina slabă din prag se ivi silueta lui Giff.

— Nu ştiu dacă Fife ne-a văzut în scăpărarea fulgerelor, spuse el. Presupun însă că da, aşa că fiţi gata pentru o călătorie deloc uşoară. Am străbătut întregul drum mult mai rapid decât am fi vrut, aşa că Bărbaţii ne-ar putea da un mic motiv de îngrijorare.

— Cât de mic? întrebă ea, sperând că suna mai liniştită decât se simţea.

— Valul mareic goneşte încă foarte rapid. Nu te îngrijora; doar ţine-te bine.

— Vrei să vii iarăşi încoace? i se adresă ea băiatului după ce Giff plecă.

— Nu, mă descurc. A zis că nu e nimica. Sunteţi de părere că valurile se ridică aşa de sus? Mă gândesc că atunci când a deschis uşa a părut că e lumină destulă ca un om să le vadă când trecem pe lângă ele.

— O să stai acolo unde eşti, se răsti ea, încercând să fie la fel de fermă ca Giff. E prea primejdios ca să umbli de colo-colo. Adu-ţi aminte cum a fost mai devreme, şi aceea nu era decât furtuna care ne azvârlea în toate părţile. O să trecem de Mistreţi fără vreun necaz.

— Fără îndoială. O spuneţi Domnia Voastră pe următoarea, sau încep eu?

Sidony încuviinţă să fie ea prima şi îi spuse altă poveste

din Ţara de Sus, dar când ajunse la punctul culminant auzi strigăte de afară şi-l simţi pe Jake sărind în picioare.

— Jake, nu…!

El izbi însă uşa de perete şi fata apucă doar să-i întrezărească silueta în deschizătură înainte ca el să se uite în direcţia ţărmului şi să dispară.

Cu un ţipăt, Sidony sări la rândul ei şi se aruncă peste podeaua mişcătoare până în prag, apucând uşorul şi apoi uşa când aceasta ameninţă să se închidă cu putere peste ea. Abia reuşind să se ţină, privi afară şi văzu că Jake fusese aruncat lângă copastia în trepte şi se agăţase de ea, jumătate pe treapta superioară şi jumătate pe cea de dedesubt. Îl zări apoi pe Maxwell la cârmă, strângând echea, cu faţa schimonosită de teamă, şi pe Giff la catarg, mânuind braţul vergii de o parte şi răcnind ordine către Hob Grant, aflat de partea cealaltă. Vâslaşii dinspre pupa văzură păţania lui Jake, dar pe fiecare bancă se aflau trei marinari, fiecare blocat la rama lui, şi cu toate că bărbatul dinspre interval de pe cea mai apropiată bancă dădu să se mişte, cel dinspre copastie strigă la el să rămână pe loc, pentru că altfel ar fi pierdut vâsla.

Giff, cu atenţia îndreptată spre marea din faţă, urlă la marinarii de la babord să tragă mai tare tocmai când corabia se înclină în acea direcţie, aproape culcându-se pe o latură.

Valurile se năpustiră asupra lor din toate părţile, iar Sidony îşi dădu seama că nava se răsucea în loc, de parcă ar fi fost prinsă într-un vârtej. Chiar în acel moment, prova se cufundă sub coama unui val enorm, şi îl văzu pe Jake alunecând în faţă, de pe treapta cea mai înaltă a copastiei, spre vâslaşi, sau mai departe, peste bord, în mare.

Bărbaţii, lipiţi de ramele lor, nu puteau face nimic să-l ajute.

Maxwell strigă, dar vântul îi alungă vorbele înainte să ajungă la ea. Căută înnebunit în jur, sperând să găsească un om care să preia controlul cârmei.

Speriată că avea să-i dea drumul, osândindu-i pe toţi la moarte, fata se repezi înspre jake. Dacă picioarele ei

atinseră puntea, nu-şi dădu seama. Se uita fix la el şi nu se mai gândea la nimic şi la nimeni. Îl auzi pe Giff răcnind din depărtare, însă nu îndrăzni să privească într-acolo, de teamă că băiatul avea să dispară peste parapet, în mare. Nu-l putea lăsa pe Giff să-l piardă.

Un val o udă din cap până în picioare dar singurul efect fu că o ajută să plonjeze până la Jake cu braţele întinse. Mâna dreaptă îşi rată ţinta, însă cea stângă îi prinse glezna în momentul în care umărul i se lovi de parapet. Simţind că derapa la rândul ei, reuşi să-şi înfăşoare mâna în jurul gleznei băiatului. Dar acesta era greu şi aluneca inexorabil spre apă, trăgând-o după el.

Ca de obicei în asemenea condiţii, Giff îşi alesese o poziţie din care să supravegheze apa şi să comande echipajul. Întrucât Hob Grant se dovedise agil la mânuirea braţelor de verga, Giff îi spuse să se ducă la cele dinspre tribord, în timp ce el se ocupă de cele de la babord. Prima oară când navigase prin strâmtoarea Pentland angajase un pilot la Capul Wrath ca să-l înveţe toate ciudăţeniile locului, şi ştia că la Bărbaţii din Mey trebuia să menţină un curs drept, deoarece era mai puţin de o milă între Capul St. John şi insula Stroma. Cu două oceane ciocnindu-se într-un spaţiu atât de îngust, refluxul părea să o ia în toate direcţiile. Apele acelea înghiţiseră multe corăbii, iar Giff nu voia ca *Serpent* să li se alăture pe fundul mării.

Brizanţii erau înalţi, refluxul încercând acum să tragă vasul înapoi, acum să-l împingă spre ţărmul de la Caithness; drept rezultat, văzu o bulboană cu o clipă înainte să intre direct în ea. Corabia atinse totuşi marginea vârtejului şi începu să se răsucească. Giffle strigă vâslaşilor să tragă mai tare; spera ca îndemnul să aibă efect mai ales la babord, unde aşezase doisprezece oameni de rezervă ca să lupte cu tendinţa curentului de a-i împinge spre ţărm. Vântul bătea iarăşi dinspre nord, însă putea fi domesticit şi utilizat ca un aliat preţios.

Auzi ţipete din spate dar, ştiind că trebuia să scoată nava din vârtej, urlă iarăşi către vâslaşi să tragă înainte de

a se uita în spate.

Spre uluirea lui, o văzu pe Sidony sărind, alunecând şi plonjând spre copastia de la babord. Numai atunci zări faţa înspăimântată a lui Maxwell şi soarta care-l aştepta pe Jake.

— Ţine cârma! zbieră el către Maxwell, apoi se întoarse către oamenii lui: Trageţi, flăcăi, trageţi pentru vieţile noastre! Hob, leagă braţul vergii pe partea ta!

În acel moment, toată lumea răcnea pe corabie. Când văzu că Hob legase braţele de vergă, Giff trecu odgonul prin tachet pentru a termina învergarea. După aceea, rugându-se ca vântul să-şi menţină direcţia, sări pe pasarelă şi o rupse la fugă, nădăjduind că n-avea să alunece pe suprafaţa udă. Marinarii nu-şi puteau părăsi posturile fără a pune în primejdie nava, şi era îngrozit că avea să ajungă prea târziu.

Sidony îl ţinea pe băiat cu toate puterile, dar Jake se zbătea, iar valurile făceau tot posibilul să-i târască pe amândoi în adâncuri. În graba lui de a-i prinde, Giff aproape că zbură el însuşi peste parapet, dar se agăţă de balustradă şi o apucă pe Sidony, apoi şi pe Jake.

Ochii ei se măriră când îi întâlniră pe-ai lui, şi pe bună dreptate. Era furios şi nu dorea nimic mai mult decât s-o strângă de gât pentru spaima pe care i-o pricinuise.

Cerându-i prin gesturi celui mai apropiat vâslaş să elibereze banca şi lăsându-i pe ceilalţi doi să se aşeze pentru a-şi menţine forţa de vâslire, Giff îi încredinţă băiatul.

— Înveleşte-l într-o pătură; e ud până la piele. După aceea schimbă-l pe Maxwell.

— Îndată, domnule.

În acea clipă, corabia se eliberă din vârtej şi îşi recăpătă echilibrul. Nu erau în afara primejdiei, însă trecuseră de ce fusese mai rău.

Giff îşi privi soţia, încă simţind şocul dezastrului iminent şi dorind s-o pedepsească pentru groaza pe care i-o provocase. O luă în braţe şi o duse la cabina de la pupa, remarcând în trecere că Wat Maxwell îşi strângea fiul la

piept.

— Îi trebuie o chelfăneală, mormăi Giff când ajunse în dreptul lui. Amândurora le trebuie una.

Nu aşteptă răspunsul, ci o purtă pe Sidony până în cabină şi închise uşa cu piciorul în spatele lui. Îşi dădu seama pe dată că în felul acesta se făcuse beznă şi îşi aminti că e mult mai greu să te ţii pe picioare dacă nu vezi nimic în jur.

— Doamne, să nu mă scapi! murmură ea când bărbatul se împiedică.

— Poţi să stai dreaptă?

— Cred că da. Ce ai de gând să faci?

— Ce-ai avut în cap când ai plecat din cabină după ce ţi-am spus să stai aici?

— Jake voia să-i vadă pe Bărbaţii din Mey. I-am zis să rămână înăuntru, dar n-am observat că deja se îndrepta spre uşă. A deschis-o şi pur şi simplu a dispărut. M-am repezit să mă uit tocmai atunci când corabia a început să se rotească. N-am putut să-l las să cadă în mare, încheie ea scâncind. Giff o strânse în braţe şi o trase spre el.

— Dacă mă mai sperii vreodată aşa, fetiţo, fac legământ că te jupoi cu mâna mea.

Nu spuse nimic, dar braţele ei îl cuprinseră şi îl ţinură strâns. Giff se bucura că în cabină era prea întuneric ca Sidony să-i poată vedea lacrimile curgându-i pe obraji la gândul că fusese atât de aproape de a o pierde.

Deşi era la fel de udă ca Jake, Sidony se simţi învăluită de căldură şi nu înţelegea de ce, când soţul ei tocmai o ameninţase cu bătaia dacă mai făcea vreodată aşa ceva şi nici în acel moment nu se potolise. Dar ameninţarea care ar fi trebuit s-o înspăimânte îi strecurase în corp un sentiment ciudat, cald, aşa că se strânse la pieptul lui cât de tare putu.

O sărută pe frunte şi pe buze, după care spuse:

— Nu mai pot sta, iubito. Trebuie să văd ce face Jake şi să mă asigur că am trecut de ultimul dintre Bărbaţi. Mai avem câteva zile de călătorit, însă furtuna înseamnă de-

acum mai mult vânt decât ploaie. Poate că vom putea să tragem la ţărm peste noapte şi să ne uscăm cât de cât.

Peste o oră însă, două vele se iviră în spatele lor, obligându-i să zorească. Vremea începu să se limpezească şi, cu excepţia lungilor ceasuri de calm perfect de a doua zi, vântul rămase prielnic. Chiar şi lipsa lui îi ajută, căci, folosindu-şi judicios vâslaşii şi fiind conştient că drakkarurile nu luaseră provizii destule pentru atâţia oameni la Golful Wick, trebuind prin urmare să se oprească pentru expediţii de vânătoare sau pescuit. Giff reuşi să-şi continue drumul pe când urmăritorii pierdură teren.

Amurgul făcuse loc nopţii în cea de-a treia zi când ajunseră într-un intrând stâncos. Strigându-le vorbe de salut şi ordine oamenilor de pe ţărm, Giff le porunci vâslaşilor să întoarcă nava şi s-o amareze cu spatele într-un *noust*[11] închis.

— Unde suntem? întrebă Sidony pe când soţul ei o ajuta să debarce.

— La Duncraig. Fife o să aibă nevoie de mult noroc ca să ne găsească acum şi, cum trebuia să trecem pe la casa mea ca să ajungem la Ranald, pe insula Eigg, am hotărât că datoria filială îmi impunea să fac o escală şi să te prezint părinţilor mei.

Mijind ochii, fata rosti bănuitoare:

— Doar nu vrei să mă laşi aici?

— M-am gândit la asta, pentru că dacă te ţin lângă mine pot da de necaz mai târziu, recunoscu el. Dar, cum Fife şi ai lui au rămas în urmă, o să te duc mâine la Glenelg şi o să te las la tatăl tău în vreme ce eu o să continui până la Eigg.

Sidony se strâmbă. Nu numai că nu voia să-şi înfrunte tatăl dacă Giff trebuia să plece iarăşi imediat, dar, ştiind acum care-i era destinaţia, voia să întreprindă călătoria până la capăt.

[11] Termen scoţian desemnând un mic golf în care ambarcaţiunile se pot adăposti pe vreme nefavorabilă (n.tr.)

Fife era în culmea nefericirii. Îşi dăduse seama că era ca şi prizonier al lui de Gredin din momentul în care trădătorul blestemat îi spusese că oamenii din escorta sa pieriseră. Cu toate acestea, Fife nu se clintise când aflase că MacLannen dusese *The Serpent* în ghearele furtunii turbate şi că de Gredin voia să pornească pe urmele lui.

— Eşti scrântit, se răstise contele când cavalerul ordonase îmbarcarea. Pe mine lasă-mă aici, şi o să cer adăpost de la prinţul Henry.

— Nu, milord, n-o s-o faceţi. La Girnigoe nu-mi sunteţi de niciun folos.

Când Fife începuse să protesteze, vrând să afle ce folos putea trage de Gredin de pe urma lui în orice alt loc, cavalerul îi făcuse semn unui oştean care-i adusese o sticluţă.

— Beţi din asta, milord. O să vă liniştească.

— Nu vreau băutura dumitale, şi refuz să mă urc pe o corabie pe vremea asta!

— Alegeţi, milord. Fie beţi din sticluţă, fie o să pun un om să vă trimită direct în lumea viselor. N-avem timp de pierdut.

Înţelegând de ce dormise atât de bine în noaptea precedentă, Fife băuse vinul şi se trezise după câteva ore cu o durere teribilă de cap, ud până la piele şi mai înspăimântat ca oricând. Prova drakkarului sălta violent în toiul furtunii, iar pânza sub care se adăpostise fusese luată de vânt.

Când un val îl izbi drept în faţă, urlă şi se agăţă de bastingaj, încercând să găsească un mâner.

De Gredin, aflat surprinzător de aproape, strigă:

— Legaţi-l. Şi aşa face numai necazuri, iar dacă se duce peste bord, asta e. Stătea lângă etravă, călare pe lăzile cu efectele echipajului, dar Fife era prea speriat de marea învolburată ca să ridice privirea spre el.

În clipa în care vâslaşii îl apucară şi începură să-i lege mâinile, răcni:

— De ce faci asta? De ce nu mă omori odată, ca să terminăm cu totul?

— Să spun drept, flamura regală mi-e mai de folos decât Domnia Voastră, dar s-ar putea să-mi fiţi de trebuinţă. Dacă e aşa, Domnul o să vă ţină în viaţă pentru mine.

— Dar de ce ar face-o? Şi unde suntem? Ne apropiem de Orkney?

— Nu mergem la Orkney, îl informă de Gredin. Mergem în insule. MacLennan n-ar fi plecat pe furtuna asta dacă s-ar fi dus numai până la Orkney. Îşi duce încărcătura la singurul om, în afară de Henry, destul de puternic încât să vă înfrunte pe Domnia Voastră, pe rege şi pe Sfinţia Sa. MacLennan se duce la MacDonald.

— Dar… Fife se opri, dându-şi seama că pentru un om ca de Gredin, puterea lui Donald era tot ce conta. Cavalerul putea nici să nu aibă habar de relaţia lor strânsă de rudenie. În orice caz, contele ştia că ar fi fost o neghiobie să dezvăluie vreun amănunt care i-ar fi scăzut propria valoare. În plus, era posibil ca MacLennan să fi formulat aceeaşi judecată cu privire la Seniorul Insulelor.

Oricum, putea fi sigur că Donald nu avea să îngăduie maltratarea lui, ba chiar avea să fie dornic de a-l ajuta să pună mâna pe Piatră.

capitolul 20

Giff îşi lăsă oamenii să aibă grijă de corabie şi o călăuzi pe Sidony pe deal, până în curtea luminată de torţe şi apoi la treptele de la intrare. Îi escortau doi oşteni de-ai tatălui său. Unul dintre ei, Donnie Murchie, era prieten cu Giff din copilărie şi acum devenise căpitanul gărzii. Donnie îi informă că stăpânul său era plecat pe mare, lucru pe care Giff îl ghicise văzând golful gol.

— N-o să vezi prea mult din castel în seara asta, fetiţo, zise el, dar o să ai tot timpul mai târziu. Presupun c-o s-o găsim pe mama în camera ei, însă mai întâi vreau să rânduiesc masa pentru oamenii mei.

Donnie răspunse:

— Cât despre asta, stăpâne Giff, intendentul o să fie încântat să se îngrijească de oamenii Domniei Voastre dacă-i trimiteţi în sala cea mare. Doamna preferă să cineze târziu, aşa că Domniile Voastre n-o să suferiţi de foame. Iar dacă îmi îngăduiţi, milord, suntem foarte bucuroşi să vedem că, în sfârşit, v-aţi luat o soţie.

Giff zâmbi şi îi puse lui Sidony un braţ în jurul taliei.

— Şi eu sunt bucuros.

Când îl privi, ochii ei licăriră în lumina torţelor; ştiind că în curând aveau să împartă iarăşi patul, Giff se simţi străbătut de un fior.

Sidony văzu cum se uită la ea şi intui ce-i trecea prin minte. Şi ea abia aştepta să se împreuneze cu el, în speranţa că apoi avea să găsească o cale de a-l convinge s-o ia în călătoria la Ranald din insule.

Când Giff îi strânse mâna şi i-o duse la umăr, îl strânse de braţ. Părea mulţumit să fie din nou acasă şi le zâmbi amabil servitorilor care-i întâmpinau. Înăuntru, o călăuzi de-a lungul unei săli imense pline de oşteni şi slujitori care se pregăteau de cină până ajunseră la un şir de trepte de piatră din colţul opus scării principale. Se deplasau atât de repede pe cât o îngăduiau bunele maniere, oprindu-se numai pentru ca Giff să i-l prezinte soţiei sale pe intendent, Eachainn MacCrimmon.

— Eachainn, aceasta este doamna mea, adăugă el, strângându-i mâna. Îl asigură că nu aveau nevoie de ajutor pentru a o găsi pe Lady MacLennan şi îl rugă să aibă grijă de vâslaşii săi. Când acesta promise că totul avea să fie în regulă, porniră mai departe.

— Nu vreau să se ştie de căsătoria noastră până nu-i spun mamei, îi şopti Giff lui Sidony. Fără îndoială, zvonul se răspândeşte deja, întrucât Donnie Murchie a presupus că suntem căsătoriţi din clipa când ne-a văzut.

Deschise uşa din capătul scării şi îşi lăsă soţia să intre prima.

Sidony zări o doamnă micuţă şi durdulie într-o rochie simplă de un roşu-cafeniu şi cu o broboadă albă, care îşi

puse deoparte lucrul de mână când se ridică iute, dar graţios de pe bancheta capitonată de lângă şemineu.

Grăbindu-se să-i întâmpine, exclamă:

— Giffard, tu eşti?

— Da, mamă, şi ţi-am adus o surpriză pe cinste, răspunse el desprinzându-se de Sidony pentru a-şi putea îmbrăţişa mama.

— Of, scumpule, a trecut prea multă vreme! Privind-o curioasă pe Sidony când îşi săruta fiul, doamna urmă imediat: Rogu-te, spune-mi despre ce surpriză e vorba.

— Aceasta este soţia mea, Sidony, o anunţă el.

— Vai, trăgeam nădejde că asta trebuie să fie! rosti Lady MacLennan întinzându-şi mâinile spre nora ei. Ochii albastru-închis, ca ai lui Giff, străluceau de bucurie, iar când Sidony îşi făcu plecăciunea de rigoare, doamna o chemă la ea. Hai, lasă-mă să te îmbrăţişez, copila mea. Sunt atât de fericită să-ţi urez bun-venit la Duncraig! Giff, dragule, spune-le să ne servească masa aici, astfel încât să putem sta la taclale liniştiţi.

— Aşa o să fac, mamă. Dar sper că o să-mi îngădui să o amân cu vreo jumătate de oră. Am treabă jos, trebuie să văd cum se descurcă oamenii mei. Unde este Domnia Sa, tata?

— Păi nu ştiu. A primit un mesaj acum câteva ore şi a pornit pe dată. Poate i-a zis lui Eachainn MacCrimmon încotro s-a dus.

— O să-l întreb. Mi-am luat deja libertatea de a-l ruga să-mi hrănească vâslaşii.

— Sigur, scumpule, faci întocmai cum vrei tu. Vai, Giffard, tatăl tău o să fie atât de bucuros să te vadă când se întoarce!

— Cât despre asta, spuse el molcom, nu pot zăbovi, mamă. Mâine-dimineaţă o duc pe Sidony să stea cu tatăl ei câtă vreme eu o să-mi văd de o îndatorire deosebit de importantă.

— A, murmură ea, reprimându-şi dezamăgirea. Se întoarse către Sidony şi o întrebă: Dar cine este tatăl tău, draga mea?

— Macleod din Glenelg, doamnă.

— Mă gândeam eu că trăsăturile tale-mi sunt cunoscute. Am întâlnit-o de multe ori pe sora ta Cristina, precum şi pe alta – Isobel cred că se numea. Stai să-mi aduc aminte, s-a măritat...

— Cu Sir Michael Sinclair, completă Sidony zâmbind.

— Aşa-i, dar dacă Giff ne lasă singure pentru o vreme, trebuie să te aşezi şi să-mi povesteşti totul despre tine. Bineînţeles, o cunosc şi pe mătuşa ta, Euphemia Macleod.

— Într-adevăr, doamnă? rosti fata în timp ce Giff o sărută şi o lăsă să se descurce cu sarcina dificilă de a-i povesti soacrei sale întreaga ei viaţă.

De îndată ce dădu curs invitaţiei şi se aşeză lângă ea, Lady MacLennan îi prinse iarăşi mâinile şi mărturisi:

— Vai, scumpa mea, nu ştiu cum ai izbutit să-l aduci acasă, dar îţi sunt nespus de recunoscătoare. Nu mă supăr nici măcar că n-am fost la nunta voastră, deşi mi se pare straniu că n-am auzit nici cea mai mică şoaptă despre pregătirea ceremoniei.

— Mă tem că pregătirile n-au fost prea lungi, doamnă, răspunse nora ei cu un surâs. Însă Giffard nu mi-a interzis să vă povestesc toată istoria, aşa că o voi face.

Purcese imediat, lăsând la o parte numai comoara, faptul că ascunzătoarea din care o salvase Giff se afla pe o corabie pe care el o furase de la contele de Fife şi motivul real al călătoriei lor în Insule.

Totuşi, după ce Lady MacLennan înfieră ticăloşia unui membru al familiei regale care înscenase răpirea unei tinere nevinovate şi se minună de norocul care-l făcuse pe Giff s-o descopere şi s-o salveze, ba să mai şi găsească un preot care să-i cunune, Sidony se simţi obligată să lămurească un aspect.

— Prin urmare, sosirea noastră aici nu s-a datorat nici unei urzeli din partea mea. Giff are treburi în Insule, şi cum Duncraig se află aproape de Glenelg, s-a gândit că e de datoria lui să mă aducă să mă cunoaşteţi înainte să mă ducă acasă, unde o să-l aştept.

— Acum îmi aduc aminte, tatăl tău urmează să se

însoare cu Ealga Clendenen peste numai două săptămâni, nu-i aşa? Ne-au invitat la nuntă.

— Sper că aveţi de gând să mergeţi.

— Acum, fără nicio îndoială. Ah, ce minunat! exclamă ea încântată. Mi-aş dori atât de mult ca soţul meu să fie acasă! Va fi îngrozitor de mâhnit dacă n-o să apuce să-l vadă pe Giffard după atâta vreme. Din când în când ne trimite vorbă, însă veştile nu sunt prea liniştitoare. Domnul meu se teme că Giff e tare nechibzuit şi că într-o zi o să aflăm că a fost ucis într-una dintre aventurile sale.

— Dar credeam… Sidony se întrerupse, dându-şi seama că în acele împrejurări ar fi fost imprudent să-şi dezvăluie gândurile.

Soacra ei deveni însă atentă.

— Ce credeai, draga mea? Rogu-te, spune-mi dacă ştii de ce abia dacă s-a apropiat de casă în ultimii zece ani. Nu-ţi poţi închipui cât de dor ne este de el. Surorile lui sunt plecate acum, în vizită la nişte verişoare, dar şi ele o să fie teribil de dezamăgite.

— Ştiu foarte puţine lucruri, recunoscu Sidony. Dar mi-a spus că după ce… după ce tatăl lui l-a alungat de-acasă pentru că l-a învinuit…

— O, nu, te implor, spune-mi că n-a avut nimic de-a face cu accidentul acela cumplit!

Sidony încuviinţă din cap.

— Mi-a zis că tatăl lui l-a trimis să stea cu unchiul deoarece… deoarece Domnia Sa îl învinovăţeşte pentru moartea fratelui său mai mare.

— Vai, scumpo, mi-aş dori ca bărbaţii să-şi deschidă inima când sunt necăjiţi. Ba îi mai învaţă şi pe fiii lor să-şi ţină gura cusută. Mă temeam de aşa ceva, dar când am îndrăznit să-i spun soţului meu, a respins ideea pe dată. Cum ar fi putut să-şi închipuie Giff o asemenea bazaconie, mi-a zis el, când niciodată nu-i dăduse *lui* prin cap? Dar eu m-am gândit la asta, şi am ţinut-o pe-a mea. Mi-a spus că-s o femeie neroadă şi a stăruit că fiul nostru nu poate fi atât de smintit. Ei poftim!

— Dar dacă nu acesta a fost motivul…

— Nu-ţi dai seama? Soţul meu îl ţinuse pe Bryan acasă în pofida numeroaselor propuneri de a-l trimite ca paj şi se temea că-l răsfățase prea mult, deoarece Bryan a ajuns la fel de necugetat pe cât se spune acum că ar fi Giffard. Ajungea să-i spui nu ca să-l vezi făcând tocmai ce i se interzisese, iar soţul meu a proclamat că acest lucru nu trebuia să se întâmple şi cu Giffard. Cum îi mai rămăsese doar un fiu, voia să-l ocrotească mai bine decât o făcuse cu Bryan. Prin urmare, l-a trimis pe dată să-şi primească instruirea de paj la fratele meu, la Loch Hourn. Altfel, risca să nu-l mai lase niciodată să plece de acasă. Şi oricum urma să se ducă apoi la Dunclathy ca să se pregătească pentru rangul de cavaler.

— Giff crede şi acum că l-ar fi putut salva pe Bryan doar strigând la el. Se învinovăţeşte pentru moartea lui.

Lady MacLennan se încruntă.

— Am încercat să-i explic că amândoi erau nişte copii, că n-a fost decât un accident tragic. Soţul meu însă şi-a suportat durerea în tăcere şi apoi l-a trimis de acasă. Iar în cele câteva dăţi când s-a întors, Giffard a refuzat să vorbească despre trecut. Bărbatul meu crede că e ranchiunos pentru că nu voia să meargă la Loch Hourn, dar el mai degrabă ar muri decât să recunoască în ce măsură îşi iubeşte fiul. Iar eu îmi zic, adăugă ea cu înţelepciune, că, fiind de acelaşi sânge, Giffard n-o să-ţi mulţumească pentru că mi te-ai destăinuit. Trebuie să chibzuim împreună, copila mea.

— Poate că n-o să fie atât de greu, milady. Nu avem nevoie decât să-i sugerăm fiecăruia ce *ar putea* crede celălalt. Apoi, când se vor întâlni la Chalamine pentru nuntă, fiecare o să vadă… Se opri, întinzându-şi mâinile în lături.

— E o idee grozavă, aplaudă gazda. Acum, mă întreb cât o să mai stea. Sunt convinsă că a trecut mai mult de o jumătate de oră.

— Dacă-mi îngăduiţi, am fost închisă pe o corabie vreme de o săptămână, şi mi-ar plăcea să fac o plimbare până în golfuleţ. Pun rămăşag că Giff o să fie atât de dornic să mă

aducă înapoi, încât o să ne reunim mai repede decât dacă trimitem pe cineva să-l cheme.

Lady MacLennan râse din toată inima.

— Ah, draga mea, ştiu că o să fie o adevărată bucurie să te am de fiică!

Luându-i cuvintele drept încuviinţare, Sidony se grăbi să coboare în sala cea mare, apoi ieşi şi coborî pe cărarea până la poarta care delimita golful. Nedumerirea sentinelelor se risipi când le spuse că Lady MacLennan o trimisese să-l aducă pe Sir Giffard la cină.

Oşteanul zâmbi larg.

— Bun venit la Duncraig, Lady Giffard.

Îi mulţumi şi trecu mai departe în pas vioi. În cele din urmă găsi corabia aparent abandonată, în ciuda opaiţelor aprinse în golf. Străbătu debarcaderul în formă de U până la pupa şi văzu că sabordul de la pupa era deschis. Presupuse că Giff şi ceilalţi se duseseră să aducă provizii pentru a le înlocui pe cele consumate.

— Milady, ce căutaţi aici, de una singură?

Cu inima bătând de să-i sară din piept, îl văzu pe Jake trăgând cu ochiul la enorma ladă care ocupa o parte considerabilă din magazia de la pupa.

— Ce cauţi *tu* aici? întrebă ea. Unde sunt Sir Giffard şi restul oamenilor?

— Taica e în faţă, în cabina mică, stă de vorbă cu un barcagiu din Duncraig. Ceilalţi s-au dus cu Sir Giff să aducă nişte lucruri, mi-a zis taica.

Deci era aşa cum se gândise ea.

— Dar tu ce faci? repetă Sidony.

— Lada asta, mormăi el ridicând din umeri. Mă întrebam ce poate fi înăuntru.

Dându-şi seama că probabil conţinea comoara pe care o transportau, se răsti la el:

— Doar n-ai încercat s-o deschizi!

— Nu, n-aş face aşa ceva, răspunse el cu o privire neprihănită.

Sidony, care văzuse de multe ori o privire identică pe chipul surorii sale Sorcha când punea la cale vreo

năzdrăvănie, rosti cu fermitate:

— Ce-ai făcut totuşi?

— Numai am vârât un deget ca să pipăi, mărturisi el uitându-se pe lângă ea, cu un aer neliniştit, de parcă se temea că avea să vină cineva să-l mustre. E o gaură prin care-mi pot strecura degetele, iar ce am atins era foarte neted, în afară de unele locuri unde părea că fusese cioplit. Ce credeţi c-ar putea fi?

Nu-şi putea imagina, dar curiozitatea îi fusese aţâţată.

— Arată-mi şi mie.

— Atunci trebuie să veniţi înăuntru, spuse el. Când intră în magazie, puştiul îi arătă un orificiu destul de mare pe o latură a lăzii.

Îşi introduse degetul şi recunoscu descrierea făcută de băiat, dar pipăi marginile aspre, pline de aşchii ale găurii şi îl privi bănuitor.

— Nodul frânghiei era afară când ai găsit lada? Văzând răspunsul pe chipul lui, urmă: Jake, nu trebuie să tragi cu ochiul pe-aici. Ştii ce-ar face Sir Giff dacă te-ar prinde.

— Da’ n-o să-i ziceţi, nu?

Deschisese gura să jure că n-avea să-l dea în vileag când amândoi auziră paşi apropiindu-se. În grabă, săriră pe debarcader tocmai când Giff, însoţit de patru oameni, ajungea la sabord.

— Ce naiba faceţi aici? se interesă el.

— Mama ta m-a trimis să te aduc la cină, îl lămuri Sidony. Sabordul era deschis, aşa că am intrat. Nu văzusem partea asta a corăbiei, iar Jake tocmai mi-o arăta.

Conştientă că minţea de îngheţau apele, nu îndrăzni să se uite la Jake, însă Giff îi aruncă puştiului o privire scurtă înainte de a replica:

— Timpul a trecut fără să bag de seamă. O să încui sabordul, băieţi, cât timp mâncăm, şi o să le trimit cina acelora dintre voi care rămân pe corabie. Când mă întorc, o să terminăm.

— Presupun că ai mai încărcat nişte provizii, spuse fata când părăsiră împreună golfuleţul, urmaţi de Jake, căpitanul Maxwell şi alţi doi marinari. Sunt sigură că tata o

să ne mai dea în caz de nevoie.

— Crezi? I-aş fi recunoscător.

— Chiar trebuie să te întorci aici după cină? E târziu.

— Da, iubito, trebuie, dar nu trebuie să mă aştepţi trează. Nu-ţi lua mutrişoara asta, adăugă el când Sidony îngădui dezamăgirii să i se afişeze pe chip. Dacă adormi, te trezesc atunci când ajung.

Plecă înapoi în golf imediat după cină, şi cu toate că îi făcea plăcere discuţia cu Lady MacLennan şi abia aştepta să-i cunoască cele două fiice, Giff tot nu se întorsese când stăpâna casei anunţă că era momentul de a merge la culcare.

— Mâine ai o călătorie scurtă, draga mea, însă Giff a plănuit să pornească devreme, aşa că ar fi bine să dormi cât poţi.

O conduse pe Sidony la dormitorul pe care avea să-l împartă cu Giff, se asigură că avea toate cele trebuincioase, inclusiv serviciile unei slujnice, apoi îi ură noapte bună.

Sidony dormea când Giff se întoarse, dar acesta se ţinu de cuvânt şi o trezi. Urmă un interludiu scurt, dar plăcut; după aceea, se lungi mulţumită, odihnindu-şi capul în curbura umărului său, întrebându-se ce-i rezerva viitorul.

— Ce căutai de fapt în magazie? murmură el.

Fata se simţi străbătută de un fior de vinovăţie.

— Păi… ţi-am spus.

— Nu, iubito, nu se pune. Ai tresărit de parcă te-aş fi străpuns cu o săgeată.

— Ei, da, însă dacă ţi-aş zice…

— Nu ne târguim aici, fetiţo. Acum sunt liniştit, dar dacă nu-mi spui, o să mă înfurii grozav, şi nu vrei asta.

Nu, nu voia asta, însă nu o preocupa propria soartă.

— Bine, o să-ţi zic, dar vina este a mea, nu a lui Jake. Voiam să ştiu ce e în ladă, şi era o gaură pentru nodul frânghiei, aşa că am vârât un deget înăuntru.

— Care din voi a găsit gaura?

— A fost vina mea, domnule.

— Deci Jake a găsit-o. Nodul lipsea, sau l-a tras puştiul?

M-ai mai minţit şi înainte ca să-l ocroteşti, fetiţo. Nu repeta greşeala.

Sidony simţi mânia cuprinzând-o.

— E doar un băiat. Mai mult, e aidoma ţie. Îşi asumă riscuri. Când vrea să facă un lucru îl face, şi nu ia în seamă posibilele primejdii.

— Atunci ar trebui să aprobi pedepsirea lui, ca să nu devină la fel de nechibzuit pe cât crezi tu că sunt.

— Ceea ce cred este că Jake te admiră şi vrea să fie întocmai ca tine. Prin urmare, eşti dator să-i oferi un exemplu bun, iar asta, domnul meu, nu înseamnă să pedepseşti o purtare care o imită pe a dumitale.

Giff rămase tăcut. În cele din urmă, aparent nepăsător, rosti:

— Şi atunci când mă minţi, purtarea asta nu trebuie pedepsită?

Fata înghiţi în sec. Minţise pe negândite, din dorinţa de a-l proteja pe Jake. Nu-şi amintea s-o mai fi făcut vreodată, nici măcar când Sorcha le vârâse pe amândouă în necaz şi tatăl lor le prinsese. Faptul că nu era mincinoasă din fire nu constituia însă o scuză acceptabilă.

O trase mai aproape de el şi se aplecă asupra ei. O sărută cu blândeţe şi, la fel de blând, spuse:

— Să n-o mai faci niciodată, iubito. Un bărbat trebuie să poată avea încredere în soaţa lui.

Vru să-i pipăie sânii, dar ea se luptă cu senzaţiile care începeau să i se nască în trup, deoarece, chiar dacă scăpase de mustrare, tot voia să mai afle un lucru.

— În lada aceea nu sunt giuvaeruri, pentru că înăuntru e ceva la fel de neted ca marmura. Vrei să-mi spui ce e?

— O să-ţi spun, de îndată ce ştiu că am pus-o la adăpost. Dacă nu-ţi spun, n-am nicio îndoială că o să le iscodeşti pe Isobel sau Adela.

— O să presupună că mi-ai zis când o să afle că ne-am căsătorit. Oricum, ştiu deja unde o duceţi.

— Doamne, dar asta cum ai mai aflat-o?

— De la tine, seara asta, când ai spus că mă laşi la tata.

— Înseamnă că sunt la fel de necugetat ca restul. Cu

toţii trebuie să avem mai multă grijă.

Sidony încuviinţă, dar atenţia lui se mutase de la sânii ei la alte părţi ale trupului, şi în scurt timp nu-i mai păsă de nimic altceva.

După aceea adormi, şi i se păru că trecuseră doar câteva clipe când el o trezi şi o îndemnă să-i dea zor cu spălatul. Era deja îmbrăcat şi plecă grăbit să-şi ia micul dejun şi să supravegheze pregătirile din golf.

Şi ea se îmbrăcă repede, alegând rochia de mătase în dungi şi tunica de lână roz. Apoi îi explică slujnicei binevoitoare cum să-i strângă bagajele şi să le trimită pe corabie şi coborî în sala cea mare, unde îşi găsi gazda singură la masa de pe dais. Paravanele care o înconjurau le îngăduiau să stea de vorbă fără a fi deranjate de zarva mesenilor din partea inferioară a sălii.

— Am un dar pentru fiul meu, spuse Lady MacLennan când Sidony îşi termină micul dejun. Mă gândisem să i-l dau chiar eu, însă ar fi mai bine dacă ai face-o în locul meu. Înmânându-i o legătură de pânză, urmă: E o flamură de-a clanului MacLennan pentru corabia lui. Donnie Murchie mi-a zis că are numai un steag norvegian, dar ar trebui să aibă unul de-al MacLennanilor ca să-l arate oricărui localnic din Insule care ar încerca să-l provoace la luptă.

— Cel pe care-l avea trebuie să fi rămas pe corabia lui, la Galloway, zise Sidony.

— Pe *Storm Lass* arborează flamura lui proprie. Am înţeles că reprezintă nori de furtună negri şi cenuşii. De-acum însă ar trebui să pleci, pentru că mi-a cerut să te grăbesc. Vrea să ajungi în siguranţă la Chalamine cât mai repede cu putinţă.

După un rămas-bun plin de căldură, Sidony coborî la debarcader, unde găsi corabia gata de plecare. Jake, care ştergea băncile vâslaşilor, îi aruncă o privire acuzatoare, sugerându-i că nu scăpase de mustrare pentru rolul jucat în aventura lor din ajun.

Cu prima ocazie, se duse la el şi-i şopti:

— E ceva în neregulă?

— Nimic în afară de faptul că m-am ales cu o chelfăneală, mormăi băiatul. Am crezut că n-o să-i spuneţi.

— Nu i-am spus. Şi-a dat seama că l-am minţit şi m-a întrebat dacă tu ai tras nodul afară. Nu trebuie să te aştepţi ca prietenii tăi să mintă, iar eu n-ar fi trebuit să-l mint pe el. O să mă străduiesc să n-o mai fac niciodată.

— Deci a tunat şi a fulgerat şi la Domnia Voastră?

Imaginea pe care i-o evocă o făcu să-şi înăbuşe un zâmbet, însă izbuti să rostească demn:

— Nu a fost mulţumit de mine. Dar atunci când săvârşeşti un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l faci, onoarea îţi cere să accepţi răspunderea pentru fapta ta. Dacă nu vrei să recunoşti deschis o treabă, înseamnă de obicei că ai făcut ceva rău.

— E adevărat, bombăni el. Dar când ştii că, de îndată ce recunoşti, dosul o să te frigă de parc-ai sta pe cărbuni încinşi, iar corvezile pe care le primeşti n-o să se mai termine niciodată…

— Te frige dosul, Jake?

Puştiul ridică din umeri.

— Aş face mai bine să mă întorc la corvezile mele, milady. Uitaţi-l că vine.

Se apucă iarăşi să şteargă băncile, iar Sidony se răsuci să-l întâmpine pe Giff.

O asigură că avea să ajungă la Chalamine înainte de prânz dacă găseau cai de închiriat în golful Glenelg pentru a parcurge ultima milă până la castel.

Abia intraseră însă în Loch Alsh dinspre Inner Sound când văzură două galere în faţă, îndreptându-se iute către ei.

Sidony se temu că Fife îi găsise, dar nu erau decât nişte galere din Insule. Îi făcu un semn lui Jake, apoi se întoarse în cabină să caute flamura pe care i-o dăduse Lady MacLellan.

Când băiatul i se alătură, îi dădu legătura.

— Du-i asta lui Sir Giffard. Spune-i că e un dar de la mama Domniei Sale şi că ar trebui să-l arate acum.

— Oare sunt aceleaşi vase care aproape că ne-au prins

deunăzi?

— Nu, astea sunt galere din Insule. Vezi cum ţâşnesc stropii pe lângă ele? Dar vin foarte repede, aşa că nu lâncezi.

Postat pe cabina din castelul de la prova, sprijinit de bompres, Giff se lămurise şi el că vasele din faţă nu puteau fi ale lui Fife şi de Gredin. Cu toate acestea, le urmări cu atenţie, încercând să stabilească dacă-i erau prietene sau duşmane.

— Stăpâne, i se adresă Jake din spate. Doamna a zis să vă dau asta. A mai zis să vă spun că mama Domniei Voastre v-a trimis-o şi că trebuie s-o arboraţi acum.

Sărind jos să ia pânza de la băiat, o despături şi simţi un val brusc de mândrie şi recunoştinţă faţă de mama lui când văzu bine cunoscutul drapel roşu şi alb cu o inimă străpunsă de un piron în centru.

— Ştii ce e asta, Jake?

— E un steag de luptă.

— E flamura clanului MacLennan. Vrei să urci cu mine şi să mă ajuţi s-o leg la bompres, de unde cei de pe navele de colo s-o poată vedea?

— Sigur, exclamă băiatul cocoţându-se pe acoperişul castelului înaintea lui. Când Giff îl ajunse, puştiul se uită în sus şi întrebă: Nu mai sunteţi mânios pe mine?

Giff îi zburli buclele şi aşa în neorânduială.

— Ţi-ai meritat dojana, flăcăule, dar îmi pare foarte rău că a auzit-o şi taică-tău. N-am vrut. Afacerea era numai între noi doi.

Îndreptându-şi umerii şi ridicându-şi bărbia într-un fel care îi amintea lui Giff de Sidony, Jake declară:

— Totuşi a fost vina mea. Taica n-a făcut nimic mai mult decât ce făgăduiserăţi Domnia Voastră să faceţi dacă vă mai supăram.

— Aha, murmură Giff impresionat. Acum ţine flamura, cât timp eu îi leg panglicile de bompres ca să se poată undui în voie.

Înnodă repede cordoanele drapelului şi, când termină,

cele două vase erau destul de aproape ca să observe că arborau flamura lui Ranald.

— La naiba, ce-o fi tărăşenia asta? mormăi el.

De jos, o auzi pe Sidony strigând:

— E Ranald.

— Da, fetiţo, dar mă aşteptam să-l întâlnesc la Eigg. Mă întreb ce e în neregulă.

— Trebuie să mă întorc în cabina de la pupa?

— Nu, nu avem de ce să ne temem de Ranald. Mai mult, o să avem întăriri dacă Fife ne dibuie înainte să te duc în siguranţă la tatăl tău.

Se răsuci cu faţa la pupa şi ridică mâna ca să-l avertizeze pe Mawell în timp ce răcni:

— Opriţi vâslitul, băieţi! Opriţi vâslitul!

Lui Sidony îi plăcea la nebunie să urmărească vâslele aşezându-se în poziţie de repaus, cu lamele paralele cu suprafaţa apei. Arătau minunat cu steagul clanului MacLennan fluturând viteaz la prova.

— Stop! urlă Giff când galera lui Ranald se apropie de ei cu eleganţă. Peste câteva clipe, cele două nave erau una lângă alta, despărţite numai de lungimea unei vâsle.

Doi bărbaţi de pe vasul lui Ranald coborâră o scândură de la o copastie la cealaltă şi, asemenea unei pisici, Ranald al Insulelor, deşi în vârstă de şaizeci şi patru de ani, sări pe ea şi traversă până pe corabia lui Giff la fel de vioi ca unul mai tânăr cu patru decenii.

Vâslaşii îi făcură loc să păşească pe o bancă şi, de acolo coborî pe punte, unde Giff îl întâmpină bucuros şi-i strânse mâna.

— Ce vânt te aduce încoace, milord? Mă aşteptam să te găsesc pe insula Eigg pe seară.

— Nu se poate, amice, spuse Ranald. Donald ştie că vii, aşa că ţi-am ieşit înainte să te previn, dar e tot ce pot face. Mi-a poruncit să nu te ajut decât dacă-mi dă el voie după ce stă de vorbă cu tine.

— Să stea de vorbă cu mine? Ce şarlatanie mai e şi asta? Ai făcut un legământ!

Ranald ridică o mână, întrerupându-i tirada.

— Îţi înţeleg pe deplin mânia, dar, ca om de onoare, n-am putut să-l mint pe propriul meu senior într-o asemenea situaţie.

— Ce situaţie? vru Giff să ştie. La naiba, milord, am avut o învoială.

— Sigur, şi încă o avem, dar lasă-mă să te lămuresc. Ai un loc mai ferit unde să putem vorbi fără ocolişuri?

Giff încuviinţă din cap, îl conduse în cabina de la prova şi închise uşa.

— Acum, cu tot respectul, domnule, rosti Giff răspicat, despre ce dracu' e vorba?

— Ştii prea bine că Marele Amiral al Insulelor, Lachlan Lubanach, a pus la cale un mod extraordinar de a strânge veşti, cum nu s-a mai văzut pe aici.

— Da, şi?

— Aşa a aflat Donald că o corabie sub drapel norvegian a pătruns în apele lui, urmărită de altele care arborau flamura regală. Mi-a poruncit să vin în numele lui să te înfrunt şi să-ţi cer să-ţi vezi de treabă. Dar m-a întrebat direct ce afacere ai cu mine. Doamne, doar nu era să-l mint în faţă!

— Şi ce i-ai spus?

— Numai că aduceai un lucru de mare preţ pe care să mi-l încredinţezi spre ocrotire. A vrut să ştie cine eşti, şi i-am zis. N-am pomenit despre Ordin, căci nu are habar despre asta, şi nu i-am dezvăluit mai multe decât a întrebat. Michael mi-a spus că tu o să-mi explici, însă Donald stăruie să vadă cu ochii lui obiectul acela, orice ar fi.

— Ei bine, n-o să-l vadă decât dacă nu vrei să ne opreşti aici şi să trădezi Ordinul, încălcându-ţi şi jurământul făcut faţă de membrii lui.

— Pe de altă parte, i-am jurat credinţă lui Donald, iar el e fratele meu. În plus, am făcut totul ca să-i urmeze tatălui nostru în rangul de Senior al Insulelor. Niciun om de onoare sau cu mintea întreagă nu mi-ar putea cere să nu-i

îndeplinesc porunca. Oricum, rezultatul nu ar fi decât întărirea hotărârii lui de a pune mâna pe tine.

Giff oftă. Înţelegea dilema lui Ranald, însă chiar şi informaţiile pe care le deţinea Donald în acel moment despre acţiunile lor îi puneau pe ei şi Piatra în primejdie.

Ranald continuă:

— O să mă mărginesc la a-i da răspunsuri la întrebări, deşi nu mă simt în largul meu. N-o să te împiedic să-ţi urmezi drumul, pentru că nu mi-a cerut nici să te arestez, nici să te împiedic să părăseşti Insulele.

Încruntat, Giff spuse:

— Deci mă pot întoarce la miazănoapte, dar n-o pot lua spre miazăzi. Aşa-i?

— Da, dacă vrei să scapi de Donald cel mai bine e să faci acum cale-ntoarsă şi să te duci la Orkney. Fără îndoială, acolo Henry te poate ajuta. Vezi tu, eu nu…

— Motivul pentru care ne urmăreşte o corabie cu flamura regelui e prezenţa lui Fife la bord. Oamenii lui ne caută deoarece cred că avem măcar o parte din comoara templierilor pe acest vas.

— Ei grozăvie, e adevărat?

— N-o să suflu o vorbă despre încărcătura noastră, ripostă Giff. Să nu te aştepţi la asta. Înţeleg cum stau lucrurile cu Donald, însă el nu poate şti ce transportăm tocmai din cauză că e foarte probabil să-i spună unchiului său, Fife. De la prietenii lui Lachlan Lubanach trebuie să fi aflat că Fife vrea să pună gheara pe tronul Scoţiei la moartea regelui. De asemenea, ştii că Fife e necruţător şi că mulţi cred că numai slăbiciunea şi lipsa de interes a lui Carrick l-au ajutat pe acesta să rămână în viaţă până acum.

— E drept, confirmă Ranald. Totuşi, Parlamentul deţine dreptul legal de a hotărî cine moşteneşte tronul, iar Donald crede că Fife o să-i convingă pe conducătorii lui să-i dea lui câştig de cauză în loc să-l înscăuneze pe Carrick. Multă lume e de părere că Fife ar fi mai potrivit pentru treaba asta.

— Dar tu crezi că e vrednic de cinste acela care-l ajută?

— Nu am de gând să-l ajut, însă Donald a ghicit că Fife comandă acele vase şi mi-a interzis să mă lupt cu ele, indiferent de motiv.

— Deci sunt trădat din două părţi, constată Giff. Ai jurat să-ţi pui îndatoririle faţă de Ordin deasupra tuturor celorlalte, repetă el. Tatăl tău, primul Senior al Insulelor, a făcut acelaşi legământ. Jurămintele astea nu înseamnă nimic pentru tine? Ranald îi evită privirea şi rămase tăcut. Giff clătină din cap. Ştiu că eşti la ananghie. Sper numai să pricepi că nici mie nu-mi e mai bine. Te rog, nu întârzia să te întorci pe corabia ta.

Atunci îi dădu prin gând că n-ar fi stricat dacă ar fi sădit în mintea lui Ranald ideea pe care o tot învârtea pe toate părţile de câtăva vreme.

— Ar trebui să ştii, adăugă el, că nu sunt convins că Fife comandă vasele care ne urmăresc.

— Aiurea, oriunde ar fi, el e comandantul. Cum ar putea fi altfel?

— Pentru că niciunul dintre vase nu e al lui.

— Am auzit că şi-a construit unul splendid.

— Da, dar e ăsta de aici.

— Corabia asta pe care ne aflăm acum? Asta este *Serpent Royal?*

— Într-adevăr. Eu… în sfârşit, am împrumutat-o pentru că a trimis în plata Domnului nava pe care o închiriasem la Leith. În plus, trăsesem nădejde să-l împiedicăm să pornească imediat pe urmele noastre, dar cineva i-a oferit grabnic nişte vase – opt în total. Mi se pare greu de crezut că un om care dispune de aşa nişte nave i-ar da socoteală contelui de Fife. Spune-i asta lui Donald când vorbiţi.

Auzind strigăte, ieşiră pe punte şi Giff observă că, indiferent ce hotărâse Ranald să-i transmită lui Donald, discuţia avea să aibă loc foarte curând.

În depărtare, dinspre miazăzi, o flotilă impunătoare venea direct spre ei.

capitolul 21

Giff şi Ranald strigară ordinele cuvenite către oamenii lor şi ambele nave se întoarseră rapid, cu vâslaşii de pe o parte împingând apa, pe când ceilalţi trăgeau din răsputeri. În câteva minute, cu pânza umflată de vânt, *Serpent* se îndrepta în direcţia din care venise, către Strâmtoarea Interioară.

Când ieşiră din Kyle Akin, trecătoarea îngustă dintre Loch Alsh şi strâmtoare, Giff ştiu că străjile de la Duncraig îi puteau vedea, însă nu şi-ar fi dat seama că erau urmăriţi. Iar când s-ar fi lămurit, n-ar fi putut face nimic, deoarece, neavând o galeră la îndemână, erau blocaţi pe uscat.

Şi alţii i-ar fi putut vedea, dar dacă Donald trimisese după MacLennan din Duncraig, trimisese şi după alţi nobili. În orice caz, nu s-ar fi întâmplat ca un senior din zonă să-l atace pe Seniorul Insulelor ori să ia apărarea celui atacat de el dacă nu se simţea ameninţat.

— Donald o să ne urmărească? întrebă Sidony făcându-l să tresară.

— Nu ştiu, răspunse el, încercând să pară încrezător. Cred că nu. Ranald o să facă tot ce poate, şi are o înrâurire mare asupra lui Donald. Nădăjduiesc să-l convingă de faptul că nu reprezint o ameninţare şi că ar trebui să ne lase în pace. Mai mult mă îngrijorează Fife.

Sidony se uita pe lângă el şi expresia i se schimbă dintr-odată. Întorcându-se, Giff văzu două nave ieşind din umbra unei insuliţe în cea mai îngustă parte a strâmtorii.

— Sunt drakkarurile lui Fife, nu-i aşa?

— Da, replică el scurt, şi pentru prima dată de când se pregătise să devină cavaler simţi o teamă care-i îngheţă măduva oaselor, o teamă pentru soţia lui. Vasele erau prea aproape ca s-o poată duce în siguranţă la Duncraig.

— Dacă Duncraig e de necucerit… începu ea.

— Nu avem timp, iubito. Se lupta să-şi păstreze calmul.

— Nici măcar ca să ne adăpostim cu toţii înăuntru? Ştiu că vrei să ocroteşti… încărcătura, dar fără îndoială toţi oamenii aceştia sunt mai…

— Când am zis că nu avem timp, fetiţo, mă refeream la oameni. Adu-ţi aminte, vasele acelea sunt mai uşoare ca al nostru şi mult mai rapide. Mai mult, vântul ne împinge din flanc, lucru prielnic pentru ei. O să ne ajungă din urmă înainte să putem vârî corabia în micul golf, darmite să intrăm cu toţii în castel.

— Atunci, ce…

— Am nevoie să cuget, nu să vorbesc, o repezi el. Vreau să intri în cabina noastră cu Jake şi să zăvorăşti uşa. Când începe lupta, vârâţi-vă amândoi în ascunzătoarea unde te-am găsit, închideţi trapa şi staţi acolo până vin eu.

— Nu, eu nu…

— Ba da, altfel, când totul se va termina, jur că o să te-nvăţ să mi te supui intr-un mod care n-o să-ţi placă, rosti el cu înverşunare, chinuit de imaginile care i se perindau prin minte.

Sidony nu mai spuse nimic, se întoarse pe călcâie şi plecă.

Deşi voia din tot sufletul s-o cheme înapoi, s-o strângă la piept şi s-o asigure că totul avea să fie în regulă, o urmări cu privirea până când fata îşi aminti de Jake şi îl strigă.

Mulţumit că aveau să fie în siguranţă atât timp cât ieşea victorios din bătălia ce urma şi încercând să se încredinţeze că nici Fife, nici de Gredin – dacă, printr-un ghinion teribil, ar fi câştigat – nu aveau motiv să le facă rău nici lui Sidony, nici puştiului, Giff se întoarse să le dea ordine lui Maxwell şi marinarilor.

— Păi ce-i asta? se indignă Jake când Sidony zăvorî uşa cabinei. Nu vreau să stau aici. Vreau să văd ce se întâmplă. Zău, sunt destul de mare ca să mă lupt şi eu, dacă e nevoie de mine, adăugă el mândru.

Abia dacă ajungea până la umărul tovarăşei sale.

Sidony rosti calm:

— Îmi pare rău, Jake, sunt încredinţată că ai dreptate. Dar ştiu că dacă se porneşte lupta, o să fiu cumplit de

înfricoşată. Atunci o să am nevoie de tine, iar Sir Giff a fost foarte amabil să-mi spună că te pot ţine aici pentru că ai făcut o treabă aşa de bună îngrijindu-te de mine mai devreme, în timpul furtunii. Totuşi, dacă vrei să te duci să-i spui că preferi să lupţi, fă cum găseşti de cuviinţă.

Jake se holbă la uşa ferecată de parcă ar fi putut vedea prin ea, se strâmbă şi, răsucindu-se cu faţa la Sidony, mormăi cu un aer nepăsător:

— Ei, o să stau, aşa că n-aveţi a vă teme.

Hotărând că era mai bine să-i dea toate veştile proaste dintr-un foc, ea replică:

— A mai zis că atunci când izbucneşte lupta trebuie să ne ascundem în magazia micuţă unde m-ai găsit.

Puştiul căscă ochii.

— Asta nu, acolo-s lighioanele!

La rândul ei revoltată la gândul că trebuia să se întoarcă în spaţiul acela îngust, întunecos şi incomod, Sidony îl linişti:

— Nu trebuie să facem nimic până nu încep să se bată. Poate că atunci o să ne schimbăm părerea.

— Ba nu, o contrazise Jake uitându-se urât la trapă. Apoi, dintr-odată, privirea lui se mută spre hubloul de deasupra mesei. Credeţi că putem zări corăbiile pe aici?

— Nu. N-am încercat să mă uit, dar înainte erau la babord, iar hubloul e la tribord. Pe lângă asta, tatăl tău te-ar putea vedea dacă priveşte încoace.

— Nici gând, o să stea cu ochii pe corăbii. S-ar putea însă ca un vâslaş să mă zărească. Oricum…

Se uită la celălalt hublou, deasupra spălătorului. Acesta era doar un raft destul de mare ca să poată susţine ligheanul, cu un buzunar pentru ibric. Când nu era folosit, ligheanul atârna într-un cârlig de alături.

Sidony nu spuse nimic. Adevărul era că voia în aceeaşi măsură ca el să afle ce se întâmpla. Soluţia logică ar fi fost să deschidă uşa cabinei, dar nu voia nici ca mânia lui Giff să se pogoare asupra amândurora, nici să-l distragă de la bătălia iminentă.

— Puteţi să vă uitaţi pe acolo? întrebă Jake. Sunteţi mai

înaltă.

Deschise oblonul şi-l fixă de perete.

— Se vede afară, însă raftul mă împiedică să zăresc prea multe.

— Puteţi să mă ridicaţi? Aş putea să încerc eu dacă mă ţineţi.

Nu era sigură că raftul l-ar fi ţinut, dar în acea clipă se auzi mare zarvă, cu Giff răcnind „Opriţi vâslele!“ şi restul zbierând neinteligibil. Până la urmă, curiozitatea se dovedi mai tare decât prudenţa.

— O să fac tot ce pot, zise ea. Ai grijă însă. S-ar putea să nu te ţină.

Formă un căuş cu mâinile şi-l lăsă să-şi pună piciorul înăuntru, dar când se îndreptă ca să-l ridice strigătele se auziră tot mai tare. Într-un tărăboi general de scrâşnete şi izbituri, întreaga corabie se opri brusc şi se cutremură, aruncându-i într-o parte.

Jake se agăţase cu mâna de marginea hubloului, aşa că atunci când Sidony îi dădu drumul ca să nu se lovească de cuierele lui Fife, băiatul se sprijini de raft şi ateriză în picioare cu o uşurinţă uimitoare.

Când îşi recăpătă echilibrul, Sidony văzu prova unui drakkar alunecând prin dreptul lor şi se repezi să închidă hubloul.

— Te-a văzut cineva?

— Nu, sau n-am zărit eu pe nimeni, răspunse el indignat. Cum aţi putut să-mi daţi drumul aşa, într-o clipită?

— N-am vrut, însă nu trebuie să ne vadă pe niciunul dintre noi, Jake. Gândeşte-te numai dacă i-ar veni cuiva ideea să ne ameninţe pentru a-l face pe Sir Giff să renunţe la corabie.

— N-o să mă lămuriţi să intru în ascunzătoarea aia!

— Hai s-o deschidem, propuse ea. Apoi, dacă ne răzgândim totuşi – dacă auzim pe cineva bătând la uşă… Îl lăsă pe el să completeze restul.

Încuviinţând din cap, Jake se apucă să deschidă trapa când afară se dezlănţui infernul.

Până în ultima clipă, Giff nutrise o speranţă firavă că Fife şi de Gredin aveau să ezite să atace în apele lui MacDonald, însă cele două drakkaruri îi flancaseră corabia lipindu-se practic de ea, abia lăsându-le timp oamenilor să-şi ridice vâslele. Apoi, folosind cârlige de abordaj, începură amararea.

Cei mai buni războinici ai lui Giff se aflau la prova, cu săbiile scoase din teacă. În clipa când şi-o ridică pe a lui, văzu că alţii aveau arcuri cu săgeţi, pietre şi tot ce se mai gândiseră să aducă la bord pe post de arme. În realitate însă, aveau să se bizuie mai mult pe săbii şi pe lupta corp la corp. Nu erau oamenii lui, însă ţineau de clanul Sinclair şi deci erau foarte pricepuţi, urmând aceeaşi instruire ca el însuşi şi oştenii lui.

Cu sabia pregătită, se repezi pe o bancă şi îşi croi drum spre tribord, unde se afla drakkarul numărul unu, pe care se aflau probabil Fife şi de Gredin. Ucise trei duşmani, dar nu-l văzu pe niciunul din lideri.

Rob, care era un spadasin deosebit de iscusit, spusese că Fife era foarte bun, iar Michael îl avertizase că de Gredin era la fel de redutabil. Nezărindu-i, se întrebă dacă nu cumva erau pe al doilea drakkar.

Inamicii continuau să vină, ţinându-l ocupat, însă oamenii săi aveau la rândul lor de furcă. Văzându-l pe Hob Grant luptând cu doi adversari de pe a doua navă şi pe Wat Maxwell rotindu-şi sabia ca un diavol împotriva altora doi, Giff zâmbi, amintindu-şi de bănuielile pe care le avusese cu privire la căpitan.

Chiar dacă erau clar depăşiţi numeric, oamenii lui Giff aveau un mare avantaj: copastia de pe *Serpent* era mai înaltă cu trei picioare decât celelalte. Atât timp cât îi puteau ţine pe majoritatea duşmanilor pe propriile vase şi îi căsăpeau pe rând, aveau o şansă de a învinge.

Aşezată pe patul de jos, acoperindu-şi urechile ca să nu mai audă zarva şi holbându-se la podea în speranţa de a-şi potoli nervii, Sidony simţi o mişcare în dreapta. Ridică privirea şi-l văzu pe Jake pe masă, cu trupul subţire pe

jumătate ieşit în afară prin rama hubloului.

Sări într-o clipită, îl prinse de picioare şi trase din toate puterile.

Puştiul se strecură înapoi, cu ochii strălucind de entuziasm.

— Lupta e aprigă, milady, şi aproape că pot atinge etrava. Ar trebui să-i vedeţi!

— Te-a zărit careva?

— Nu, nu se uită decât la săbiile ori pumnii celorlalţi. Săgeţile şi pietrele zboară în toate părţile, şi au legat corăbiile una de alta, cel puţin pe latura asta. Îmi închipui că şi dincolo e la fel, şi oamenii sar de pe un vas pe altul.

— L-ai văzut pe Sir Giff?

— Da, a doborât vreo zece dintr-ai lor cu numai câteva pălituri de sabie.

— Zece?

— Poate nu chiar atâţia, dar destul de mulţi. Mă duc să mă mai uit… Dacă nu vreţi să aruncaţi şi Domnia Voastră o privire, adăugă el cu o mărinimie vizibil reticentă.

Voia să arunce o privire, dar clătină din cap a refuz. Dacă inamicul îl vedea pe Jake, n-ar fi făcut nimic, însă dacă o vedea pe ea… Îşi închise ochii de groază.

Întorcându-se la hublou, Jake îşi scoase partea superioară a corpului în afară, dar peste o clipă se retrase.

— Milady, Domnia Sa e acolo.

— Contele de Fife? Ştim că e acolo.

— Da, numai că zace ghemuit lângă un cufăr de la prova, chiar sub ochii mei. Arată ca un băietan care se piteşte când taică-său are o curea în mână. Îşi ţine mâinile la urechi, doar că… Din cât îmi pare, mâinile îi sunt legate.

Sidony auzise vorbindu-se despre laşitatea lui Fife pe mare, dar nimeni nu sugerase că era laş în bătălie – un tactician prost, da, însă un spadasin priceput şi redutabil. Fără îndoială, să se afle cu mâinile legate în mijlocul acelui infern ar fi îngrozit pe oricine, dar nu era uşor să-i fie milă de conte.

— Nu putem face nimic să-l ajutăm, Jake. Poate ar trebui să vii înăuntru.

— Nu v-am spus că aproape am atins etrava? Dacă mă ţineţi, pot ajunge la el. Pe cuvânt, pot! A fost bun cu mine, nu vreau ca ticăloşii ăia să-l ucidă.

— S-ar putea să te ucidă pe tine în schimb. La asta te-ai gândit?

— Sigur, dar nimeni nu se uită încoace, şi oricum nu le-ar păsa. Toţi sunt prea ocupaţi să sară de pe o corabie pe alta, să-şi păzească pielea. Mă duc să-l ajut!

Era deja pe două treimi afară când Sidony îşi veni în fire, dar când îl prinse de un picior puştiul şi-l trecu pe celălalt peste marginea hubloului.

Amintindu-şi cât de greu era, îşi dădu seama, în timp ce se proptea în el, că risca să-l piardă dacă-l ţinea. Îi dădu drumul şi se agăţă de bancă, vrând din tot sufletul să-l ajute, dar nu îndrăzni să scoată capul afară. Putu doar să vadă cum Jake sări pe etrava drakkarului.

Când ateriză îi zări vârful capului, însemnând că sărise pe partea de la prova a bastingajului despre care vorbise.

Băiatul se uită la ea şi îi arătă ceva cu degetul. Îi luă un moment să priceapă, dar în cele din urmă înţelese că arăta spre uşa cabinei, singurul loc prin care ar fi putut reveni. Dispăru peste câteva clipe, în mod clar încrezător că Sidony avea să-l sprijine.

Fife nu cunoscuse niciodată o asemenea spaimă. Fusese destul de cumplit să se trezească şi să constate că toţi oamenii lui erau morţi şi că el însuşi se afla în ghearele unui nebun, căci de Gredin trebuia să fie nebun ca să fi făcut tot ceea ce făcuse. Dar nici oştenii lui nu erau muritori de rând, căci niciun muritor n-ar fi putut vâsli atât de puternic, atâta vreme, şi apoi să se lupte cum se luptau ei în acele clipe.

Zăcând lângă dulapul ataşat cabinei de la prova, neajutorat, cu mirosul de fum de la vasul cu jăratic acoperit în grabă înţepându-i nările, unica lui speranţă era să lase impresia că era doar un cadavru în haosul însângerat care se învolbura în jurul lui.

— Milord, sunteţi mort sau încă mai respiraţi?

Vocea tânără se auzea de foarte aproape. Îndepărtându-şi uşor mâna care-i acoperea urechea şi ochiul, se pomeni faţă în faţă cu micul Jake Maxwell.

— Domnul să te binecuvânteze, ce cauţi aici, băiete?

— V-aş întreba acelaşi lucru, milord, dar mă gândesc că ar fi mai bine s-o tulim de aici înainte să stăm la taclale. Am un cuţitaş, dacă mă lăsaţi să vă tai frânghiile.

Fife nu comentă. Evadarea părea o idee excelentă, mai ales că nu avea idee ce se întâmplase cu sabia lui şi nu mai avea nicio altă armă ca să se apere. În miezul bătăliei, o săgeată sau o piatră rătăcită i-ar fi adus sfârşitul.

Nu-i venea să creadă că niciunul dintre bărbaţii care se luptau cu înverşunare în jurul lor nu le acorda vreo atenţie. Însă băiatul îşi păstra calmul de parcă s-ar fi aflat la el acasă, pe cale să ia cina.

Când îl eliberă, Jake spuse:

— Putem să ajungem pe *Serpent* destul de uşor, urcându-ne de pe copastia drakkarului şi apoi sărind pe punte. Cred că doamna o să vă lase să intraţi în cabina stăpânului, şi vă voi urma şi eu în câteva clipe, milord.

Pe furiş, Fife se deplasă iute spre copastie. Luptele se mutaseră în spaţiul dintre corăbii şi la pupa, iar dacă fusese observat, nu avu nicio dovadă. În orice caz, aproape toată lumea l-ar fi recunoscut şi, cum era neînarmat, nimeni nu şi-ar fi bătut capul cu el.

Ajungând la parapetul drakkarului, se aplecă să apuce prima treaptă a copastiei corăbiei şi, opintindu-se, sări la bord.

Când îl văzu pe căpitanul Maxwell zăcând alături de cârmă, în mod evident rănit sau mort, şovăi un moment, apoi zori până la uşa cabinei şi bătu.

La prima bătaie, Sidony ridică drugul cu care proptise uşa şi trase zăvorul. Văzându-l numai pe Fife în prag, rosti neliniştită, fără vreo introducere:

— Unde e Jake?

Fife se uită în urmă şi răspunse:

— Credeam că e chiar în spatele meu. Tatăl lui e rănit,

acolo. Nu, nu ieşiţi, doamnă. Nu putem face nimic, şi careva ar putea hotărî că am fi nişte ostatici pe cinste.

— Dar Jake! încercă să treacă de el cu forţa, însă contele o opri.

— O să vină în cele din urmă, căci e un băiat de ispravă. Nu ştiu ce l-a reţinut, întrucât nimeni nu ne-a băgat în seamă când m-a slobozit. Însă acum lucrurile se vor fi schimbat.

Păşi înăuntru, iar Sidony se feri şi ieşi pe lângă el, scârbită de prezenţa lui şi gândindu-se că, dacă Maxwell era rănit, Jake ar fi refuzat să-l părăsească.

Când ajunse afară, Jake sări peste copastie dinspre drakkar şi alergă spre ea, uitându-se îngrijorat înainte şi mormăind:

— Intraţi îndată, milady! Sir Giff o să ne biciuiască pe amândoi dacă ne prinde!

Nu-l văzuse pe tatăl lui; ştiind că Fife avusese dreptate să insiste că trebuiau să se ascundă ca să nu fie luaţi ostatici, Sidony îl apucă pe Jake de braţ şi-l târî înapoi în cabină.

— Te căutam, pezevenghiule! De ce-ai stat atâta?

— Am rânduit un pic lucrurile pentru ca ei să nu-şi aducă aminte de Domnia Sa chiar acum.

— Pune drugul pe uşă, fetiţo, spuse Fife de la colţul mesei. Aş prefera să nu avem oaspeţi nepoftiţi.

Se supuse, dar, ştiind că ar fi fost o nechibzuinţă să aibă încredere în el indiferent cât de prost fusese tratat, îl abordă cu precauţie:

— Cum se face că eraţi legat?

— I-au ucis pe toţi oamenii mei în golful Wick după ce câteva dintre vasele noastre au eşuat. De atunci am fost prizonier pe drakkarul acela. Trebuie să vă spun neapărat că n-am avut nimic de-a face cu răpirea Domniei Voastre, milady. De Gredin a profitat pur şi simplu de ceea ce i s-a părut a fi un prilej de a-şi susţine interesele. Deşi mi-a spus că e în slujba Papei, am impresia că are alţi stăpâni, nişte fiinţe infame.

Surprinsă, dar încă în gardă, Sidony reacţionă:

— V-a spus că-l slujeşte pe Papă?

— Da, mi-a cerut ajutorul ca să recupereze ceva ce ar aparţine Sfinţiei Sale. Grupul lui de Gredin îl caută de mulţi ani, şi am fost de acord să-l sprijin în speranţa de a găsi un obiect sacru de care am nevoie.

— Înţeleg, spuse ea, presupunând că era vorba de comoara templierilor, dar ştiind că n-o putea menţiona în faţa lui Jake. Se întrebă de ce Fife o numise „sacră“.

— Oamenii aceia sunt nişte ucigaşi, Lady Sidony. De Gredin mi-a zis că fiecare dintre oştenii lui va muri pentru el ori pentru organizaţia lor infamă. Dacă unul nu i se supune, de Gredin îl va ucide fără să stea pe gânduri. Credeam că sunt nemilos, dar aceştia îşi spun ei înşişi „asasini“.

— N-am mai auzit niciodată cuvântul ăsta.

— Este un cuvânt de pe vremea cruciadelor, din câte spune de Gredin. Se referă la un grup înfiinţat pentru a ucide şefi de triburi ori de state care îi displăceau conducătorului. Cum singura cale de a te apropia de nişte indivizi atât de puternici pentru a-i omorî era să mori în acţiune, li se promiteau, şi încă li se promit, recompense enorme în rai numai pentru faptul că încearcă. Dacă vor câştiga azi, mă tem că suntem cu toţii sortiţi pieirii. N-o să le pese că Domnia Voastră sunteţi femeie ori că eu sunt cine sunt. Dar, Dumnezeu să ne apere, o să-i întâmpin cu sabia în mână.

— Nu fiţi neghiob, spuse Sidony. Ambele tabere vă vor socoti duşman.

— Mă căutaţi, *monsieur?*

Rotindu-se dintr-o mişcare, izbind cu sabia în sus, Giff respinse o lovitură sălbatică înainte de a-l recunoaşte pe de Gredin ca autor al ei. Bărbatul se năpustise asupra lui din spate, profitând de momentul în care Giff doborâse un inamic pentru a-l ataca.

— Ar fi trebuit să mă omori fără să mă previi, zise Giff şarjând îndrăzneţ.

Cavalerul pară cu o lovitură atât de puternică, încât îi

făcu sabia să zornăie.

— A, dar nu ar fi fost o purtare sportivă, nu? Iar eu ador *le sport.*

Un strigăt de la prova iscă alte strigăte, şi Giff auzi vocea lui Hob Grant răcnind pe deasupra celorlalte:

— Corăbii în faţă, domnule!

De Gredin privi spre prova şi Giff nu scăpă ocazia de a-şi împinge sabia cu toată puterea în arma celuilalt, aruncându-i-o peste bord.

— Predă-te, îi ceru el scurt. În loc să se conformeze, cavalerul se repezi asupra lui, însă Giff se aplecă, îşi coborî sabia şi îl apucă vânjos cu ambele mâini, azvârlindu-l în apă.

Împrejur, marinarii se uitau la vasele care se îndreptau spre ei dinspre Kyle Akin. Unul era mult înaintea celorlalte, iar Giff îşi miji ochii încercând să distingă flamura, în speranţa că era Ranald şi nu altă sursă de necazuri.

Drapelul era alb. Mijlocul era roşu, o inimă străpunsă de un piron.

Flamura clanului MacLennan.

Sidony auzi toată zarva, însă nu putu înţelege niciun cuvânt.

Fife, încă refăcându-se după chinurile prin care trecuse, stătea pe banca dinspre pupa cu coatele pe masă, părând să-şi contemple mâinile împreunate.

Jake se urcă pe banca de vizavi şi îşi scoase capul prin hublou.

— Aşa m-a găsit băiatul? o întrebă contele pe Sidony.

— Da, zise ea. Apoi, dându-şi seama că nu-l tratase cu respectul la care neîndoielnic se aştepta, adăugă în grabă: milord.

Îi zâmbi fără veselie.

— Duşmanii mei ar spune că această călătorie înspăimântătoare a fost o lecţie bine-venită pentru mine. Nu te-aş judeca dacă te-ai număra printre ei.

Fata preferă să nu răspundă.

Jack se retrase din rama hubloului.

— Vin corăbii încoace, cu sutele!

— Cu sutele? repetă Sidony neîncrezătoare.

— Da, mai multe decât am văzut vreodată adunate la un loc.

— Înseamnă că e Donald, comentă Fife. De Gredin n-o să aştepte să-l înfrunte cu numai două drakkaruri. Celelalte fie au fost scufundate de el, fie le-a distrus furtuna.

— Ei poftim! La catargul primei flutură un drapel ca al nostru, de la mama lui Sir Giff, se minună Jake. Iar cei care ne-au atacat îl pescuiesc pe unul de-al lor din mare.

Sidony apucase drugul cu o mână şi zăvorul cu cealaltă înainte de a-şi aminti de ameninţarea lui Giff cum că avea s-o înveţe să se supună de o manieră dureroasă dacă ea şi Jake nu se vârau în ascunzătoarea aceea mizerabilă până venea să-i ia.

Întrucât ea şovăia, Jake continuă:

— Omul pe care l-au pescuit pare să fie cel care a venit în port cu Domnia Voastră în ziua aceea, milord.

— De Gredin, mârâi Fife. Sper să se înece.

— Nu prea cred, zise Jake. L-au tras pe corabia cu care a venit şi au dezlegat-o de a noastră. Se pregătesc de plecare.

Bătăile puternice în uşă o făcură pe Sidony să tresară, dar ridică drugul şi-i deschise lui Giff. Prinzând-o în braţe, o trase aproape de el, şoptindu-i în păr:

— Ai ajuns foarte iute la uşă pentru o fiinţă care stătea pitită sub podea.

— Într-adevăr. Jake a spus că de Gredin a căzut în apă şi că vasul din frunte poartă flamura clanului MacLennan. E tatăl tău?

— Să vezi şi să nu crezi, sunt toţi corăbierii din Insule, dar tata e în frunte. Ce naiba face *el* aici? O împinse la o parte şi se postă între ea şi Fife, care se pusese pe picioare.

— *Pax,* MacLennan, rosti contele întinzându-i mâna. Deşi încă nu ştii, îţi sunt profund îndatorat, pentru că de Gredin mă ţinea prizonier. Dacă Jake Maxwell nu mi-ar fi dat

drumul, aş fi şi acum legat pe drakkarul lui de Gredin.

— O să vreau să aflu toată povestea, scrâşni Giff mutându-şi de la Jake la Sidony o privire care nu prevestea nimic bun. Dar acum, milord, dacă vreţi cu adevărat să vă arătaţi recunoştinţa, vă rog să veniţi cu mine la magazia de la pupa. Pe aici şi repede, dacă se poate.

Vizibil curios, Fife îl urmă. Sidony şi Jake veneau după el, iar fata văzu că ambele vase care flancau corabia lor se desprinseseră din abordare. Cea de la babord avea necazuri, apa intrând prin numeroasele spărturi din carenă, dar, în timp ce vâslaşii strigau după ajutor, drakkarul lui de Gredin se îndepărtă rapid, ridicându-şi vela.

Giff chemă doi marinari să-i urmeze pe el şi pe Fife şi răcni în direcţia lui Hob Grant:

— Stai cu ochii pe oamenii din vasul care se scufundă şi scoate-i afară pe cei care au nevoie de ajutor. Iar voi unde credeţi că mergeţi? adăugă el sever uitându-se la Sidony şi Joe.

— Venim cu tine, replică ea ferm.

— Da, întări Jake la fel de ferm.

Giff ezită, apoi spuse arătând cu degetul:

— Jake, tatăl tău a fost rănit. Oamenii au grijă de el, şi zice că are doar o lovitură la cap, dar tu…

Nu avu nevoie să continue, că puştiul se răsuci pe călcâie şi dispăru.

— Vino încoace, iubito, spuse Giff. Milord, sunt Giffard MacLennan, iar aceasta este soţia mea, fiica lui Macleod de Glenelg.

— Ştiu cine sunteţi, Sir Giffard. Unde mă duceţi?

— Să vă arăt ceea ce vreţi să vedeţi.

Sidony rămase cu gura căscată, dar îi urmă în tăcere în magazia de la pupa, unde se găsea lada care îi stârnise interesul la Duncraig.

Giff le ceru celor doi oameni care-i însoţiseră să deschidă sabordul.

— Bine, murmură el uitându-se afară. Putem fi văzuţi limpede atât de pe drakkarul lui de Gredin, cât şi de pe

corăbiile lui Donald. Milord, ne-am bucura să avem parte de ajutorul Domniei Voastre.

— Ce vreţi să spuneţi? Ce aveţi de gând să faceţi?

— S-o împingem în mare, îi răspunse Giff. Şi-a îndeplinit menirea, iar acum că sunt om însurat, nu vreau ca toată lumea să mă vâneze pentru a afla ce transport pe corabie.

— Dar...

— Tu, de acolo, i se adresă Giff unuia din cei doi. Deschide lada, astfel încât Domnia Sa să vadă ce e înăuntru.

Fără o vorbă, marinarul luă un par şi desprinse capacul.

Sidony, care deja îşi muşca limba, îşi ţinu răsuflarea.

— Doamne, dar e numai nişte moloz! exclamă Fife.

— Da, milord, şi vreau să-l arunc în mare. Aveţi vreo obiecţie?

Fata lăsă aerul să-i iasă din plămâni, bucuroasă că reuşise să nu scoată un sunet.

— Niciuna, dacă în ladă e numai ce se vede, dar unde este...?

— Asta e singura ladă mare de la bord. Aveţi cuvântul meu că e unicul lucru de pe corabie care v-ar putea interesa, dar puteţi căuta peste tot dacă vreţi. Cum spuneam, aş vrea să închei această farsă aici şi acum. Mă puteţi ajuta?

— Atunci a fost un blestemat de vicleşug, mormăi contele.

— Spuneţi-i cum doriţi. Am înţeles că Domnia Voastră şi oamenii Domniei Voastre aţi petrecut cea mai mare parte a ultimului an făcând zile fripte multora. E de mirare că unele dintre victimele acestei hărţuiri au găsit de cuviinţă să vă facă plata cu aceeaşi monedă?

— Şi ce vei realiza aruncând-o în mare?

— Mulţumită felului în care m-aţi urmărit, încărcătura mea i-a stârnit interesul şi lui Donald.

— Păi noi credeam că o duci la Donald!

— Departe de mine acest gând. Dar, ştiind că veneaţi după noi, a venit în întâmpinarea noastră, dornic să vadă obiectul acela. Am făcut cale-ntoarsă când l-am zărit, deci

acum îşi închipuie ce v-aţi închipuit şi Domnia Voastră. Dacă vede că mă ajutaţi să arunc lada peste bord, n-o să creadă toată povestea, pe când de Gredin o să creadă că procedez astfel pentru a-i face *lui* în ciudă.

— Te ajut, zise Fife. Poate că de Gredin o să se întoarcă şi o să încerce s-o caute sub apă. Dacă oamenii lui vor să moară slujindu-l, aşa să fie; dacă nu, Donald o să-i spânzure pe toţi.

Sidony nu spuse nimic, dar acum ştia de ce Giff îl trimisese pe Jake la taică-său. Puştiul nu şi-ar fi putut ascunde stupefacţia văzând că în ladă era numai moloz.

— Pune capacul la loc, îi ceru Giff marinarului care mai avea încă parul în mână. Sunt destul de aproape ca să vadă ce azvârlim.

În scurt timp, cu un pleoscăit sonor, trimiseră lada pe fundul strâmtorii, apoi închiseră şi încuiară sabordul. Când se îndreptau spre punte, Giff i se adresă lui Fife:

— Este o corabie pe cinste, milord. Presupun că acum o vreţi înapoi.

Fife tresări.

— Ar trebui să te spânzur pentru c-ai furat-o, dar, la drept vorbind, nu vreau să petrec pe mare mai mult timp decât îmi ia ca să ajung acasă. De asemenea, cum am zis mai devreme, îţi sunt dator. Poate că Domnia Ta, Donald şi cu mine putem încheia o înţelegere care să-ţi permită s-o ţii aici, în Insule, pentru a sluji Scoţia.

— Îmi convine, răspunse Giff.

În momentul în care ieşiră la aer, văzu că vasul tatălui său ajunsese în dreptul lor şi că bătrânul venea la bordul corăbiei *Serpent Royal.*

—Îl cunoaşteţi pe tatăl meu, milord?

Înainte ca Fife să poată răspunde, MacLennan înaintă spre ei şi apucă mâna pe care i-o întinse Giff, după care îl strânse la piept într-o îmbrăţişare de urs.

— La naiba, băiete, era să cad jos când ţi-am văzut flamura!

— Şi eu am fost surprins să te văd în fruntea tuturor

celorlalţi. Crezusem…

— Ştiu foarte bine ce crezuseşi, căci mama ta mi-a tot spus-o, şi mă gândesc că amândoi am fost nişte neghiobi, însă eu am fost cel mai mare neghiob, pentru că tu erai doar un copil şi ar fi trebuit să arăt mai multă înţelepciune. Cât despre faptul că eram în frunte, pun rămăşag că Donald o să aibă ceva de zis, dar când Ranald ne-a dat de ştire că voiai să-l salvezi pe Domnia Sa, aici de faţă…

— Să mă salveze! exclamă Fife. *Ştiai* că de Gredin mă ţinea prizonier?

— Am crezut că era foarte probabil, replică Giff, zicându-şi că, în acele împrejurări, era o dovadă de tact să nu menţioneze că nu se gândise nicio clipă să-l salveze pe Fife. Prin urmare, se mulţumi să adauge: Ştiam că nu Domnia Voastră comanda nava şi-l văzuserăm pe de Gredin însoţindu-vă. Logan de Lestalric şi clanul Sinclair avuseseră de-a face cu al înainte, aşa că era de presupus că vă trăsese pe sfoară.

— Pricep, murmură contele. Nu e în firea mea să acţionez pripit, însă mi-a spus că era în slujba Papei, deci am crezut că avea motive să se ţină de cuvânt. Acum mă întreb dacă a avut vreo legătură cu Sfinţia Sa.

— S-ar putea să nu aflăm niciodată răspunsul la această întrebare, opină Giff.

În acel moment, navele din flotila Seniorului Insulelor îi înconjurau, şi pentru o vreme se ocupară cu salvarea marinarilor de pe drakkarul pe cale să se scufunde.

— Hei, uitaţi-vă acolo! strigă Jake din apropierea cârmei, arătând spre un nor negru ridicându-se la orizont înspre miazănoapte. Ticăloşii trebuie să fi răsturnat un vas cu jăratic!

Ducându-se cu Fife şi Sidony să i se alăture lui Jake, Giff îl scrută atent, apoi îşi mută privirea spre fum.

— După cum arată, arde zdravăn, nu poate fi numai de la nişte jăratic.

— Da, însă focul e foarte primejdios pe orice corabie. Taica-mi zice asta mereu.

— Şi are dreptate. Oamenii aceia o să aibă cale lungă de

înotat. Strâmtoarea e lată de vreo şapte mile în locul acela, şi ei sunt chiar la mijloc.

Chipul lui Fife era alb ca varul.

— Sir Giffard, interveni el, vă datorez mai mult decât simpla recunoştinţă, căci băiatul mi-a salvat pur şi simplu viaţa. Odată mi-a spus că vrea să devină căpitan de vas când o să fie mare. Dacă juraţi să vă ocupaţi de instruirea lui, *Serpent Royal* vă aparţine.

Jake se holbă, nevenindu-i să creadă.

— Aţi face asta?

— O fac, răspunse Fife. Eşti un băiat de ispravă şi meriţi o răsplată pe măsură.

— Dar eu…

Sidony puse o mână pe umărul puştiului.

— Adu-ţi aminte de bunele maniere, Jake. Mulţumeşte-i Domniei Sale, şi apoi hai să-l vedem pe tatăl tău.

Giff atinse braţul lui Fife.

— Milord, corabia lui Donald se apropie. Sunt sigur că vreţi să mergeţi cu el. O să-i predăm şi prizonierii, iar el va face cum crede de cuviinţă cu supravieţuitorii focului de acolo, dacă o fi vreunul.

— Mă îndoiesc. De Gredin i-a chinuit atâta pe drumul încoace, că nici nu ştiu cum de s-au luptat atât de bine. Apoi să vâslească iarăşi… Din păcate, nu pot avea prea multă vlagă, indiferent cât sunt de bine instruiţi.

Contele se duse să-şi salute nepotul, iar Giff îşi petrecu următoarea jumătate de oră mulţumindu-le lui Donald şi celorlalţi şi pregătindu-se de plecare. În cele din urmă îşi regăsi micul grup la pupa, unde Maxwell avea un braţ legat şi un bandaj în jurul capului, dar altfel părea teafăr.

Mulţumindu-le oamenilor care avuseseră grijă de căpitan, Giff îşi plimbă privirea de la Sidony la Jake şi spuse:

— Hai s-o lămurim acum, băiete. Cum a izbucnit focul?

Jake începu să ridice din umeri, se răzgândi şi, cu un aer nevinovat, spuse:

— Taica ar zice că a fost vorba de neglijenţă crasă.

— Şi eu cum aş zice? întrebă Giff cu asprime.

Spre surprinderea lui, chipul lui Jake se lumină.

— A, ştiu foarte bine, se bucură el. Aţi zice că nişte jăratic se găsea lângă un dulap plin de câlţi îmbibaţi cu smoală taman la momentul potrivit ca să mă strecor şi să fac ce trebuia făcut.

Când Sidony se înecă oprindu-şi un hohot de râs, Giff o cuprinse pe după umeri cu braţul său puternic şi o admonestă:

— Tu vii cu mine, fetiţo.

Ignorând chicotelile lui Maxwell şi uimirea vizibilă a lui Jake, o îndemnă să intre în cabina de la pupa, închise uşa şi, cu un zâmbet larg, o luă în braţe.

— Ăsta da, moment potrivit, şopti el ţinând-o strâns, savurând modul în care se contopea cu trupul lui şi ştiind c-avea s-o iubească veşnic.

epilog

Castelul Chalamine, Glenelg, peste două săptămâni

Focul scotea vâlvătăi în căminul din marea sală a castelului, dar Giff, strecurându-se neauzit printr-o uşă laterală, se îndoia că altcineva în afară de cei adunaţi acolo i-ar fi putut percepe sunetul peste zarva generală. Cu siguranţă, pe el nu-l observase nimeni.

Cum trecuseră două zile de la nunta lui Macleod de Glenelg cu Ealga Clendenen şi majoritatea oaspeţilor plecaseră, nu rămăseseră decât membrii familiei. Dar, la cât de mulţi copii făceau surorile Macleod, familia însăşi era mai numeroasă decât majoritatea clanurilor din Ţara de Sus. Acum însă, doar vreo douăzeci erau răspândiţi în grupuri prin sală, fără micuţi: cele şapte surori Macleod şi soţii lor; fratele geamăn al lui Hector Reaganach, Lachlan, şi soţia lui Mairi a Insulelor; Macleod, mireasa lui, sora lui, Lady Euphemia Macleod; şi, în sfârşit, familia lui Giff.

Pe măsură ce Giff înainta spre ţinta sa, care nu bănuia nimic, Lady Adela întoarse capul şi îl zări, dar când el îşi duse un deget la buze se purtă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi îşi reluă conversaţia cu mama ei vitregă, aşezată alături.

Şi Lady Cristina îi aruncă o privire, dar se întoarse cu un aer firesc pentru a interveni în disputa prietenească dintre uriaşul ei soţ, Hector Reaganach, şi Sir Hugo Robinson. Numai Dumnezeu cunoştea subiectul celei mai recente dezbateri, însă lui Giff nu-i păsa. Atenţia i se concentră iarăşi asupra ţintei.

Aceasta stătea lângă foc ocupată cu lucrul de mână, ţinându-se departe de sporovăială aşa cum făcea de fiecare dată când erau mulţi oameni la masă şi, ca întotdeauna, ceilalţi se purtau de parcă ar fi fost invizibilă. Pur şi simplu

nu înţelegea cum era posibil. Privirea lui o căuta şi o găsea într-o clipită în orice încăpere.

Îl uimise şi rapiditatea cu care îşi reintrase în rolul de Sidony cea Tăcută, de parcă purtarea rudelor sale o guverna pe a ei. Giff pricepea totuşi că era mulţumită, ba chiar în largul ei în mijlocul sporovăielii haotice care domnea în sala castelului. Din fericire, se simţea la fel de bine şi la Duncraig, dacă nu chiar mai bine, şi se împrietenise deja cu mama lui.

O atinse pe umăr, sperând să n-o sperie, dar când ea ridică privirea şi zâmbi aşa cum o făcea doar pentru el ştiu că-i simţise prezenţa şi se bucura să-l vadă.

Ducându-şi iarăşi degetul la buze, arătă spre uşa din apropiere. Fără un cuvânt, Sidony îşi puse gherghelful deoparte, se ridică graţios şi îl urmă. Giff se dădu în lături pentru a o lăsa să treacă prima înspre scări.

Închise uşa îngustă şi urcă la rândul lui. Ea se uită peste umăr cu un surâs, îşi ridică poalele şi o luă la goană pe scări, dar Giff o prinse pe primul palier. Aflată cu o treaptă mai sus, ajungea la nivelul lui, numai bine ca s-o sărute, ceea ce el şi făcu.

— Ştiam că o să vii după mine, spuse Sidony mângâindu-l pe obraz când el îi îngădui să răsufle.

O sărută din nou cu delicateţe, dar când ea dădu să-şi continue urcarea o opri în loc.

— Cum ai ştiut c-o să vin după tine, doamna mea?

Ea chicoti.

— Te-am văzut strecurându-te afară când Hugo s-a apropiat de Hector, deci am presupus că ai întrezărit ocazia şi ai profitat de ea.

— Mi-am creat ocazia, o corectă el. Am mormăit ceva despre găsirea toaletei şi am fugit înainte de a mă lăsa prins într-o dispută interminabilă despre cine ar fi trebuit să facă nu ştiu ce, şi când, pe vreun câmp de bătălie.

— Deci ne ascundem?

— Preţ de vreun ceas, da. Însă vreau să mă întorc la Duncraig mâine, odată cu părinţii mei.

— I-am zis Adelei că aşa o să faci.

— Adela? Ea a preluat frâiele aici?

— Fără nicio îndoială, confirmă Sidony. Nu se poate abţine, iar Ealga nu se supără. Mi-a zis că Adela a învăţat-o o sumedenie de lucruri în săptămâna care a trecut de când au venit din oraş.

— Nu vreau să vorbim despre ele, murmură Giff învârtind-o ca într-o piruetă şi dându-i un ghiont afectuos. Vreau să fac dragoste cu soţia mea.

— Atunci e bine că Adela ne-a rânduit o cameră numai pentru noi, spuse ea privindu-l în ochi. În afară de tata şi Ealga, toţi ceilalţi sunt puşi la grămadă, femeile cu femeile, bărbaţii cu bărbaţii şi copiii cu copiii.

— Postura de tânăr căsătorit are şi avantaje, zâmbi Giff aplecându-se peste ea să deschidă uşa preţioasei lor camere. Ăsta e unul dintre ele, adăugă el când închise uşa şi o zăvorî ca măsură de precauţie împotriva liotei de copii curioşi.

— Tot nu mi-ai spus ce-ai făcut cu Piatra Destinului, îl iscodi ea. Acum ar fi momentul potrivit, nu crezi?

Expresia de pe chipul lui îi dădu de veste lui Sidony că-l uluise, ceea ce era echivalentul unei mărturisiri.

Revenindu-şi, rosti pe un ton fără inflexiuni:

— Ce te face să crezi c-aş avea Piatra?

— Contele de Fife a numit-o „sacră“ şi a vorbit despre comoară ca despre un lucru de sine stătător, ceva ce-şi dorea cavalerul de Gredin. Însă n-am fost sigură până n-am venit aici. Nu, adăugă ea în grabă văzându-i sprâncenele încruntate. N-am tras cu urechea la vorbele celorlalţi, nici nu le-am cerut să-mi spună, dar am pomenit ca din întâmplare despre Piatra Destinului de faţă cu Isobel şi Sorcha, iar Sorcha a zis că nu trebuie să suflăm niciun cuvânt despre asta, deci am ştiut.

Giff clătină din cap.

— Rob are dreptate. Păstrarea secretelor e o treabă foarte grea. Trebuie să uităm întreaga poveste şi să sperăm că toată lumea şi-o va şterge din minte.

Sidony îl fixă cu privirea.

Cu un oftat, el continuă:
— Foarte bine, presupun că ar trebui să ştii că, în mare parte, totul a fost din cauza ta. Vezi tu, în ciuda tuturor lucrurilor pe care tu, Henry şi ceilalţi mi le-aţi spus despre propria-mi nechibzuinţă, de-abia când ai stăruit să pleci de la Girnigoe împreună cu mine mi-am dat seama că fusesem nechibzuit, mai ales în privinţa ta. Adevărul e că nu voiam să te las la Girnigoe, dar ştiam că nu te puteam lua cu mine la întâlnirea cu Ranald. Gândindu-mă cum să te ocrotesc mai bine mi-a dat prin minte că aceleaşi măsuri le puteam lua şi pentru a ocroti Piatra. De aceea ne-am dus la Duncraig.
— Deci e la Duncraig?
— Nu chiar. Oricum nu contează. Tot ce trebuie să ştii este că se află în siguranţă. Oamenii care m-au ajutat mi-au slujit familia toată viaţa, iar strămoşii lor i-au slujit pe strămoşii mei. Vreau să le spun numai lui Rob şi Henry ce-am făcut.
— Dar vreau s-o văd, îl rugă ea.
— Poate că o s-o vezi într-o bună zi. Cândva, toată Scoţia o s-o vadă, când lumea o să fie în pace şi toţi răufăcătorii vor zăcea pe fundul mării.
O Scoţie în pace suna minunat, dar Sidony nu credea că toţi răufăcătorii aveau să dispară de pe lume. Nu atât timp cât oamenii continuau să tânjească după putere şi avuţie şi erau gata să ucidă pe oricine le stătea în cale sau nu le împărtăşea părerile. Se înfioră numai la acest gând.
— Strânge-mă în braţe, spuse ea.
— Bucuros. O trase înspre el, atingerea lui încălzind-o ca întotdeauna. Peste câteva clipe, Giff adăugă blând: O să te ajut chiar să-ţi scoţi cămaşa, copila mea.
— Ţi-am mai spus, nu sunt o copilă, ripostă ea iritată.
— Iar am uitat, o tachină el zâmbind în timp ce o săruta. Hai în pat şi mai dovedeşte-mi-o o dată, iubito.
Îl urmă cu entuziasm şi peste câteva minute, goală alături de el, răspunse mângâierilor la fel ca prima dată când o sărutase.
Fiecare atingere îi trimitea în corp valuri de căldură,

însă la fel de bine putea să-i arunce o privire din celălalt capăt al unei săli ori să-i adreseze un cuvânt pe un anume ton. Iar când *voia* să o tulbure, ca în acel moment, avea la dispoziţie multe căi şi părea să găsească tot timpul altele noi. Nu trecu mult până când Sidony începu să se zvârcolească în văpaia dorinţei.

Ştia că lui Giff îi plăcea s-o domine în pat; prin urmare, când se mută deasupra ei şi o pătrunse delicat, se aşteptă ca lucrurile să se desfăşoare la fel ca înainte. În loc de asta, cu un rânjet răutăcios, se rostogoli pe spate şi o trase călare peste el. Apoi, păstrându-şi rânjetul, se înfipse în ea spunând:

— Am vrut să fac asta de prima dată când te-am văzut în şa, fetiţo. Hai să vedem cât de bine mă călăreşti.

Deşi la început se simţi stânjenită, în curând descoperi că poziţia îi plăcea şi se delectă cu senzaţiile noi. Cu timpul, pe măsură ce pasiunea lor se înfierbânta, se pomeni iarăşi sub el şi peste câteva clipe, cu răsuflarea tăiată, ajunse pe culmile fericirii. El o urmă imediat.

Pe când se odihneau pe perne, se ghemui mulţumită lângă el.

— E bine să fii din nou acasă, murmură el.

— Dar Chalamine nu e casa noastră.

— Iubito, casa mea e oriunde eşti tu, deci şi aici.

— Într-adevăr. Însă mama ta vrea să stăm la Duncraig. A zis că dacă vrem putem lua întreaga aripă de miazănoapte.

— Ştiu, şi sunt nerăbdător să ajung acolo, spuse el. Acum însă, dacă nu te superi, ar trebui să luăm masa în sala cea mare, împreună cu ceilalţi.

— O faci de dragul meu, pentru că vei fi plecat iarăşi multă vreme?

— Nu, iubito. Mi-ar fi prea dor de soţioara mea pretenţioasă. Asta pentru că am pierdut deja prea mult timp cu familia mea. Eşti gata să călăreşti din nou?

— Păi, tu eşti?

— Sigur că da, răspunse el îmbrăţişând-o. Ştii ceva, niciodată până acum n-am ştiut cât de mult o să-mi placă să fiu doborât pe spate.

=== // ===